BISERICA ADEVĂRATĂ

ÎN COMPARAŢIE

CU BISERICILE FALSE

urâciunea pustiirii

taina fărădelegii

şi omul fărădelegii

întregire şi completare la ediţia a trei

Biserica adevărată în comparaţie cubisericile false

Urâciunea pustiirii, taina fărădelegii şi omul fărădelegii

„M-ai înduplecat, Doamne, şi m-am lăsat înduplecat; ai fost mai tare decât mine şi m-ai biruit! În fiecare zi sunt o pricină de râs, toată lumea îşi bate joc de mine.
Căci ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: „Silnicie şi apăsare!” Aşa încît cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară şi batjocură toată ziua.
Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El, şi nu voi mai vorbi în Numele Lui!” iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.
Căci aud vorbele rele ale multora, spaima care domneşte împrejur. „Învinuiţi-l” strigă ei „haidem să-l învinuim!” Toţi cei ce trăiau în pace cu mine, pândesc să vadă dacă mă clatin,... Dar Domnul este cu mine ca un viteaz puternic;” Ieremia 20:7-11

Întregire şi completare la ediţia: ,,urâciunea pustiirii, taina fărădelegii, omul fărădelegii şi biserica adevărată”

O carte care pune pe conducătorii bisericeşti sub judecata Scripturii.

*

Un om care îşi pune întrebarea:

- **Se vor întoarce vreodată conducătorii bisericilor la Dumnezeu?**
- **Unde este Biserica despre care vorbeşte Biblia?**
- **Se va putea vorbi vreodată în biserici despre adevăraţi slujitori şi adevărata rânduială scrisă în Scripturi?**
- **Până când se vor numi săpânii bisericilor slugitori şi despre ce fel de slugitori vorbeşte Biblia?**

*

„Uitându-mă mai bine la ceea ce ne-a învăţat Domnul Isus şi Apostolii, (despre rânduiala în Biserică, slugitori şi slujbe) **văd că conducătorii bisericeşti, predicatorii şi oamenii lor, nu cred în Domnul Isus şi lucrează împotriva învăţăturii Lui, care spune:**

„cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;" Luca 22:26

„Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi ...!" Marcu 9:35

„ce este înălţat între oameni, este o urîciune înaintea lui Dumnezeu". Luca 16:15. **Nu cred nici în învăţătura apostolilor, care spune**: ***„în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuş."*** Filipeni 2:3 **Şi nimeni nu vrea să ştie de rânduiala aşezată de Dumnezeu în Biserică şi nici de dezastrul creiat în urma neascultării de Domnul Isus şi Apostoli.**

*

Se împlineşte astăzi ce spune profetul:
„Poporul meu, cârmuitorii tăi te duc în rătăcire," Isaia 3:12 **şi trăim zilele despre care a vorbit Apostolul: *„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învăţători după poftele lor."*** 2 Timotei 4:3

(Un om care a trăit peste şaptezeci de ani prin biserici)

,,Eu fraze nu ştiu să-nvârtesc, eu scriu aşa cum au vorbit părinţii mei acasă.”(După George Coşbuc)

*

Necunoştinţa Scripturilor împreună cu necredinţa în Cuvântul scris în Scripturi, este mama tuturor rătăcirilor şi a relelor din lume.

*

Scopul acestei cărţi

Cartea de faţă este scrisă cu scopul de a scoate la lumină Biserica adevărată, care a fost abandonată şi uitată în decursul istoriei. Ea ilustrează o parte din marile fărădelegi, care lucrează cu putere în toate organizaţiile (bisericile) religioase actuale; fărădelegi care sunt acoperite sub ,,taina fărădelegii” de către ,,omul fărădelegii.”

Cititorul se va convinge singur, căci cartea de faţă, nu e scrisă cu intenţia de a atrage pe cineva în vreo organizaţie religioasă din cele actuale, ci îl ajută pe cititor să cunoască Biserica adevărată şi ,,dacă voieşte cineva” să caute să facă parte din ea.

Recunoaştem că, pentru a scoate la lumină toată ,,taina fărădelegii”, ar trebui scrisă o carte cu mii de pagini, pe care din motive financiare nu putem s-o punem în mâna cititorului. Dacă Dumnezeu va voi, va ridica alţi oameni, care vor face slujba aceasta mai departe.

*

,,Cei izbăviţi de Domnul se vor întoarce, şi vor merge spre Sion cu cântece de biruinţă. O bucurie veşnică le va încununa capul, veselia şi bucuria îi vor apuca, iar durerea şi gemetele vor fugi!” Isaia 35:10

*

La baza explicaţiilor din această carte, a stat Biblia - traducerea Cornilescu obişnuită şi traducerea Cornilescu GBV 1989, 1990 -. Verificând cartea de faţă cu aceste traduceri, se vor elimina anumite dubii în privinţa anumitor termeni importanţi, folosiţi în cartea aceasta. Dar, nu înseamnă că după alte traduceri făcute după original cartea de faţă are alt înţeles.

*

Textele biblice sunt scrise cu litere înclinate. Sublinierile din textele biblice sunt ale autorului.

*

Autorul nu urmăreşte nici un câştig material sau bănesc. Oricine poate să multiplice această carte, fără să ne consulte, dacă nu se adaugă şi nu se scoate nimic din conţinut şi dacă (în afară de costurile de multiplicare) nu urmăreşte câştiguri materiale sau băneşti.

I N T R O D U C E R E

“Iată de ce a ajuns biserica, poporul lui Dumnezeu, în starea în care se află azi, poticnită în tot felul de diviziuni, lupte pentru putere, pasivi-tate şi lipsă de schimbare... căutăm să îndepărtăm umplutura cea multă, pentru a face loc Domnului Isus Hristos ca să fie capul deplin funcţional al bise-ricii Sale.

Facem de asemenea o afirmaţie care pe mulţi îi va scandaliza: bise-rica, în forma ei contemporană instituţionalizată, nu are nici un drept biblic ori istoric să funcţioneze aşa cum o face.” (Citat din cartea: Creştinism păgân? Pag.18 de Frank Viola, şi George Barna)

O noapte grea domneşte ca un rege tiran peste minţile celor ce spun că sunt „credincioşi.” (din punct de vedere Biblic) Dacă ar trebui să dăm un nume acestui fenomen, pe care îl trăim acum, putem să-i spunem, fără să greşim: „Marea rătăcire!” cauzată de: „Marea înşelăciune!” Cine este vinovat de această întunecime? Răspunsul este: „Ei, cei ce spun că sunt credincioşi; pentru că „credinciosul” are Biblia la îndemână şi nu o cercetează sau nu o citeşte cu ochi curaţi, ci o citeşte prin ochelarii „credinţei” din care face parte.” Dar la întrebarea: „Cine i-a dus sau cine i-a târât pe drumul acestor credinţe rătăcite?“ răspunsul adevărat este: „Duhovnicii lor, mai marii lor, predicatorii lor, căpeteniile lor, conducătorii lor, preoţii lor, păstorii lor, liderii lor.” Se împlineşte astăzi ce spune profetul Domnului: ***„Poporul meu, cârmuitorii tăi te duc în rătăcire şi pustiesc calea pe care umbli!”*** Isaia 3:12.

Da, pentru a-şi proteja interesele nedrepte şi nelegiuite de Biblie, conducătorii, mari şi mici, ai tuturor credinţelor cunoscute, ţin „credincioşii” de sub stăpânirea lor departe de voia lui Dumnezeu scrisă în Scripturi. Ei folosesc cea mai blestemată armă, care este „puterea înşelăciunii”, cu care, se pare că, au reuşit să înşele până şi pe mulţi din cei aleşi. Se împlineşte astăzi Scriptura, care zice: ***„Căci se vor scula... prooroci mincinoşi;... <u>să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi.</u>”*** Matei 24:24. Metodele prin care „cei mari” au dus oamenii în această beznă, sunt multe şi lovesc din multe direcţii (Unele le veţi găsi în cartea aceasta.) Are dreptate Scriptura, care zice că oamenii sunt: ***„purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire;”*** Efeseni 4:14. De început dăm doar câteva exemple:

1. **<u>Dezinformarea:</u>** Omul, ca „credincios” al unui cult sau denominaţii „creştine”, este ferit cu grijă, ca să nu cunoască acea parte a Bibliei, care îl condamnă de faptul că şi-a pus „mai mari” după modelul celor din lume; şi că în „biserica” lui este stricată rânduiala biblică pusă de Dumnezeu. Dacă cineva cunoaşte faptele nelegiuite de Scripturi care infectează mintea „credinciosului”, nu are voie să vorbească despre ele. De asemenea: Cei ce încearcă să facă de cunoscut acea parte a Bibliei,

care îi condamnă pe cei „puşi mai sus” şi pe cei ce i-au pus mai sus decât ceilalţi, acestora li se ia imediat dreptul de a vorbi în „biserică” şi sunt învinuiţi de învăţături străine, tulburare, dezbinare, rătăcire, etc. Apoi sunt marginalizaţi, înlăturaţi brusc sau treptat pe neobservate sau sunt împinşi să iasă afară pe uşa din dos. Cel învinuit, neavând voie sau neputând să se explice în faţa „bisericii” ori de câte ori are nevoie (aşa cum au voie cei sus puşi şi oamenii lor) acesta rămâne vinovat şi este condamnat pe faţă sau tacit, de toţi ceilalţi,ca vinovat. Aşa că în toate „bisericile” cunoscute (ce doar, se spune că sunt: ***„stâlpul şi temelia adevărului”***, 1Timotei 3:15) funcţionează din plin „legea junglei”; adică cei mari şi tari li se dă dreptate şi când n-au, iar celor mici nu li se dă dreptate nici când au.

2. **Luarea dreptului de a vorbi în Biserică** este o lovitură grea. Diavolul ştia că, dacă credinciosului nu i se dă dreptul de a vorbi în Biserică ce cunoaşte el, din

Sfintele Scripturi, atunci, cel cu gura închisă, nu va mai avea interesul să cerceteze Biblia, devenind orb, bun de dus de către „cei mari” acolo unde vor ei. Exemplu:

- Ce rost are să ai plug dacă nu ţi se dă voie să ari.
- Ce rost are să torci fire dacă nu ţi se dă voie să ţeşi pânză.

Se pare că, un diavol specializat amăgeşte pe „credincioşi” spunându-le: „Ce rost are să cercetezi Biblia dacă nu ai voie să lucrezi în „biserică” cea ce cunoşti şi ceia ce te îndeamnă Duhul Sfânt?” Şi omul devine inconştient de partea de Scriptură care-l condamnă şi o respinge.

Pe de altă parte, unii care mai vorbesc în biserică, de teamă că li se va lua dreptul de-a vorbi sau din dorinţa de a fi şi ei cineva pe acolo, s-au pus în slujba celor sus-puşi şi-i apără îi scot în evidenţă, sfidând şi cele mai sfinte reguli şi învăţături biblice (cu privire la slujitori, slujbe şi rânduiala pusă de Dumnezeu în Biserica Sa.) În felul acesta, Biblia „credinciosului” de astăzi este duhovnicul lui şi statutul de organizare şi funcţionare, pe care cei mari îl impun, fără ca „credinciosul” să ştie şi fără să-l confrunte în mod atent cu Biblia. Se împlineşte astăzi ce a spus Domnul Isus: ***„Vai de voi, cărturari şi Farisei făţarnici! Pentru că voi înconjuraţi marea şi pământul, ca să faceţi un tovarăş de credinţă; şi, după ce a ajuns tovarăş de credinţă, faceţi din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteţi voi înşivă.*** Matei 23:15

3. „Ascunderea de către „cei mari”, a adevăratului Domn Isus Hristos şi îmbrăcarea unui hristos fals cu hainele pocăinţei, credinţei, dragostei, mântuirii, rugăciunii etc.” Aceasta este cea mai grea lovitură dată de diavolul prin „cei mari”, „credincioşilor şi bisericilor” de acum de pildă: „Credinciosul” nu cunoaşte şi este ferit să cunoască Biserica devărată, care este ***„trupul Domnului Isus.”*** Coloseni. 1:24.

Ne-cunoscând pe Domnul Isus Hristos adică Trupul Său, (biserica) mădularele Sale şi rolul fiecărui credincios în Trupul Bisericii adevărate, „credincioşii” şi-au pus o mulţime de capete, ne-ştiind că având şi alte căpetenii (capete), „bisericile” lor vor avea chipul balaurului (cu multe capete)

4

şi nu vor mai avea asemănarea Domnului Isus: (***„El este Capul trupului, al Bisericii.*** . Coloseni 1:18. (Nu capetele) Pag. 89-90.

Pentru a nu cunoaşte pe Domnul Isus, „mai marii” credinţelor şi duhovnicii lor, folosesc cea mai subtilă metodă de ducere în eroare,de pildă: îşi ţin „credincioşii” lor, cu ochi pironiţi spre hainele cu care este îmbrăcat Trupul Domnului Isus (Biserica). Adică: pocăinţă, credinţă, rugăciune, dragoste, mântuire, cruce etc.; dar, „credincioşii” lor nu au voie să cunoască ce trup îmbracă ei cu aceste haine scumpe.

Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus, ca din sângele Său să se nască fii ai lui Dumnezeu, care să formeze - **o familie** - unde toţi cei ce fac parte din această familie să fie - **fraţi** -. De-aceea le-a spus: ***„voi toţi sunteţi fraţi.”*** Matei 23:8. Şi i-a învăţat să zică: ***„Tatăl nostru care eşti în ceruri”*** Matei 6:9. Apoi, Domnul Isus spune, celor ce sunt fraţi cu adevărat: ***„cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;”*** Luca 22.26. ***„cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi.”*** Marcu 9.35.

Toată Biblia ne învaţă că fiecare frate adevărat este condus direct de Tatăl Dumnezeu prin Domnul Isus şi Duhul Sfânt, fără alţi intermediari, aşa ca şi copiii dintr-o familie bună. Marele cercetător Moisescu spune: „După ce eşti mântuit, la fel de simplu se rezolvă şi încurcata problemă a cultului: nici-un fel de cult decât cel biblic,... Nimic ceremonios, nimic tipical sau teatral, ci toate familial. Doar în greceşte, sau în traducerile neînsufleţite de bisericism, poţi vedea cum primii „creştini”, când se adunau, stăteau de vorbă zidindu-se „unii pe alţii”, fără nici-o urmă de clericalism, toţi „credincioşii nou testamentali fiind cu egalitate preoţi în felul patriarhal al lui Melhisedec.” Citat din cartea: „Armonia universală” pag. 56,57.

Odată ce „bisericile” au ajuns să aibă conducători în fruntea lor şi nu în urma lor, aşa cum ne spune Domnul Isus: (***„cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi”*** Marcu 9.35) se produce un fenomen inevitabil, adică: se distruge spiritul de familie, devenind o organizaţie asemănătoare cu cele din lume. În toate organizaţiile cunoscute, numite „biserici creştine” sau „organizaţii creştine”, termenul de „fraţi în Hristos”, este o vorbă înşelătoare. Numai în Biserica, **-familie-**a Domnului Isus, se poate rosti cu adevărat termenul de **-fraţi în Hristos-**.

Trebuie să facem deosebire între familie şi organizaţie instituţională. In familie drepturile tuturor fraţilor sunt egale şi fiecare copil lucrează după puterea lui şi voia Tatălui. În organizaţie, drepturile sunt date după funcţii şi lucrează fiecare după voia celor cu funcţii mai înalte. Cine nu se supune celor cu funcţii mai înalte, li se limitează drepturile sau sunt înlăturaţi. Dar când eşti copil în familia tatălui tău şi te porţi potrivit cu rânduiala pusă de tatăl tău, nimeni nu te poate scoate din ea şi nici nu-ţi pot lua sau limita drepturile.

„Creştinul” de rând din zilele noastre s-a depărtat de Scripturi şi lucrează (fără să ştie) după o altă biblie: după statute de organizare şi funcţionare, mărturisiri de credinţă, tradiţii, catehisme, rânduieli făcute de oameni, omiletici şi o mulţime de cărţi, care cuprind datini şi obiceiuri nelegiuite de scripturi, în

faţa cărora „Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu” nu are nicio valoare. Se împlineşte astăzi ce a spus Domnul Isus: ***,,aţi desfiinţat***

5

astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datine-i voastre." Mat.15:6.

Toate fărădelegile „celor mari“ sunt amestecate cu grijă, în cărţile, predicile şi învăţăturile lor, printre texte din Scripturi, ca omul să nu-şi poată da seama, care este Cuvântul lui Dumnezeu şi ce este fără de lege. Ei nu cunosc şi nu ţin cont de cuvântul Domnului, care zice: ***,,N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească"*** Prov. 30:6 ***să învăţaţi să nu treceţi peste „ce este scris:"*** 1 Cor. 4:6

În mijlocul atâtor „preoţi şi păstori”, conducători şi conduşi, predicatori, învăţători şi învăţături de toate soiurile, care se dau drept care-mai-de-care mai sfinţi şi mai sfinte, în mijlocul atâtor cărţi, care se dau drept care-mai-de-care mai adevărate, în mijlocul atâtor glasuri, care ne promit viaţa veşnică dacă le ascultăm şi le urmăm şi ne ameninţă cu pedeapsa veşnică dacă nu le urmăm; în mijlocul tuturor acestora, creştinul este ca o oaie hăituită de câini din toate direcţiile. Cel ce n-a pus mâna pe Biblie ca să cerceteze care este adevărul, s-a aruncat în braţele unei „biserici”, credinţe sau organizaţii false, unde conducătorii şi duhovnicii lor i-au adormit în leagănul nelegiuit al doctrinelor lor.

Am în faţă o mulţime de cărţi: Statute de organizare şi funcţionare, mărturisiri de credinţe, catehisme, omiletici, constituţii cultice, şi alte cărţi de bază ale mai multor „credinţe” religioase. Toate aceste cărţi şi altele sunt cărţi ale „credinţelor” respective, în faţa cărora - Biblia Cuvântul lui Dumnezeu - nu are nici o valoare (mai ales în ce priveşte slujirea şi rânduiala bisericească). Repet: „Biblia nu are nicio valoare în faţa acestor cărţi.” Ori de câte ori poruncile, învăţăturile, rânduielile sau datinile scrise în aceste cărţi, sunt în contradicţie cu Sfintele Scripturi, Biblia este lăsată la o parte şi luat de bune poruncile, învăţăturile, rânduielile sau datinile scrise în aceste cărţi şi altele. Se împlineşte astăzi, în „bisericile” actuale, ce spune Domnul Isus, citim: ***,Voi lăsaţi porunca lui Dumnezeu, şi ţineţi datina aşezată de oameni, ... şi faceţi multe alte lucruri de acestea."*** Marcu 7:8.

De ce sunt necesare şi alte cărţi şi alte adausuri la Sfânta Scriptură? Răspunsul este: Mai marii, stăpânii, conducătorii, preoţii, păstorii. duhovnicii, liderii, sau aşa numiţii „slujitori” cunoscuţi ai „credinţelor” actuale, nu au nici un suport în Biblie pentru slujbele pe care le deţin. Ba mai mult, Biblia îi condamnă de stricarea Bisericii adevărate şi de stricarea rânduielilor puse de Dumnezeu între fraţi. De aceea a trebuit să-şi facă legile lor şi rânduielile lor. Ba mai mult: cei ce ţin acele învăţături din Scripturi, care condamnă învăţăturile false din biserici, sunt daţi afară din „credinţele” respective şi învinuiţi de învăţături străine, păcate inventate sau banalizate, etc. pentru a cădea în dizgraţia „credincioşilor” lor.

Are cineva voie să pună învăţăturile lor mai presus sau alături de Biblie?

La această întrebare să răspundă Biblia: ***“Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta_că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta." ,Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea Sfântă,***

6

scrise în cartea aceasta." Apoc 22.19

Deci, Dumnezeu condamnă la pedeapsa veşnică şi taie dreptul la viaţa veşnică celor ce adaugă sau scot numai ceva din cuvintele Bibliei. ***„Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!"*** Gal. 1:8. ***,,Vă fac cunoscut, fraţilor Evanghelia ... prin care sunteţi mântuiţi, dacă o ţineţi aşa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba aţi crezut".*** 1 Cor. 15:1

Acestea sunt, doar, câteva din textele Bibliei care arată că, regulile de viaţă creştină, a unui credincios, trebuie să fie strict biblice, fără scăderi şi fără adausuri. Citiţi versetelede mai sus unui copil, care începe să judece şi apoi întrebaţi-l: „Unde va merge un „creştin” care ţine şi alte reguli de viaţă „creştină”, care nu sunt scrise în Biblie? Răspunsul va fi: „În pedeapsa veşnică.”

Acum se pune o întrebare, care dă de gândit: Cum se poate ca toţi duhovnicii şi „mai marii credinţelor”, (care par atât de sfinţi şi buni,) au scos din viaţa lor de „creştini” şi a „credincioşilor” lor, părţi întregi din Scripturi, (dintre cele mai importante) şi au pus în locul lor alte legi născocite de mintea lor sau a altora? Nu văd ei că îi aşteaptă pedeapsa veşnică şi pe ei şi pe „credincioşii” lor, aşa cum aţi văzut în versetele de mai sus? Între ei sunt oameni pe care „credincioşii” lor îi socotesc mari cărturari şi înţelepţi, atât pe plan spiritual cât şi în felul lumii. Nu pot ei oare înţelege

din Scripturi nici ce poate înţelege un copil minor? Adevărul este că nu pot să priceapă. De ce? Ne spune Biblia, citim: ***„Tată, Doamne;...Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi, şi le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă aşa ai găsit cu cale Tu."*** Luca 10:21 ***„Le- a orbit ochii, şi le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înţeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu, şi să-i vindec."*** Ioan 12:40

De ce a ascuns Dumnezeu lucrurile Sale de cei înţelepţi şi pricepuţi, de ce le-au luat vederea, de ce i-a pedepsit Dumnezeu în felul acesta? Citim: ***„pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi.*** 2 Tesaloniceni.2.10.-12.

Deci cheia neînţelegerii Scripturilor de către ***„cei înţelepţi şi pricepuţi"*** este că, Dumnezeu a ascuns de ei lucrurile Sale. Iar cauza acestei pedepse este că nu le este drag adevărul scris în Scripturi şi îşi găsesc plăcerea în nelegiuirile întroduse în „bisericile" lor. Nu trebuie să ne mirăm că, atâţi „creştini" întorc spatele când li se citeşte partea Bibliei, care îi condamnă că şi-au ales şi si-au pus „mai mari" ca cei din lume, şi au adăugat sau ţin rânduieli născocite de oameni şi au scos sau nu le trebuie rânduielile puse de Dumnezeu şi nu le pasă de pedeapsa care-i aşteaptă, deoarece sunt pedepsiţi de Dumnezeu să creadă minciuna pentru că nu le este drag adevărul (versetul de mai sus), care este Cuvântul lui Dumnezeu: (***„Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul".*** Ioan 17:17).

7

Cum putem cunoaşte adevărul şi Biserica adevărată?

Există o singură cale şi anume: „Cercetarea şi cunoaşterea Noului Testament, care este: ***„legământul cel nou."*** Luca 22:20, deoarece Domnul Isus a zis:***"Vă rătăciţi! Pentru că nu cunoaşteţi nici Scripturile."*** Mat 22:29. Cercetarea trebuie făcută: ***„fără vreun gând mai dinainte."*** 1Timotei 5:21. ***„Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică"*** . Ioan 5:39. ***„ia seama bine la citire,."*** 1Timotei 4:13. ***„dă-mi pricepere, ca să cunosc învăţăturile Tale."*** Psalmi 119:125.

Numai Cuvântul lui Dumnezeu scris în Scripturi ne poate lumina calea şi starea în care ne găsim, citim: ***„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea.*** Psalmi 119:105.

Numai credinţa în Cuvântul scris în Scripturi ne poate elibera de nelegiuirile pe care le-am îmbrăţişat ani sau zeci de ani. ***„veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi."*** Ioan 8:32.

Numai întoarcerea la Scripturi ne poate da siguranţa vieţii veşnice. Dar astăzi este aşa cum spune proorocul Ieremia, citim: ***„nu vor să Mă cunoască, zice Domnul."*** Ieremia 9:6.

Un duh demonic, cultivat de cei mari, i-a făcut pe mulţi să creadă că Biblia este o carte mai presus de mintea oamenilor de rând, cu toate că ce este necesar, pentru a fi plăcut lui Dumnezeu, e uşor de înţeles, citim: ***„Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea Sfântă: ... cei ce vor merge pe ea, chiar şi cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească."*** Isaia 35:8. Dar: ***„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, ...Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului, şi zi şi noapte cugetă la Legea Lui!"*** Psalmi 1:1,2.

*

Vouă care iubiţi cetatea creştinismului
Vouă care plângeţi pe dărâmăturile ei
Vouă vă este dedicată această carte
Nu descurajaţi, luptaţi!
Dărâmaţi zidurile strâmbe!
Zidiţi pe zidurile drepte!
Uitaţi de răsplata de pe pământ şi
Priviţi la cununa din mâna Domnului care vă aşteaptă.

*

„Să cunoaştem, să căutăm să cunoaştem pe Domnul !" - Osea 6:3

*

„Aşa vorbeşte Domnul: „Staţi în drumuri, uitaţi-vă, şi întrebaţi care Sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblaţi pe ea, şi veţi

găsi odihnă pentru sufletele voastre!" <u>Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele!</u>" Ieremia 6:16

8

Vă fac cunoscut, fraţilor Evanghelia pe care v-am propovăduit-o pe care aţi primit-o, în care aţi rămas, şi prin care Sunteţi mântuiţi, <u>dacă o ţineţi aşa</u> după cum v-am propovăduit-o;<u> altfel, degeaba aţi crezut. </u> 1 Corinteni 15:1

Câteva lucruri care trebuie să le ştim mai înainte

Despre un păstor la o Biserică sau un păstor la mai multe Biserici, nu scrie în Biblie. - Scrie numai de bătrânii Bisericii, care îndeplinesc anumite condiţii şi mai mulţi într-o Biserică. Lor li se cere să păstorească; să supravegheze, şi să cârmuiască Biserica. Dar, nu ca predicatori aleşi pentru a predica sau puşi ca stăpâni peste ceilalţi, ci invers, aceştia trebuie să fie ca cei mai de pe urmă din toţi ceilalţi ,,slujitori." (Amănunte la pagina 45-57)

Despre un preot la o Biserică sau la mai multe Biserici sau despre un preot pus mai sus decât ceilalţi preoţi, nu scrie în Biblie. - Scrie că fiecare credincios este preot, fără să fie unul mai mare ca celălalt. <u>În biblie nu sunt ne-preoţi, la creştini ci toţi creştinii sunt preoţi,</u> (Pag. 61-63)

Despre un predicator la o Biserică sau un predicator la mai multe Biserici, nu scrie în Biblie. - Scrie numai despre fraţii care merg în lume să propovăduiască la cei pierduţi şi prin Biserici, ca să întărească Bisericile, fără să fie aleşi; sau instalaţi în vreo Biserică, sau autorizaţi, sau trimişi de Biserici, de altcineva, ci numai de Dumnezeu prin Domnul Isus şi Duhul Sfânt. Iar fraţii rămaşi îşi slujesc unii altora.pag 43

Despre conducător de Biserică sau conducători de mai multe Biserici, mai mari în funcţii sau orice altfel de ,,slujitori", care să aibă în primire o Biserică sau mai multe Biserici sau lideri la grupuri de ,,creştini", nu scrie în Biblie. - Scrie numai despre mai mari ca în familie, între fraţi, ca mai mari de ani, adică mai bătrâni şi aceştia trebuie să fie ca cei mai mici, ca cei mai de pe urmă din toţi. Pag.15-28

Despre ,,creştini", care nu sunt ,,slujitori" în Biserică, nu scrie în Biblie, - Biblia ne învaţă că fiecare creştin este un slujitor. Pag 69.

Despre papi, cardinali, mitropoliţi, vlădici; episcopi ca cei de azi; păstori ca cei de azi; diaconi ca cei de azi, preşedinţi, secretari şi alţii; care au oameni în sub ordinea lor nu scrie în Biblie. - Biblia ne învaţă că Biserica adevărată nu poate avea asemenea oameni. Pag. 69-73.

9

Despre oameni aleşi special, împuterniciţi, numiţi sau autorizaţi pentru a da cina Domnului, a oficia boteze, căsătorii, logodne, înmormântări, şi multe altele, nu scrie în Biblie, - Biserica adevărată nu poate avea oameni speciali pentru asemenea lucrări. (Pag.178,193,)

Despre registrul Bisericii, înregistrări de membri şi alte acte de cult, nu scrie în Biblie, - Biserica adevărată nu poate avea aşa ceva. Pag 195.

Despre şcoli de predicatori sau alţi oameni şcolarizaţi entru slujbe duhovniceşti, nu scrie în Biblie.

Despre servicii de hirotonisiri, ordinări sau alte ceremonii făcute cu scopul de a instala pe cineva mai presus de ceilalţi, sau în anumite slujbe, duhovniceşti nu este scris în Biblie. . - Biblia ne învaţă doar, să aşezăm, să rânduim, în rândul celorlalţi slujitori, pe acei bătrâni ai Bisericii, <u>pe care i-a ales şi i-a pus Duhul Sfânt</u> (Fapte 20.17,28.) şi îndeplinesc condiţiile cerute în Scripturi.(pag.50) Biblia vorbeşte numai despre alegeri de oamen n probleme administrative sau materiale, (pentru a duce o scrisoare, a împărţi nişte ajutoare şi altele.) Pag.49

Despre numele de Biserică la clădiri din cărămidă, lemn, beton sau alte materiale, nu scrie în Biblie. - Biblia scrie doar despre Biserici construite din pietre vii (Oameni credincioşi).

Despre construcţia de Biserici la „creştini" sau localuri sfinţite pentru închinare, nu scrie în Biblie. - Scrie că ei se adunau în case particulare şi în alte locuri deschise sau ascunse în caz de prigoane. Pag.165

În afară de cazuri excepţionale, „credincioşi" adevăraţi nu se pot aduna în mod regulat în grupuri mari, - deoarece nu pot să lucreze toţi cei puşi de Duhul Sfânt la lucru în ziua respectivă. Şi multe din învăţăturile Bibliei nu se pot aplica la grupuri mari. Pag. 69.

Despre faptul că numai cei 144 de mii sunt mireasa Domnului Isus, nu scrie în Biblie. - Biblia ne învaţă că toţi „creştini" adevăraţi fac parte din Biserică. Pag.213

Despre amvoane, altare sau scaune cu întâietate, în Bisericile creştine, nu scrie în Biblie. - Biblia ne învaţă să ne ferim de cei ce umblă după aceste locuri cu întâietate în Biserică. Pag.209.

Despre haine purtate cu scopul de a fi mai deosebiţi ce ceilalţi „creştini" (aşa cum se îmbracă călugării popii sau păstorii şi alţii la diferite ocazii), nu scrie în Biblie. - Domnul Isus ne învaţă să ne ferim (să ne păzim) de oamenii care poartă asemenea haine, prin care atrag atenţia că ei sunt mai cineva ca ceilalţi. Pag.207.

10

- **Despre întocmirea unui program, ca să se ştie dinainte cine va lucra în Biserică sau cine va face o slujbă duhovnicească, atunci când se adună fraţii, nu scrie în Biblie.**- Biserica adevărată nu poate face asemenea programări ci Duhul Sfânt programează. Pag.186

Lanţul nelegiuirilor (ne legalizate de Scripturi) care sunt în „biserici", continuă cu o mulţime de rânduieli, ceremonii şi tipicuri şi capătul acestui lanţ de nelegiuiri, e undeva departe. „Credincioşi" nu vor să audăî cuvinteleDomnului Isus care spun: ***„depărtaţi-vă de la Mine, <u>voi toţi care lucraţi fărădelege.</u>"*** Matei 7. 23 (adică, fapte la care nu au lege Biblică) Tot ce se face în „biserică", (rânduieli, slujbe, „slujitori", obiceiuri, datini, etc), ne legalizat de Scripturi este nelegiuire. Şi toţi cei ce n-au acoperire în Scripturi, la slujbele, rânduielile şi faptele lor de credinţă, sunt nelegiuiţi de Scripturi şi se numesc: „oameni nelegiuiţi." Toţi „credincioşii", care se fac părtaşi cu oamenii nelegiuiţi, rânduielile nelegiuite şi ceremonii nelegiuite de Scriptură nu pot ajunge în viaţa veşnică.

„Bisericile" actuale sunt sufocate în rânduieli, forme, ceremonii şi tipicuri nelegiuite. Nici „slujitorii" „bisericilor" actuale şi nici oamenii lor nu vor să vadă sau să audă de dezastrul produs de aceste nelegiuiri. Ei le păzesc cu stricteţe, deoarece sunt garanţia ţinerii în slujbe ale celor mari.

Biserica lui Dumnezeu de pe pământ este simplă cum a fost Domnul ei pe pământ şi cum au fost şi apostolii Lui. Ea a învăţat ce înseamnă: ***„rămâneţi la cele smerite."*** Romani 12:16, <u>pentru că Domnul ei a spus:</u>

„oricare va vrea să fie mare între voi" Matei 20.26
„ şi oricare va vrea s ă fie cel dintâi între voi" Matei 20.27.
„Cel mai mare dintre voi" Matei 23.11.
„Dacă vrea cineva să fie cel dintâi" Marcu 9.35.
„oricare va vrea să fie mare între voi" Marcu10.43.
„oricare va vrea să fie cel dintâi între voi" Marcu 10.44.
„Cel mai mare dintre voi, cel ce cârmuieşte" Luca 22.26.

<u>Să fie</u>:

<u>„să fie cel mai de pe urmă din toţi şi slujitorul tuturor!"</u> Mar. 9.35
<u>„să fie ca cel mai mic;... ca cel ce slujeşte."</u> Luca 22.24.-2
<u>„să fie slujitorul vostru"</u> Matei 20.26
<u>„să vă fie rob."</u> Mat 20.27.
<u>„să fie slujitorul vostru"</u> Matei 23.11.
<u>„să fie slujitorul vostru;"</u> Marcu10.43.
<u>„să fie robul tuturor"</u> Marcu10.44
<u>„cine este cel mai mic între voi toţi, acela este mare."</u> Luca 9:48.

Apostolii au înţeles ce-a spus Domnul Isus, citim:

Pavel: ***„în smerenie <u>fiecare</u> să privească pe altul <u>mai presus de</u>***

11

el însuşi" Filipeni 2:3 ***„Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite. Să nu vă socotiţi singuri înţelepţi"*** Romani 12:16

Petru: *„prezbiterii* (bătrânii) *Păstoriţi... Nu ca şi cum aţi stăpânii"* 1 Pet. 5:,3. **Ioan spune: *„căruia îi place să aibă întâietatea între ei...n-a văzut pe Dumnezeu"*** 3 Ioan 9,11. Şi parcă pentru a pecetlui cuvintele de mai sus, Domnul Isus spune celor care se folosesc de sfinţenie, de curăţenie, de lucrurile lui Dumnezeu, cu scopul ca oamenii să-i socotească mai deosebiţi sau să-i pună în anumite funcţii, mai sus decât ceilalţi, între „credincioşi" şi celor ce s-au ridicat mai sus decât ceilalţi fraţi: ***,,Isus le-a zis: „Voi căutaţi să vă arătaţi neprihăniţi înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile; pentru că ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."*** Luca 16:15.

Cuvintele de mai sus sunt ale Domnului Isus şi ale sfinţilor Apostoli. Acum ne întoarcem la noi şi punem o întrebare: Cred „credincioşii" actuali în Biblie?

Trebuie o naştere din nou

Creştinismul de astăzi are nevoie de o naştere din nou: ***„Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu."*** Ioan 3:3. Aşa a spus Domnul Isus lui Nicodin şi azi ne spune nouă: ***„Nu te mira că ţi-am zis: „Trebuie să vă naşteţi din nou."*** Ioan 3:7 Dar cum? ***(„ia seama bine la citire,)*** 1 Timotei 4:13, ***„fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sămânţă, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu.*** 1 Petru 1:23 ***El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.*** Iacov 1:18

Pr scurt: *aţi fost născuţi din nou... prin Cuvântul lui Dumnezeu" „ne-a născut prin Cuvântul adevărului".* Am înţeles bine? Naşterea din nou se face ***„prin Cuvântul lui Dumnezeu" „prin cuvântul adevărului"*** pentru că: atunci când suntem născuţi din nou ***„prin Cuvântul lui Dumnezeu"*** suntem născuţi din Dumnezeu pentru că: ***„Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu."*** Ioan 1:1 ***„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte, pentru că sămânţa Lui*** (Cuvântul lui Dumnezeu) ***rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu."*** 1 Ioan 3:9

Astăzi sunt puţini „creştini" născuţi din nou ***„prin Cuvântul lui Dumnezeu".*** Fiecare „creştin" spune că este născut din nou şi pe deoparte este adevărat, dar sunt născuţi din nou printr-un cult sau o organizaţie, prin învăţăturile unui om sau a unor oameni, prin citirea unei cărţi sau a unor tractate, prin imaginaţia minţii lor, etc. Aşa se explică faptul că pe penticostal nu-l poţi scoate din penticostalism, nici pe baptist din baptism, nici pe „martor" din învăţăturile lui Rutherford, nici pe adventist din învăţăturile Ellen White, nici pe ortodox din ortodoxism etc. ect. pentru că ei suntnăscuţi din nou pe alte căi (pe căile lor) şi nu ***„prin Cuvântul lui***

12

Dumnezeu". Ca să aibă loc o naştere din nou, adevărată, trebuie să intri, mai întâi, în nefiinţă (Orice om, înainte de naştere sau de procreare fizică, n-a fost om) Apoi să luăm biblia lui Dumnezeu şi luând bine seama la citire ***(„ia seama bine la citire,)***1 Timotei 4:13, rugându-ne lui Dumnezeu să ne dea putere **şi voinţă** să-L înţelegem şi să-L trăim. Acest cuvânt a lui Dumnezeu ne va naşte şi ne va forma oameni după voia lui Dumnezeu.

Dacă n-am murit faţă de cult, dacă nu am murit faţă de învăţăturile oamenilor pe care i-am urmat şi i-am zeificat, dacă n-am murit faţă de ideologiile noastre etc. niciodată nu vom fi născuţi din nou ca şi copii ai lui Dumnezeu.

Dacă un baptist citeşte biblia ca un baptist tot baptist va rămânea, dacă un penticostal citeşte biblia ca un om penticostal, tot penticostal va rămânea, dacă un „martor" sau adventist sau ortodox etc. vor citi biblia ca „martor" ca adventist sau ortodox tot aşa vor rămânea etc.

Nu se poate produce o naştere din nou adevărată numai dacă am murit faţă de ce am fost înainte. Şi apoi: ***„ ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat,*** (Cuvântul lui Dumnezeu) ***pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire,"*** 1 Petru 2:2 exemplu: Dacă un penticostal, şi un baptist şi un adventist etc. ar muri de ce a fost el înainte şi s-ar naşte din nou ***„prin Cuvântul lui Dumnezeu."*** S-ar naşte toţi trei sau penticostali sau baptişti sau adventişti, dar cu siguranţă nu s-ar naşte nici penticostali nici baptişti, nici adventişti sau altceva, ci s-ar naşte toţi copii ai lui Dumnezeu care s-ar iubi unii pe alţii, s-ar acepta şi s-ar bucura unii de alţii ***,,oricine iubeşte pe Cel ce L-a născut, iubeşte şi pe cel născut din El.*** 1 Ioan 5***: „Cine iubeşte pe fratele său, rămâne în lumină, şi în el nu este nici un prilej de poticnire."*** 1Ioan 2:10.

Biblia ne spune: ***„El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt,"*** Tit 3:5 Aici înţelegem din context că putem să facem oricât de multe fapte bune căci nu prin ele suntem mântuiţi ci ***„prin spălarea maşterii din nou"*** Deci spălaţi de culte, de organizaţii, ideologiile oamenilor sau ale noastre, de oameni zeificaţi şi de alte păcate etc. care toate sunt un mijloc de învrăjbire între oameni şi apoi ***„prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt," „prin Cuvântul lui Dumnezeu"*** vom primi: ***„ca sfârşit al credinţei voastre, mântuirea sufletelor voastre.*** 1 Petru 1:9.

Apostolul Pavel nu a legat oamenii nici de el, nici de culte, de organizaţii sau altceva ci i-a legat de Isus Hristos şi de Evanghelie, iată cum îi ceartă când făceau ce fac creştinii astăzi: ***„Hristos a fost împărţit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel aţi fost voi botezaţi?*** 1 Corinteni 1:13.

Idolatria în care trăiesc creştinii de astăzi au atins cele mai înalte culni Exemplu: Cultul lui, organizaţia lui, duhovnicul lui, ideologia lui, clădirea ,,bisericii", învăţătura unor oameni, a unor cărţii, Obiceiurile,

13

datinile ect. sunt idoli sacri care sau cuibărit adânc în fiinţa creştinului de azi deoarece aceşti idoli s-au închinat ani sau zeci de ani.

Astăzi sunt foarte puţini creştini care nu sunt legaţi de un cult de o organizaţie, de un păstor, de un preot, sau de un lider, sau învăţător, sau o clădire de cult sau de o ideologie a cuiva etc. Dar, în cei peste şaptezeci de ani trăiţi prin diferite „biserici", nu am văzut nici un preot, nici un păstor, nici un lider etc. să se deranjeze şi să întrebe pe careva din enoriaşi lui: „eu am murit pentru tine?" „Cultul sau organizaţia a fost răstignită pentru voi?" Dar am văzut mulţimi de oameni luptând cu toată puterea să lege oameni de cultul lor de organizaţia lor şi toţi: păstori preoţi lideri şi alţi învăţători (aproape fără excepţie) luptă (în Numele lui Hristos şi a lui Dumnezeu) cu toată puterea să lege oameni de ei, de învăţăturile lor pe care le amestecă cu învăţături biblice ca oameni să creadă că aşa e voia lui Dumnezeu.

*

O minciună repetată mereu, în numele lui Dumnezeu, devine atât de sfântă pentru mulţi „credincioşi", încât mulţi sunt gata să-şi dea viaţa pentru ea.

Bisericile actuale sunt pline de asemenea minciuni.

*

„ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire;

ci, credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.

Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceiace dă fiecare încheitură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste" Efeseni 4:14-16

14

,,Oile Mele ascultă glasul Meu;... şi ele vin după Mine." Ioan 10:27
,,Dar voi nu credeţi, pentru că... nu Sunteţi din oile Mele." Ioan 10:26

Prima lecţie de şefie

(O lecţie uitată intenţionat: De ce?)

Despre ce este vorba? Să aflăm care este locul credinciosului în Biserică, între fraţi, când fraţii se adună împreună şi în general. Apoi să facem comparaţie între ceia ce facem noi astăzi şi ceia ce ne-a spus şi ne-a învăţat Domnul Isus.

Pe scurt! ***„ia seama bine la citire"*** 1Tim. 4:13

a. Ucenicilor: ***,,le-a venit în gând să ştie cine dintre ei ar fi cel mai mare."*** Luca 9:46.

b. ***,,Isus i-a întrebat: „Despre ce vorbeaţi unul cu altul pe drum?" Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei, ca să ştie cine este cel mai mare...*** Marcu 9:33-34.Luca 22:26

c. ***,,Isus... le-a zis: „Ştiţi că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele şi mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie aşa.*** Matei 20:25-28. Marcu 10:41-44

d. ***,,Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic."*** Luca 22:26

e. ***„Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi!"*** Mar. 9.35

f.,, ***dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor".*** Matei 18:2,3

g. ***,,în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi."*** Filip 2:3

h. ***,,În cinste, fiecare să dea întâietate altuia."*** Rom 12:10

i. ***,,ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.*** Luca 16:15

j ***,, cine este cel mai mic între voi toţi, acela este mare."*** Luca 9:48

*

,,Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre şi căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul." Isaia 55:8

*

a. ,,Apoi le-a venit în gând să ştie cine dintre ei ar fi cel mai mare." Luca 9:46

Ucenicilor Domnului Isus: ***„le-a venit în gând să să ştie, care dintre ei ar fi cel mai mare."***

Gândul de-a fi mai mare, de-a conduce, de-a stăpânii, de-a fi mai presus de ceilalţi, credincioşi , este unul din cele mai distrugătoare şi mai demonice gânduri. Acest gând a distrus „biserica" din interior, de aceia încercăm în cele ce urmează să vedem strădania pe care a depus-o Domnul

15

Isus pentru a scoate acest gând din credincioşii Lui.

Ucenicii nu ştiau că Domnul Isus îi pregăteşte pentru un mod de vieţuire împreună, fără „mai mari" şi fără întâietăţi; fără sus-puşi, fără conducători, fără lideri. Ei credeau că vor fi organizaţi ca cei din lume, cu trepte ierarhice etc. Peste tot, unde era o grupare, de la doi sau trei în sus, unul era mai mare şi prelua conducerea. Când gruparea este mai numeroasă, se constituie o ierarhie de şefi, puşi unul peste altul sub formă de piramidă. După mine era normal ca ucenicii să se gândească la unul mai mare între ei. Nefiind încă născuţi din nou, ei nu puteau să accepte sau să creadă, că sub conducerea directă a Domnului Isus şi a Duhului Sfânt, pot trăi în pace şi vieţui împreună, nu doisprezece, câţi erau ei, ci milioane de oameni; fără grade ierarhice, fără „mai mari", fără lideri şi fără stăpânitori.

Este adevărat că nici o formaţie lumească sau religioasă, constituită pentru un anumit scop, nu poate să trăiască sau să dăinuiască fără grade ierarhice şi fără să aibă „mai mari" care să-i conducă, dacă nu este născută din cuvântul lui Dumnezeu : ***,,fiindcă aţi fost născuţi din nou... prin Cuvântul lui Dumnezeu"*** 1 Petru 1:23

Dar, cei născuţi din cuvântul lui Dumnezeu şi din învăţătura Domnului Isus, pot trăi şi vieţui împreună, nu numai zeci, sute sau mii, ci milioane de oameni, fără ierarhii şi fără „mai mari" în funcţii. Ba mai mult, modelul familial, fără întâietăţi, (creat de Dumnezeu şi pus de Domnul Isus şi de apostoli şi între „credincioşii"Lui,) este chezăşia păcii şi bunei înţelegeri între cei născuţi din învăţătura Domnului Isus, aşa după cum vom vedea mai departe.

În comparaţie cu „credincioşii bisericilor" de azi

„Credincioşi" de azi, „bisericile", organizaţiile sau grupările religioase cunoscute, nu sunt născute din Cuvântul lui Dumnezeu, scris în biblie (în ce priveşte rânduiala, şi slujirea, organizarea şi funcţionarea din biserică). Ei sunt născuţi din nou prin învăţăturile unui cult; Ortodoxism, Catolicism, Baptism, penticostalism, aşa numiţii « martori a lui Iehova » adventism etc. De aceea „credincioşii" de azi au preluat modelul lumii şi au uitat de tot, de modelul familial, aşezat de Domnul Isus şi de sfinţii apostoli, între credincioşi.

Oriunde este o organizaţie religioasă, o „biserică”, o formaţie sau o grupare religioasă, este un mai mare sau „mai mari”, un conducător sau conducători, care au ultimul cuvânt, care au puteri deosebite faţă de ceilalţi, drepturi asupra celorlalţi, şi care deţin controlul asupra celorlalţi şi-i îndoctrinează pe ceilalţi fiecare în doctrina denominaţiei lui.

Convingerea „credincioşilor” de azi, că trebuie să aibă „mai mari” între ei, este atât de puternică, încât nu mai pot suporta învăţătura Domnului Isus, despre modelul familial de vieţuire împreună, fără mari şi fără întâietăţi. Toţi cei ce se numesc „credincioşi” au oroare faţă de cuvintele Domnului Isus care spun să nu aibă „mai mari”, să nu aibă lideri şi trepte ierarhice.

Ei nu cunosc şi nu vor să vadă consecinţele care au urmat din faptul că şi-au pus „mai mari. De aceea credincioşii de astăzi nu vor să înţeleagă

16

că trebuie să fie: ***„născuţi din nou… prin Cuvântul lui Dumnezeu»*** 1 Petru 1:23 şi nu prin doctrine sau învăţături cultice sau sectare.

*

„Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite.
Să nu vă socotiţi singuri înţelepţi.” Romani 12:16

*

b. *„Între apostoli s-a iscat şi o ceartă, ca să ştie care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare?”* Luca 22.24.

Oriunde se creează un loc, un scaun mai înalt, se crează şi o posibilitate de un câştig mai bun şi un profit mai mare. Erau şi atunci oameni care au făcut din slujba de mai mare, un mijloc de trai îndestulător, care cel în cauză nu l-ar fi putut avea în altă parte, fără transpiraţie sau probleme cotidiene mai deosebite. Pe de altă parte, cu cât scaunul este mai înalt, cu atât profitul este mai mare. Din punctul acesta de vedere, (dacă lăsăm Biblia la o parte) după mine, este normală cearta pentru scaune între ucenicii de atunci şi „credincioşii” de azi.

În al doilea rând, (care ar putea fi pus pe primul loc) este, că cinstea de mai mare aduce şi un câştig moral. O cinste deosebită între oameni, e greu să fie dobândită. Şi ucenicii ştiau că: e una să fii conducătorul apostolilor lui Hristos şi alta un apostol de rând.

E una când propunerile şi voinţa ţi se ia în seamă sau sunt socotite deosebite, chiar dacă nu au o importanţă deosebită şi e alta când vrerea ta nu este luată în seamă sau rar este luată în seamă, chiar dacă are o importanţă deosebită.

E una când toţi te linguşesc şi ţi se pleacă şi alta când nu eşti băgat în seamă.

E una când priveşti pe alţi de sus şi alta când te uiţi la alţii în sus.

E una când ţi se face un loc mai în faţă şi ţi se dă scaunul cel mai bun sau un scaun mai bun şi alta când ţi se face şi ţie un loc la grămadă sau în picioare la uşă sau undeva într-un colţ, într-o margine nebăgat în seamă.

E una când eşti primit în casă cu cinste şi eşti aşteptat şi alta când eşti primit şi tu sau ţi se spune: acum nu am timp, sunt ocupat, poate de altă dată.

E una când tu dai tonul şi alţii cântă şi alta, când altul dă tonul şi cânţi tu, etc. Apostolii ştiau şi ei despre aceste venituri şi în alte cazuri, financiare şi materiale, aşa că nu degeaba s-au certat ei pentru postul de „mai mare”

În comparaţie cu „credincioşii bisericilor” de zi

În bisericile” de azi şi pe această linie este la fel ca în lume. Când e vorba de un post (numit slujbă) mai înalt sau alte ierarhii, mai mulţi vor să ocupe aceste scaune.

Şi chiar dacă nu este întotdeauna o ceartă pe faţă sau discuţii, pro şi contra, dar întotdeauna (cred că fără excepţii) există nemulţumiri tacite, care rod ca un cancer ascuns structurile vitale ale trupului Bisericii.

Pe de altă parte toţi, cei ieşiţi din şcolile teologice, socotesc ca o

17

pedeapsă de la Dumnezeu să stea în rândurile fraţilor. De aceea au făcut, fac şi vor face tot ce vor putea ca să se scoată în evidenţă şi să fie cât mai stăpâni peste ceilalţi şi să preia controlul asupra bisericii.

Aceştia produc certuri şi sunt o sămânţă de dezbinare. Odată ajunşi în „biserică” încearcă şi reuşesc să atragă oamenii de partea lor, pe care îi folosesc împotriva celor ce nu s-au frânt în faţa lor. Bărbaţi, femei, tineri, persoane întoarse la Dumnezeu de curând, oameni care nu cunosc nici cele mai elementare rânduieli puse de Dumnezeu

între credincioşi, sunt cei mai înverşunaţi susţinători ai acestor indivizi setoşi după putere şi glorie.

Cineva spunea: „să ferească Dumnezeu să fie sau să intre în Biserica adevărată un om care a făcut o şcoală teologică” Dar şi cei ce au fost odată sus puşi, pe un scaun mai înalt între „credincioşi”, intră în ei un duh care nu-i lasă să stea alături şi în rândul celorlalţi fraţi şi cu nici un chip nu vor să audă Cuvântul Domnului care spune: ***,,în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi.”*** Fili. 2:3

*

„Să nu vă certaţi pe drum.” Geneza 45:24

c. ,,Isus i-a întrebat: „Despre ce vorbeaţi unul cua altul pe drum?” Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei, ca să ştie cine este cel mai mare. Mar. 9:33,34.

Asta este extrem de curios pentru mine, este un mare semn de întrebare şi anume: „Cum se pot certa apostolii, pentru şefie, în timp ce Domnul Isus era cu ei în trup omenesc?” E adevărat, că chiar atunci, Domnul Isus nu era de faţă; dar oare nu ştiau ei că îi vede şi-i aude că se ceartă undeva pe la dos?

Cearta aceasta a fost destul de mare, încât nu vorbeau unul cu altul. Biblia spune: ***„Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei***.

Fiindcă Domnul Isus nu era cu ei, când se certau pentru funcţia de mai mare, cu siguranţă că Domnul Isus nu este cu aceia care se ceartă pentru a se instala în funcţia de mai mare între „credincioşi” şi nici cu aceia care s-au instalat sau au instalat pe alţii, ori au ajutat pe alţii să ajungă în funcţia de „mai mari” în „biserici.”

În comparaţie cu „credincioşii bisericilor” de azi.

Certurile pentru scaune se ţin lanţ prin „biserici” sau alte organizaţii religioase. Nu sunt puţini cei ce nu se pot vedea unii cu alţii, sau au resentimente dure unul faţă de celălalt, din cauza funcţiilor mai înalte. De aceea, cea mai mare parte dintre neînţelegerile, dezbinările şi rupturile intre „credincioşi”, este cauza acelor obsedaţi de egoism, mărire, întâietate sau câştig, de a se scoate în evidenţă, de a avea un nume, de a prelua controlul şi de a avea puteri asupra celorlalţi de a conduce etc.

Nu numai lupta pentru întâietate, ci şi prejudecăţile care se nasc din acest război, a distrus spiritual adunările de „credincioşi” (bisericile).

Dispariţia dragostei frăţeşti, a legăturilor sufleteşti, lipsa de interes în lucrare a celor mulţi etc. se datorează în cea mai mare parte celor ce se

18

menţin pe posturi înalte în adunări (biserici), deoarece au înlăturat conducerea Duhului Sfânt şi a Domnului Isus şi conduc ei. De aceea Duhul Sfânt a părăsit adunările şi Dumnezeu ne-a lăsat în voia minţi noastre să ne urmăm pornirile noastre. Romani 1:28

Astăzi, dacă s-ar scoate din „biserici” laudele goale ale „celor mari”, vorbele optimiste care sunt seci, fără conţinut, şi păcălelile celor ce se dau drept buni „slujitori” ai lui Hristos, dacă s-ar scoate politica din rugăciune şi ar rămânea rugăciunea curată, dacă s-ar scoate arta teatrală şi vrăjitoria din predicile omiletice, dacă s-ar goli cântarea de tot ce se cântă pentru ochii oamenilor şi pentru slava de sine, dacă s-ar scoate din toţi „credincioşii” fariseismul, dacă la ora actuală ar ieşi toţi aceşti demoni şi alţii din adunări şi dacă Dumnezeu ne-ar deschide ochii să vedem cum arată în realitate trupul „bisericilor” noastre, n-am vedea decât nişte oase îmbâcsite de carne bolnavă şi vene golite de sânge curat de viaţă spirituală şi umplute cu apă stricată frumos colorată pulsată de o inimă artificială care a fost grefată de „cei mari”, în locul inimii adevărate.

*

„Cei ce povăţuiesc pe poporul acesta îl duc în rătăcire,
şi cei ce se lasă povăţuiţi de ei sînt pierduţi.” Isaia 9:16

*

d. ,,Între voi să nu fie aşa”

„Isus le-a zis: „Împăraţii Neamurilor domnesc peste ele; şi celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiţi aşa.” Luca 22.25,26 _ ***„Isus i-a chemat şi le-a zis: „Ştiţi că domnitorii neamurilor domnesc peste ele şi mai marii lor le poruncesc cu stăpânire Între voi să nu fie aşa.”*** Mat 20. 25,26 ***„Isus i-a chemat la El şi le-a zis: „Ştiţi că cei priviţi drept cârmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele şi mai***

marii lor le poruncesc cu stăpânire. ***<u>Dar între voi să nu fie aşa.”</u>*** Marcu 10:42, 43 În versetele de mai sus, Domnul Isus vorbeşte ucenicilor de: „mai marii”, cârmuitorii, stăpânitorii, domnitorii şi împăraţii celor dinafară şi pe care îi au şi „credincioşii” de astăzi sub alte nume.

<u>Mai mare:</u> este: o persoană care ocupă un loc de frunte într-o ierarhie, căpetenie, şef, superior.

<u>Cârmuitori:</u> persoană care conduce, administrează o instituţie. În context biblic: persoană care conduce cu stăpânire peste ceilalţi sau poruncitor.

<u>Stăpânitori</u>, stăpân: persoană sub a cărui putere, autoritate, dominaţie se găseşte cineva, dominant, dominator.

<u>Stăpânire:</u> A ţine pe cineva sub influenţa sa, sub stăpânirea sa, a domina, a împiedica pe cineva de la ceva, a ţine în frâu, a struni, a porunci.

<u>Domnitor:</u> Domn, persoană care domneşte, stăpâneşte, domină.

<u>Împărat:</u> suveran, mare stăpân, mare conducător. (Din “Dicţionarul limbii române”) Isus a spus: „***Voi să nu fiţi aşa.”*** Luca 22.25,26 ***„Între voi să nu fie aşa”***. Mat 20. 25,26 ***„Dar între voi să nu fie aşa.”*** Marcu 10:42, 43

19

Domnul Isus trage atenţia de trei ori, să nu aibă „mai mari”, să nu aibă conducători, să nu aibă lideri, să nu aibă cârmuitori ca cei din lume, să nu aibă oameni din aceştia care să se poarte ca stăpâni, să nu aibă domnitori, să nu aibă împăraţi, să nu aibă oameni care au puteri deosebite peste ceilalţi; care să fie şefi, care să aibă poziţii superioare între ceilalţi, care să aibă autoritate peste ceilalţi, care să-i domine, care să le poruncească. Cu un cuvânt, să nu aibă oameni care să deţină controlul asupra celorlalţi.

Isus a spus „credincioşilor” Lui: „să nu aibă oameni din aceştia. ***„Dacă are cineva urechi de auzit, să audă.”*** Marcu 4:23.

*

„Domnul i-a zis lui Moise: „Iată, tu vei adormi împreună cu părinţii tăi. Şi poporul acesta se va scula şi va desfrâna după dumnezeii străini ai ţării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi<u> şi va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el.</u> “ Deut. 31:16

*

e. Cel mai mare dintre voi sã fie slujitorul vostru

„oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru” Matei 20:26

„Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.” Matei 23:11

„oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru;” Mar. 10:43 ***„şi cel ce cârmuieşte, ca cel ce slujeşte.”*** Luca 22:26

Slugă este o persoană subordonată altei persoane şi obligată să execute voinţa acelei persoane care este stăpânul lui. Iar „slujitorii” „bisericilor” de astăzi spun că stăpânul lor este „biserica.” De aceea, ne întrebăm:

Are sluga amvoane de unde să ţină predici şi să dea directive stăpânului?

Când se adună stăpânii la ospăţ, stă sluga în fruntea mesei? (Noi spunem că mergem la Biserică să ne hrănim, adică la ospăţ).

Ei spun că „bisericile” lor sunt casa lui Dumnezeu; Dar ne întrebăm: Are sluga metode şi poate închide, după plac, gura stăpânilor, fără ca stăpânii să poată spune ceva, de teamă că îi dă afară din casa lor?

Vorbeşte sluga cât vrea şi ce vrea, în casa stăpânilor, fără să-i pese, dacă mai au şi stăpânii de spus ceva?

Hotărăşte sluga şedinţele şi sluga le prezidează, aşa cum scrie în statutul de organizare a „bisericilor” de azi?

Când stăpânii se adună laolaltă, merge sluga direct în faţă să-şi manevreze stăpânii după dorinţă, fără ca stăpânii să poată spune ceva, de teamă că îi dă afară din casa lor?

Dacă adunarea este stăpânul, este sluga conducătorul adunării de stăpâni? Dacă „biserica” este stăpânul, dă sluga tonul la ceea ce se face în adunare, când stăpânii se adună laolaltă?

Dacă „biserica” este stăpânul, are sluga puteri şi metode de a-şi impune voinţa asupra stăpânului? Şi întrebările pot continua încă mult.

Domnul Isus vorbeşte despre nişte „slujitori” adevăraţi care au doar

20

drepturi de-a slujii alături de ceilalţi slujitori şi nu dreptul de-a stăpânii, de-a supune, de-a impune şi de a avea controlul asupra celolalţi. Domnul Isus n-a vorbit pe dos, ca şi slujitorii-stăpânii ai „bisericilor” de azi, care îi fac pe „credincioşii” lor să creadă că ei sunt „slujitori”, în timp ce stăpânesc ca într-o dictatură despotică.

În comparaţie cu „credincioşii” „bisericilor” de azi.

Toate „bisericile” sau formaţiunile religioase şi chiar la toate întrunirile sunt sau au oameni de care a spus Domnul Isus să nu aibă. Parcă se întrec, anume, să arate Domnului Isus că nu le trebuie învăţătura Lui şi ei fac invers. Parcă se întrec cu cei din lume, cu aceleaşi poziţii de superioritate şi inferioritate între fraţi; cu aceleaşi puteri, cu acelaşi mod de a stăpâni, de a domina şi de a impune, celorlalţi vrerea lor. Îşi exercită puterea asupra fraţilor, prin aceleaşi metode pe care le folosesc cei din-afara „bisericilor.”

Cuvintele Domnului Isus care spun: ***Voi să nu fiţi aşa." „Între voi să nu fie aşa." „Dar între voi să nu fie aşa.",*** nu ajung la urechile „mai marilor” religioşi de astăzi şi nici a „credincioşilor” lor. Ca să înşele şi pe oameni şi pe Dumnezeu „mai marii” religioşi şi-au dat sau li se dă nume de „slujitori” şi alte nume chiar şi biblice, în timp ce ei stăpânesc prin putere şi mai ales prin viclenie şi făţărnicie, fără să le pese că: ***„soarta lui*** (lor) ***va fi soarta făţarnicilor; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor."*** Matei 24:51. Ar trebui să fie citite invers cuvintele Domnului Isus, (despre mai mari) ca să se potrivească cu ierarhiile din adunările (bisericile) de astăzi, adică: „voi să aveţi mai mari, să aveţi lideri, conducători şi conduceri, cârmuitori şi stăpânitori şi ierarhii ca neamurile, etc.” Spre ruşinea noastră o spun că: aşa înţeleg „creştinii” de azi învăţătura Domnului Isus, exact pe dos şi nu vor să audă şi să vadă ce a spus Domnul Isus la acest capitol.

*

„Le voi da băieţi drept căpetenii, zice Domnul şi nişte copii vor stăpâni peste ei." Isaia 3:4

*

f. *Cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;*

„Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; şi cel ce cârmuieşte, ca cel ce slujeşte." Luc.22.26

Mai mare, înseamnă superior celorlalţi, căpetenie, şef ect. sau om înaintat în vârstă

Mai mic, înseamnă ceva care se află sub dimensiunile obişnuite, care se află pe o treaptă inferioară într-o ierarhie. Sau mai tânăr, sau care are mai puţini ani între fraţi. (Din “Dicţionarul limbii române”)

După ce ucenicii se certau, pentru că fiecare voia să fie mare, deci căpetenie, şef superior celorlalţi; Domnul Isus îi aşează jos şi le spune: ***„cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;*** Această poruncă nu lasă loc nici unui apostol să fie mai mare între ceilalţi apostoli şi dacă „credincioşii” de azi ar crede în Domnul Isus, n-ai mai vedea oameni mai mari în funcţii şi slujbe prin „biserici” sau printre „credincioşi”, ci doar mai

21

mari de ani, mai bătrâni. Eu înţeleg că atunci când eşti ca cel mai mic, nu eşti mai mare decât el! Şi inţeleg că atunci când fiecare este ca cel mai mic, toţi sunt egali. Şi adevărul este că părtăşia adevărată intre credincioşi nu se poate reializa cu ierarhii. Când sunt trepte ierarhice între credincioşi.nu se poate reializa aceia ***„legătură a Duhului,"*** Filipeni 2:1 Nu pot fi toţi: „***cu un cuget,***” 2 Corinteni 13:11 şi este greu să trăim cuvântul Domnului care zice să: ***„aveţi o simţire, o dragoste, un suflet şi un gând."*** Filipeni 2:2

*

„ Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă. Fiindcă ai lepădat cunoştinţa, şi Eu te voi lepăda, şi nu-Mi vei mai fi preot. Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita şi Eu pe copiii tăi! " Osea 4:6

*

g. *„Cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi."*

„Isus…le-a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi" Marcu 9:35

Dintâi, înseamnă primul ca importanţă, ca valoare, ca rang.

Întâietate, înseamnă prioritate în raport cu ceilalţi.

Iar „cel mai de pe urmă," înseamnă ultimul, de la sfârşit, în spatele altora. (Din “Dicţionarul limbii române”)

Domnul Isus a văzut şi o altă plagă care poate distruge legătura Duhului şi armonia din familia Lui. Această plagă este dorinţa unora de a avea întâietate între fraţi, de a avea prioritate. De aceea a dat o a doua poruncă care este tot atât de mare şi chiar mai severă ca cea dinainte şi zice: ***„cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi."*** Deci să se aşeze în urma celor de pe urmă.

Cu aceste cuvinte, Domnul Isus a măturat cu desăvârşire dintre apostoli şi dintre credincioşii Lui, dorinţa celor care umblă după scaune mai înalte sau cărora le place

să se afişeze şi să li se dea întâietate între „credincioşi." Eu înţeleg din aceste cuvinte că, dacă „credincioşii" ascultă ce a spus Domnul Isus, în versetul acesta, nu mai pot avea între ei „întâietăţi." Din moment ce, cel ce vrea să aibă întâietate este cel mai de pe urmă din toţi, asta înseamnă că nu mai sunt oameni cu „întâietate", între cei ce cred în Isus şi fac voia Lui. Domnul Isus a spus aceste două fraze care nu se pot manipula: Repetăm:

„cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;" Luc.22.26

„cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi" Mar. 9:35.

Odată cu venirea Sa, Domnul Isus aşează o nouă ordine de vieţuire între credincioşii Lui. Ordinea aceasta este imposibil de realizat, pentru orice om care nu este născut de sus. Ea se poate realiza numai cu oameni ***„născuţi din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu"*** 1 Petru 1:23. În afară de oameni născuţi din nou, prin cuvântul lui Dumnezeu, nici o grupare religioasă sau lumească, nu are viaţă lungă, fără grade ierarhice, nu are sorţi de izbândă, dacă se întemeiază pe modelul acesta dat de Domnul Isus Bisericii Sale. De aceea, Biserica lui Dumnezeu este unică pe pământ.

22

Modelul de vieţuire a Bisericii lui Isus, nu poate fi copiat de „biserici" false şi nici de alte organizaţii lumeşti. Forma aceasta de administrare şi vieţuire a fraţilor împreună, este un test prin care se cunoaşte Biserica adevărată. În Biserica adevărată pe cei „mai mari" îi cauţi printre cei mai mici. Pe cei dintâi îi cauţi prin spatele celor de la urmă.

În comparaţie cu ,,credincioşii" „bisericilor" de azi.

Ori de câte ori vrei să discuţi aceste cuvinte cu mai marii „bisericilor",dar şi cu oamenii lor, întotdeauna sar la ,,slujire". Întotdeauna mută discuţia pe slujire. Ei nu vor să vadă că tema principală, (de care se ocupă Domnul Isus aici) este ierarhia, poziţia de mai mare, stăpânirea sau controlul asupra celorlalţi, şi apoi slujirea. **Apostolii nu s-au certat pentru că n-au încăput la slujire,** ei s-au certat pentru că fiecare voia să fie conducător, şef, lider sau mai mare, ca să aibă controlul asupra celorlalţi. De aceea, în primul rând, Domnul Isus arată poziţia şi locul slujii în casa stăpânului şi apoi slujirea. Şi prin aceasta, Domnul Isus, ne arată şi nouă locul nostru între fraţi şi în adunare şi apoi slujirea. Rămânem surprinşi, când „credincioşii" cu care stai de vorbă despre aceste texte, vorbesc de parcă nici nu ar fi fost vorba de poziţia sau locul slujii în casa stăpânului. Este interesant să vezi cum îndoctrinarea te face să pierzi simţul realităţi. Nu vor să înţeleagă că subiectul principal (în aceste capitole), este dărâmarea şi desfiinţarea ierarhiei şi apoi slujirea.

Eu nu cunosc vre-o Biserică, adunare sau organizaţie, zis creştină, care să nu aibă „mai mari" în funcţii sau slujbe sau oameni cu întâietate. Nimeni nu mai crede şi nu vrea să audă cuvintele Domnului Isus, de mai sus. Nimeni nu le predică, nimeni nu le învaţă, şi foarte puţini (dacă mai sunt) ştiu că sunt scrise în Biblie şi spuse de Domnul Isus. Oricine vrea să facă de cunoscut aceste cuvinte, ale Domnului Isus, în adunările „creştinilor" de azi, este socotit ca un om răzvrătit, care vrea să tulbure rânduiala lor, nelegiuită de Scripturi, pe care o cred sfântă.

Concepţia generală este că trebuie să fie unul sau unii care să aibă autoritate şi să-i dirijeze pe ceilalţi. Faptul curios este, că toţi spun că modelul lor de viaţă spirituală este scris în Scripturi şi toţi se laudă că cred în Isus, dar cu faptele îşi tăgăduiesc credinţa. Nu vor să audă sau să creadă cuvintele Domnului Isus de mai sus şi cu nici-un chip nu vor să le trăiască.

*

„Cui să vorbesc, şi pe cine să iau martor ca să mă asculte?" Urechea lor este netăiată împrejur, şi nu Sunt în stare să ia aminte. Iată, Cuvântul Domnului este o ocară pentru ei, şi nu le place de el." Ieremia 6:10

23

h. *Dacă...nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor*

După ce Domnul Isus a spus să nu aibă „mai mari" şi întâietăţi: ***,,Isus a chemat la El un copilaş, l-a pus în mijlocul lor,şi le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor.***"Matei 18:2,3. ***Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăţia lui Dumnezeu ca un copilaş, <u>cu nici un chip nu va intra în ea!</u>"*** Marcu 10:15 ***„Fiindcă cine este cel mai mic între voi toţi, acela este mare."*** Luca 9:48

(Cuvintele acestea sunt spuse de Domnul Isus ucenicilor după ce sau certat pentru a ajunge mari.)

Sunt mai multe păcate grele de care scrie în Biblie, că cei ce trăiesc în ele, nu vor intra sau moştenii împărăţia lui Dumnezeu, exemplu: ***„preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările şi alte lucruri asemănătoare cu acestea. …cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu."*** Galateni 5:19-21 ***„Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiţii, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreţii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu."*** 1 Corinteni 6:9,10

Aceste sunt câteva păcate grele, despre care Biblia spune simplu, că cei ce le au şi trăiesc în ele, nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Dar când e vorba despre păcatul de a fi pus, ales, ridicat, instalat într-o slujbă sau într-o poziţie mai înaltă sau de mai mare între fraţi, acestora Domnul Isus le zice: ***„cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor"*** ***„Fiindcă cine este cel mai mic între voi toţi, acela este mare."***

În comparaţie cu „credincioşii" „bisericilor" de azi

Faptele creştinilor de azi sunt o dovadă cum că: cu nici un chip nu vor intra în împărăţia lui Dumnezeu

Partea aceasta de Scriptură este inexistentă între „credincioşii" Păstorii, preoţii, liderii şi mulţimea aceasta de „mai mari" de toate felurile, nu pot vorbi despre ei înşişi că nu vor moşteni cu nici un chip împărăţia lui Dumnezeu. Iar credinciosul de rând nu poate spune mai marelui lui că, cu nici un chip nu va moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. Deoarece credinciosul de rând este implicat şi el în acest păcat, pentru că, cu ajutorul lor este ridicat cel mai mare între „credincioşi", şi el îl vrea, îl votează, îl acceptă, îl plăteşte, îl laudă, şi-l susţine. Eu văd în această învăţătură a Domnului Isus că nici „mai marii" „credincioşilor" de azi şi nici supuşii lor: ***„cu nici un chip nu*** (vor) ***veţi intra în Împărăţia cerurilor"***

*

„Este vremea ca Domnul să lucreze: căci ei calcă Legea Ta. " Psa. 119:126

24

i. Mai bine o piatră de moară

„Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din aceşti micuţi, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară şi să fie înecat în adâncul mării." Matei 18:6. Cuvintele din versetul acesta sunt spuse de Domnul Isus, tot la lecţia aceasta de şefie. În toate cazurile, cei ce luptă pentru a fi mai mari sau pentru întâietate, angrenează în aceste bătălii şi pe cei mai slabi în credinţă sau mai de curând întorşi la Dumnezeu. De multe ori aceştia „mai mici" sunt cei mai înverşunaţi apărători şi susţinători a celor mari. De aceea Domnul Isus spune: ***„oricine va face să păcătuiască pe unul din aceşti micuţi, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară şi să fie înecat în adâncul mării."*** Privind cu ochi deschişi, prin cuvântul Domnului Isus, la faptele care le fac cei mari, implicându-i pe cei mici în lupta lor pentru întâietate şi putere, putem crede, fără teamă de greşeală, că: ***„ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară şi să fie înecat în adâncul mării."*** Cuvintele acestea sunt grele, dar sunt spue de Domnul Isus şi trebuie să ne dea de gândit.

*

„Şi dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu." 2 Corinteni 4:3,4

„Doamne, nădejdea lui Israel! Toţi cei ce Te părăsesc vor fi acoperiţi de ruşine." -„Cei ce se abat de la Mine vor fi scrişi pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, izvorul de apă vie." Ier. 17:13

*

j.. Ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu

„Isus le-a zis: „Voi căutaţi să vă arătaţi neprihăniţi înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile; pentru că . „ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu." Luca 16:15.

Domnul Isus spune cuvintele acestea fariseilor care erau „cei mai „credincioşi" între „credincioşii" din vremea de atunci. Nici astăzi nu avem asemenea „credincioşi"

ca fariseii din versetul de mai sus. Biblia spune că: ***„Fariseii, şi toţi Iudeii nu mănâncă fără să-şi spele cu mare băgare de seamă mâinile,... Şi când se întorc din piaţă, nu mănâncă decât după ce s-au scăldat. sunt multe alte obiceiuri pe care au apucat ei să le ţină, precum: spălarea paharelor, a ulcioarelor, a căldărilor şi a paturilor.*** Marcu 7:3,4. ***„Fariseul sta în picioare şi a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, Îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni, hrăpăreţi, nedrepţi, preacurvari sau chiar ca vameşul acesta."*** Luca 18:11. Şi chiar acestor oameni, Domnul Isus le spune că sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu.

25

Era o mare îndrăzneală să spui lucrul acesta despre asemenea oameni, care se străduiau să fie un model de cinste, de curăţenie şi „credincioşie" pentru ceilalţi. Erau priviţi ca pe nişte oameni deosebiţi de sfinţi, care au trecere mare înaintea lui Dumnezeu şi le dădeau bani ca la nişte sfinţi. Până şi văduvele şi săraci, dădeau din puţinul lor, ca aceşti oameni sfinţi să nu ducă lipsă, citim: ***„Vai de voi, cărturari <u>şi Farisei făţarnici!</u> Pentru că voi mâncaţi casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceţi rugăciuni lungi; de aceea veţi lua o mai mare osândă."*** Matei 23:13 este ce se întâmplă astăzi cu plătiţii bisericilor.

Domnul Isus vorbeşte de oameni care sunt înălţaţi între oameni şi de oameni, care se folosesc de sfinţenie, de curăţenie fizică şi aparent spirituală. De oameni care se străduiesc să fie buni înaintea oamenilor, cu scopul ca oamenii să-i înalţe între ceilalţi, ca oamenii să le acorde o atenţie mai deosebită şi să-i socotească într-o poziţie mai deosebită de ceilalţi şi omenii să-i răsplătească cu bani sau cu onoruri cu o cinste deosebită etc. Domnul Isus le spune acestor oameni că sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu, adică ceva de nesuferit şi de ne suportat: ***„ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."*** Domnul Isus rosteşte aceste cuvinte grele şi spune credincioşilor lui: ***„Aveţi aceleaşi simţiminte unii faţă de alţii. Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite. Să nu vă socotiţi singuri înţelepţi."*** Rom. 12:16

În comparaţie cu „credincioşii" „bisericilor" de azi.

Nu-mi face plăcere să compar versetul de mai sus cu ceea ce se petrece astăzi între „credincioşi." Nici nu ţin minte ca în cei peste şaptezeci şi patru de ani petrecuţi prin „biserici", să fi auzit vreun predicator sau pe altcineva vorbind din acest verset. L-am amintit de câteva ori unor „credincioşi", dar am observat că nu-l cunosc şi nici nu vor să audă cuvintele Domnului Isus din acest text. Este adevărat că sunt cuvinte grele, dar sunt spuse de Domnul Isus şi ar trebui să le luăm în seamă, dar n-am găsit „credincioşi" care să le creadă, dovadă că nimeni nu se fereşte de poziţii mai înalte între „credincioşi" şi nici gând să spună celor mai mari între „credincioşi" şi să le arate care sunt consecinţele înălţării lor între fraţi. Astăzi este socotit ca o blasfemie să spui că: „Domnul Isus a spus că ‚cei mari, din „bisericile" noastre „sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu" şi eşti socotit ca un om de nimic care nu trebuie luat în seamă, ci înlăturat, (dacă îndrăzneşti să spui aceste cuvinte) cu toate că sunt ieşite din gura Domnului Isus. Aşa că în vremea noastră credinţa în Isus este un semn de întrebare. ***„Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ?"*** Luca 18:8. Deci a venit vremea. Oameni socotiţi ca cei mai buni ai „bisericilor" , parcă se întrec în lupta după poziţii înalte între „credincioşi." Ei nu cred în Domnul Isus şi nici nu vor să ştie că atunci când oamenii îi înalţă şi se lasă înălţaţi devin: ***„o urâciune înaintea lui Dumnezeu."*** Dacă „credincioşii" de astăzi ar crede cuvinteleDomnului Isus din acest verset, n-ai mai vedea ierarhii şi ierarhi „bisericeşti", n-ai

26

mai vedea lideri printre „credincioşi." N-ai mai vedea păstori şi preoţi etalându-se pe la amvoane şi altare, care sunt făcute anume ca mijloc de etalare şi scoatere în evidenţi a elitei „bisericeşti", n-ai mai auzi „credincioşi" şi mai ales credincioase preamărind în rugăciunile lor pe preoţi, păstori, lider şi alţi duhovnici, deoarece n-ar mai fi lideri, păstori şi preoţi ca cei de azi.

N-ai mai auzi predici, cu cuvinte spuse cu scopul de a scoate în evidenţă sau de a-i scoate în evidenţă pe cei sus-puşi, deoarece n-ar mai fi sus puşi. N-ar mai fi certuri pentru scaune şi ar dispare aceea blestemată ură tacită sau trâmbiţată produsă de faptul că alţii n-au ajuns să stea mai la înălţime, pentru că n-ar mai fi înălţimi. N-ar mai fi oameni care să zgâlţâie de scaune să cadă cel de mai sus şi să se aşeze el sau favoriţii lui, pentru că n-ar mai fi scaune mai înalte decât celelalte. N-ar mai fi acest război murdar, care se desfăşoară în umbră în fiecare „biserică" şi care ucide atâtea suflete şi produce atâţia morţi spiritual şi atâtea răni care nu se mai vindecă niciodată şi care puroiază ori de câte ori omul este lovit sau se loveşte el de cineva. N-ar mai fi

atât dezgust la vederea liderilor „bisericeşti" fluturându-şi neprihănirea prin adunări. Dacă ar crede în Isus şi cuvântul Său s-ar speria când ar auzi cuvintele Domnului Isus când spune: ***„ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."*** şi s-ar pocăi şi ar căuta să împlinească cuvântul Domnului care spune. ***„în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi."*** Fil. 2:3

Dar astăzi nu mai este temere de Dumnezeu, nici la „credincioşi" şi mai ales la cei ce sunt înălţaţi între „credincioşi", dovadă că toţi „mai marii" lor luptă să fie cât mai înălţaţi între „credincioşi" şi „credincioşii" luptă să-şi înalţe „mai marii" cât mai sus; nici prin gând nu le trece că datorită acestui fapt, însuşi Domnul Isus a spus că sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu şi uni şi alţii.

Faptele vorbesc că „credincioşii" de astăzi nu mai cred în Domnul Isus şi parcă nu mai este credinţă adevărată pe pământ?" Luca 18:8

*

,,În toate zilele Mă întreabă, şi vor să afle căile Mele, ca un neam, care ar fi înfăptuit neprihănirea, şi n-ar fi părăsit legea Dumnezeului său." Isaia 58:2

*

,Fiecare să se păzească de prietenul lui, şi să nu se încreadă în nici unul din fraţii săi; căci orice frate caută să înşele" Ieremia 9.4,5

27

A doua lecţie de şefie: de ce?

(Ca să se înţeleagă bine ce nu se nţelege astăzi.)

a. ***„Atunci mama fiilor lui Zebedei s-a apropiat de Isus împreună cu fii ei şi I s-a închinat, vrând să-I facă o cerere. El a întrebat-o: „Ce vrei?" „Porunceşte" I-a zis ea „ca, în Împărăţia Ta aceşti doi fii ai mei să şadă unul la dreapta şi altul la stânga Ta."*** Mat 20. 20,21

„Fiii lui Zebedei, Iacov şi Ioan, au venit la Isus şi I-au zis: „Învăţătorule, am vrea să ne faci ce-Ţi vom cere." El le-a zis: „Ce voiţi să vă fac?" „Dă-ne" I-au zis ei „să şedem unul la dreapta Ta şi altul la stânga Ta, când vei fi îmbrăcat în slava Ta." Marcu 10:35-37

Fiii aceştia ai lui Zebedei erau doi dintre cei doisprezece apostoli. Ei erau dintre cei ce se certaseră pentru a fi „mai mari" şi şefi între apostoli. Ei au participat la lecţia de şefie pe care le-o ţinuse Domnul Isus. Au înţeles lecţia, adică, că aici pe pământ nu trebuie şi nu au voie să fie „mai mari"; adică să aibă funcţii şi slujbe mai înalte decât ceilalţi şi au înţeles că trebuie să fie fraţi egali. De asemenea au înţeles de la Domnul Isus că pofta sau boala care te face să tânjeşti după o poziţie mai înaltă între fraţi, poate fi stinsă, sau vindecată, aşezându-te în spatele celorlalţi, privindu-i mai presus decât pe tine, (Filipeni 2:3) spălându-le picioarele (Ioan 13:14) şi slujindu-le ca un rob, nu ca un stăpân. (Marcu 10:44) Adică slujindu-le fără plată, fără recompense materiale sau morale şi dându-le voie să-ţi slujească şi ei ţie în acelaşi mod.

Dar a mai rămas ceva. Se pare că ei credeau că această rânduială le-a dat-o Domnul Isus, ca s-o ţină doar aici pe pământ. Din context se înţelege că ei credeau că atunci când va veni împărăţia lui Dumnezeu şi când Domnul Isus va fi Domn şi Împărat al acestei împărăţii, atunci vor fi oameni investiţi cu puteri deosebite. Ei vedeau ranguri, slujbe înalte, ierarhii, slujbe superioare şi inferioare. Toate le comparau cu ceea ce vedeau la pământeni. De aceea ei cer că, atunci când Domnul Isus va veni şi va fi primul, ei să fie pe locul doi şi trei:***„unul la dreapta şi altul la stânga"*** Lui, ca toţi cei ce vor veni să se închine înaintea Domnului Isus, să se plece şi înaintea lor. Dar: ***„Isus le-a răspuns: „Nu ştiţi ce cereţi."*** Marcu 10:38. Sigur că acolo va fi un alt mod de viaţă, un alt sistem de administrare deosebit de cel de pe pământ şi poate de aceea Domnul Isus Le-a zis: ***„Nu ştiţi ce cereţi."***

Ce mi se pare curios este că firea pământească încă nu i-a părăsit nici după lecţia de mai înainte. Ceva din interiorul lor le dicta să lupte pentru cele mai înalte funcţii posibile, să fie aşezaţi pe cele mai înalte trepte posibile, şi pe cele mai înalte culmi ale împărăţiei cerurilor atunci când: ***„Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie, care nu va fi nimicită niciodată şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor.*** **Daniel 2:44**

*

„El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa." Psalmi 25:9

„Când vine mândria, vine şi ruşinea; dar înţelepciunea este cu cei smeriţi." Proverbe 11:2

28

b. *„Dă-ne" I-au zis ei „să şedem unul la dreapta Ta şi altul la stânga Ta, când vei fi îmbrăcat în slava Ta."* Marcu 10:37

Mare lucru! La întrebarea Domnului Isus: ***,,Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-l beau Eu sau să fiţi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?"*** Ei au răspuns cu ,,da": ***„Putem" au zis ei."*** Mar. 10:39

Asta înseamnă că ei erau pregătiţi să sufere şi chiar să moară răstigniţi pe cruce numai să ajungă: ***„unul la dreapta şi altul la stânga"*** Domnului Isus când va veni în slava Sa, ca cel mai mare împărat din câţi a văzut vreodată cerurile şi pământul (înafară de înaltul Dumnezeu). Dar Domnul Isus nu le promite această cinste, ci le spune: ***„cinstea de a şedea la dreapta sau la stânga Mea, nu atârnă de Mine s-o dau, ci ea este numai pentru aceia pentru care a fost pregătită."*** Marcu 10:40

În comparaţie cu ,,credincioşii" „bisericilor" de azi.

Exisă un duh (eu îl numesc demonic) care nu-l lasă pe om să asculte de Dumnezeu care spune: ***„Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite."*** Romani 12:16. ***„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi."*** Iacov 4:6. Chiar şi în lume s-au găsit oameni care au trecut prin suferinţe grele şi şi-au riscat chiar viaţa pentru a ajunge să-şi facă un nume, sau să poată da ei tonul şi corul să le cânte glorie. Dar între noi, cei de astăzi (ce ne numim ,,credincioşi"), situaţia trebuia să se schimbe, dar nu s-a schimbat.

Domnul Isus spune: „***De ce-Mi ziceţi: „Doamne, Doamne!" şi nu faceţi ce spun Eu?"*** Luca 6:46) Aceasta înseamnă că n-are rost nici să ne rugăm, dacă nu facem ce zice El. Dar noi nu ascultăm cuvântul Domnului care spune: ***„Smeriţi-vă, deci, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe."*** 1 Petru 5:6. ***De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaş, va fi cel mai mare în Împărăţia cerurilor.*** Matei 18:4.

Dumnezeu ne-a promis că va veni un timp când ne va scăpa de această plagă a smereniei şi a umilinţei pe care aici pe pământ ar trebui să o purtăm ca pe o floare rară, deoarece ne-a promis că va veni şi vremea înălţării noastre. Dar realitatea dură este, că „credincioşii" actuali au călcat şi calcă în picioare aceste flori ca pe nişte buruiene fără preţ, fără valoare, cu toate că fără ele, cu nici un chip nu putem intra în Împărăţia lui Dumnezeu: ***„Adevărat vă spun că, dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor.*** Matei 18.3 Peste tot, între „credincioşii" de azi, sunt oameni care umplu mereu paharul pedepsei veşnice, pentru că nu-şi pot potoli setea de glorie şi înălţare între fraţi. Iar sub numele de slujitori ai lui Dumnezeu şi ai Bisericii, calcă în picioare învăţăturile Domnului Isus.

c. *„Cei zece, când au auzit lucrul acesta, au început să se mânie pe Iacov şi pe Ioan."* Marcu 10:41

Pentru a doua oară începe cearta, între apostoli, din cauza şefiei. Cei zece când au văzut că Iacov şi Ioan nu mai discută cu ei şi merg direct la

29

Domnul Isus ca să ceară să-i pună „mai mari", ba încă îşi mai iau şi pe mama lor ca să pună o vorbă bună pentru ei, de aceia, cei zece s-au mâniat pe cei doi. Adică, cei doi au trecut peste cei zece şi voiau să stăpânească cu orice preţ. Cât timp această frustrare a rămas în mintea celor zece, nu ni se spune. Dar cu siguranţă că după primirea Duhului Sfânt au fost curăţiţi, atât de duhul de întâietate şi de mărire, cât şi de invidia care o aveau asupra celor doi. Dovadă, că după primirea, Duhului Sfânt, apostolii altfel se poartă, altfel lucrează şi altfel vorbesc ţinând cont de ce le-a spus Isus.

Numai cu ajutorul Duhului Sfânt se poate birui în această luptă cu demonii întâietăţii, a egoismului şi a duhului de mărire; numai: ***,,prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt",*** (Tit 3:5) pot oamenii să se schimbe.

O întrebare normală se pune: „De ce i-a lăsat Domnul Isus să ajungă la ceartă şi la mânie din cauza dorinţei de întâietate şi de mărire? ***„El însuşi ştia ce este în om."*** Ioan 2:25. De ce a lăsat acest gând să coacă în mintea lor şi să fie dezbătut cu ceartă de două ori şi scris de cinci ori, în cinci locuri, în trei evanghelii? **(Mate 20.20-28 Marcu 9. 33-37 Marcu 10.35-45 Luca 9.46-50 Luca 22.24-27).** Mă întreb: Oare nu pentrucă Domnul Isus a văzut distrugerile şi acest dezastru care l-a făcut şi-l face setea după întâietate, după o cinste deosebită sau după profit moral sau un trai comod? Rămânem uimiţi cu câtă uşurinţă se spune despre cei înălţaţi între credincioşi: „Dumnezeu i-a pus", „Dumnezeu îi vrea", etc. în timp ce Biblia spune: ***„ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."*** Luca 16.15.

*

***„O, Galateni nechibzuiţi! Cine v-a fermecat, pe voi, înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?*” Galateni 3:1

„Mă mir că treceţi aşa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă ghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar Sunt unii oameni care vă tulbură, şi voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoinţa oamenilor sau bunăvoinţa lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aş mai căuta să plac oamenilor, n-aş fi robul lui Hristos. Fraţilor, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obîrşie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învăţat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.”

Galateni 1:6 12

30

Războiul pentru glorie în „biserici” şi urmările lui

„ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” Luca 16:15.

Războiul pentru glorie şi mărire, în „biserici”, este un cancer ascuns, care omoară în timp, dar sigur. Distrugerea cea mai mare nu este numai aceea ce se vede la lumină, ci distrugerea roade ascuns, în sufletele „credincioşilor”; din cauză că nu se pot exterioriza, deoarece ar deveni ridicoli. Nu degeaba acest război face parte din „taina fărădelegii.” Când intri în „biserică” totul se pare normal. Cei care au reuşit să pună mâna pe putere se străduiesc să facă totul cât mai atractiv, cât mai frumos, încât de multe ori ţi se pare că Dumnezeu S-a coborât peste cei sus-puşi. Cel ce nu cunoaşte slujirea şi rânduiala biblică în Biserică şi locul credincioşilor din Biserică, totul i se pare normal şi sfânt.

După ce omului i s-a împlinit vrerea şi a ajuns în fruntea „bisericii”, începe să propovăduiască pacea, pocăinţa, întoarcerea, dragostea, mântuirea şi toate vârtuţile cele bune s-au adunat în vorbele lui. De acum arată tuturor, prin cuvinte sau gesturi meşteşugite, că aceste vârtuţi îl caracterizează. Dar pe de altă parte, opoziţia, adică „ceilalţi”, care nu l-a vrut sau pe care i-a lovit, i-a frustrat, i-a păcălit sau care din cauza lui n-au putut ajunge şi ei acolo unde este el, sau ai lui, etc. aceşti, ceilalţi, stau şi analizează şiretlicurile prin care au ajuns în frunte, unele adevărate, altele presupuse sau imaginate, altele inventate. Aceşti, ceilalţi, se uită cu ochi răi la cel ce ieri săpa pe din dos, lovea pe la spate sau şantaja. Şi cu cât acest potentat face pe sfântul mai tare, cu atât ura în cei frustraţi creşte mai mare. Am rămas surprins când am constatat că, aproape toţi, cei ce pierd în acest război, doresc ca Dumnezeu să nu le dea izbândă în ceea ce fac noii învingători, instalaţi în fruntea „bisericilor” lor.” Dar degeaba! Celor mari nu le pasă de ei; ar vrea să scape de ei sau să vină să se plece la picioarele lor şi chiar folosesc diferite metode pentru a-i umili şi mai mult.

Am asistat la multe războaie distructive în „biserici” şi am văzut că învingătorii sunt ca nişte conducători de oşti, care într-un război au dărâmat o cetate sfântă şi acum jubilează pe culmea mormanului de dărâmături, elogiindu-şi victoriile. Toţi se străduiesc din răsputeri să îngroape morţii spirituali, căzuţi în urma luptei pentru întâietate şi putere, acoperind până şi cu lucruri sfinte suferinţele handicapaţilor, bolile nevindecabile, şi rănile produse de acest război „sfânt.” Cu toate acestea, cei mari nu contenesc cu optimismul lor, asigurându-i pe enoriaşii lor că au ajuns pe mâini bune, că uşa raiului le este deschisă, numai să vină la „biserică”, să fie cuminţi, să cinstească pe cei sus-puşi şi să plătească dările.

În ce priveşte pe cei ce au pierdut sau nu i-au vrut pe cei ce au ajuns sus, aceştia unii se mânie şi nu mai fac nimic, alţii se duc la alte culte sau la alte adunări, alţii stau acasă şi nu mai merg nicăieri; alţii se ploconesc pe

31

lângă cei care au ajuns mari şi-i linguşesc făţarnic, alţii îşi aduc acum aminte de Biblie şi caută texte care să arate că cei înscăunaţi au probleme cu Biblia, alţii care nu pot fi opriţi imediat de la cuvânt, introduc cuvinte tendenţioase în predicile lor, care să-i vizeze pe câştigători etc.

Cunosc „credincioşi” care, după ce au fost daţi jos, au plecat în lume şi n-au mai vrut să ştie de pocăinţă. Toate relele care se fac pe faţă sau ieşite la lumină în urma acestui război sau a luptelor ce se dau, se sting cu timpul, dar rămân rănile din suflet, care unele nu se vindecă niciodată.

Cei ce au câştigat lupta pentru şefie nu le pasă, de acum ei beneficiază de o serie de mecanisme, de pârghii prin care îşi exercită autoritatea asupra celorlalţi. De fapt, cauza principală a luptei a fost şi este să pună mâna pe aceste mecanisme. Amintesc doar câteva: Cei ce au reuşit să fie instalaţi în fruntea „bisericii", au dreptul să stea în faţă, au dreptul de a vorbi în „biserică" atunci când vor, cât vor şi ce vor; (dacă nu se abat de la doctrina lor, iar în cazuri speciale, de moment, nu mai ţin cont nici de doctrina lor.) Numai cei mari au dreptul de a informa „biserica", ei dau cina; ei botează, ei vorbesc la înmormântări, anunţă şedinţe şi conduc şedinţe, ei hotărăsc asupra corului şi asupra cântărilor, a întrunirilor de tineret, asupra orei de rugăciune, asupra banilor „bisericeşti", asupra programelor etc. Nimic nu se face fără să se ţină cont şi de voia lor. Toţi cei ce au vre-o plângere sau altă problemă trebuie să meargă la ei să le rezolve, etc.

Prin aceste pârghii (şi altele) îi triază şi-i manevrează pe ceilalţi până ajung supuşi necondiţionat voinţei lor, etc. Ceilalţi n-au dreptul să ia cuvântul decât cu voia lor. De aici înainte, toţi acei ce iau cuvântul în „biserică" trebuie să ţină cont de voia celor sus-puşi, de vederile lor şi să-i laude, să-i scoată în evidenţă, în caz contrar te obstrucţionează, dau de înţeles „bisericii" că eşti un element nefavorabil şi încet, încet, nu te mai pune la cuvânt, ajungi ca inexistent în „biserica" lor şi nu mai eşti luat în seamă.

Pe de altă parte, nimeni nu spune pe faţă: ,,Eu nu mai pot suporta pe fratele că este prea mult la amvon, sau în faţă, sau, acela de când a ajuns acolo mai sus, mă priveşte sau mă socoteşte inferior lui, mă tratează ca pe un om de mâna a doua şi nu mă ia în seamă, sau că se cramponează de scaunul acela care s-ar potrivi la celălalt, sau mă şantajează, mi-a tăiat calea de a mai face ceva în „biserică", şi am ajuns o unealtă de rezervă a lui, sau ar trebui să-l dau jos şi nu pot, deoarece o mulţime de orbi îl susţin. etc. Şi ura se răsfrânge şi asupra celorlalţi.

O mulţime de tineri se pierd din cauza rivalităţii între ei, deoarece setea de întâietate, de glorie a celor sus puşi a fost imprimată şi-n caracterul lor. Cei mai mulţi părinţi din „bisericile" actuale nu-s întorşi la Dumnezeu, ci doar la un cult, la o organizaţie şi ei nu văd altceva decât să-şi vadă copii în frunte. Războiul mocnit care se duce între părinţi din cauza copiilor este extrem de abil şi de multe ori răbufneşte şi la suprafaţă. Am văzut multe surori şi mulţi fraţi cu amărăciune în suflet din cauză că copilul lor nu-ii luat în seamă aşa cum cred ei trebuie ect.

Tinerii în general au o minte ascuţită şi văzând maşinăria care

32

funcţionează în dos şi când văd nelegiuirea din dos, asociată cu sfinţenia de la amvoane şi-a celor care ies în faţă, nu mai ştiu ce să creadă şi mulţi dintre ei iau drumul lumii, căutându-şi împlinirea în afara „bisericii."

O mulţime de motive, unele adevărate, altele intuite sau preconcepute produc: ură, invidie, nepăsare, intoleranţă faţă de celălalt. Multe, multe alte vicii se nasc din faptul că unii au ajuns „mai mari" decât ceilalţi şi că n-au putut ajunge ei sau ai lui acolo, Nu se spune pe faţă: eu vreau să vă conduc, că eu sunt mai bun, mai capabil pentru treaba aceasta sau că locul meu este undeva mai sus sau nu mi se dă cinstea care trebuie etc. Manevrele pentru a ocupa funcţii de mai mari, se fac în dos şi se cuceresc, pas cu pas, până a dărâmat ce i-a stat în cale, până când omul a ajuns acolo unde a vrut el.

*

,,Vai de voi, învăţători ai Legii! Pentru că voi aţi pus mâna pe cheia cunoştinţei: nici voi n-aţi intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-aţi împiedicat să intre." Luca 11:52

Câteva din cele mai importante texte, din Scripturi, cu care „mai marii" „bisericilor" îºi apãrã poziþiile de lideri ºi duhovnici ai „bisericilor"

*****

,,Povăţuitori orbi, care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila! " Matei 23:24

<u>,,Puneţi-Mi deoparte</u> Fapt. Ap. 13.2

(Pentru instalare, sau dezinstalare?)

„ia seama bine la citire" 1 Timotei 4:13

,,Duhul Sfânt a zis: <u>„Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat"</u> Faptele Ap. 13.2

Acesta este unul din textele de bază pentru actualii „slujitori duhovniceşti" şi este folosit pentru instalarea de slujitori în slujbe duhovniceşti în „biserică." Mai este şi un text de apărare împotriva celor ce condamnă instalarea de predicatori sau conducători. Şi-l mai citesc, din când, în când, (dar în mod fugitiv), ca să amintească oamenilor, că Domnul a cerut Bisericii să pună deoparte predicatori speciali în adunările bisericii.

Înainte de a trece mai departe să citim textul mai pe larg, ca să ştim despre ce este vorba: ***,,În Biserica din Antiohia erau nişte prooroci şi învăţători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, şi Saul. Pe când slujeau Domnului şi posteau, <u>Duhul Sfânt a zis: „Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat."</u> Atunci, după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mâinile peste ei, şi i-au***

33

lăsat să plece. Barnaba şi Saul, trimeşi de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia, şi de acolo au plecat cu corabia la Cipru." Faptele Ap. 13.1-4. Am citit prin cărţi şi am auzit de zeci şi poate chiar de sute de ori, pe duhovnicii „bisericilor" şi pe oamenii lor, predicând din acest text, sau făcând aluzie la acest text. Şi întotdeauna înţelegeam că:

1. Că Biserica a pus şi trebuie să pună deoparte, (să aleagă să instaleze să voteze) oameni capabili să facă slujbe duhovniceşti: (Să predice, să boteze, să dea cina, să cunune, să înmormânteze, să facă evanghelizări să rezolve problemele, să conducă etc).

2. Că Biserica din Antiohia s-au rugat şi-a postit, ca Dumnezeu să-i dea aceşti oameni ca să poată fi instalaţi în aceste slujbe. Că şi noi trebuie să facem la fel.

3. Că atunci când îi pune deoparte pentru lucrarea din Biserică, alţi oameni, cu slujbe mai înalte, trebuie să-şi pună mâinile peste ei, încredinţându-le o slujbă specială de lucrători, predicatori, conducători, etc.).

4. Dar cel mai grav era şi este; că după predicile lor, înţelegeam, că nu toţi „credincioşii" sunt puşi deoparte pentru slujire.

Toate cele 4 puncte de mai sus <u>sunt pretenţii false.</u> Una scrie în text şi alta ne învaţă „ slujitorii bisericii."

Biblia vorbeşte despre aceşti doi oameni (Barnaba şi Pavel) că au fost chemaţi, puşi deoparte, pentru lucrul Domnului şi lucrau cu mulţi ani înainte de această punere deoparte. Aici este vorba de „punerea deoparte" pentru a-i scoate din Biserica din Antiohia şi pentru a-şi continua slujba pentru care au fost chemaţi şi puşi deoparte cu mai muţi ani de zile înainte. Iar dacă citim textul cu atenţie, vedem că nu este vorba despre Biserica adunată la un loc pentru a hotărî punerea deoparte a celor doi. Aici este vorba despre cinci oameni care se găseau în Biserica din Antiohia şi se pare că nici unul nu era din Antiohia: Saul (Pavel) era din Tars; (Faptele A. 9.11) Barnaba era din Cipru, (Faptele A.4.36). Luciu era din Cirena, (Faptele A.13.1). Manaien era crescut împreună cu cârmuitorul Irod.(vers 1) (Deci e greu să credem că ar fi fost crescut în Antiohia.) În Biblie, numele de Simon l-au avut mai mulţi fraţi; dar nici despre unul nu se spune că ar fi fost din Antiohia.

Înţelegem, că aceşti cinci oameni s-au întâlnit în Antiohia, unde era o Biserică mare şi unde s-au hotărât să postească şi să se roage. (La început fraţi care simţeau chemarea, mergeau din loc în loc, vorbeau oamenilor despre Domnul Isus şi întăreau Bisericile pe unde ajungeau. Biblia nu vorbeşte despre o Biserică de piatră, lemn sau alte materiale, iar Scripturile ne învaţă că creştinii, adunaţi sau împrăştiaţi pe la casele lor sau treburile lor zilnice, sunt Biserica din acea localitate, deoarece ei sunt Biserica).

Citim din nou vers.2: „***<u>Duhul Sfânt a zis:</u> „Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat."*** **<u>Deci Duhul sfânt a zis!</u>** Astăzi, dorinţa unor oameni din ,,biserică", vrerea lor, voinţa lor, este luată drept Duhul Sfânt. <u>Groaznic</u>!: ***„oricine va huli împotriva Duhului Sfânt, nu va căpăta iertare în veac: ci este vinovat de un***

34

păcat veşnic." Marcu 3:29. Năzbâtiile din capul unora, (de a-şi alege predicatori, care să le predice pe plac), sunt numite şi luate pe nedrept, voinţa Duhului Sfânt. Nu este aceasta o hulă împotriva Duhului Sfânt? Cu ce biblie pot ei dovedi, că Dumnezeu a dat o tagmă de predicatori în Biserici, care să le predice după plac şi să înlăture slujba fiecăruia şi pe cei ce vor să slujească altora: ***„după puterea pe care i-o dă Dumnezeu:"*** I Petru 4:11. Apoi ne întrebăm: „Cum pot slujitorii actuali să vorbească din acest text şi-l înfăţişează în faţa oamenilor chiar pe dos şi oameni îl cred invers!"

(Barnaba şi Pavel mai stătuseră un an în Antiohia. Faptele A.11.26.) Dar, pentru înţelegere, citim versetele care urmează textului discutat; de la 3-6: ***„Atunci, după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mâinile peste ei, şi <u>i-au lăsat să plece</u>. Barnaba şi Saul, trimeşi de Duhul Sfânt,*** (Deci Duhul Sfânt ia pus deoparte şi Duhul Sfânt ia trimis nu alţi oameni) ***s-au coborât la Seleucia, şi de acolo au plecat cu corabia la Cipru. Ajunşi la Salamina, au vestit Cuvântul lui Dumnezeu în sinagogile Iudeilor. Aveau de slujitor pe Ioan. După ce au străbătut toată insula până la Pafos.*** Înţelegem acum cuvintele Duhului Sfânt care spune: ***„Puneţi-Mi deoparte…pentru lucrarea la care i-am chemat."*** Ei au fost chemaţi să plece din loc în loc; să vorbească oamenilor despre Isus şi să întărească Bisericile pe unde ajung; nu să fie instalaţi ca predicatori în Biserică.

Bisericile Bibliei nu au slujitori, <u>fiindcă sunt formate din slujitori</u>. Şi fiecare credincios are trimiterea şi împuternicire de la Domnului Isus, să plece la cei necredincioşi sau să lucreze în Biserică: ***„după darul pe care l-a primit." ,,Apoi le-a zis: „Duceţi-vă în toată lumea, şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură."*** Marcu 16:15. sau ***,,fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit."*** 1 Petru 4:10 ***„Noi, deci, suntem trimeşi împuterniciţi ai lui Hristos;!"*** 2 Corinteni 5:20

Astăzi nu se pune întrebarea ce se întâmplă dacă spui: „Stai, Doamne" să vedem dacă „biserica" mă trimite şi dacă cei mari ai ,,bisericii" sunt de acord." Nimeni nu vrea să ştie că, dacă nu intri în slujbă fără acordul ,,bisericii" sau a ,,mai marilor" ei, sau a altora, insulţi pe Dumnezeu, pe Domnul Isus şi Duhul Sfânt, care te-a pus în slujbă atunci când ai intrat în familia lui Dumnezeu.

Nimeni nu vrea să ştie că, dacă vre-o „biserică" obiectează că ai intrat în slujbă fără acordul ei, aceea „biserică" nu mai este Biserica lui Dumnezeu. (Dacă te porţi şi lucrezi potrivit cu ce este scris). Nimeni nu vrea să ştie că acei oameni, care au pretenţia să nu lucrezi fără acordul lor, nu mai sunt oamenii lui Dumnezeu şi că nu mai trebuie luaţi în seamă, ci îndemnaţi la pocăinţă. Bisericile lui Dumnezeu şi oamenii lui Dumnezeu, nu numai că se bucură că îţi faci lucrarea, ci te şi ajută, ori cât de slab ai fi. Nu te opresc şi nici nu-şi fac programe meşteşugite, în aşa fel ca să nu poţi face nimic în „biserică" fără voia lor.

Apoi slujitorii actuali, spun s-au dau de înţeles, că Biserica sau rugat ca Dumnezeu să le facă de cunoscut, care sunt oamenii pe care să-i

pună în slujbă şi să le dea pe cel potrivit. Biblia nu spune că Biserica s-a rugat pentru ca Dumnezeu să le trimită pe cineva să-l pună deoparte pentru lucrare, ci numai după ce i-a pus deoparte, la porunca Duhului Sfânt, s-au rugat pentru ei. Era normal ca fraţii să se roage pentru oricine pleacă să facă o slujbă pentru Dumnezeu, mai ales că plecarea aceasta era cu riscul vieţii. Aceasta era o plecare la cei pierduţi din lume şi să întărească fraţii pe unde ajung în călătoria lor. În timpurile acelea aceste călătorii se făcea până şi cu preţul vieţii lor. Nu era o punere deoparte pentru a se instala în vre-o Biserică

Biblia spune că Dumnezeu a pus deoparte pe fiecare credincios pentru o slujbă în Biserică şi acum oamenii sunt păcăliţi de „cei mari", punând să se roage ca Dumnezeu să le dea numai unul sau câţiva, ca să fie puşi deoparte şi nu vor să vadă că acesta îi va înlătura pe ceilalţi din lucrare. Cei mari ştiu că oameni puşi să se roage ca Dumnezeu să le dea un predicator, vor crede că Dumnezeu i-a binecuvântat cu el şi îl vor susţine. (În felul acesta rugăciunile şi îndemnurile pentru alegerea şi susţinerea slujitorilor duhovniceşti, aleşi special, este o politică murdară în adunările noastre). Dar tactica cu rugăciunea, pentru „cei mari", nu se opreşte aici. Ei îndeamnă de zor, ca fraţii şi surorile să se roage pentru ei şi după ce i-au ales, cu toate că cei mai mulţi fraţi şi mai ales femeile, nu cunosc nici cele mai elementare legi ale Bibliei, în privinţa slujitorilor, slujirii şi rânduielii, puse de Dumnezeu în Biserică: ***,,Dacă cineva îşi întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar şi rugăciunea lui este o scârbă."*** Proverbe 28:9 De multe ori cel pentru care a fost pusă „biserica" să se roage, ca Dumnezeu să-l aducă, era deja ales de către cei cu iniţiativa. Puteau să spună adevărul: „Noi l-am ales pe acesta, alegeţi-l şi voi." Dar ei spun: „Domnul ni la dat." Dacă nu a fost ales, merge unul sau câţiva şi-l caută pe cel care li se pare mai bun; apoi cel găsit vine şi ţine predici, cât mai senzaţionale, ca să placă adunării, ca adunarea să-l aleagă pe el. Exact cum spune Biblia, citim: ***„Căci va veni vremea când oamenii...îşi vor da învăţători după poftele lor."*** 2 Timotei 4:3

Apoi după ce şi-au ales predicatorul după pofta lor, hotărăsc o zi în care să-l instaleze ca predicator. În această zi festivă îi fac un serviciu alesului pe care îl numesc, ordinare, hirotonisire sau altfel. După ce l-a instalat vin şi spun: „Fraţilor Dumnezeu ni l-a dat, rugaţi-vă pentru el." <u>Ruşine</u>! Nu trebuie mai mare bătaie de joc de lucrarea pusă de Dumnezeu în Biserică. Biblia spune: ***„Rugaţi, deci, pe Domnul***

secerişului să scoată lucrători la secerişul Său.” Luca 10:2. Deci să ne rugăm ca Dumnezeu, - nu oamenii, - să scoată lucrători la seceriş; Credincioşii au intrat în Biserică cu statut de lucrători; pentru aceştia trebuie să ne rugăm mai mult, ca Dumnezeu să le dea voinţă şi putere de lucru. De altă parte, ce rost mai are să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea lucrători, când îi alegem noi, pe cei care ne plac? De ce mai facem politică cu rugăciunea, când îi alegem şi îi punem noi?

Punerea mâinilor: se făcea pentru binecuvântare, Matei 19:15

36

pentru vindecarea celor bolnavi Marcu 6:5; sau pentru primirea unor daruri. 1 Timotei 4:14. Cei care au făcut punerea mâinilor a fost: Domnul Isus: Marcu 6:5; Apostolii: Fapte 8:18; bătrânii Bisericii: Timotei 4:14 şi fraţii: Fapte 13:3. Când Barnaba şi Pavel au plecat, fraţii: ***„şi-au pus mâinile peste ei.”*** Această,- ***punere a mâinilor*** - nu era o ordinare sau o instalare în vreo slujbă, cum o răstălmăcesc „cei mari“ de astăzi. Iar Bisericile Bibliei nu au avut oameni aleşi pentru această slujbă, de ***„punere a mâinilor.”*** Astăzi - punerea mâinilor- pentru instalarea unora ca predicatori în „biserică”, se face în mod nelegiuit şi de către oameni nelegiuiţi. Prin aceste puneri de mâini, nelegiuite, se pun oameni în „biserică”, care dezmembrează Trupul Domnului Isus (Biserica), aduc învăţături străine şi feresc „biserica” de învăţătura curată a Bibliei, (în ce priveşte slujirea şi rânduiala bisericească). Deci se slujesc de punerea mâinilor care trebuia să rămână sfântă şi făcută de oameni credincioşi, iar mai marii „bisericilor”o folosesc în mod nelegiuit pentru a întroduce oamenii nelegiuiţi în slujbe nelegiuite de biblie şi introduc învăţături străine, făcând un alt păcat grozav.

Încă un lucru: punerea deoparte, care s-a făcut, pentru scoaterea lui Pavel şi Barnaba din Biserica din Antiohia, nu era începutul punerii lui deoparte pentru a intra în slujba lui Dumnezeu, ci era o punere deoparte pentru a-şi continua slujba, deoarece zăboveau prea mult în Antiohia. Barnaba era de ani de zile în slujba Domnului. Pavel era pus deoparte chiar înainte de a se fi născut.

Prin cele de mai jos vom vedea, că nu oamenii pun credincioşii în slujbă, ci Dumnezeu, citim: ***„Dar când Dumnezeu care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele, şi m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, îndată, n-am întrebat pe nici un om, nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine,*** (deci n-a întrebat nici măcar pe Apostoli) ***ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc. După trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoştinţă cu Chifa, şi am rămas la el cincisprezece zile. Dar n-am văzut pe nici unul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului. În cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint. După aceea m-am dus în ţinuturile Siriei şi Ciliciei. şi eram încă necunoscut la faţă „bisericilor” lui Hristos, care Sunt în Iudea. Ele auzeau doar spunându-se: „Cel ce ne prigonea odinioară, acum propovăduieşte credinţa pe care căuta s-o nimicească odinioară.”*** Galateni 1:15-23

Sfântul Pavel ne arată aici cu lux de amănunte că: Dumnezeu pune oamenii deoparte pentru a sluji în Biserică sau în afara Bisericii. Credincioşii pot şi trebuie să se ajute unii pe alţii, să se roage unii pentru alţii, să se îndemne unii pe alţii, la lucru. Sau în cazul bătrânilor să-i aşeze sau să-i rânduiască în rândul celorlalţi slujitori, acolo unde i-a pus Duhul Sfânt. Fapte 20.17,28. Pag. 48.

Dar o nouă punere deoparte în slujba şi lucrarea în care i-a pus

37

Dumnezeu, pe fiecare, atunci când a crezut, sau chiar înainte de a se fi născut, (ştiind că vor crede) sau de a-i scoate din lucrare pe cei ce nu pot fi învinuiţi de păcat, este o nesăbuinţă. Deoarece, din aceasta se înţelege că Dumnezeu n-a ştiut ce face când i-a pus prima dată deoparte pentru slujbă, atunci când au crezut şi trebuie să-L corectăm noi. Ce păcat!

*

Un text care trebuie să-l ştie fiecare creştin

„cine citeşte să înţeleagă” Mar. 13:14

Atunci Împărăţia cerurilor se va asemăna cu un om, care, când era să plece într-o altă ţară, a chemat pe robii săi, şi le-a încredinţat avuţia sa.

Unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi, şi altuia unul: fiecăruia după puterea lui; şi a plecat.

Îndată, cel ce primise cei cinci talanţi, s-a dus, i-a pus în negoţ, şi a câştigat cu ei alţi cinci talanţi. Tot aşa, cel ce primise cei doi talanţi, a câştigat şi el alţi doi cu ei.

Cel ce nu primise decât un talant, s-a dus de a făcut o groapă în pământ şi a ascuns acolo banii stăpânului său.

După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors şi le-a cerut socoteala.

Cel ce primise cei cinci talanţi, a venit, a adus alţi cinci talanţi şi a zis: „Doamne, mi-ai încredinţat cinci talanţi; iată că am câştigat cu ei alţi cinci talanţi." Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău."

Cel ce primise cei doi talanţi, a venit şi el şi a zis: „Doamne, mi-ai încredinţat doi talanţi; iată că am câştigat cu ei alţi doi talanţi." Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!"

Cel ce nu primise decât un talant, a venit şi el şi a zis: „Doamne, am ştiut că eşti om aspru, care seceri de unde n-ai semănat, şi strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă, şi m-am dus de ţi-am ascuns talantul în pământ; iată-ţi ce este al tău!"

Stăpânul său i-a răspuns: „Rob viclean şi leneş!... se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi, şi, la venirea mea, eu mi-aş fi luat înapoi cu dobîndă ce este al meu! Luaţi-i, deci, talantul,... Iar pe robul acela netrebnic, aruncaţi-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul şi scrîşnirea dinţilor." Matei 25:14-30

,,Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită. " Romani 12:2

„Ascultaţi de mai marii voştrii"

Mai mari în funcţie sau mai mari ca fraţi în vârstă?)

,,Ascultaţi de mai marii voştri şi fiţi-le supuşi, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele;. Evrei 13:17.

Când citesc învăţătura Domnului Isus, a apostolilor, inclusiv a apostolului Pavel, care ne învaţă să nu avem mai mari şi întâietăţi şi când vedem în versetul de mai sus că ne spune: „să ascultăm de cei mari ca şi cum i-am avea", eu îmi pun o întrebare: „Nu cumva acest verset este încă o capcană în care să fie prinşi toţi acei ce nu. ***,,Ia seama bine la citire?"*** 1 Timotei 4:13. Toţi mai marii credincioşilor de azi scot acest text din contextul biblic şi-l folosesc ca un ciocan care sfarmă ***„un templu sfânt"*** şi pe dărâmăturile lui zidesc un teatru religios, unde actori plătiţi şi ne-plătiţi îşi joacă rolurile lor în, timp ce publicul aplaudă.

Cu textul acesta sfarmă, distrug şi desfiinţează tot ce a învăţat Isus şi apostolii despre întâietate, mărire şi înălţare între fraţi. De ce?: Fiindcă după învăţătura liderilor actuali şi a oamenilor lor, ***„mai marii",*** din textul acesta înseamnă, a fi lider, a conduce , a stăpâni, a impune, a supune, a avea controlul asupra celorlalţii, exact oameni despre care Domnul Isus şi apostolii au spus: să nu fie între credincioşi şi că sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Aşa că în felul cum citesc liderii „bisericilor" noastre textul de mai sus şi cum îl înţeleg „credincioșii" lor, ridică mari semne de întrebare.

Adică: Cum a explicat Domnul Isus, atât de amănunţit, să nu avem oameni mai mari în funcţii, ierarhii şi întâietăţi între noi şi acum dintr-o dată ne spune prin apostolul Pavel, că îi avem şi să ascultăm de ei? Cum a spus Isus: că cel care nu este ca cel mai mic, ca un copilaş, cu nici un chip nu va moşteni Impărăţia lui Dumnezeu şi acum ne spune să ascultăm de aceşti oameni mari, ai Bisericii, ca de nişte lideri? Cum a spus Domnul Isus, că cei mai mari, cei înălţaţi între oameni sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu şi acum vine Pavel şi ne spune să ascultăm de aceste urâciuni? Pavel zice: ***„Căci am primit de la Domnul ce v-am învăţat;"*** 1 Corinteni 11:23. Se neagă Domnul Isus pe el însuşi, repunând în Biserică mai marii, pe care mai înainte i-a desfiinţat? Şi mai grav: de ce ne-a învăţat Pavel atât de amănunţit, că Biserica trebuie să aibă asemănarea Domnului Isus şi să poarte în sine chipul lui Dumnezeu, cu un singur cap Hristos şi restul mădulare (credincioşi cu slujbe diferite)

şi acum ne vorbeşte de alte capete, alţi mai mari, alţi conducători, alte capete care transformă „biserica” lor, în asemănarea balaurului cu multe capete, cu mulţi conducători. Se poate aşa ceva? Pavel spune: ***„în smerenie fiecare să privească pe altul***

mai presus de el însuşi.” Filipeni 2:3. Se poate oare ca cel mai mare să-l privească pe cel mai mic mai presus de el însuşi?

Se minte apostolul Pavel pe el însuşi, când a spus că el calcă pe urmele Domnului Isus? Ce s-a întâmplat oare? A retractat Domnul Isus şi apostolii învăţătura de mai înainte despre modelul familial şi revine acum din nou, în ultimul moment, la structuri asemănătoare cu cele lumeşti, apăsătoare, dominante şi care îţi limitează drepturile, te umileşte şi îţi ameninţă demnitatea şi umanitatea? Mai merită Biblia aceasta să fie luată în seamă, care ne spune să nu avem mai mari şi apoi să ascultăm de ei? Ce joc de cuvinte este acesta? Este în divinitatea şi da şi nu?

Toate acestea întrebări şi multe altele se pun când credinciosul nu: ***„Ia seama bine la citire.”*** 1 Timotei 4:13 şi face lucrul lui Dumnezeu cu nebăgare de seamă, căzând în blestem: ***„Blestemat să fie cel ce face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului.”*** Ieremia 48:10

Despre ce fel de „mai mari” este vorba aici în textul citat mai înainte din: Evrei 13:17

Biblia ne vorbeşte despre două feluri de mai mari. Adică:

1.Mai mari în slujbe, în funcţii, cu puteri şi drepturi asupra celorlalţi, despre care Domnul Isus şi apostolii au spus să nu avem din aceştia.

2.Mai mari ca în familie, mai bătrâni de ani, care au şi o vechime în credinţă, însoţiţi de vreo treizeci de calităţi şi de o înţelepciune şi o experienţă de viaţă acumulată în timp.

Despre care din aceste două feluri de mai mari vorbeşte apostolul?

Mai marii „bisericilor” de astăzi, când citesc ***„Ascultaţi de mai marii voştri*** “ întotdeauna fac referire la funcţii, slujbe, adică la mai mari cu poziţii mai înalte şi uită de importanţa pe care o dau Scripturile bătrânilor de ani, de experienţa lor îndelungată şi de calităţile cerute lor pentru slujba de supraveghere a Bisericii. Uită, că Duhul Sfânt i-a pus pe bătrânii Bisericii, mai marii noştri (adică mai mari de ani), în slujba de păstorire şi de supraveghere a Bisericii.(Fapte 20.17,28.)Uită că Dumnezeu, prin sfântul Petru, cere tot bătrânilor Bisericii (mai mari de ani) să păstorească turma lui Dumnezeu. I Petru 5. 1-3

Dar să ne întoarcem la textul nostru. ***„ia seama bine la citire”*** 1 Tim.4:13

Luând seama bine la citire, înţelegem, că Apostolul cere să ascultăm de mai marii, care: ***„veghează asupra sufletelor”*** noastre. (Deci să ascultăm de mai marii care supraveghează peste sufletele noastre). **Ne întrebăm:** „Pe cine a pus Duhul sfânt ca să vegheze peste sufletele noastre şi cine sunt oamenii puşi să vegheze peste Biserică? ***„Ia seama bine la citire.” „Pavel… a chemat pe bătrânii adunării. Când a venit, le-a zis:… „Luaţi seama, dar,… la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori ca să păstoriţi biserica.”*** Fapte 20:17,18,28

Deci Pavel a chemat pe bătrânii bisericii (mai mari de ani) şi le-a făcut de cunoscut că Duhul Sfânt i-a pus supraveghetori, ca să păstorească Biserica. Deci apostolul Pavel se explică că vorbeşte despre

bătrânii adunării - mai mari de ani, - când ne cere să ascultăm de ei, nu mai mari în funcţii sau în slujbe ierarhice, de care Domnul Isus a spus mai înainte (atât de categoric) **să nu avem**. Iar aceşti mai mari (în vârstă) pot şi trebuie să fie ca cei mai mici; ***«Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; »*** Luca 22:26. Dar dacă sunt mai mari în funcţii sau slujbe niciodată nu pot să fie ca cei mai mici aşa cum cere Domnul Isus. Si este o nebunie ca eu mai mare să mă uit în sus să-i văd pe cei mai mici ca mine aşa cum ni se cere: ***«în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi»***. Filipeni 2:3

Apostolul Petru spune acelaşi lucru.

„Sfătuiesc pe bătrânii dintre voi… Păstoriţi turma lui Dumnezeu, veghind asupra ei… nu pentru un câştig mârşav, ci cu lepădare de sine. Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărţeală, ci făcându-vă pilde turmei.” 1 Petru 5:1-3. ***„Tot aşa şi voi, tinerilor, fiţi supuşi celor bătrâni.*** (Adică ascultaţi de bătrânii adunării, mai marii voştri) ***Şi toţi în legăturile voastre, să fiţi împodobiţi cu smerenie.”*** 1 Petru 5:5

Deci înţelegem fără greutate că şi apostolul Petru a vorbit despre mai mari de ani, mai bătrâni şi nu despre mai mari în slujbe sau ridicaţi pe poziţii mai înalte.

Bătrânii au o importanţă deosebită în tot Noul Testament, exemplu:

„Au rânduit bătrâni în fiecare adunare." Fapte 14:23

„să aşezi bătrâni în fiecare cetate", Tit 1:5

„Bătrânii care cârmuiesc bine, să fie învredniciţi de îndoită cinste", 1Timotei 5:17 etc. Creştinii adevăraţi, toţi împreună sunt priviţi, înfăţişaţi, şi consideraţi ca o familie care are: ***„un singur Tată: pe Dumnezeu."*** Ioan 8:41; un; singur cap, pe Domnul Isus: ***„El este Capul trupului, al Bisericii."*** Coloseni 1:18; o singură mamă: ***„Ierusalimul cel de sus este... este mama noastră."*** Galateni 4:26 şi o mulţime de copii, care sunt fraţi buni. ***„voi toţi sunteţi fraţi."*** Matei 23:8.

Este una să priveşti Biserica, o organizaţie lumească sau ca o instituţie publică, cu şefi şi lideri şi e alta când priveşti Biserica, o familie, unde copiii mai bătrâni îi supraveghează pe cei mai mici, când părinţii sunt duşi de acasă. Dacă Domnul Isus ar fi format Biserica după modelul organizaţiilor lumeşti, cu ierarhii, nu putea spune să nu aveţi ierarhii, mai mari, lideri, care să stăpânească să conducă să domnească.

Atunci când „credincioşii" au părăsit modelul de viaţă familial este normal ca să-şi pună tot felul de conducători, de lideri şi stăpânitori, deoarece „bisericile" actuale s-ar autodistruge fără aceşti conducători, lideri, fiindcă nu sunt născute prin cuvântul lui Dumnezeu, ci prin doctrinele organizaţiilor din care fac parte etc.

Deci, în Biserica lui Dumnezeu - sunt mai mari- dar de ani, mai bătrâni, nu mai mari aşezaţi pe trepte mai înalte între fraţi. Repetăm: „Care credincios adevărat, poate fi mai mare, când Domnul Isus spune?": ***„Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;*** Luca 22.26

Care credincios, adevărat, poate să aibă întâietate între fraţi şi să

41

stea în faţă, când Domnul Isus îi spune? ***„Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi şi slujitorul tuturor!"*** Marcu 9:35

Care credincios adevărat, poate să se lase ridicat sau să se ridice pe poziţii mai înalte între fraţi, când ştie că Domnul Isus a spus celor ridicaţi între oameni că sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu? ***„ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."*** Luca 16:15

Cine poate să se uite în sus, la cel de lângă el, când el este mai sus decât el? ***„în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi."*** Filipeni 2:3

Care credincios, adevărat, poate să ia slujba de conducător, adică de cap al Bisericii, când ştie că Domnul Isus este capul Biserici şi al doilea cap al Bisericii transformă Biserica în asemănarea balaurului care are mai multe capete. Răspunsul este: „Nici-un credincios adevărat nu poate fi mai mare între fraţi, ca slujbă sau ca poziţie. Dar poate fi mai mare de ani, mai bătrân, înaintat în vârstă; şi de aceştia avem datoria să ascultăm şi să le fim supuşi, dacă sunt ***,,ca cei mai mici", „ca cei mai de pe urmă din toţi"*** şi sunt însoţiţi de cele treizeci de calităţi, pe care le cere Biblia.

Trimişii Bisericilor

,,Fraţii noştri care sunt trimişii Bisericilor şi fala lui Hristos; daţi-le înaintea Bisericilor dovadă de dragoste" 2 Cor. 8.23.24.

Ori de cîte ori citesc cuvintele din versetul acesta, cei instalaţi în slujbe duhovniceşti de către Biserică, ne spun direct sau indirect: ,,vedeţi că numai Biserica are dreptul să trimită şi să instaleze lucrători în slujbele ei duhovniceşti?" Ei ne ascund adevărul că ,,Trimişii Bisericilor" din versetul de mai sus, nu erau trimişi în slujbe duhovniceşti ci într-o slujbă pămîntească, cu nişte ajutoare la fraţii care erau în nevoie.

Biblia ne arată că înafară de slujbele duhovniceşti, mai este o slujbă care se ocupă cu lucrurile materiale,1 Cor 12.28 cu strîngerea darurilor de pe la fraţi şi împărţirea lor la orfani, la văduve şi la cei ce nu puteau trăi din agoniseala muncii lor.

Sigur că aceşti fraţi trebuiau să fie aleşi dintre cei mai cinstiţi dintre ei, încît să poată fi numiţi ,,fala lui Hristos" deoarece, aici sunt tentaţi toţi hoţii să se prefacă în slujitori ai Bisericii, să poată pune mîna pe cîte ceva.

Întreg capitolul din 2 Cor. 8, de la început pînă la sfîrşit, inclusiv versetul 23, vorbeşte despre fraţii care se ocupau cu ajutoarele.

Nu avem nici un exemplu în Scripturi, că Biserica ar fi instalat vre-un lucrător în vreo slujbă duhovnicească, şi nici nu se putea s-o facă.

Deoarece toţi membrii ,,deci toţi membrii ei" sunt instalaţi de Dumnezeu, fiecare în slujba lui, în lucrarea lui, să lucreze cu darul primit.

*

„Cum puteţi crede voi, care umblaţi după slava pe care v-o daţi unii altora?" Ioan 5:44. Ce adevăr!

42

..Doamne, nădejdea lui Israel! Toţi cei ce Te părăsesc vor fi acoperiţi de ruşine." - „Cei ce se abat de la Mine vor fi scrişi pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, izvorul de apă vie." Ieremia 17:13

„Fără vre o însărcinare din partea noastră"

(O oprire, sau o scuză) ***„ia seama bine la citire"***

(Versetul de mai jos este folosit pentru scoaterea fraţilor din lucrare.)

"Fiindcă am auzit că unii, plecaţi dintre noi, <u>fără vreo însărcinare din partea noastră,</u> v-au tulburat prin vorbirile lor, şi v-au zdruncinat sufletele, zicând să vă tăiaţi împrejur şi să păziţi Legea;" Faptele Ap. 15:24 **(Îi tulbura cu legea lui Moise)**

După citirea acestui verset toţi liderii „bisericilor" zic: <u>„Uitaţi-vă că nu aveau voie fraţii să plece fără însărcinarea Bisericii."</u> Sau zic: „Dacă vrea cineva să facă vreo slujbă în „Biserică" sau să plece în lucrare, <u>trebuia să aibă aprobarea Bisericii."</u> **Ne întrebăm:** scrie aici că „nimeni nu are voie să plece sau să-şi facă lucrarea, încredinţată de Dumnezeu prin Domnul Isus şi Duhul Sfânt, fără însărcinarea sau aprobarea Bisericii sau a altcuiva?" Scrie aici, că numai Biserica are dreptul să trimită sau să pună fraţii în lucrare?" Sau: „a oprit Biserica pe cineva, care vorbea din Cuvântul lui Dumnezeu nealterat?" Eu nu văd că scrie aşa ceva şi nici vorbă, în Biblie, de aşa ceva! În versetul de mai sus nu se spune că „Nimeni nu are dreptul să facă o slujbă duhovnicească dacă nu l-am confirmat noi, sau Biserica." Ci, mai degrabă: Biserica se dezvinovăţeşte spunând că: „Ei au plecat dintre noi, dar noi nu i-am trimis să vă spună aceste lucruri - acum nedrepte - care v-au tulburat" De exemplu: Dacă un frate pleacă în numele Bisericii, pe la fraţii lui din alte Biserici şi spune nişte lucruri care-i tulbură şi nu-s după voia lui Dumnezeu, apoi fraţii din biserica lui aud de această tulburare şi se scuză că ei nu l-au trimis să spună aceste lucruri, înseamnă ore această scuză că nimeni să nu mai plece fără voia lor? Înseamnă această scuză, că cei ce intră în lucrare trebuie ordinaţi, instalaţi, hirotonisiţi, înscăunaţi de oameni, autorizaţi, şcolarizaţi, recunoscuţi, aleşi, şi câte altele? Câtă încărcătură nelegiuită au clădit ei pe această frază nevinovată: ***„plecaţi dintre noi, <u>fără vreo însărcinare din partea noastră,"</u>***

Apostolii şi credincioşii Bibliei, nu puteau să anuleze însărcinarea dată fiecăruia de Dumnezeu, de Domnul Isus şi de Duhul Sfânt aşa cum fac cei de astăzi. Pentru că apostolii şi creştinii adevăraţi ai Bibliei, erau şi sunt oamenii lui Dumnezeu şi nu puteau spune: „staţi, că Dumnezeu, Domnul Isus şi Duhul Sfânt, v-a trimis; dar trimiterea lor nu-i valabilă fără autorizarea noastră." Dar să luăm lucrurile de la începutul capitolului, deoarece, întreg capitolul acesta e falsificat de cei confirmaţi în lucrare, de „bisericile" actuale. Oricine poate şti, că atunci când s-a scris capitolul acesta (15) din Faptele Apostolilor, Biblia încă nu era terminată; ei încă nu aveau o Biblie întreagă ca şi noi. Nici măcar epistolele, care ne clarifică atâtea lucruri, nu fusese încă scrise. Fraţii încă nu aveau o noţiune clară despre ce să păzească sau nu, din legea dată de Dumnezeu lui Moise. De aceea, ori de câte ori se ivea o neînţelegere trebuiau să întrebe pe apostoli ca să vadă

43

ce este de făcut. Faptele A. 15.1-6. Apostolii întrebau pe Duhul Sfânt (Fapte 15.28) şi după răspunsul Duhului Sfânt, mergeau, scriau sau trimiteau fraţii să le ducă răspunsul. (Fapte 15.22). Spre deosebire, de noi cei de astăzi, care avem Scripturile întregi şi în care găsim rezolvarea tuturor problemelor, fără să mergem, cine ştie pe unde şi la cine, după clarificări. După ce am înţeles un lucru din Scripturi şi-l putem dovedi în mod clar, putem să ştim că de partea noastră este Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt, toţi sfinţii din cer şi toţi credincioşii adevăraţi de pe pământ, toţi ne confirmă să proclamăm adevărul descoperit, ori şi unde ne găsim, fără să mai avem nevoie să plecăm pe la actualele organizaţii religioase, pline de compromişi şi compromisuri, pline de nelegiuiţi şi nelegiuiri, pline de amăgiri, amăgiţi şi amăgitori.

Intr-adevăr, fraţii au voie să oprească şi să nu lase în Biserici pe acei care învaţă lucruri străine de Biblie şi care răstoarnă învăţătura curată a Bibliei, ***(,,şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare",*** 2 Petru 2:1) şi chiar ne învaţă să-i dăm afară şi condamnă Bisericile care nu iau măsuri împotriva acestor oameni. Apocalipsa 2:20. De aceea, Biblia spune celor bătrâni, care sunt însărcinaţi cu supravegherea în Biserică, să fie treji, citim:

,,Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji", Tit 2:2 pentru că: ***,,se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor."*** Fapte 20:30. Dar, iată că cei puşi să apere Biserica de învăţături străine şi de lucruri stricăcioase, adică, să apere învăţăturile Bibliei, chiar ei au umplut „bisericile" de învăţături străine, ei care se dau drept apărători ai Bibliei. ***"De aceea, când veţi vedea „urâciunea pustiirii" despre care a vorbit proorocul Daniel „aşezată în locul Sfânt" -cine citeşte să înţeleagă! atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munţi;"*** Matei 24: 15,16

Dar de dreptul bisericii, a liderilor sau a altcuiva, de a trimite sau a opri pe cei ce vor să lucreze cu puterea pe care o au de la Dumnezeu aceasta nu scrie în Biblie şi nici nu se poate să scrie aşa ceva, exemplu: Pe cei care îi opreşte biserica sau oamenii lui Dumnezeu, sînt oameni falşi, care vorbesc şi fac lucruri stricăcioase şi nu vor să se pocăiască de aceste lucruri. Dar, oare cei peste 90 la sută, la care biserica prin lideri lor le-a închis gura prin programe rânduieli şi alte metode subtile, toţi sunt falşi? Vom ajunge la judecată unde ni se va cere dobândă după talantul (darul) pe care l-am primit ca să-l punem în negoţ (să lucrăm cu el) şi cei ce n-au lucrat cu darul primit, Domnul Isus spune, că vor fi trimişi în pedeapsa veşnică unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor; (Mat 25) Întrebarea se pune: Cine va fi trimis în pedeapsa veşnică, cei peste 90 la sută dintre credincioşii actuali (care nu lucrează cu darul primit) sau liderii lor care le-a a închis gura şi i-a amăgit să stea cuminţi pe bancă şi să-şi plătească dările şi să fie prezenţi la predicile lor prin care le-a spălat creierile şi i-a aruncat în păcatul trândăvelii ? Răspunsul Bibliei este că şi liderii şi credincioşii lor vor avea aceiaşi soartă. ***„Iar pe robul acela netrebnic,*** (care n-a lucrat cu darul primit) ***aruncaţi-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul şi scrîşnirea dinţilor."*** Matei 25:30

44

Puterea înşelăciunii!

Când creştinul de azi citeşte in biblie cuvintele: *„păstori, preot, cârmuitori, episcopi, mai marii noştri"* el vede în aceştia pe slujitorii-stăpâni ai bisericii lui şi datorită rutinei, obişnuinţei, influienţei şi manipulării, nu poate vedea că sunt altcineva.

„au ochi să vadă şi nu văd" **Ezechiel 12:2** Mare adevăr!

Păstorii Bisericii sau bătrânii Bisericii

păstori, cârmuitori, episcopi (priveghetori), bătrâni (prezbiteri), mai marii noştri. (Toate aceste denumiri s-au dat la aceleaşi persoane care sunt „bătrânii Bisericii" şi au calităţile cerute.)

Notă: Citatele sînt date din Biblia Cornilescu versiune germană, cât şi versiunea engleză, obişnuită. Prescurtat: „Vers. Ger.." Şi „Vers Engl."

„Pe alţii i-a dat păstori."

a. ***„Şi El*** (Isus) ***a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători",*** Efeseni 4:11. **Notă:** „Versetul acesta este singurul în Biblie care aminteşte numele de păstor la „creştini."

Pe scurt: *„Şi El* (Isus) ***a dat... păstori.***

Ce înţeleg eu despre păstori din acest verset?

Din acest verset înţeleg că: Domnul Isus a dat păstori şi că Biserica trebuie să aibă păstori.

Ce nu înţeleg eu din acest verset? Nu înţeleg:

a. Cine sunt aceşti oameni pe care i-a dat Domnul Isus păstori?
b. Ce fel de oameni trebuie să fie aceşti păstori?
c. Câţi trebuie să fie într-o Biserică?
d. Care este locul lor în Biserică?
e. Care este slujba lor?

Notă: La aceste întrebări nu vor să răspundă cu Biblia nici păstorii actuali şi nici oamenii lor. De ce?... vom vedea!

b. Cine sunt aceşti oameni pe care i-a dat Domnul Isus păstori? Citim: ***„Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes, şi a chemat pe bătrânii adunării. Când au venit la el, le-a zis: ... Luaţi seama, deci, la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriţi Biserica***

Domnului." Fapte 20:17,18,28 (Vers. Germană) Înţelegem că Duhul Sfânt a pus (nu oamenii) pe bătrânii adunării (nu pe tineri) cu slujba de păstorire a Bisericii.

Pe scurt: ***,,Pavel... a chemat pe bătrânii adunării. Când au venit***

45

la el, le-a zis:... v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriţi Biserica Domnului." Fapte 20:17,18,28

Apostolul Petru spune acela-şi lucru, citim: ***,,Sfătuiesc pe bătrânii dintre voi, eu care sunt bătrân, împreună cu ei...păstoriţi turma lui Dumnezeu care este între voi, veghind asupra ei,... nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei încredinţaţi vouă, ci făcându-vă exemplu turmei.***" 1 Petru 5.1-3 (Vers. Germană) Se spune tot la bătrânii Bisericii să păstorească turma lui Dumnezeu (biserica).

Pe scurt: ***,,Sfătuiesc pe bătrânii dintre voi,...: păstoriţi turmalui Dumnezeu care este între voi, veghind asupra ei,*** 1 Petru 5.1-3 -

Notă: Aceste două versete sînt singurele în Biblie unde se aminteşte termenul (verbul) de păstorire pentru oamenii ,,creştini"

Înţelegem din versetele citite mai sus că, cei pe care i-a dat Domnul Isus păstori, sunt bătrânii Bisericii pe care i-a pus Duhul Sfânt în slujba de păstorire citim: ***„v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriţi Biserica"*** şi cărora le-a spus apostolul Petru: ***„păstoriţi turma lui Dumnezeu"*** (care este Biserica).

Repetăm: ***„El (Isus) a dat...pe alţii, păstori"*** Apoi apostolul Pavel spune bătrânilor Bisericii că ia pus Duhul sfânt să păstorească: ***„a chemat pe bătrânii adunării. Când au venit la el, le-a zis:... v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriţi Biserica Domnului."*** Şi apostolul Petru spune acelaşi lucru bătrânilor Bisericii: ***„Sfătuiesc pe bătrânii dintre voi... păstoriţi turma lui Dumnezeu care este între voi, veghind asupra ei"*** 1 Petru 5.1-3.

În comparaţie cu „bisericile" credincioşilor" de astăzi.

Credincioşii de astăzi au înlăturat şi pe Domnul Isus şi pe Duhul Sfânt din slujba de a da păstori şi a pune păstori în Biserică şi acum îi dau ei şi îi pun ei după capul lor. Apoi vin şi păcălesc oamenii spunând că Domnul Isus i-a dat şi Duhul Sfânt i-a pus.

Cei mai mulţi dintre păstorii de astăzi sunt daţi de către şcolile teologice, alţii sunt numiţi de către cei mai mari ai „bisericilor", alţii sînt daţi prin vot de către majoritatea ,,credincioşilor" păcăliţi, alţii s-au pus ei etc. Nu se mai găsesc bătrâni ai Bisericii daţi de Domnul Isus (ca păstori) şi puşi de Duhul Sfânt în Biserică. Mă întreb: Oare a înlătura pe Domnul Isus din slujba de a da păstori şi a scoate pe Duhul Sfânt din slujba de a pune pe bătrânii Bisericii ca păstori, oare nu este un păcat împotriva Duhului Sfânt şi a Domnului Isus? ***„Orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată."*** Mat. 12:31

Pe aceşti bătrâni simpli şi curaţi de pe bancă, din rândul fraţilor, îi falsifică oameni tuturor organizaţiilor religioase, în predicile lor, în discuţiile lor, în scrierile lor şi în practicile lor ca: mari episcopi, cardinali, vlădici, preşedinţi, păstori (ca cei de azi). Alţii fac din din aceşti bătrâni: mari conducători care conduc ca oameni supremi, care dictează, care se etalează în cine ştie ce feţe distincte, cu puteri şi învestituri, - ieşiţi din rândul fraţilor, - dichisiţi, manieraţi, cu aere de oameni învăţaţi, şcolarizaţi în a se

46

afirma, capabili de a duce în eroare mulţimi de oameni, capabili de a-i face pe oameni să creadă o altă scriptură decât cea a lui Dumnezeu. Cu toate că Biblia ne arată clar că singura deosebire între aceşti bătrâni şi ceilalţi fraţi era faptul că sunt înaintaţi în vârstă. Domnul Isus spune despre aceşti bătrâni să fie ca cei mai mici. Oare, ,,creştinii" de azi, vor să arate Domnului Isus că ei fac invers şi nu cum spune El?

*

Omul lesne crezător crede orice vorbă, dar omul chibzuit ia seama bine cum merge. Proverbe 14:15

*

c. Care este slujba bătrânilor care păstoresc Biserica?

Citim: ***,,Pavel... a chemat pe bătrânii adunării. Când au venit... le-a zis: ...v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori",*** Fap. 20:17,18,28 (Vers. Germană)

„Sfătuiesc pe bătrânii dintre voi,...: păstoriţi turma lui Dumnezeu,... veghind asupra ei." 1 Petru 5.1-3 (Vers. Germană)

„Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji." Tit 2:2

Din cele de mai sus înţelegem, că principala slujbă a bătrânilor care păstoresc Biserica este supravegherea. Apoi rezolvarea problemelor cu care se confruntă Biserica atât pe plan firesc cât şi spiritual, de aceea le spune acestor bătrâni. ***„Să se***

ţină de cuvântul adevărat" „să încurajeze cu învăţătura sănătoasă" Tit 1.9. ***„Să fie în stare să înveţe pe alţii."*** 1 Tim. 3:2.

O mică explicaţie!

Biserica este formată din mai mult de 14 feluri de slujitori printre care şi cei cu slujba de supraveghere şi păstorire a Bisericii (bătrânii). Exemplu: slujba evanghelizării, slujba prooroceiei, (care se ocupă de proorociile Scripturilor şi descoperirea tainelor inimii), slujba îmbărbătării, slujba deosebirii duhurilor, slujba de învăţători, etc. ei nu au aceste slujbe, ci ei au slujba de a supraveghea pe toţi cei care lucrează în aceste slujbe ca să se ţină de cuvântul adevărat şi să rezolve problemele care se ivesc între credincioşi. (Asta nu înseamnă că la nevoie un credincios nu are dreptul să facă şi altă slujbă, ci din contră, o va face dar nu va lua slujbele altora ca să le facă el cum fac duhovnicii actuali.)

*

„În norod s-au ridicat şi proorocoi mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, ... nulţi îi vor urma în destrăbălările lor. Şi din pricina lor calea adevărului va fi vorbită de rău" 2 Petru 2:1

47

d. Episcopii (supraveghetorii) **sînt tot bătrânii Bisericii**

Notă: Termenul episcop este un cuvânt grecesc care înseamnă ,,supraveghetor" de aceea în versiunile noi nu se mai găseşte cuvântul episcop şi este tradus în romăneste supraveghetor".

(Ia seama la citire) ***„Pavel... a chemat pe bătrânii adunări... când au venit le-a zis: ,,v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori,*** (episcopi) ***ca să păstoriţi Biserica Domnului."*** Faptele A.20.17,18,28. Vers. germană.

,,Să aşezi bătrâni în fiecare cetate... Dacă este cineva fără prihană... Căci supraveghetorul (episcopul) ***trebuie să fie fără vină"*** Tit 1.5,6,7.Vers. germană. În aceste două locuri ni se arată direct, iar în altele indirect, că bătrânii (prezbiterii) au fost însărcinaţi cu slujba episcopiei (supravegherii) Bisericii lui Dumnezeu.

*

,,Şi aţi desfiinţat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre." Matei 15:6.

e. Tot bătrânii Bisericii sunt şi cârmuitorii.

După ce ne spune Biblia că bătrânii supraveghează Biserica, la fel ne spune că o şi cârmuieşte. Exemplu: ***„Bătrânii care cârmuiesc bine, să fie învredniciţi de îndoită cinste",*** 1Timotei 5:17 ***Trebuie ca supraveghetorul ... să-şi conducă bine casa... căci dacă nu ştie să-şi conducă bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu"*** I Timotei 3.2,4,5 (Vers. Germană.) În versetele de mai sus, ca şi în altele, ne arată că prezbiterii, (bătrânii) Bisericii sunt cei însărcinaţi cu cârmuirea, păstorirea şi supravegherea (episcopia) Bisericii. Nicăieri în Scripturi nu scrie că cei cu darul cârmuirii sau episcopii care privegheză Biserica sunt altcineva

*

Mi-a astupat calea cu pietre cioplite, şi mi-a strîmbat cărările.
Plîngerile 3:9

. f. Cine îi dă, cine alege, şi cine pune pe aceşti bătrâni care supraveghează, păstoresc şi cârmuiesc Biserica?

Fiindcă în aşezarea bătrânilor în Biserică sunt implicaţi şi oameni, şi este denaturată (în favoarea duhovnicilor actuali), aş dori să fim puţin mai atenţi la cuvintele Scripturii: ***,,Pavel...a chemat pe bătrânii adunării... Când au venit la el, le-a zis:... ,,v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori ca să păstoriţi Biserica lui Dumnezeu."*** Faptele A.20.17,20. (Vers. Germană.) Înţelegem că Duhul Sfânt îi pune în slujbă.

,,şi Dumnezeu a rânduit în Biserică.... pe cei ce au darul... cârmuirilor." 1Cor. 12.28.(***„prezbiterii care cârmuiesc"*** (1Timotei 5:17).) Aici înţelegem că Dumnezeu îi rânduieşte.

,,El (Isus)***a dat:.. pe alţii păstori."*** Efeseni 4.11. Aici vedem că Domnul Isus îi dă pe aceşti bătrâni care păstoresc. Deci înţelegem că Dumnezeu i-a rânduit cârmuitori: (1Cor. 12.28.) apoi Domnul Isus i-a dat ca păstori (Efesni 4.11) şi apoi Duhul Sfânt i-a pus în lucrarea de păstorire supraveghere şi cârmuire pe aceşti bătrâni ai adunării. Faptele A.20.17,20.

48

Apostolul Pavel spune că a rânduit prezbiteri şi spune ca Tit să aşeze prezbiteri. -*„,să aşezi bătrâni în fiecare cetate."* Tit 1.5

,,Au rânduit bătrâni în fiecare adunare" Fap. A.14.23. Vers. Germană.

Termenul „rândui" înseamnă „a aşeza la rând unul după altul: în cazul nostru înseamnă a pune în rândul celorlalţi slugitori şi nu a pune pe cineva în slujbă pentru a-l face mai mare." Înţelegem din asta că nu i-a scos din rândul celorlalţi slujitori şi să-i pună undeva mai sus (cum se face astăzi cu cei ce iau locul bătrânilor),

În cele cinci locuri din Scripturi unde găsim slujitorii rânduiţi (înşiraţi unul după altul), pe bătrâni (prezbiteri) îi găsim numai în trei din ele. Odată sub numele de păstori şi de două ori sub numele de cârmuitori. Ceva de precizat: niciodată nu se găsesc pe primele trei locuri, ci întotdeauna pe locul al doilea din coadă. Exemplu: În lista din Efeseni, 4.11, din cinci feluri de slujitori puşi la rând, bătrânii (prezbiterii) sub numele de păstori) sunt pe locul patru. În lista de la Romani 12.6-8 din şase feluri de slujitori puşi la rând bătrânii (prezbiterii) sub numele de cârmuitori îi aminteşte pe locul cinci.

În lista de la I Corinteni 12.28, din opt feluri de slujitori puşi la rând bătrânii (prezbiterii) tot sub numele de cârmuitori , îi găsim pe locul şapte. Deci de fiecare dată unde bătrânii care păstoresc Biserica sunt puşi la rând îi găsim pe locul al doilea din coadă. În lista de la ICorinteni 12. 8-10 sunt puşila rînd , nouă feluri de slujitori; dar bătrânii (prezbiterii) nu sunt trecuţi printre ei, de asemenea şi în lista de la (ICorinteni 12.29,30) sunt puşi la rând cinci feluri de slujitori, dar bătrânii (prezbiterii) nu sunt trecuţi. Am făcut aceste precizări ca să ne putem da seama ce loc ar trebui să ocupe cei ce stau pe scaunele bătrânilor Bisericii, dacă ar fi în adevăr păstori.

*

***„Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji, vrednici de cinste, cumpătaţi, sănătoşi în credinţă, în dragoste, în răbdare.*"** Tit 2:2*

g. *„Să aşezi prezbiteri."* Tit.1:5 *„a rânduit prezbiteri."*

Fapt. A. 14:23

(Asta nu înseamnă „a alege" „sau a-i pune undeva mai sus") Termenul a rândui înseamnă: „a aşeza, a pune la rând" (Dicţionarul limbii române) Şi fiindcă în cazul nostru termenul „a rândui" are acelaşi înţeles cu ,,a aşeza", ne vom ocupa numai de termenul „a aşeza."

Nu de puţine ori aceste trei cuvinte: „să aşezi prezbiteri" sunt explicate ca şi cum ar scrie: **„**să alegi prezbiteri." Se confundă cuvântul: „a aşeza" cu cuvântul: „a alege" Fără să se explice că prin alegere îl faci preşedinte, îl faci primar, îl faci păstor, îl faci lider etc. Spre deosebire de a aşeza, a rândui pe unii în rândul celorlalţi slujitori.

Biblia nu ne spune nici un cuvânt, despre alegeri de lideri, păstori, mai mari, duhovnici, predicatori, şi a altor oameni investiţi cu slujbe duhovniceşti, prin alegeri, în bisericile creştine, ci din contră îi condamnă şi pe cei ce-i aleg şi pe cei ce se fac slujitori duhovniceşti prin alegere, citim: ***,,Căci va veni vremea când oamenii.... îşi vor da învăţători după poftele lor."*** 2 Timotei 4:3. Adică va veni un lucru rău. Va veni o vreme când oamenilor

49

nu le va mai trebui să-i înveţe oamenii rânduiţi de Dumnezeu, adică cel ce nu ţin cont de vrerea oamenilor, ci de voia lui Dumnezeu, îşi vor da, vor căuta şi vor alege oameni care să le predice ca să le placă. (A venit această vreme) Singurele alegeri, la creştini, le găsim pentru probleme administrative, pentru ajutorare. (Faptele A.6.3, 2. 2 Corinteni 8:19) (să ducă o scrisoare la o Biserică deoarece pe timpul acela era greu cu poşta.) (Faptele A. 15:25); dar despre alegeri de slujitori Duhovniceşti la „creştini" nici nu este vorba în Biblie nici nu poate fi. Chiar şi când a fost ales Matia să fie Apostol în locul lui Iuda, au tras la sorţ să vadă pe care l-a ales Dumnezeu, pentru ca să nu fie alegerea lor, cu toate că apostolilor, Dumnezeu şi Duhul Sfânt le vorbea direct.

În comparaţie cu „bisericile credincioşilor" de astăzi.

Rar se întâmplă ca vreun bătrân să fie aşezat în slujba de păstorire a „Bisericii" lor. Şi nici acesta, nici cei ce l-au aşezat, nu cred că Duhul Sfânt a pus, Domnul Isus a dat şi Dumnezeu a rânduit pe bătrânii Bisericii în slujba de supraveghere şi păstorire a Bisericii. Astăzi este ca şi cum ai pune într-un şantier un om care scoate afară pe toţi meseriaşii şi se apucă el să facă toate slujbele: şi tâmplărie, şi zidărie, şi fierărie, şi mecanică, şi de toate. Imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla cu un asemenea Şantier; este tocmai ce s-a întâmplat cu „bisericile" noastre.

h. Care este numărul de bătrâni care păstoresc, cârmuiesc Biserica şi veghează ca episcopi ?

În Scripturi nu se arată nicăieri că a fost dat un număr fix de bătrâni la o Biserică sau la mai multe Biserici. Biblia ne arată că au fost aşezaţi sau rânduiţi (puşi în rândul celorlalţi slujitori) mai mulţi în fiecare Biserică şi nu găsim să fi fost restricţionat numărul lor, citim: ***,,să aşezi bătrâni"*** Tit 1.5. ***,,Au rânduit bătrâni"*** Faptele A.14.23. ***„a chemat bătrânii bisericii"*** Fapt.20.17,18. ***„să cheme pe bătrânii Bisericii;*** Iac. 5. 14. După învăţătura Bibliei au fost rânduiţi toţi acei care au avut calităţile cerute. În biblie nu se vorbeşte de un singur bătrân care să păstorească o biserică sau să o supravegheze. Apostolii nu ştiau de o singură persoană în fruntea bisericii. Nu ştiau de un păstor la o biserică sau la mai multe biserici, acestea sunt invenţii omeneşti.

În comparaţie cu „bisericile credincioşilor" de astăzi

O „biserică" de astăzi îşi alege un păstor. Dacă „biserica" este mai mică se unesc câteva şi îşi pun tot un păstor. Dacă o „biserică" este mai mare îşi pune doi sau trei. Odată ce au stabilit numărul de păstori într-o „biserică" şi Biblia nu l-a stabilit, înseamnă că alegerea unui număr fix de păstori într-o „Biserică" este o fărădelege şi din păcate, aceaşă fărădelege trage după sine o mulţime de nelegiuiri. ***„dacă va adăuga cineva ceva... Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta."*** Apo. 22:18.

*

„Chiar şi cocostîrcul îşi cunoaşte vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica şi cocorul îşi păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaşte Legea Domnului!" Ieremia 8:7

50

,,Să învăţaţi să nu treceţi peste „ce este scris": şi nici unul din voi să nu se fălească deloc cu unul împotriva celuilalt.Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Şi dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca şi cum nu l-ai fi primit?" 1 Corinteni 4:6,7

i. Calităţile care se cer bătrânilor (prezbiterilor) care păstoresc bisericile

,,să aşezi prezbiteri (bătrâni) în fiecare cetate,..."Dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioşi, care să nu fie învinuiţi de destrăbălare sau neascultare.

Căci episcopul (supraveghetor),... trebuie să fie fără prihană; nu încăpăţânat, nici mânios, nici dedat la vin, nici bătăuş, nici lacom de câştig mârşav; ci să fie primitor de oaspeţi, iubitor de bine, cumpătat, drept, Sfânt, înfrânat; să se ţină de Cuvântul adevărat,...ca să fie în stare să sfătuiască ... să înfrunte pe potrivnici:" Tit 1:5,9

,,Sfătuiesc pe prezbiterii (bătrâni)...Păstoriţi turma lui Dumnezeu,...nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câştig mârşav, ci cu lepădare de sine. Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărţeală, ci făcându-vă pilde turmei." 1Petru 5:1-3

,,Dar trebuie ca episcopul (privighetorul) să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înţelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeţi, în stare să înveţe pe alţii. Să nu fie nici beţiv, nici bătăuş, nici doritor de câştig mârşav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-şi chivernisească bine casa şi să-şi ţină copiii în supunere cu toată cuviinţa...Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, Trebuie să aibă şi o bună mărturie din partea celor de afară." ***1 T***im. 3:2-

Pe scurt: (Estras din versetele de mai sus)

Aceşti bătrâni trebuie:

1. Să fie fără prihană.
2. Să nu fie încăpăţînat.
3. Să nu fie mânios.
4. Să nu fie dedat la vin.
5. Să nu fie bătăuş.
6. Să nu fie lacom de câştig mârşav.
7. Să fie primitor de oaspeţi.
8. Iubitor de bine.
9. Cumpătat.
10. Drept.

11. Sfânt.

12. Să se ţină de cuvântul adevărat.
13. Să fie în stare să înveţe pe alţii.
14. Bărbat al unei singure neveste.
15. Să aibă copii credincioşi care să nu fie învinuiţi de destrăbălare şi neascultare.
16. Să înfrunte pe protivnici.
17. Să nu păstorească de silă, ci de bună voie.
18. Să păstorească după voia lui Dumnezeu.
19. Să nu fie întors la Dumnezeu de curând.
20. Să nu păstorească turma lui Dumnezeu ca şi cum le-ar fi căzut la împărţeală. **(**Biblia Cornilescu) ***«nu ca şi cum aţi stăpânii»*** **(**Biblia GBV)
21. Să fie pildă turmei.
22. Să fie înţelept.
23. Să fie vrednic de cinste.
24. Să fie blând.
25. Să nu fie gâlcevitor.
26. Să ştie să-şi conducă casa.
27. Să aibă lepădarea de sine. .
28. Să aibă o bună mărturie şi din partea celor de afară.

Aceste calităţi, extrase din versetele de mai sus, sunt date în mod direct pentru bătrânii (mai marii noştii) pe care i-a pus Duhul Sfânt în slujba de păstori, cârmuitori, supraveghetori peste sufletele noastre şi ne cere să-i aşezăm şi să-i rânduim în rândul celorlalţi slujitor.

În comparaţie cu„bisericile" credincioşilor" de astăzi

Astăzi nu se mai analizează toate aceste caracteristici care trebuie să-i însoţească pe cei ce păstoresc „bisericile." Este destul să ai o hârtie că ai absolvit o şcoală teologică sau că ştii predica frumos sau să ai oameni pe-acolo pe mai sus sau susţinători buni, să faci parte din tabăra celor ce vreau păstor, că te pune păstor. Am cunoscut păstori curvari, mincinoşi şi hoţi, pe care doar i-a mutat de la o „biserică" la alta. „Bisericile" i-au susţinut cu toate că, la unii, le cunoşteau păcatele.

Astăzi se ştie că şaptezeci, optzeci la sută dintre păstorii bisericilor au fost informatori, vânzători (Adică oameni care ne vindeau la diavolul comunist) vânzători ai fraţilor unii având chiar grade superioare în cadrul securităţi. Mulţi dintre ei mai predică şi astăzi prin «biserici» sau păstoresc «bisericile» Parcă se adeveresc cuvintele unui credincios care spunea: „Astăzi dacă ai hârtii şi ştii predica frumos te pune păstor, chiar dacă eşti drac." Se împlinesc cuvintele Domnului Isus care spun : ***,,Vai de voi, cărturari şi Farisei făţarnici! Pentru că voi înconjuraţi marea şi pământul, ca să faceţi un tovarăş de credinţă; şi, după ce a ajuns tovarăş de credinţă, faceţi din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât Sunteţi voi înşivă".*** Matei 23:15.

*

,,Din tălpi până-n creştet, nimic nu-i sănătos" **Isaia 1:5,6**

Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii,şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor." Apocalipsa 7:17

Eu Sunt Păstorul cel bun.

„***toţi vor avea un singur păstor.***" Ezechiel 37:24*)*

„Eu Sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine." Ioan 10:11,14. Când citim aceste cuvinte înţelegem, că Domnul Isus este singurul păstor bun, iar ceilalţi nu sunt buni. Domnul Isus nu spune că el este păstorul cel mai bun, nici că este unul dintre păstorii buni, ci spune: ***„Eu Sunt Păstorul cel bun."*** În mod indirect înţelegem că El este singurul păstor bun.

a. Oile Domnului Isus au un singur păstor:

,,Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni." Matei 6:24.

Poporul Israel a părăsit calea Domnului pentru că păstorii au dus poporul în rătăcire şi Dumnezeu a zis prin prooroc : ***„Poporul Meu era o turmă de oi pierdute; păstorii lor îi rătăceau, îi făceau să cutreiere munţii; treceau de pe munţi pe dealuri, uitându-şi staulul."*** Ieremia 50:6. (A fost ceea ce se întâmplă astăzi). De aceea, Dumnezeu sua supărat pe păstori şi le-a zis ***,, păstorilor,***

ascultaţi Cuvântul Domnului!" Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Iată, am necaz pe păstori! Îmi voi lua înapoi oile din mâinile lor, nu-i voi mai lăsa să-Mi pască oile,... Îmi voi izbăvi oile din gura lor, şi nu le vor mai sluji ca hrană!... „Iată, mă voi îngriji Eu însumi de oile Mele, şi le voi cerceta! " Ezechel 34.9-11

ŞI Dumnezeu a hotărât să-şi formeze un nou popor care să nu mai aibă păstori pământeşti, adică să nu mai aibă păstori „oameni" care să meargă înaintea oilor, şi a spus prin profeţi că va pune pe însuşi Fiul Său ca să fie un singur păstor, citim: ***,,voi veni în ajutorul oilor Mele, ca să nu mai fie de jaf, şi voi judeca între oaie şi oaie. Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paşte, şi anume pe Robul Meu David; El le va paşte, El va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor,*** Ezechiel 34: 22 -24 (Proorocul vorbea cu referire la venirea Domnul Isus din sămânţa lui David. Romani 1:3) _Această proorocie se repetă şi în capitolul 37 cu 24 unde zice ***,,toţi vor avea un singur păstor. Vor urma poruncile Mele"*** Ezechiel 37:24 După ce au trecut câteva sute de ani, Dumnezeu şi-a împlinit cuvântul de mai sus spus prin proorocul Ezechel şi a trimis pe: ***,,Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor",*** Evrei 13:20. Însuşi Domnul Isus confirmă împlinirea acestei proorocii când spune: ***,,Ele*** (Oile) ***vor asculta de glasul Meu, şi va fi o turmă şi un Păstor."*** Ioan 10:16 (Nu o mulţime de turme şi nici o mulţime de păstori).

Deci oile Domnului Isus au un singur păstor care merge înaintea lor de aceia spune: ***,,va fi o turmă şi un Păstor."*** aşa cum a spus dinainte prin profet: ***,,toţi vor avea un singur păstor."*** De aceea n-a îndrăznit nici un creştin din Biblie să se numească „păstor", cu toate că Domnul Isus

53

a dat pe bătrânii Bisericii „păstori", să păstorească turma lui Dumnezeu; dar ei s-au numit bătrânii Bisericii (prezbiteri), aşa cum şi erau. Aceşti bătrâni ai bisericii nu merg înaintea oilor ci le supraveghează din urmă păntrucă: ***,Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor",*** le-a zis: ***„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, şi ele vin după Mine."*** Ioan 10:27. Spre deosebire de „păstorii" de astăzi, care nu mai ştiu cum să se numească şi ce să facă să-i creadă oamenii, păstori, înghesuindu-se care mai de care să ajungă în fruntea oilor, care au ajuns de jaf în mâinile lor, aşa cum a spus proorocul mai sus.) ***„Toţi s-au abătut, şi au ajuns nişte netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar."*** Romani 3:12

b. Domnului Isus merge înainte şi oile Lui merg după El

„După ce şi-a scos toate oile, merge înaintea lor; şi oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul." Nu merg deloc după un străin;" Ioan 10: 4,5. ***,,Oile Mele ascultă glasul Meu;...şi ele vin după Mine."*** Ioan 10:27 ***,,Şi oricine... nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu."*** Luca 14:27 ***„Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine...şi să Mă urmeze."*** Luca 9:23 ***,,Isus le-a zis: „Veniţi după Mine"*** Marcu 1:17. Intre o oaie (Care este cu adevărat oaia Domnului Isus) şi Domnul Isus, nu există alt păstor. Orice alt păstor care merge înaintea unei turme de creştini, este un păstor străin. Şi orice altă oaie care merge după alt păstor, în afară de Domnul Isus, nu este oaia Domnului Isus, ci a păstorului după care merge, pentru că oile Domnului Isus: ***,,Nu merg deloc după un străin; ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor."*** Ioan 10:5 (Cine are urechi de auzit să audă)

Apostolul Pavel zice: ***,,Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos."*** 1Corinteni 11:1 Şi tot Apostolul Pavel spune: ***,,Fraţilor, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârşie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învăţat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos."*** Galateni 1:11,12. Mai poate spune cineva astăzi aşa ceva? Şi totuşi, el n-a spus niciodată că este păstor. Oile merg unele după altele şi împreună merg după păstor, dar cele dinaintea lor sunt oi, nu păstori şi fiecare oaie poate să meargă înaintea celeilalte, ca să fie cât mai aproape de păstor.

Oile nu-şi aleg ele o oaie care să meargă înaintea lor şi să le conducă după păstor. Tot aşa şi credincioşii Domnului Isus nu-şi aleg un păstor ca să îi ducă după Domnul Isus, ci fiecare merge direct după Domnul Isus. Deaceia nici-un creştin al Bibliei nu a spus: „eu sunt păstor." Apostolul spune că Domnul Isus a dat pe bătrânii Bisericii păstori, dar nici-unul nu a spus că el este păstor şi au înţeles că Domnul Isus

i-a aşezat în urma turmei: ***,,cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi!"*** Marcu 9:35. şi de acolo să supravegheze peste turma lui Dumnezeu. Cei ce avem numai pe Domnul Isus păstor, trebuie să fim fericiţi că l-am ales numai pe El. Şi trebuie să ne doară când vedem o lume creştină care urmează fel şi fel de păstori străini care îşi păcălesc oile asigurându-le că merg după Isus.

54

„poporul Meu M-a uitat şi aduce tămâie idolilor; s-a abătut din căile lui, a părăsit vechile cărări, şi a apucat pe cărări şi drumuri nebătute, Ieremia 18:15

c. Nu merg deloc după un străin; ci fug de el.

,,Nu merg deloc după un străin; ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor." Ioan 10:5 Ne întrebăm: De ce „creştinii" de astăzi şi-au pus o mulţime de păstori străini pe care îi urmează? Cheia acestui răspuns este: nu cunosc glasul Domnului Isus şi Isus este străin pentru ei.

Cei ce au pe Domnul Isus ca păstor, fug de alţi păstori, La fel şi cei ce au şi alţi păstori, fug de Domnul Isus, fiindcă nu- I cunosc glasul. Creştinii de astăzi nu cunosc nici rânduiala pusă de Domnul Isus în biserica Sa şi nici învăţătura bibliei cu privire la slujitorii şi slujbele date lor. Dacă cineva încearcă să le spună ceva despre partea acesta a bibliei nu ascultă pentrucă mintea lor este ocupată de glasul străinului. În ce priveşte păstorii actuali se împlineşte ce spune profetul Isaia: ***„ Sunt nişte păstori care nu pot pricepe nimic; toţi îşi văd de calea lor, fiecare umblă după folosul lui, fără abatere: -*** Isaia 56:11. Dar vine ziua despre care a spus proorocul Domnului: ***,,Dar şi preotului i se va întâmpla ca şi poporului; îl voi pedepsi după umbletele lui, şi-i voi răsplăti după faptele lui."*** Osea 4:9
Noi am păcătuit, am săvârşit nelegiuire, am fost răi şi îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile şi orânduirile Tale. Daniel 9:5

d. Isus Hristos este uşa oilor, citim:

,,Eu Sunt Uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit;" Ioan 10:9.
,,Isus le-a mai zis: „ Eu Sunt uşa oilor." Ioan 10:7

Deci nimeni nu poate intra în Staulul Domnului Isus (în Biserică) decât prin Isus. În Biserica Domnului Isus nu se intră nici prin baptism, nici prin ortodoxism, nici prin penticostalism, nici prin catolicism, nici prin organizaţia martorilor lui Iehova, nici prin alte denominaţii religioase. Nu se poate intra decât prin Isus. Apostolii au intrat în Biserică prin Isus şi toate oile lui Isus au intrat în turma Sa, prin El. Aici, în Isus, orice om găseşte: ***,,toate bogăţiile plinătăţii de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos",*** Coloseni 2:2.

„Adevărat, adevărat, vă spun că, cine nu intră pe uşă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoţ şi un tâlhar." Ioan 10:1 Versetul acesta ne pune într-o mare încurcătură deoarece sunt o mulţime de staule: Baptist, Penticostal, Ortodox, ect. Şi fiecare îţi spune sau îţi dă de înţeles că nu poţi intra în staulul Domnului Isus decât prin uşile lor (adică trebuie să accepţi învăţătura şi obiceiurile lor, deasemenea şi o nulţime de lucruri nelejuite, altfel nu te primeşte în staulul lor.

Deci după învăţătura lor, nu poţi intra direct in staulul Domnului Isus, ci trebuie să intri mai întâi pe uşa lor (adică să sari pe altă parte) ca să ajungi în staulul Domnului Isus. Dacă n-ai intrat pe uşa lor nu te recunoaşte ca făcând parte dintre oile Domnului Isus. Dar Domnul Isus a spus ***„Eu***

55

Sunt Uşa" (ca şi cum ar fi vorba despre una singură) nu uşile (ca şi cum ar fi vorba despre mai multe). Ce să credem? Sunt acei ce intră prin alte uşi hoţi şi tâlhari? Eu cred că atunci când un om primeşte pe Domnul Isus, îl iubeşte şi trăieşte cu el în fiinţa lui şi se naşte din apă şi din Duh şi face voia Lui; eu cred că acest om a intrat în staulul Domnului Isus şi face parte din turma Lui. De ce trebuie să mai intri şi pe alte uşi? De ce mai trebuie să sari pe altă parte? ***,,ci sare pe altă parte, este un hoţ şi un tâlhar"***

*

„Vai de voi, cărturari şi Farisei făţarnici! Pentru că voi închideţi oamenilor Împărăţia cerurilor: nici voi nu intraţi în ea, şi nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsaţi să intre. "
Matei 23:13

*

e. Câteva condiţii de intrare în staulul Domnului Isus.

Cred că (pentru a înţelege) cîte puţină metaforă ici şi colo nu strică

Credincioşii au construit scări, (ierarhii) cu ajutorul cărora vor să sară în staulul Domnului Isus pe alte părţi. Dar haideţi să nu măturăm aceste scări de jos în sus, ci să le măturăm de sus în jos, ca să nu aruncăm gunoiul de pe o treaptă pe alta.

Aici greşesc şi eu, cu măturatul scării, deoarece scara ierarhiilor din „biserică" nu trebuie măturată, ci demolată şi desfiinţată: ***,,înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată."*** Ioel 2:31, când va fi aruncată în iazul de foc şi scara şi cei de pe ea şi cei ce au ajutat la construcţia şi întreţinerea ei. Pentru că a fost făcută ca cei ce sunt astăzi pe treptele ei, să ajute oile lor ca să sară în staulul oilor pe altă parte şi au sărit pe altă parte. Au sărit pe altă parte pentru că n-au putut intra pe uşă, că pragul de sus al uşii era prea jos pentru ei. Pe această uşă nu pot intra decât oile. Hoţii şi tâlharii, care sunt mai înalţi decât oile, îi deranjează intrarea pe această uşă. ***„strâmtă este poarta,... care duce la viaţă, şi puţini Sunt cei ce o află."*** Matei 7:14. Fiindcă Domnul Isus este uşa, când ajung hoţii şi tâlharii la uşă, Domnul Isus le spune să meargă să se facă oiţe mici, să se facă oi, că altfel nu intră în staul. Să-L ascultăm pe Domnul Isus: ***,,cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;"*** Luca 22:26.

Şi pentru că nimeni nu se poate scurta pe el însuşi, rămânem zăpăciţi şi miraţi, cum ne cere Domnul Isus să ne facem ca cele mai mici din oile Sale? Dar Isus ne spune: ***,,Nu te mira:...Trebuie să vă naşte-ţi din nou."*** Ioan 3:7, ***,,dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu."*** Ioan 3:3. Dar lucrul încă nu este terminat şi este normal să ne întrebăm; „ce rost ar avea naşterea din nou, deoarece iar devenim oameni tot atât de mari ca mai înainte?" Ca să înţelegem, Dumnezeu spune prin apostol: ***,,fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sământă, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în veac.*** 1 Petru 1:23 Deci trebuie să se ***,,lepede de sine"*** Luca 9:23 **Şi** de sămânţa din care a fost făcut înainte (aşa cum s-a spune mai sus) şi să se nască dintr-o altă sămânţă, din care se va naşte un miel, care nu va deveni

.

56

niciodată mai mare decât o oaie Pentru că nici o oaie nu poate să devină mai mare decât celelalte oi. Înţelegem că dacă o turmă (o Biserică) este cu adevărat formată din creştini adevăraţi şi dacă sunt printre ei oameni mai mari decât ceilalţi, aceştia sunt născuţi dintr-o altă sămânţă şi nu din cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu **păstrează măsura oilor** şi nu trece nici una peste înălţimea celorlalte oi. De aceea a spus: ***„Voi s ă nu fiţi aşa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;"*** Luca 22:26

(Cred că nu greşim dacă mai luăm o metaforă din care, poate, vom învăţa ceva şi anume: De obicei cei ce îngrijesc oile îşi cumpără nişte măgari care poartă în spinarea lor anumite lucruri de care au nevoie zilnic. Dacă te uiţi de departe la o turmă şi vezi măgarii aceştia între oi ţi se pare că sunt nişte oi mai mari şi zici: „Vai ce oi mari am văzut în turma aceia". Dar dacă te apropii de turmă şi priveşti de aproape îţi dai seama că sunt nişte măgari. Tot aşa este şi astăzi, în „biserici." Priviţi de la distantă prin nişte ochelari falşi ni se pare că păstorii bisericilor actuale sunt nişte oi mai mari decât celelalte oi, dar dând ochelarii jos şi privind de aproape cu ochi curaţi prin fereastra Sfintelor Scripturi vom vedea că nu sunt oile Domnului Isus ci sunt născuţi dintr-o altă sămânţă care le-a permis să crească mai mari ca ca oile. Să fie limpede: în turma Domnului Isus, în trupul Său, nu intră nici coadă de câine, nici picior de măgar chiar dacă pe măgar a călărit Domnul Isus şi chiar dacă cânii sunt folositori turmei. „Afară Sunt cînii," Apocalipsa 22:15„cine citeşte să înţeleagă".

*

Cum se umple o colivie de păsări, aşa se umplu casele lor prin vicleşug; aşa ajung ei puternici şi bogaţi. Ieremia 5:27

Rolul păstorului

a.„**Este rolul păstorului să hrănească oile? sau să le supravegheze?"** (o altă năzbâtie)

Când e vorba să-şi justifice poziţia lor în „biserici", liderii acestor „biserici" şi-au formulat fel şi fel de replici, răspunsuri, lozinci, întrebări încuietoare, gesturi, explicaţii înşelătoare şi o sumedenie de şiretlicuri care se pare că zăpăcesc şi pe cei aleşi. Nu e uşor să te păzeşti ca să nu cazi în capcanele lor. Iată o întrebare încuietoare: „Dacă Biblia vorbeşte de păstori, „care este rolul păstorilor, nu să dea hrană oilor?" Cine poate spune: „nu"?

La această întrebare, răspundem cu altă întrebare, şi anume:

„Alături de bătrânii Bisericii, pe care i-a pus Duhul Sfânt ca să păstorească turma lui Dumnezeu, Fapte 20.17,28; 1 Petru 5 1,2, biblia mai vorbeşte de încă, mai mult de

12-13 feluri de slujbe care au slujitorii lor. Şi între aceşti slujitori se găseşte fiecare creştin adevărat. Cele mai multe din aceste slujbe şi slujitori sunt mai importanţi decât slujba bătrânilor care păstoresc Biserica, adică: învăţători, prooroci, cei cu slujba îmbărbătării,

57

cei ce vorbesc despre înţelepciune, cei ce vorbesc despre cunoştinţă şi altele. De aceea întrebăm:

„Care este rolul învăţătorilor, nu să hrănească Biserica? Efe. 4:11.

„Care este rolul Proorocilor, nu de a zidi Biserica? Efe. 4:11. 1 Cor. 12:28

„Care este rolul evangheliştilor, nu de a duce hrană la cei pierduţi? Fapte 21:8. Efeseni 4:11. 2 Timotei 4:5

„Care este rolul celor daţi cu îmbărbătarea, nu de a hrană de îmbărbătare pe pentru cei ce au nevoie de îmbărbătare? Romani 1.2:8

„Care este rolul celor daţi cu slujba înţelepciunii, nu de a hrăni Biserica în înţelepciune? 1 Corinteni 12:8

„Care este rolul celor daţi cu slujba cunoştinţei, nu de a creşte Biserica în cunoştinţă? 1 Corinteni 12:8

Şi am putea repeta aceste întrebări, încă de multe ori, dar de ce nu se pun şi aceste întrebări? De ce numai rolul păstorilor este luat în considerare, în hrănirea oilor şi rolurile celorlalţi slujitori nu interesează pe nimeni; cu toate că cei mai mulţi dintre slujitorii Bisericii lui Dumnezeu, sunt mai importanţi ca bătrânii care păstoresc şi supraveghează Biserica.

Pentru înţelegere, dăm un exemplul la cele de mai sus.

„Se spune că, după ce cucul şi-a depus ouăle în cuibul pitulicii, biata pasăre le încălzeşte ca pe ouăle ei. Şi după ce ies puii de cuc din ouă, îi îngrijeşte ca pe puii ei. Iar când puii ieşiţi din ouăle de cuc ajung mai mari, îi scoate afară din cuib pe puii pitulicii care se prăpădesc. Şi acum biata pitulice îi îngrijeşte numai pe pui de cuc. Pentru ea nu contează că pui ieşiţi din ouăle de cuc i-a omorât puii ei adevăraţi, ieşiţi din ouăle ei adevărate. Ea nu poate face deosebire între pui ei şi cei de cuc, deoarece nu-i mai are. Iar când aceştia ajung cuci mari o mănâncă şi pe ea.” Cine are urechi de auzit să audă! Şi acum ce rost are să pui întrebarea: care este rolul celorlalţi slujitori care au fost distruşi de păstori (de puii de cuc). Biblia nu ne vorbeşte de păstori puşi cu slujba de a hrăni numai ei oile; ci de nişte păstori care sunt hrăniţi şi ei de oi. Adică de nişte păstori, oi, care stau pe margine, împrejurul turmei ca păstorii din Betleem. ***„nişte păstori, care... făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor.*** Luca 2:8

Nu în fruntea oilor ci împrejurul turmei. în fruntea oilor merge Domnul Isus: citim: ***„După ce şi-a scos toate oile, merge înaintea lor; şi oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul. Nu merg deloc după un străin; ci fug de el”*** Ioan 10:4,5 E nevoie de ceva mai clar?

*

„Pentru ce, deci, poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmate rătăciri, stăruiesc în înşelătorie, şi nu vor să se întoarcă la Dumnezeu?” Ieremia 8:5

58

„Ca unii, care am lepădat meşteşugirile ruşinoase şi ascunse, nu umblăm cu vicleşug şi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiţi de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.” 2 Corinteni 4:2

b. Există două moduri de a se hrăni oile.

1. Există grajduri, unde animalele stau închise şi nu li se dă voie să iasă afară pe păşune. In aceste grajduri, trebuie cineva să le ducă mâncare, că altfel oile mor de foame. Pe de altă parte ! (Animalele care sunt ţinute în grajduri, cu lumină slabă, nu pot suferi lumina de la soare şi le dor ochii.) La fel ca la turmele („bisericile”) actuale, unde lumina cuvântului lui Dumnezeu pătrunde numai după voia păstorilor, sau alţi grăjdari exemplu: Cei ce sunt hrăniţi sau luminaţi de păstorii baptişti, nu pot suferi hrana sau lumina pe care o dau păstorii penticostali sau catolici sau ortodocsi sau sâmbătari, etc. La fel nici ortodocşii, baptiştii sau penticostalii, etc. nu pot suferi hrana care o dau păstorii celorlalte „biserici.” Deci legea dozării luminii funcţionează normal şi în „bisericile” actuale. Privind din punctul acesta de vedere, este normal ca oile închise în grajduri să aibă oameni ca să le ducă şi să le dea mâncare. Da, oile închise în grajduri au nevoie de păstori care să le hrănească şi în acest caz, rolul păstorului e să hrănească oile.

2. Există un al doilea mod de a se hrăni şi adăposti oile, şi anume: Biblia ne vorbeşte despre un loc împrejmuit, care se numeşte staul. Aceste staule nu sunt acoperite şi lumina pătrunde în ele direct de la soare şi oile se folosesc de lumină naturală dată direct de la soarele Bibliei. Oile care sunt obişnuite în staul, nu le place în grajduri şi ies de acolo, pentru că acolo este întuneric şi nu pot să deosebească care este mâncarea bună şi care este otrăvită. Pe deasupra, grajdurile ne aerisite produc îmbolnăviri.

Staulul de care vorbeşte Biblia are o singură uşă, care nu este închisă, (ca uşa de la grajduri) dar nici un câine sau lup nu intră şi nu iese pe această uşă, pentru că: ***„Isus le-a mai zis: ,,vă spun că Eu Sunt uşa oilor."*** Ioan 10:7 ((Deci nu uşile şi nici alţi isuşi) Cine intră aici în acest staul, intră prin Isus. Prin această uşă oile intră să se odihnească: ***,,Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă." ... ,,veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre.*** Matei 11:28,29. Prin această uşă oaia iese la păşune: ***„va ieşi, şi va găsi păşune.*** Ioan 10:9. Deci uşa de la staulul Domnului Isus nu este închisă, ca cea de la grajdurile actuale, unde grăjdarii stau ei în uşă, şi lasă să intre numai cine vor ei, adică cine e pe gustul lor., iar dacă vre-o oaie iese din staului lor pe păşune n-o mai primesc în staului lor numai dacă se căiesc foarte tare şi dacă promite că nu va mai ieşi

59

de altă dată. Domnul Isus a zis: ***„Eu Sunt Uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra şi va ieşi, şi va găsi păşune.")*** Ioan 10:9. Vedem că oile din staulul Domnului Isus, nu le hrănesc păstorii, ci oile ies din staul pe păşune, pasc şi se hrănesc singure. Apoi intră şi se odihnesc aşa cum a proorocit încă dinainte proorocul Ţefania: ***,,vor paşte, şi se vor odihni."*** Tefania 3:13.

Ele ies când vor şi intră când vor sau au nevoie. Dar nu ies niciodată singure din staul şi nu sunt niciodată singure pe păşune, pentru că Isus a spus: ***,,După ce şi-a scos toate oile, merge înaintea lor; şi oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul."*** Ioan 10:4. Da, cel ce are pe Domnul Isus de păstor poate să spună ca Palmistul David; ***,,Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul, şi mă povăţuieşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângîie. Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, şi paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele."*** Psalmi 23:1-6

*

„Căci iată că voi ridica în ţară un păstor, căruia nu-i va păsa de oile care pier; nu se va duce să caute pe cele mai tinere, nu va vindeca pe cele rănite, nu va îngriji de cele sănătoase; ci va mânca din carnea celor mai grase, şi nu le va mai lăsa decât copitele!" Zaharia 11:16

„Şi voi, oile Mele, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Iată, voi judeca între oaie şi oaie, între berbeci şi ţapi. Este prea puţin pentru voi că paşteţi în păşunea cea bună, de mai călcaţi în picioare şi cealaltă parte a păşunei voastre? Că beţi o apă limpede, de mai tulburaţi şi pe cealaltă cu picioarele? Şi oile Mele trebuie apoi să pască ce aţi călcat voi cu picioarele voastre, şi să bea ce aţi tulburat voi cu picioarele voastre!" De aceea, aşa le vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „Iată că voi judeca între oaia grasă şi oaia slabă. Pentru că aţi izbit cu coasta şi cu umărul, şi aţi împuns cu coarnele voastre toate oile slabe, până le-aţi izgonit, voi veni în ajutorul oilor Mele, ca să nu mai fie jaf, şi voi judeca între oaie şi oaie. Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paşte, şi anume pe Robul Meu David; El le va paşte, El va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor, şi Robul Meu David va fi voievod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit!" Ezechiel 34:17 -24

60

Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam Sfânt. Acestea Sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel."Exod 19:6
Pentrucă, odată schimbată preoţia, trebuia numaidecât să aibă loc şi o schimbare a Legii Evrei 7:12,24

Preoţie (toţi creştinii sunt preoţi

„Voi însă Sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam Sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;" Petru 2:9

Către cine vorbeşte apostolul Petru aici, cine erau acei pe care îi numeşte preoţi, citim: ,,***Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleşii care trăiesc ca străini, împrăştiaţi prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia şi Bitinia,***1 Petru 1:1.

Despre ce popor spune apostolul Petru că este un popor de preoţi, citim: ***„Dumnezeu Şi-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-l poarte Numele.*** Fapte 15:14

a. Ce este un preot?

După dicţionarul limbii Române, preot înseamnă; slujitor al unei formaţiuni religioase, investit cu drepturi de a oficia acte de cult.

După Vechiului, Testament, preot înseamnă; Omul de legătură între Dumnezeu şi oameni şi investit cu drepturi de a oficia slujbe ce se cer la templu. Numeri 3:6

In Noul Testament, fiecare creştin adevărat este preot. Fiecare creştin poate să meargă (interveni) direct la Dumnezeu (prin Domnul Isus) fără alţi intermediari. Fiecare este investit cu drepturi să facă slujbe (cerute de noul legământ) în Biserică şi înafara Bisericii: pentru că: ***,,prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt,"*** Evrei 10:19 ***"să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos."*** 1 Petru 2:5, ***„fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit."*** 1 Petru 4:10 ,,

b. Cine dă şi după ce legi sunt puşi preoţii în slujbă?

1.În Vechiul Testament au fost daţi de Dumnezeu prin „naşterea în seminţia lui Levi", care este una dintre cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. (Israiel este împărţit în 12 seminţii) şi prin rânduielile date de Dumnezeu lui Aron.

2. În Biserica Noului Testament îi dă Dumnezeu prin naşterea din nou în familia Lui, în poporul Lui şi prin legile şi rânduielile date de Dumnezeu prin Isus Hristos şi apostolii Săi."

3. În ,,bisericile" actuale sunt daţi prin formarea în şcoli sau prin alegerea de către „biserici", prin numirea de către „cei mai mari" etc. (,,Bisericile" actuale nu mai ţin cont de Biblie, şi-au făcut legile şi rânduielile lor şi astăzi nimeni nu are dreptul să fie preot sau să slujească, fără anumite aprobări din partea oamenilor.)

61

c. Deosebirea dintre preoţia Vechiului Testament şi preoţia Noului Testament.

În Vechiul Testament nu putea, fiecare om să se înfăţişeze înaintea lui Dumnezeu şi să aducă jertfe pentru iertarea păcatelor, pentru mulţumire sau primirea unor binecuvântări etc. Ei trebuia să meargă la preoţi (care erau o clasă specială) şi ei să le aducă darurile pe altar înaintea Domnului. Deci preotul era un intermediar sau omul de legătură între Dumnezeu şi omul care nu era preot. Şi mai mult ,intrarea în locul prea-sfânt (unde Dumnezeu primea jertfa supremă) era închisă de lege pentru alţi oameni, în afară de marele preot care după anumite ritualuri de curăţire, trebuia să intre să facă ispăşirea pentru păcatele poporului făcute din neştiinţă. Evrei 9:7 ***,,drumul în Locul preasfânt, nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi"*** (adică legământul de la Sinai sau legea lui Moise)***.*** Evrei 9:8. De aceea, preoţia şi legea preoţiei vechi a fost schimbată şi a fost înlocuită cu o preoţie nouă, citâm: ***„Pentru că, odată schimbată preoţia, trebuia numaidecât să aibă loc şi o schimbare a Legii."*** Evrei 7.12.

(legea preoţii vechi)

d. In Noul Testament toţi credincioii sunt preoţi.

Odată cu schimbarea preoţiei legii vechi, fiecare credincios (prin Domnul Isus) este liber şi dator să facă slujbe în Templul lui Dumnezeu (Biserică) şi în afara Bisericii, să meargă înaintea lui Dumnezeu să ceară iertare pentru păcate, să se roage

pentru binecuvântări şi să-I mulţumească, să glorifice pe Dumnezeu şi să slujească lui Dumnezeu, etc. fără un intermediar sau om de legătură. Deoarece drumul spre locul preasfânt a fost deschis de Domnul Isus. ***,, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Prea Sfânt",*** Evrei 10:19 ***,,Căci prin El şi unii şi alţii avem intrare la Tatăl, într-un Duh."*** Efeseni 2:18. Deci, în vechiul aşezământ (Testament) omul nu putea să-şi rezolve problemele cu Dumnezeu fără preot pământesc (mijlocitor, intermediar sau om de legătură). In noul aşezământ omul poate să-şi rezolve singur problemele cu Dumnezeu (prin Domnul Isus), fără să aibă nevoie de un intermediar devenind el însuşi preot.

Sunt numai cinci versete în Scripturi (pentru „creştini") în care este scris direct cuvântul „Preot,ţi,ţie" şi din toate putem vedea că fiecare creştin este un preot care face parte dintr-o preoţie universală. ***„,către aleşii care trăiesc ca străini, împrăştiaţi prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia şi Bitinia,*** 1 Petru 1:1

Acestor aleşi cari tăiesc ca străini le spune:

1. „voi,...sunteţi...o preoţie Sfântă şi să aduceţi jertfe Duhovniceşti." 1 Petr 2:5

2.,,Voi însă sunteţi,... o preoţie împărătească", 1 Petru 2:9

Proorocul Ioan scrie celor spălaţi de păcate prin sângele lui Isus:

3.„a făcut din noi...preoţi pentru Dumnezeu" Apocalipsa 1:6

Şi cei douăzeci şi patru de bătrâni şi cele patru făpturi vii spun în cântarea lor despre cei răscumpăraţi:

62

4. ,,ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam. Ai făcut din ei... preoţi pentru Dumnezeul nostru": Apocalipsa 5:9,10

Chiar şi cei ce vor învia pentru mia de ani, vor fi preoţi citim:

5. ,,întâi vor învia cei morţi în Hristos." 1 Tesaloniceni 4:16 ***,,cei ce au parte de întâia înviere!... vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani."*** Apocalipsa 20:6

Unii spun că între preoţi sunt trepte ierarhice, „fals!." Trebuie să înţelegem că Dumnezeu nu face discriminare între preoţi: nu are preoţi de mâna întâi, de mâna doua, a treia sau a patra. Fiecare creştin adevărat este un preot de mâna întâi, chiar dacă are un dar de o valoare mai mică:

În preoţia creştină avem un singur preot mai mare, pe Isus: ***„, aţintiţi-vă privirile la Apostolul şi Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus,*** Evrei 3:1 ***,, El, fiindcă rămâne „în veac" are o preoţie, care nu poate trece de la unul la altul... Şi tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: ... care n-are nevoie, ca ceilalţi mari preoţi, să aducă jertfe în fiecare zi,... căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când s-a adus jertfă pe Sine însuşi."*** Evrei 7.24-27

*

„Căci toţi cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, Sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruieşte în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă." Galateni 3:10

Perdeaua dinăuntrul Templului

(Cusută din nou de creştinii actuali).

a. Templul din Ierusalim şi credincioşi israieliţi.

Principala parte a Templului din Ierusalim era o sală mare , lungă de şaizeci de coţi şi lată de douăzeci şi era despărţită în două încăperi printr-o perdea groasă care se numea „perdeaua dinlăuntru Templului." Prima parte de la intrare se numea ***„Locul Sfânt" aici pe lângă altele... era sfeşnicul, masa şi pâinile pentru punerea înaintea Domnului"*** Evrei 9.2. Aici intrau - preoţii - care făceau slujbele. Ei erau o clasă spirituală mai înaltă decât era poporul de rând, pentru că numai ei aveau dreptul de a face slujbe în Templu. (Evrei 9.6).

În a doua sală, dincolo de perdea, care se chema „Locul prea Sfânt" sau „Sfânta sfintelor", se găsea chivotul legământului, un altar de aur, heruvimii slavei, tablele lui Moise, toiagul lui Aron, un blid cu mană, şi altele. (Evrei 9.3-5). Cine intra în „Sfânta sfintelor" trebuia să fie un om ales, ca cea mai înaltă personalitate spirituală din Israel. Acesta era schimbat, (înlocuit) în fiecare an şi se numea „marele preot". El intra în ,„Locul prea Sfânt" odată pe an, ca să aducă jertfa de curăţire pentru păcatele întregului norod. Evrei 9:7. Mai era o a treia clasă - credincioşii de rând - care aveau

63

dreptul să intre în Templu, să asiste la slujbe, să aducă darurile pentru jertfă, să le pună în mâna preoţilor şi aceştia să le pună ca jertfe pe altar. Apoi mai era o a patra clasă de oameni - neamurile - cei ce nu făceau parte din poporul lui Israel, care erau socotiţi ca necuraţi. Aceştia nu aveau dreptul să intre în templu pentru a nu spurca templu cu prezenţa lor.

Deci: 1.Clasa marilor preoţi.2.Clasa preoţilor. 3.Clasa credincioşilor de rând. 4.Clasa celorlalte neamuri care erau socotite ca necurate.Mai erau şi alte clase spirituale (saduchei, farisei, stoici şi alţii) pe care nu le mai amintim aici. Aceasta era în linii mari, situaţia spirituală la venirea Domnului Isus în lume.

Dar odată cu moartea şi învierea Domnului Isus, această împărţire în clase, pe plan spiritual, a luat sfârşit. De aici înainte, în noul popor, căruia i s-a dat numele de „creştini", nu mai există trepte sau grade ierarhice pe plan spiritual.

b. „Perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două de sus până jos." Marcu 15:38

La moartea Domnului Isus, perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt de sus şi până jos. Aceasta înseamnă că aici se sfârşeşte legea vechiului aşezământ şi începutul altui aşezământ nou. ***„totul s-a sfârşit, ca să împlinească Scriptura,"*** Ioan 19:28 Legământul dintâi, imperfect şi provizoriu este înlocuit cu altul nou. ***„dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.*** Evrei 8:7 După cum am văzut mai sus această perdea, despărţea ***„Sfânta" de „Sfânta sfintelor" „locul prea Sfânt"*** de ***„locul Sfânt"*** Iar odată cu ruperea perdelei, aceste două încăperi se transformă în una singură şi odată cu aceasta se desfiinţează şi slujba de mare preot ales de oameni şi este coborât cu o treaptă mai jos, la rangul de preot. (Locul marelui preot pământesc este luat de Domnul Isus care, prin sângele Său, face ispăşirea păcatelor celor ce cred în El:) ***„El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi".*** 1 Ioan 2:2 ***„căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot"*** Evrei 5:10

Ruperea perdelei, creează o cale liberă, atât preoţilor cât şi tuturor credincioşilor de rând, pentru a putea, fiecare în mod direct să intre în „locul prea Sfânt" (Biserică şi să-şi pună el însuşi jertfa (cuvânt rugăciune cântare, învăţătură, îmbărbătare, etc.) pe altarul Domnului, prin Marele Preot, Domnul Isus Hristos, fără alţi mijlocitori, devenind ei înşuşi preoţi: ***„Astfel dar fraţilor, fiindcă prin sângele lui Isus avem intrare slobodă în Locul prea Sfânt, pe calea cea nouă şi vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru, adică trupul Său"*** Evrei 9.19,20.

Toate celelalte clase atât neamuri cât şi izraeliţi de rând au fost ridicaţi la rangul de preoţi: ***„ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam. Ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru!"*** Apocalipsa 5: 9,10

64

c. „Şi a surpat zidul de la mijloc care-i despărţea".

„El... din doi a făcut unul, <u>şi a surpat zidul de la mijloc care-i despărţea,</u> şi în trupul Lui a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, <u>Legea poruncilor, în orânduirile ei,</u> ca să facă pe cei doi să fie în El însuşi un om nou, făcând astfel pace şi a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup prin cruce ." Efeseni 2.14-16.

Ce vrea să spună aceasta? Neamurile erau socotite cea mai inferioară clasă. Ei nu puteau să intre în Templu şi să aducă jertfe, daruri să le pună pe altar sau să tămâieze, deoarece -legea poruncilor - nu le dădea voie. Numeri 16:40. Prin moartea Domnului Isus, prin: ***„trupul Lui, care este Biserica."*** Coloseni 1:24 a surpat zidul de la mijloc, a înlăturat ***„Legea poruncilor"*** care întreţinea vrăjmăşia dintre israeliţi - clasă superioară - şi - neamuri - clasă inferioară.

Jertfa Domnului Isus a făcut din cei doi (neamuri şi Israel) un singur om nou, unindu-i: ***„într-un singur trup prin cruce"***; făcând din cei ce cred în El (fie israeliţi fie dintre neamuri), o singură seminţie, un singur popor de preoţi pentru Dumnezeu. Apocalipsa 5.9,10. I Petru 2.9.

Apostolul Petru vede poporul lui Dumnezeu, un popor de preoţi, investit cu dreptul şi datoria de a face slujbe duhovniceşti în Biserică, ***„Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă Duhovnicească, <u>o preoţie Sfântă şi să aduceţi jertfe Duhovniceşti,</u>"*** I Petru 2.5. Preoţia lui Aaron a fost dată cu caracter provizoriu, pentru un timp până va veni Mesia Hristosul: ***„şi va aşeza din nou toate lucrurile;*** Marcu 9.12. Când a venit Domnul Isus, preoţia aceasta a luat sfârşit şi a fost înlocuită cu o preoţie nouă: ***„Pentrucă, odată schimbată preoţia, trebuia numaidecât să aibă loc şi o schimbare a Legii"*** Evrei 7:12

Nimeni nu mai are dreptul să se bizuie pe preoţia veche. Nimeni nu are dreptul să se facă sau să-şi pună preoţi după legile preoţiei vechi. Dacă ne întoarcem la preoţia veche, nici neamurile, nici „creştinii" şi nici chiar Israeliţii care nu fac parte din seminţia lui Levi, n-au ce căuta în preoţia legi vechi:. ***„Ba încă Pavel a vârât nişte greci în Templu şi a spurcat acest locaş Sfânt"*** Faptele A. 21.28. Numai dacă un Israelit băga pe un străin în Templu avea vină de moarte. Dar să te mai faci şi preot , să mai faci şi slujbă după legea preoţiei lui Aaron. ,,Credincioşi şi bisericile" de azi alegându-şi şi punându-şi Duhovnici care să le facă slujba preoţiei, desfiinţează sau profanează preoţia dată de Dumnezeu tuturor creştinilor. Ei nesocotesc şi îşi vând dreptul lor de preot, la cel ce l-au ales, s-au l-au tolerat să facă slujba în locul lor. După legea preoţiei lui Aron aceşti oameni sunt vrednici de moarte. Dar prin trupul Domnului Isus, ori cine crede în El şi face voia Lui, este făcut preot şi are dreptul în orice loc să-şi aducă singur jertfa lui (rugăciune, cântare, vorbire etc.) prin Domnul Isus fără alţi intermediari. ***,,Şi tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: Sfânt, nevinovat, fără pată, despărţit de păcătoşi şi înălţat mai presus de ceruri, care n-are nevoie, ca***

65

ceilalţi mari preoţi, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale şi apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când s-a adus jertfă pe Sine însuşi" Evrei 7:26,27
,,Isus avea să moară ... ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi." Ioan 11:51,52.

e.Comercializarea harului prin slujba preoţiei.

„este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni:" Omul Isus Hristos", 1 Timotei 2:5 ***,,Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (Sau Advocat. Greceşte: Paraclet, adică apărător, ajutor), pe Isus Hristos, Cel neprihănit.*** 1 Ioan 2:1

Dar ce s-a întâmplat în „creştinism?" Unii „credincioşi" au ştiut să se poarte în aşa fel, încât ceilalţi „credincioşi" să-i socotească mai buni şi mai sfinţi decât ceilalţi. De aici s-au născut credinţa că aceşti oameni sunt mai ascultaţi de Dumnezeu şi în cazuri speciale, sau când au probleme deosebite ar fi bine să apeleze la aceşti oameni „sfinţi" şi ei să intervină la Dumnezeu pentru ei. Deci nu au mers direct la Dumnezeu, prin Domnul Isus, ci au ocolit mergând pe la aceşti oameni sfinţi; în felul acesta au adaus şi alţi mijlocitori pe lângă Domnul Isus. Oamenii aceştia, fiind solicitaţi mai mult, s-au gândit că pot profita (material, financiar, sau moral) de pe urma impresionării celorlalţi credincioşi, dându-se drept mai sfinţi, mai primiţi de Dumnezeu. Pe de altă parte, omeneşte, era normal, deoarece timpul costă bani, de asemenea şi munca pentru slujire şi au acceptat să primească recompense materiale, bani şi alte valori sau o cinste deosebită în schimbul slujbei lor de mijlocitori sau slujitori, în cele spirituale. Aşa că, astăzi s-au ajuns până acolo încât fac şcoli de teologie pentru a putea primi o slujbă din care să poată trăi uşor, şi au inventat o mulţime de şiretlicuri ca să beneficieze de cinstea de fruntaşi ai adunărilor („bisericilor") şi nu se feresc de faptul că oamenii aleargă la ei să le rezolve problemele cu Dumnezeu.

Pe deasupra, mai cred că Dumnezeu îi vede mai bine ca pe ceilalţi. În felul acesta Harul, care se primeşte de la Dumnezeu în dar, prin Domnul Isus, a ajuns un mijloc de comerţ şi profanare a jertfei Domnului Isus. Sigur, nici un credincios adevărat nu va accepta ca cineva să creadă că el ar fi mai ascultat, mai îndreptăţit de Dumnezeu decât persoana în cauză. (Înţelegem: a ne ruga unii pentru alţii, este una şi trebuie să o facem, dar a crede că Dumnezeu are oameni deosebiţi şi doar prin ei am putea primi mai uşor harul, iertarea binecuvântarea sau a face slujbe în locul nostru) asta este alta.

Oamenii aceştia (socotiţi „credincioşi" deosebiţi), nu sunt cu adevărat credincioşi; de aceea au permis oamenilor, sau i-a învăţat să creadă că prin ei este mai uşor să-şi rezolve problemele cu Dumnezeu. Şi nu vor să ştie de acest păcat grav adică, să-i facă pe oameni să ocolească jertfa

66

Domnului Isus, mergând la ei şi apoi ei s-o aducă înaintea lui Dumnezeu.

De ce fac un păcat? Orice creştin care se adresează lui Dumnezeu, trebuie să facă acest lucru numai prin Domnul Isus (Marele Preot) Deoarece: ***,,este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos"*** 1Tim. 2:5. De

aceea când venim la Dumnezeu cu problemele noastre, trebuie să venim cu ele la Domnul Isus, (Marele preot) şi El duce jertfa noastră înaintea lui Dumnezeu Tatăl, cităm:

,,Şi orice faceţi, cu cuvântul sau cu fapta, să faceţi totul în Numele Domnului Isus şi mulţumiţi, prin El, lui Dumnezeu Tatăl." Coloseni 3:17 ***,,să aduceţi jertfe Duhovniceşti, plăcu te lui Dumnezeu, prin Isus Hristos."*** 1 Petru 2:5 ***,,Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă."*** Evrei 13:15 ***,,Căci prin El şi unii şi alţii avem intrare la Tatăl."*** Efeseni 2:18 ***,,Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."*** Ioan 14:6 (a spus Domnul Isus). Dacă avem un preot, păstor sau alt duhovnic şi-i cerem lui să facă pentru noi rugăciuni, mulţumiri binecuvântări, etc. atunci sunt doi sau mai mulţi mijlocitori nu unul singur.

Nu mai vorbim de ortodoxism şi catolicism, unde preotul este solicitat să se roage sau să facă anumite slujbe pentru credinciosul în cauză şi care cred că duhovnicul lui are prioritate la Dumnezeu şi că el este acela care poate să intervină la Dumnezeu, (în anumite situaţii) la Domnul Isus, la mama Domnului, sau la alţi sfinţi; ci ne mirăm că numai după câteva zeci de ani, neo-protestanţi (baptişti, penticostal şi alţii), urmează aceeaşi cale, crezând că dacă un reprezentant de-al lor (păstor sau alt slujitor ales) se roagă pentru ei, Dumnezeu îi primeşte rugăciunea în mod special.

De aceea, tinerii care se căsătoresc se duc la păstorul lor sau îşi caută altul cât mai bun ca să-i cunune; adică să intervină la Dumnezeu pentru ei şi să-i binecuvânteze. Şi mulţi cred că cu cât păstorul sau duhovnicul este mai bun, cu atât binecuvântarea din partea lui Dumnezeu ar fi mai mare. De asemenea şi copii după naştere sunt duşi la un credincios ordinat ca să ceară binecuvântarea, deoarece cred că acesta are mai bune relaţii cu Dumnezeu şi are întâietate. Şi celui ce se botează i se sugerează că este bine să fie botezat de un credincios ordinat; adică botezul ar fi mai primit decât de la un alt credincios neordinat etc. Dar mai grav, ca toate, este cina Domnului, care se crede că pentru a fi primită trebuie să fie administrată de către un credincios ordinat sau ales special pentru acest lucru.

Ştiu oare cei ce sunt ordinaţi pentru aceste cauze, că mâncând şi ei din aceeaşi pâine, amestecă corpuri străine (profanează) în cina Domnului? . Ştiu oare cei ce se cred mai sfinţi decât fraţii lor că lovesc în ce are Dumnezeu mei scump pe pământ, adică în fii Săi? ***,,Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor:... „cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui."*** Zaharia 2:8 Cine a făcut şi fac acest dezastru în creştinism oare nu cei ce sau socotit mai sfinţi şi mai buni decât ceilalţi?

*

,,Dar oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alţii, şi se vor amăgi şi pe ei înşişi." 2 Tim. 3:13

„De ce staţi aici toată ziua fără lucru?" Ei i-au răspuns: „Pentru că nu ne-a tocmit nimeni." „Duceţi-vă şi voi în via mea" le-a zis el „şi veţi primi ce va fi cu dreptul." Matei 20:6,7 (Ce să primeşti dacă n-ai lucrat?)

Cine împuterniceşte, cine pune şi trimite credincioşii în lucrare

În Biblie nu este scris de oameni aleşi şi puşi de oameni în slujbe duhovniceşti, ci numai în slujbe administrative. Chiar şi când ne cere să aşezăm bătrâni în fiecare biserică ca supraveghetori, ne spune că şi pe aceştia i-a pus Duhul Sfânt. Fapte 20.17.28. În cele de mai jos putem vedea cine dă, cine pune, şi trimite credincioşii în lucrare,? Citim:

„Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători ..." Mat.9 38

„Sîntem trimeşi împuterniciţi ai lui Hristos;" 2 Corinteni 5:20

„ Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor." Matei 10:16

„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi." Ioan 20:21

„Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, şi să mărturisim" Fap. 10: 42

„Duceţi-vă şi voi în via mea" ... „şi vă voi da ce va fi cu dreptul." Matei 20:4

„Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învăţători... 1Corinteni 12.28

„ şi El (Isus) ***a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători,*** Efeseni 4.11

„ Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile,...şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit." Matei 28:19,20.

„Apoi le-a zis: „Duceţi-vă în toată lumea, şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură” Marcu 16:15

„Luaţi seama, deci, la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (Sau: priveghetori.), ca să păstoriţi Biserica Domnului. Fap. 20:28.

Trebuie să facem şcoală pentru a înţelege aceste texte? Eu cred că trebuie făcut şcoală pentru a nu înţelege sau a putea face pe oameni ca să nu le înţeleagă. Toate şcolile teologice sînt făcute pentru a pregăti oameni capabili să întunece mintea credincioşilor, ca să nu vadă anumite capitole din Biblie. Ştiu că afirmaţia aceasta va şoca pe mulţi. Dar cînd ne uităm la situaţia din „biserici”, este îngrozitor. De exemplu: o femeie care a stat lângă amvon cu predicatori mari, vreo douăzeci de ani (cânta în cor) mă întreabă: „Când s-a născut Domnul Isus în ieslea Betleemului, înainte de Adam sau după Adam? O altă femeie, tot cu ani mulţi de pocăinţă, căuta ,,Apocalipsa” pe la începutul Bibliei.

Am spus asta să ne dăm seama de întunecimea care este în „biserici”, de când avem duhovnici cu şcoli teologice şi predicatori selectaţi. Nu este o cădere din har, pentru că nu ştii unde este Apocalipsa în Biblie. Dar este o cădere din har, că credincioşii ridică mâna sus şi votează, susţin sau sunt de acord cu tot felul de

năzbâtii ale celor mari, până au umplut „bisericile” de nelegiuiri, fără să cunoască nici cele mai elementare legi biblice, cu privire la rânduielile şi slujbele bisericeşti.” Dar legile din statutele de organizare şi funcţionare le ţin de parcă sunt scrise cu litere de aur în biblie. Au ajuns într-o stare că îi tulbură o mare parte din cuvintele lui Dumnezeu scrise în Scripturi şi nu le pot suferi, mai ales în ce priveşte rânduielile, slujbele şi slujitorii bisericii.

Cu şaizeci-şaptezeci de ani în urmă, orice soră venită la credinţă în cel mult trei, patru ani, cunoştea mai multă Biblie decât prima soră a „bisericii” sau doamna preoteasă, cu toate că ştiau puţină carte. Exemplu: Tatăl meu era un bun cunoscător al Bibliei, cu toate că a învăţat să citească pe Biblie. Astăzi mulţimi de oameni se înghesuie să sărute moaştele sfintei Paraschiva şi ridică în slăvi oameni nelegiuiţi de Biblie. Cine i-a adus în starea asta, nu se vede?

Biblia ne învaţă că slujbele cu slujitorii lor sunt mădulare în trupul Domnului Isus. Poate oare biserica sau oamenii ei să pună mădulare în trupul Bisericii Domnului Isus? Da, este adevărat, că conducătorii „bisericilor” actuale şi-au învăţat oamenii să îndepărteze slujitori puşi de Dumnezeu în trupul bisericii şi să-i pună pe ei. Oamenii nu-şi dădeau seama că îndepărtează mădularele adevărate şi pun proteze, pentru că protezele sunt mai frumoase şi mai atrăgătoare decât organele naturale. Dar oare astăzi câţi se uită la biserică prin Scripturi şi cîţi văd nenorocirea în care se găseşte trupul „bisericilor” lor? Oricine încearcă să deschidă un geam ca să intre lumină naturală, pe această linie, în aceste închisori întunecate, imediat este îndepărtat fără milă. O proteză nu simte şi nu-o doare, oricât ar fi de bună şi de frumoasă. Deci poate să taie orice mădular adevărat, că proteza nu-şi pune probleme de conştiinţă. Toţi acei ce sunt puşi de oameni ca slujitori duhovniceşti ai „bisericilor”, nu fac parte din Trupul Domnului Isus. Îmi sunt martor toate „bisericile” actuale, că nu mai au pe trupurile lor mădulare adevărate de slujbă, (scrise în Biblie) deoarece au fost îndepărtate de cei «sus puşi» de oameni şi cu ajutorul oamenilor lor.,

,,Fiecare să slujească altora” 1 Petru 4:10

(Nu numai unii să slujească altora, ci fiecare.)

,,Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit”. 1 Petru 4:10. Aici, spune că: fiecare a primit un dar şi cu acest dar, fiecare să slujească celorlalţi.

Una dintre priorităţile diavolului, a fost şi este, să închidă gura celor ce vorbesc despre Dumnezeu şi voia lui Dumnezeu. Exemplu: ***„Şi după ce i-au chemat,*** (pe Apostolii) ***le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai înveţe pe oameni în Numele lui Isus.*** Fapte 4:18. Cei ce au dat Apostolilor această poruncă, au fost liderii oamenilor „credincioşi” care credeau în Dumnezeu, erau chiar cei socotiţi mai sfinţi dintre ceilalţi. Domnul Isus a fost răstignit fiindcă a vorbit despre Dumnezeu şi voia lui. Proorocii şi „creştini”, de-a lungul veacurilor au fost omorâţi şi chinuiţi, fiindcă au vorbit despre Dumnezeu şi voia Lui: ***„Pe care din prooroci nu***

i-au prigonit părinţii voştri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit pe care L-aţi vândut acum, şi L-aţi omorât.

Fapte 7:52

Dar ce se întâmplă astăzi în „creştinism"

Astăzi, pentru stârpirea celor ce vorbesc despre Dumnezeu şi voia Lui, cu unele excepţii, nu se mai duce un război fizic, ci unul psihic..

Astăzi, diavolul a reuşit ca înafara „bisericii" „creştinii" să nu mai vorbească de Dumnezeu şi voia Lui. Acum lupta se dă să desăvârşească stârpirea celor care mai vorbesc de Dumnezeu şi voia Lui în Biserică şi în afara Bisericii. Diavolul este: ***„şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume),*** Apocalipsa 12:9. Diavolul este numit şarpe pentru că înşeală oamenii într-un mod extraordinar.

*

„Isus a început pe urmă să le vorbească în pilde. „Un om a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea, şi a zidit un turn; apoi a arendat-o unor vieri şi a plecat din ţară.

La vremea roadelor, a trimis la vieri un rob, ca să ia de la ei din roadele viei. Vierii au pus mâna pe el, l-au bătut, şi l-au trimis înapoi cu mâinile goale. A trimis iarăşi la ei un alt rob; ei l-au rănit la cap, şi l-au batjocorit.

A mai trimis un altul pe care l-au omorât; apoi a trimis mulţi alţii, dintre cari, pe unii i-au bătut, iar pe alţii i-au omorât. Mai avea un singur fiu prea iubit; la urmă, l-a trimis şi pe el la ei. „Vor primi cu cinste pe fiul meu!" zicea el. Dar vierii aceia au zis între ei: „Iată moştenitorul; veniţi să-l omorâm, şi moştenirea va fi a noastră." Şi au pus mâna pe el, l-au omorât, şi i-au aruncat trupul afară din vie.

Acum, ce va face stăpânul viei? Va veni, va nimici pe vierii aceia, şi via o va da altora. " Marcu 12:1-9. Acela-şi lucru s-a întâmplat şi cu urmaşi lui

*

De aceea, pe orişicine aude aceste cuvinte ale Mele, şi le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care şi-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit şivoaele, au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă. Însă ori şi cine aude aceste cuvinte ale Mele, şi nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care şi-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit şivoaiele, au suflat vânturile, şi au izbit în casa aceea: ea s-a prăbuşit, şi prăbuşirea i-a fost mare." Matei 7:24 -27

70

„Oare, tăcând, faceţi voi dreptate? Oare aşa judecaţi voi fără părtinire, fiii oamenilor? " Psalmi 58:1

Câteva metode, care se folosesc, pentru a închide gura credincioşilor din Biserici.

A venit vremea din urmă, când diavolul a reuşit să facă pe „credincioşi" să-şi caute oameni care să le ştie predica pe plac. Exact cum e scris: ***„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învăţători după poftele lor." 2 Timotei 4:3.***

Au şcolarizat şi şi-au ales oameni care să încânte credincioşii cu predicile lor şi să le gâdile urechile. După ce i-a instalat în „biserici" şi i-a înscăunat, i-a hirotonisit, i-a ordinat, i-a votat, sau au fost numiţi de către cei mari, ori s-au vârât pe nesimţite în fruntea fraţilor sau i-au pus, ori s-au pus cu puterea. Prin aceste metode (una mai nelegiuită ca alta) li s-a dat putere de stăpânire peste adunările „bisericilor" locale.

Ce s-a întâmplat apoi? Odată cu instalarea unui predicator deosebit în Biserica locală, diavolul a pus un picior în acea „biserică." Exemplu: Cei mai mulţi fraţi s-au văzut copleşiţi de predicile predicatorului ales şi fiind ironizaţi şi de susţinătorii lui, au încetat: ***„să slujească altora după darul pe care l-a primit." şi „după puterea pe care i-o dă Dumnezeu."*** Aşa că dintr-o dată, 80, 90 la sută dintre credincioşii „bisericilor", n-au mai slujit altora cu darul primit. Fără ca la cei mari, sau la oamenii lor, să le pese de acest dezastru; de ce?. Biblia spune că, slujitorii care caută să vorbească pe placul oamenilor, nu mai sunt slujitorii Domnului Isus şi prin urmare nici oamenii acestor slujitori. Cuvântul lui Dumnezeu spune clar, că cei ce predică să placă oamenilor, nu mai sunt slujitori ai lui Hristos. Citim: ***„Dacă aş mai căuta să plac oamenilor, n-aş fi robul lui Hristos."*** Galateni 1:10. Apostolul Pavel spune: ***„n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înţelepciune strălucită."*** 1 Corinteni 2:1 ***„Şi învăţătura şi propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere",*** 1 Corinteni 2:4 ***„niciodată n-am întrebuinţat vorbe măgulitoare",*** 1

Tesaloniceni 2:5. ***şi continuă: „Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos."*** 1 Corinteni 11:1.

Am spus, că după ce este instalat acest predicator „bun" în „biserică", 80-90 la sută din credincioşii „bisericii" îşi îngroapă talantul în pământ. Dar au mai rămas 10,20 la sută care vor să lucreze mai departe în „Biserică." Ce să întâmplă cu aceştia? Ca predicatorul ales şi „bisericile" să scape şi de ei, au făcut nişte programe (când se adună laolaltă), în aşa fel ca predicatorul să-şi ia partea leului şi dacă mai rămâne ceva timp, să-l poată da oamenilor lui. În felul acesta şi din cei 10-20 la sută au mai fost stârpiţi, rămânând doar câţiva pe lângă predicatorul ales care mai fac cîte ceva

71

ţinând cont de voia păstorului sau a liderului.

Am dat acest exemplu care s-a desfăşurat în faţa ochilor mei în peste cei 70 de ani petrecuţi prin „bisericile" neo-protestante dar în „bisericile" catolice, ortodoxe şi protestante, au rămas doar unu la sută sau unu la câteva sute şi în alte cazuri, unu la o mie şi chiar la mai multe mii, care slujeşte altora. Curios este cum catolicii, ortodocşii şi protestanţii au parcurs drumul acesta în câteva sute de ani până la punctul în care se găsesc astăzi, iar la neo-protestanţi nu le-a trebuit nici o sută de ani, că şi vedem „biserici" în care vine păstorul sau predicatorul şi le ţine o predică şi corul, dacă este, le cântă câteva cântări şi alţii mai fac ceva ceremonii pe-acolo şi pleacă acasă. Şi nici prin minte nu le trece să facă ce a spus Dumnezeu prin Apostolul Petru; ***„Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit."*** Şi ***„după puterea pe care i-o dă Dumnezeu:"*** 1 Petru 4:10,11. Ce v-am spus eu acum, nu este o poveste şi nici o înscenare, ci o realitate trăită, care se petrece în faţa ochilor noştri. Problema nu se pune că nu se vede, ci problema se pune, dacă vrei să vezi.

,,Voi să nu vă numiţi Rabi! Fiindcă Unul singur este Învăţătorul vostru: Hristos şi voi toţi sunteţi fraţi." Matei 23:8

De aceea, pe orişicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri;

Matei 10:32

Dumnezeu care lucrează prin toţi

(Nu numai prin unii!)

Un alt text uitat intenţionat este acela care spune că Dumnezeu lucrează prin toţi; nu numai prin unii, citim:

„Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor …care lucrează prin toţi şi care este în toţi." Efeseni 4:6 Deci, în trupul Bisericii Domnului Isus, toţi lucrează. Cel ce nu lucrează azi, mâine, un an, doi, se atrofiază ca mădular şi e greu să fie pus din nou la lucru, exemplu: „Picioarele care nu umblă un timp mai îndelungat se îmbolnăvesc şi e greu să te mai poţi sluji de ele." Oricine vrea, poate vedea, că această lege funcţionează şi în trupul Bisericii. Mai grav e, că cei cu şcoli teologice cunosc legea atrofierii mădularelor şi o aplică cu ştiinţă în „bisericile" lor, dar şi mai grav este, că o mână neagră, nevăzută, stă la originea împărţirii credincioşilor între lucrători şi nelucrători, slujitori şi slujiţi. În faţa ochilor noştri stă Ortodoxismul şi Catolicismul apostat, din care au ieşit cultele neo-protestante, unde clericii lor şi-au dus enoriaşii în această întunecime, întrucât nu mai cunosc nici cele mai elementare legi date de Dumnezeu prin Scripturi. Întrebarea este: „Cum de ne aruncăm din nou în acest dezastru din care am ieşit?"

Este de necrezut, că şcolile teologice au adus mari pagube în creştinism, deoarece au format predicatori cu predici strălucite, care au făcut oamenii să alerge după predicatori de elită, nesocotindu-i pe lucrătorii de rând. Cu timpul, credincioşii de rând s-au văzut împinşi, îndepărtaţi şi

72

scoşi afară din lucru de către însăşi fraţii lor. Apoi văzându-se copleşiţi, ironizaţi, şi desconsideraţi până şi de către cei, consideraţi cei mai buni credincioşi, au încetat să mai lucreze. În scurt timp s-au trezit: ***„având doar***
o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea." 2 Timotei 3:5. Deci, acul din undiţa diavolului e învelit în mâncarea care-i place peştelui (predici de lux, cântări de lux, programe de lux,ect. si au ajums având doar o formă de evlavie. ***,,Dar oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alţii, şi se vor amăgi şi pe ei înşişi."***2 Timotei 3:13

*

***,,Cine lucrează cu o mână leneşă sărăceşte, dar mâna celor harnici îmbogăţeşte."* Proverbe 10:4**

Lucrători împreună cu Dumnezeu

„Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.” 1Corinteni 3:9

„Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceţi aşa ca să nu fi primit în zădar harul lui Dumnezeu.” 2 Cor. 6:1

Când un credincios începe să lucreze, Dumnezeu vine şi lucrează alături de el şi îi face să simtă bucurie chiar şi când ajung în situaţii extrem de neplăcute. Iată ce spun credincioşii Bibliei: ***„Până în clipa aceasta suferim de foame şi de sete, suntem goi, chinuiţi, umblăm din loc în loc, ne ostenim şi lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărâţi, binecuvântăm; când suntem prigoniţi, răbdăm; când suntem vorbiţi de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor.*** 1 Corinteni 4:11-13 ***„şi s-au bucurat că au fost învredniciţi să fie batjocoriţi, pentru Numele Lui.”*** Fap.5:41

Iar noi ne plătim sau ne punem predicatori, ca să ne ude pustiul din inima noastră şi să ne amăgească că mergem în cer sau că vom moşteni noul pământ, în loc să aprindem fiecare câte o luminiţă acolo unde putem. Lucrurile pe care apostolii le-au aruncat la gunoi: Filipeni 3:8 (predici, cântări şi rugăciuni care să gâdile urechile) creştinii noştii le caută cu băţul prin gunoaiele şcolilor teologice, în timp ce Biblia spune: ***„cât despre voi, ungerea pe care aţi primit-o de la El, rămâne în voi şi n-aveţi trebuinţă să vă înveţe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învaţă despre toate lucrurile şi este adevărată şi nu este o minciună, rămâneţi în El, după cum v-a învăţat ea.”*** 1Ioan 2:27. Dumnezeu nu ne va trage la răspundere pentru ce nu am putut face, dar vom răspunde de ceace am putut face şi nu am făcut.

În lucrul lui Dumnezeu nimeni nu poate plăti pe altul să lucreze în locul lui şi nici nu poate face două sau mai multe norme ci fiecare îşi lucrează lucru lui. ***,,Nu vă înşelaţi: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce seamănă omul, aceea va şi secera.”*** Galateni 6:7

„Aşa vorbeşte Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprigineşte pe un muritor şi îşi abate inima de la Domnul!” Ieremia17:5

73

„Iată, Eu vin curând; şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” Apocalipsa 22: (Ce să prime°ti dacă na-i fapte)

Angajaţi ca lucrători la vie nu ca asistenţi sau spectatori

„Atunci Împărăţia cerurilor se va asemăna cu un om, care, când era să plece într-o altă ţară, a chemat pe robii săi, şi le-a încredinţat avuţia sa. Unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi, şi altuia unul: fiecăruia după puterea lui; şi a plecat. Îndată, cel ce primise cei cinci talanţi, s-a dus, i-a pus în negoţ, şi a câştigat cu ei alţi cinci talanţi.17 Tot aşa, cel ce primise cei doi talanţi, a câştigat şi el alţi doi cu ei. Cel ce nu primise decât un talant, s-a dus de a făcut o groapă în pământ şi a ascuns acolo banii stăpânului său.După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors şi le-a cerut socoteala.” Matei 25:14-19

„Un gospodar şi-a angajat lucrători în vie şi apoi a plecat într-o ţară îndepărtată pentru a le pregăti o altă gospodărie mai bună. Dar cu timpul, lucrătorilor nu le-au mai plăcut să facă şi să înveţe meşteşugul lucrului din vie şi au devenit leneşi şi nepăsători de via şi de voia stăpânului. Apoi şi-au ales pe unul care li s-au părut mai deştept şi mai capabil dintre ei şi i-au spus: „Fă tu şi munca noastră şi noi te păzim şi te plătim.” După aceea au plecat fiecare la treburile lor, lăsând în grija meşterului ales, toată treaba viei, având doar grijă că dacă nu lucrează bine să-l schimbe şi să pună altul mai bun în locul lui.

Dar fiindcă în această vie nu putea să facă nimeni două norme, cu atât mai puţin zece, cincizeci sau trei sute şi cum Stăpânul a calculat cu priceperea Lui eternă, munca pentru fiecare la capacitatea lui, iar cum munca era pentru mai mulţi şi muncea numai unul, via s-a umplut de buruiene şi a făcut struguri sălbatici. Lucrătorii viei, cărora le-a încredinţat Stăpânul munca în vie, nu fac altceva decât să se bucure sau să se întristeze de munca alesului lor; unii venind o dată sau de două ori duminica sau pe săptămână, să privească cu mâinile încrucişate şi să comenteze că e bine sau nu e bine, cum a lucrat alesul lor în ziua respectivă.

Dar pe de altă parte, dacă unul din ei se trezeşte şi caută să-i trezească şi pe ceilalţi, să le spună că ei sunt vinovaţi de pustiirea viei, împreună cu cel ce i-a înşelat că poate să facă mai multe norme şi să nuncească şi în locul lor. sau dacă încearcă să

lucreze în vie, numai în baza obligaţiei pe care a primit-o de la Stăpânul viei, şi de dragul Lui, fără aprobarea alesului lor, acesta-i cel mai grav păcat posibil pentru ei. Cum alesul lor e meşter la toate, îl face oaie neagră, îl batjocoreşte nouă hotare, îi caută bube în cap, îl murdăreşte în tot felul şi-l prezintă apoi în faţa celor ce şi-au vândut slujba, (aşa ciufulit cum l-a făcut el.) Aceştia, dacă altceva nu vor să facă, aici însă pun cu toţii mâna şi nu se lasă până nu-l aruncă afară din vie, spunând că aduc jertfă Stăpânului viei. Când va veni Stăpânul viei, ce va face acestor lucrători care nu vor să lucreze ci şi-au vândut lucrul? Dar celui ce i-a înşelat, păcălindu-i că poate să lucreze şi în locul lor? Poveste? Bine ar fi să fie poveste, dar nu-i poveste.

74

„Dar oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alţii, şi se vor amăgi şi pe ei înşişi." 2 Timotei 3:13

„În cinste, fiecare să dea întâietat altuia"

Rom. 12.10 (Fiecare! Nu, numai unii)

Dacă citim cu câteva versete mai sus, constatăm că este vorba de slujire, de slujbe şi de slujitori. Este vorba de mădularele de slujbă ale trupului lui Hristos din care este alcătuită Biserica Lui; de felul cum lucrează ele; de modul lor de funcţionare. Şi după toate acestea, Apostolul Pavel spune: ***„Ce este de făcut atunci, fraţilor? Când vă adunaţi laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învăţătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească."*** 1 Corinteni 14:26. Dar: ***„În cinste, fiecare să dea întâietate altuia"*** Rom. 12.10

Biblia ne învaţă că fraţii se adună laolaltă pentru slăvirea lui Dumnezeu, creştere spirituală, învăţătură, zidire sufletească reciprocă, părtăşie, comuniune etc., fără să hotărască cine va vorbi, va cânta, sau v-a face altă lucrare pentru slava lui Dumnezeu, pentru bucuria şi folosul celor adunaţi. Dealungul Scripturilor ni se arată că, credincioşi adevăraţi sunt o familie şi ei se adună în mod familial ca şi fraţi buni. Ei nu au programe stabilite dinainte: cine ce cum cât. În familie nu sunt fraţi plătiţi sau aleşi care să le ţină discursuri când se adună laolaltă. Între cei maturi nu sunt slujitori şi slujiţi, chiar şi cei minori îşi aduc aportul la bunăstarea familiei şi fiecare slujeşte aşa cum le-a spus tatăl lor citim: ***,,Dacă vorbeşte cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujeşte cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos***, 1 Petru 4:11 Şi, ***„În cinste, fiecare să dea*** (dă) ***întâietate altuia."*** Acesta este secretul bunei înţelegeri, aceasta este încă o dovadă că adunarea face parte din trupul Domnului Isus şi nimeni nu face discriminare, deoarece discriminarea produce dezbinare. ***„cu toată smerenia şi blândeţea, cu îndelungă răbdare; îngăduiţi-vă unii pe alţii în dragoste",*** Efeseni 4:2

In comparaţie cu „credincioşii" „bisericilor" de astăzi

Cu ajutorul sistemului câţiva oameni din „biserică" au pus mâna pe întâietate în slujire şi lucrare între fraţii adunaţi laolaltă. La aceştia, nici prin minte nu le trece să dea şi ei întâietate celor ce stau pe bănci sau pe scaune, ca să lucreze şi să slujească şi ei altora. Cu ajutorul unor rânduieli draconice inventate de oameni, care le folosesc la fiecare întrunire şi cu care au obişnuit oamenii, au reuşit să scoată din lucrare marea masă de credincioşi care au ajuns neputincioşi, orbi şi goi.

Oamenii aceştia, care îngroaşă rândurile, au înţepenit pe scaunele „bisericilor" şi sunt atât de handicapaţi, încât nu sînt în stare de nici o lucrare bună. Această masă de credincioşi au fost aruncaţi cu bună

75

ştiinţă, de întietăţile lor, în neputinţă şi trândăveală. Ei nu cred şi nu iau amine la cuvintele Domnului Isus care înştiinţează pe cei ce nu lucrează cu darul primit, că vor fi aruncaţi în pedeapsa veşnică, unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Matei 25:14-30.

Domnul Isus a spus despre mai marii credincioşilor care găseau pricină de poticnire în cuvintele lui: ***„Lăsaţi-i: sunt nişte călăuze oarbe; şi când un orb călăuzeşte pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă."*** Matei 15:14 Acela-şi lucru se întâmplă acum. Călăuzele oarbe (la acest capitol) ale întrunirilor noastre, netezesc şi lăţesc drumul spre groapa

pedepsei veşnice a celor de sub stăpânirea lor, nesocotind cuvântul Domnului care spune: ***,,fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit."*** Şi ***„după puterea pe care i-o dă Dumnezeu:"*** 1Petru 4.10 ***„În cinste, fiecare să dea întâietate altuia."***

Este rugăciunea o slujbă sau încununarea slujbei?

După cum peştele este prins cu o bucată de hrană bună, în care este înfipt un ac cu cârlig, tot aşa şi „creştinii" au fost şi sunt prinşi de diavolul cu învăţături bune, în care este înfipt acul prin care i-a prins în undiţa lui. Şi anume: toţi predicatorii existenţi învaţă pe „creştini" că slujba lor (a creştinilor de rând) este aceea de a se ruga, iar celelalte slujbe sunt ale conducătorilor şi al câtorva oameni de ai lor.

Deci marea masă de creştini au ajuns convinşi că dacă vor trăi o viaţă curată şi dacă vor fi oameni ai rugăciunii, e suficient pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu. Numai că, rămânem surprinşi când descoperim că, slujba rugăciunii nici măcar nu se găseşte printre celelalte slujbe din legea noului aşezământ, legea creştinilor, adică: Noului Testament.Găsim în noul aşezământ slujba evanghelizării, slujba proorociei, slujba învăţăturii, slujba îmbărbătării, slujba celor ce se ocupă cu înţelepciunea, slujba celor ce se ocupă cu cunoştinţa, slujba celor ce fac minuni, slujba celor ce fac vindecări, slujba celor cu darul deosebirii duhurilor, slujba celor cu darul vorbirii în limbi, slujba celor ce tălmăcesc limbile , slujba celor cu darul deosebirii duhurilor. Dar slujba rugăciunii nu e trecută printre acestea. De ce? Rugăciunea nu s-a dat în mod special numai unora, aşa cum s-au dat celelalte slujbe: unuia una şi celuilalt cealaltă. Efs. 4.11. 1 Corinteni 12.8-11. Romani 12.6-8; ci rugăciunea a fost dată tuturor deopotrivă.

Însuşi Domnul Isus era ca om, omul rugăciunii, de aceea şi urmaşii Lui au datoria să se roage, atât unul, cât şi celălalt. Aşa că rugăciunea este o datorie a fiecăruia. Pot să spun că, dacă am cerut ceva de la cineva, i-am făcut o slujbă? Sau aş merita ceva plată pentru că i-am mulţumit că mi-a dat? Nici vorbă! Am cerut pentru că nevoia m-a obligat să cer, iar mulţumirea este o datorie de recunoştinţă, a mea, pentru că mi-a dat ceea ce am cerut. Dar celui ce mi-a dat nu i-am făcut nici o slujbă, nici când am cerut şi nici când i-am mulţumit. Cererea şi mulţumirea îmi aduce mie un folos şi nu lui. Domnul Isus ne cere nouă o slujbă care să-i aducă Lui un folos. Exemplu: Domnul Isus

76

spune: ***,,Fiindcă împărăţia cerurilor se va asemăna cu un gospodar, care a ieşit dis de dimineaţă, să-şi tocmească lucrători la vie. S-a învoit cu lucrătorii cu câte un leu pe zi şi i-a trimis la vie."*** Matei 20.1,2. Să zicem că lucrătorii aceştia au ajuns la vie şi s-au pus pe rugăciune, în loc să lucreze. Avea via sau stăpânul vreun beneficiu din aceasta?

Sigur că nu! Buruienile cresc şi pământul se întăreşte oricât te-ai ruga sau ai cânta în marginea sau în mijlocul viei. Numai atunci când pui mâna pe sapă şi deşteleneşti pământul, când pui mâna pe buruieni şi le smulgi şi cureţi via, numai atunci ai făcut un serviciu stăpânului şi viei (Vorbim spiritual.) Numai atunci poţi să aştepţi leul cu care te-ai tocmit. Rugăciunea este o nevoie a noastră personală, pentru că ai nevoie de putere, de hrană, de unelte, de pază, etc. Acestea dacă le ceri ,ţi se dau pe deasupra. Mulţumirea este o recunoştinţă pe care o datorezi celui ce ţi-a dat cele necesare sau cele cerute.

Unii se roagă ca Dumnezeu să le facă lucrul lor; dar atunci, care-i rostul lucrătorilor în vie? De ce i-a mai trimis acolo? Pentru un lucrător cinstit, este o ruşine că, după ce a ajuns în vie, să-i zică stăpânului: „te rog du-te tu şi lucrează în locul meu, căci eu nu mă prea pricep, sunt obosit şi mai am şi alte treburi importante de făcut pentru mine, sau nu am chef; dar să ştii că voi fi prezent la plată." Oare de ce nu e ruşine pentru marea masă de „credincioşi" care se roagă lui Dumnezeu să le facă El lucrul încredinţat lor. Şi tot aşa spun că, atunci când va veni Stăpânul, vor fi prezenţi la plată; adică să le dea leul cu care s-au tocmit.

Aşa că asigurările duhovnicilor sunt nişte păcăleli, când li se spune că şi-au făcut slujba dacă vor fi oameni ai rugăciunii.? În felul acesta au aruncat în păcatul trândăvelii (pe plan spiritual) marea masă de credincioşi, care sunt lesne crezători. ***«prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşeală inimile celor lesne crezători.»*** Romani 16:18 Creştinul adevărat înţelege că cei ce au fost trimişi în via Domnului Isus, au fost trimişi la lucru, nu la rugăciune. Şi apoi va înţelege că trebuie să se roage şi să mulţumească neîncetat: „***Rugaţi-vă neîncetat."***1 Tes.5:17; când încep lucrul, în timpul lucrului şi după terminarea lucrului. Deci, nici slujbă fără rugăciune şi nici rugăciune fără slujbă.

Am întrebat odată doi păstori bătrâni (cu multă prestanţă, care aveau sute de membri în adunările lor): „cum vor fi plătiţi membrii „bisericii" lor dacă nu lucrează? Ei mi-au spus că membrii lor lucrează. La întrebarea cum lucrează, mi-au răspuns: „Sora când pregăteşte mâncarea la bucătărie, se roagă pentru noi ca duminică să ne dea Dumnezeu Har şi putere în predică, aşa că ea evanghelizează, prin rugăciune, împreună cu noi. Tot aşa şi fratele la lucrul lui, se roagă pentru noi, ca predica noastră să zidească „biserica", aşa că şi fratele lucrează împreună cu noi, prin rugăciune." Mai departe mi-a spus, că Spurgeon avea o grupă de bărbaţi care se rugau la subsol pentru el în timpul predicii, aşa lucrau ei împreună cu Spurgeon etc."

Uite aşa păcălesc ei şi pe oameni şi pe Dumnezeu. Oare Dumnezeu nu vede această minciună cusută cu aţă albă? Fără îndoială, Sfintele Scripturi ne învaţă să ne rugăm pentru cei ce vestesc evanghelia. Efeseni 6.18,19. Coloseni 4.3. 2Tes. 3.1, Dar, aceasta nu înseamnă să ne lăsăm lucrul nostru şi să ne

rugăm pentru câţiva care lucrează, ci în timp ce noi lucrăm, ne vom ruga pentru ceilalţi fraţi ai noştrii care lucrează. De asemenea şi ei se vor ruga pentru noi, ca Dumnezeu să ne ajute să ne putem face slujba care ni s-a încredinţat nouă. Dar cât despre lozinca: „noi cu slujba lucrării, iar voi cu slujba rugăciunii" este o păcăleală zdravănă şi pentru cel înşelat şi pentru înşelător. Nici un stăpân nu-şi angajează oamenii ca ei să se roage de el să-i ajute pe ceilalţi tovarăşi ai lor. Nici gospodarul din Matei 20.1,2, nu a tocmit rugători la vie, ci lucrători. Deci, a te ruga este una şi a lucra este alta.

Rugăciunea aduce beneficii lucrătorului, iar lucrarea aduce beneficii stăpânului. Nu se admite nici măcar unui singur om să iasă din lucru şi să se roage, ci să se roage pentru ceilalţi tovarăşi de-ai lui de lucru, fără să-şi lase lucrul lui. Dar când vezi că unii, pentru un trai mai uşor, sau alţii, pentru cinstea de a fi şi ei mai cineva în „biserică" sau pentru a arăta ce buni lucrători sunt ei, au scos din lucru peste 90 la sută din creştini. Iar aceştia sunt trimişi să se roage pentru cei ce lucrează, aceasta-i strigător la cer.

Ţăranul, duhovnicul şi rugăciunea. (O pildă)

„Dacă cineva îşi întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar şi rugăciunea lui este o scârbă." Proverbe 28:9

„De ce-Mi ziceţi: „Doamne, Doamne!" şi nu faceţi ce spun Eu?" Luca 6:46

La discuţiile purtate de un duhovnic cu credincioşii lui; veni şi un ţăran credincios care cunoştea Scripturile.

- „Nooa, bade Ioane! Ai şi dumneata vreo întrebare?" Îl întrebă duhovnicul cam batjocoritor.

- „Am, am!" Răspunse ţăranul credincios.

- „S-o ascultăm!" Zise duhovnicul plin de sine.

- „Uite ce mă tot întreb eu" „De ce Slujbaşii noştri: predicatorii, păstorii, preoţii şi cei mari ai noştrii, calcă atâtea legi şi învăţături din Biblie; apoi vin şi ne spun nouă să facem ce spune Biblia; Biblia nu-i scrisă şi pentru ei?" Duhovnicul care era versat în a muşamaliza lucrurile, îi zice ţăranului credincios.

- „Apoi, bade Ioane, ştiţi că în Biblie scrie „să nu judecăm" şi eu zic: mai bine să ne rugăm pentru ei, că şi ei se roagă pentru noi." Ţăranul, dându-şi seama de acest răspuns amăgitor şi de viclenia care se ascunde sub aceste vorbe frumoase, zise duhovnicului pe ţărăneşte:

- „De ce mă prosteşti omule cu rugăciunea? Nu zice Domnul Isus că nu are rost să ne rugăm dacă, nu facem ce zice El? Luca 6:46 Nu spune, oare, Biblia, că scârbim pe Dumnezeu cu rugăciunile noastre, dacă nu ascultăm ce zice El? Prov. 28:9 Apoi, de judecat nu-i judec eu, că îi judecă cuvântul lui Dumnezeu scris în Biblie."

Atunci duhovnicul, ca să dea o lecţie usturătoare ţăranului credincios, zise celorlalţi oameni:

- „Oamenii inculţi vorbesc şi indecent." Pricepând, ţăranul, că îl face prost pe ocolite. zise:

- „Râde diavolul, că şi-a umplut iadul cu slujbaşi „bisericeşti", şi ieşi dând din mâini, supărat.

„Nici unuia nu-i place dreptatea, nici unul nu se judecă cu dreptate; ei se bizuiesc pe lucruri deşerte şi spun neadevăruri, zămislesc răul, şi nasc nelegiuirea." Isaia 59:4

Pilda talanţilor

(Mai multe daruri sau valoarea darului?)

,,Atunci împărăţia cerului se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă ţară, a chemat pe robii săi şi le-a încredinţat avuţia sa. Unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi şi altuia unul: fiecăruia după puterea lui; şi a plecat." Matei 25.14,15.

Ce reprezintă cei opt talanţii (5+2+1), reprezintă oare numărul de daruri, adică opt daruri? Sau reprezintă trei daruri cu valori diferite? Adică, un dar care are valoare de cinci talanţi, al doilea cu valoare de doi talanţi şi al treilea cu valoare de un singur talant. Dacă cei opt talanţi reprezintă opt daruri, atunci un credincios poate să aibă şi cinci daruri, Exemplu: poate să fie şi evanghelist, şi învăţător, proroc, păstor. De asemenea cel cu două daruri poate să aibă darul să vorbească şi despre înţelepciune şi despre cunoştinţă. Iar cel cu un dar poate să fie doar învăţător sau altceva. Am dat doar un exemplu, pentru că darurile pot fi şi altele cum ar fi, darul de îmbărbătare, darul de descoperire a duhurilor, de a cârmui, a vorbirii în limbi, sau darul de a tălmăci limbile, etc.

În timp ce cercetam Scripturile cu privire la daruri slujbe şi lucrări, am observat că fiecărui credincios i s-a dat numai un singur dar, cu care să lucreze numai într-o singură slujbă deoarece: ***„fiecare are de la Dumnezeu darul lui:*** (Nu darurile lui) ***unul într-un fel, altul într-altul.)*** 1 Cor.7.7. Doar în cazuri extreme putem apela şi la al doilea dar. Avem doar un singur caz, ca atunci când vorbitorul în limbi nu are cine să-i tălmăcească vorbirea, să se roage să aibă şi darul tălmăcirii. 1 Corinteni 14:13. Dar şi aici Biblia ne învaţă că vorbitorii în limbi sunt unii şi tălmaci alţii. 1 Cor. 12:10

Deci dacă numărul de talanţi reprezintă numărul de daruri şi de slujbe, atunci Biblia se contrazice şi o mare parte din Scripturi cade. Trebuie desfiinţate multe versete şi chiar capitole întregi trebuie scoase afară din Scripturi sau modificate. Aşa că cei ce cred că unui singur om i s-a dat să lucreze cu mai multe daruri, în mai multe slujbe; biblia acestor oameni ar fi mult mai mică. Ca de exemplu: ar lipsi întreg capitolul doisprezece din 1 Corinteni. Acest capitol tratează în amănunţime, că Trupul Bisericii e format din mădulare (organe) şi că fiecare mădular are slujba lui, asemenea unui trup omenesc. Exemplu: ***„Sunt felurite daruri,...slujbe,... lucrări",*** şi arată că unuia i s-a dat un dar şi celuilalt alt dar, citim: ***„De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune; altuia, să vorbească despre cunoştinţă;... altuia credinţa;... altuia, darul tămăduirilor;... altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor;*** etc.1Cor. 12:4 –10.

Deci, nu unuia i s-a dat mai multe daruri, ci unuia i s-a dat un dar,

79

altuia alt dar. Ar lipsi o mare parte a capitolului doisprezece de la Romani, care ne cere că: ***„Cine este chemat la o slujbă să se ţină de slujba lui."*** Romani 12.7. (nu de slujbele lui) şi ne dă exemple în privinţa aceasta: ***„Cine învaţă pe alţii, să se ţină de învăţătură. Cine îmbărbătează pe alţii, să se ţină de îmbărbătare."*** Romani 12:8. Aici ne spune clar să ne ţinem de o singură slujbă şi că Trupul Bisericii are multe mădulare şi fiecare mădular are slujba lui asemenea organelor din trupul nostru, Ar lipsi o parte din capitolul patru de la Efeseni, unde spune că pe unii i-a dat cu o slujbă, iar pe alţii cu cealaltă slujbă, citim; ***„Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători",*** Efeseni 4:11. Ar trebui modificat versetul din, I Petru 4.10. în loc de: ***„fiecare din voi să slujească altora după darul care l-a primit"*** să se spună: „unii din voi să slujească altora după darurile pe care le-au primit." Aceste sunt doar câteva din locurile din Scripturi care ar trebui să cadă, dacă unu-i credincios i s-a dat să lucreze cu mai multe daruri. Dar situaţia este şi mai gravă, deoarece biserica n-ar mai avea asemănarea Domnului Isus şi nici chipul lui Dumnezeu, dacă fiecare organ ar auzi, vedea, mirosi, vorbi etc.

Este adevărat că mulţi dintre noi am învăţat, poate de mici, că aceşti talanţi sunt talente şi că numărul lor reprezintă numărul de talente sau de daruri, dar după învăţătura Scripturii, nu este aşa. Descoperim o diversiune a duhovnicilor noştri, care au luat slujbele de la ceilalţi şi le fac ei pe toate şi se acopere (în mod nedrept), atunci când spun că numărul de talanţi este numărul de daruri şi nu valoarea darului. Exemplu: În versetul douăzeci şi şapte, din pilda cu talanţi, ni se spune că: talanţii reprezintă bani. Iar dacă dăruim unui om o sută de lei, putem spune noi că i-am dăruit omului o sută de daruri? Sau dacă am dăruit altuia cincizeci sau zece lei, putem spune că i-am dăruit cincizeci de daruri sau zece daruri? Sigur că nu, ci i-am făcut un dar de o sută de lei sau cincizeci de lei sau zece lei. Un alt exemplu: dacă dăruim cuiva un sac cu cartofi şi în el se găsesc cinci mii de cartofi, putem spune că i-am dăruit cinci mii de daruri? Sau dacă am dăruit un sac greu, care are câteva milioane de boabe de grâu în el, i-am dăruit noi oare câteva milioane de daruri? Nicidecum! Ci i-am dăruit un dar de o sută de lei, un sac de cartofi sau un sac de grâu. Tot aşa şi cu talanţii, unuia i-a dat stăpânul un dar de cinci talanţi, altuia un dar de doi talanţi şi altuia un dar de un singur talant. Nu vedem noi oare practic, că un credincios are o putere mai

mare de lucru si un altul o putere mai mică, aşa cum li s-a dat numărul de talanţi (cu valori diferite ca mărime?)

*

,,De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni. Căci, dacă aveţi din belşug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoştinţă a Domnului nostru Isus Hristos." 2 Petru 1:5-8

80

„Leneşul se crede mai înţelept decât şapte oameni care răspund cu judecată." Proverbe 26:16

„Rob viclean şi leneş!" Matei 25:26

„Cel ce nu primise decât un talant, a venit şi el şi a zis: „Doamne, am ştiut că eşti om aspru,... mi-a fost teamă şi m-am dus de ţi-am ascuns talantul în pământ; iată-ţi ce este al tău!" Stăpânul său i-a răspuns: „Rob viclean şi leneş! Ai ştiut că secer de unde n-am semănat şi că strâng de unde n-am vânturat; prin urmare se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi, şi, la venirea mea, eu mi-aş fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu! … Iar pe robul acela netrebnic, aruncaţi-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor." Matei 25:24-27,30

Robul este proprietatea unui stăpân care îl foloseşte la diferire slujbe: ***„Robii Lui Îi vor sluji."*** Apocalipsa 22:3 A fi rob în slujba cuiva, înseamnă a servi interesele cuiva, a fi la dispoziţia cuiva, a fi de folos cuiva.Toţi creştinii spun că sînt robii Domnului, dar Domnul Isus ne atrage atenţia, că numai cei care lucrează cu ceea ce Dumnezeu a investit în ei vor intra ***„în Bucuria stăpânului."*** Avem aici o pildă cât se poate de clară, că cei ce lucră cu darul primit vor fi răsplătiţi, iar cel ce nu vrea să-şi caute slujba lui ca să lucreze cu darul primit, este numit: ***„rob viclean şi leneş"*** şi aruncat în pedeapsa veşnică. Citim din nou: ***,,Iar pe robul acela netrebnic aruncaţi-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor."*** Mat.25.14-30. Acest rob din urmă, primise darul cel mai mic.

Deci, nu i se cerea atât de mult efort, ca celui ce primise cinci daruri, dar el şi pe acesta îl ascunde în pământ. De acum, oricine l-ar fi întrebat de ce nu lucrează, putea să spună: „N-am nici un dar!" La fel ca şi credincioşilor noştri de astăzi, dacă-i întrebi de ce nu lucrează, spun: că nu pot, că n-au nici-un dar, că sînt acolo cei cu cinci, cu trei, cu doi. Parcă vezi că ei vreau să spună că lor le este ruşine să-şi vândă marfa lângă cei cu marfă multă. E ca şi cum ar spune: „Ce să-mi mai întind şi eu marfa lângă magazinul universal, să mai stric şi aspectul străzii, oamenii pot să cumpere de-acolo, din Universal, nu mai au nevoie şi de marfa mea puţină şi slabă." Şi chiar îi auzi vorbind pe unii: „Ce să mai încurce programul bisericii unul care nu are ce da sau are puţin de dat?" Aşa spun „credincioşii" de azi la cel ce nu poate să facă o slujbă la pretenţia lor. Şi dacă laşi Biblia la o parte, acest răspuns are o logică, dar dacă luăm în considerare Biblia lui Dumnezeu, această logică duce la întunericul de-afară şi la plânsul şi scrâşnirea dinţilor, citim încă-odată: ***„Iar pe robul acela netrebnic,***(Care are puţin de dat şi nu a dat) ***aruncaţi-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor."*** Vedeţi unde duce concepţia celor care nu pot: ***„să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi*** (gâdilă) ***vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da*** (îşi dau) ***învăţători după poftele lor?*** " 2 Timotei 4:3 Şi ca să se adeverească cuvântul Domnului Isus care spune: ***„Rob viclean!",*** au mai înfiinţat un vicleşug: După ce „credincioşii "şi-au ascuns talantul în pământ, s-au dus să-i plătească pe cei cu cinci daruri,

81

să lucreze şi în locul lor. Şi cei cu cinci profită de nenorocirea de (la sfârşit) a celui cu un talant şi-i ia banii. O, Doamne! De ce e în stare şi lumea acesta! Acum cel cu cinci, care a preluat şi slujba lor, vine şi-i perie în fiecare duminică spunându-le că: „stăpânul e bogat şi-i asigură că nu-i va lăsă cu mâna goală când va veni să ia dobânda (nu ştiu ce dobândă dacă n-au lucrat ca să câştige). Sînt învăţaţi că: e de-ajuns să vină la „biserică", să stea cuminţi şi să-şi plătească cotizaţia şi le mai dă de înţeles că mai mare va fi plata stăpânului, dacă plătesc ceva şi pe deasupra.

,,mi-a fost teamă, şi m-am dus de ţi-am ascuns talantul în pământ" Mat.25.25.

Nu-i logică apărarea omului? Mulţi creştini nu lucrează şi de frică să nu greşească, iar stăpânii „bisericilor" îi înfrică şi le spun, sau le dă de înţeles, să-şi vadă

de treabă, că în lucrul Domnului trebuie să te pricepi! Este adevărat, dar de ce nu sînt lăsaţi să lucreze cu cât se pricep? Doar priceperea vine lucrând! ***„Pune-ţi pe inimă aceste lucruri, îndeletniceşte-te în totul cu ele,"*** 1 Tim.4:15

Aşa se întâmplă atunci, când câte o oaie vrea să-şi pună talantul în negoţ, păstorul ei o sperie şi bagă frica în ea. De exemplu: „Cu ani în urmă, veneam de la Răchitova spre Haţeg cu un autobuz plin de oameni până la refuz. Pe la mijlocul autobuzului stăteau doi oameni -un păstor şi un credincios din turma lui-. Păstorul într-o stare de nervi, rar întâlnită, striga de se auzea în tot autobuzul, la credinciosul din turma lui care făcuse o slujbă de-a păstorului: „Nuu tee teemi de Dumnezeu să faci lucru pentru care n-ai fost ordinat? Te va pedepsi Dumnezeu că te amesteci în lucrurile Lui şi nu eşti ordinat!... şi tot felul de cuvinte grele curgeau ca tunetele din gura păstorului, fără întrerupere, până am ajuns în Haţeg, în timp ce victima tăcea ruşinată şi oamenii priveau stupefiaţi la această revărsare de furie. Cunoşteam pe omul cu pricina, era printre credincioşii cei mai buni şi făcuse ceea ce trebuia să facă, adică a împărţit cina Domnului, deoarece el, păstorul, nu venise la cină în ziua hotărâtă.

Dar oare păstorii şi liderii „bisericilor" nu se tem de Dumnezeu să şteargă din mintea oamenilor împuternicirea, ordinarea şi instalarea în slujbă, dată de Dumnezeu fiecăruia când a intrat în biserică? Da, aşa este nu se tem de Dumnezeu. Dacă poate fi vorba de talpa iadului, atunci în talpa iadului vor fi liderii credincioşilor de azi, pentru că şi-au adormit credincioşii în această gravă eroare, spunându-le că nu sînt ordinaţi pentru slujbe bisericeşti. Dar, în pedeapsa veşnică vor fi şi cei care şi-au vândut lucrul la slujitorii „bisericilor" de azi şi cei ce stau în nepăsare faţă de slujba care li s-a încredinţat. Cine crede cuvintele Domnului Isus spuse în pilda de mai sus, se îngrozeşte văzând mulţimea de „credincioşi" care şi-au ascuns, de mult, talantul în pământ şi nu vor să vadă că judecata lui Dumnezeu e rostită: ***„Rob viclean şi leneş... Luaţi-i dar talantul... pe robul acela netrebnic, aruncaţi-l în întunericul de afară; acolo vor fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor."*** Mat.25.27.30

82

,,le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai înveţe pe oameni în Numele lui Isus." Fapte 4:18

,,Tu să le spui: „Aşa vorbeşte Domnul, Fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, căci Sunt o casă de îndărătnici." Ezechiel 2:4,5

Cum închide diavolul guracredincioşilor? (Prin programe!)

Diavolul este numit: ***„şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume),*** Apocalipsa 12:9.

Una dintre priorităţile diavolului a fost şi este să închidă gura celor ce vorbesc despre Dumnezeu şi voia lui Dumnezeu. Exemplu:

„Şi după ce i-au chemat, (pe Apostolii) ***le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai înveţe pe oameni în Numele lui Isus.*** Fapte 4:18 (Cei ce au dat Apostolilor această poruncă au fost liderii credincioşilor de-atunci.)

Domnul Isus a fost răstignit fiindcă a vorbit despre voia lui Dumnezeu. Proorocii şi creştini, de-a lungul veacurilor au fost omorâţi şi chinuiţi fiindcă au vorbit despre Dumnezeu şi voia Lui. Dar astăzi lucrurile încep să se schimbe. Cu excepţia unor ţări de alte religii, rar se mai duce un război fizic pentru stârpirea celor ce vorbesc despre Dumnezeu şi voia lui, dar credeţi că diavolul a depus armele şi doarme? Nici vorbă! Diavolul a reuşit ca exprimarea verbală să se restrângă în adunări (biserici). Cu excepţia unor mici manifestări, diavolul a reuşit ca, înafara adunărilor bisericii, creştinii să nu mai vorbească de Dumnezeu şi voia Lui. Şi iar întreb!:? Credeţi că diavolul, după ce a câştigat şi acest război, se odihneşte şi îşi sărbătoreşte triumful? Nici vorbă! Acum lupta se dă în adunările bisericii ca să-i stârpească şi pe cei ce vorbesc în biserici, dar lupta nu se mai duce cu arme fizice, ci cu arme psihice. Armele psihice se dovedesc mai periculoase, pentru stârpirea celor ce vorbesc despre voia lui Dumnezeu în biserici decât armele fizice. Iată cum!

Diavolul a reuşit să-i facă pe „credincioşi" să caute oameni care să le ştie predica pe plac. Exact cum e scris: ***„îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după poftele lor."*** 2 Timotei 4:3. Au inventat şcoli teologice, manuale de omiletică şi multe cărţi din care să înveţe să predice frumos şi senzaţional, pe placul celor din „biserică" (sau mai bine zis: au luat modelul celor din lume). Iar pe noii predicatori, nu i-a mai interesat cuvântul Domnului care zice, citim: ***„Dacă aş mai căuta să plac oamenilor, n-aş fi robul lui Hristos."*** Galateni 1:10. În felul acesta au ajuns stăpâniţi de teama, că dacă nu vorbesc

oamenilor pe placul lor, nu-i vor angaja ca vorbitori sau îşi vor pierde slujba. Iar vorbitorii neangajaţi se tem că vor cădea în dizgraţie dacă nu vorbesc pe placul celor ce-i ascultă. Ei nu mai vor să calce pe urmele apostolului. Apustolul Pavel spune: ***„n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înţelepciune strălucită."*** 1 Corinteni 2:1 ***„Şi învăţătura***

şi propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere", 1Corinteni 2:4 ***„niciodată n-am întrebuinţat vorbe măgulitoare",*** 1 Tesaloniceni 2:5. şi continuă: ***„Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos."*** 1 Corinteni 11:1.

Ce s-a întâmplat apoi? După ce duhovnicii au învăţat în şcoli arta vrăjitoriei (adică, cum să predice pe placul oamenilor), au venit şi au spus că Domnul i-a dat şi îi vrea predicatori şi conducători ai bisericii. „Credincioşii" i-au crezut şi i-au ales pe „cei mai vrednici." Apoi: i-au instalat, i-au înscăunat, i-au hirotonisit, s-au ordinat unii pe alţii, i-a votat. Alţii au fost numiţi de către cei mari, unii s-au vârât pe nesimţite în fruntea fraţilor; alţii s-au pus cu puterea. Prin aceste metode (una mai nelegiuită ca alta), li s-a dat putere de stăpânire peste adunările „bisericilor" locale.

Ce a urmat? Odată cu instalarea unui predicator deosebit, în „biserica" locală, diavolul a pus un picior în acea „biserică." Exemplu: Cei mai mulţi fraţi s-au văzut copleşiţi de predicile predicatorului ales. Iar fraţii, fiind ironizaţi şi de susţinătorii lui, au încetat: ***să slujească altora după darul pe care l-a primit." şi „după puterea pe care i-o dă Dumnezeu."*** 1 Petru 4.10,11. Aşa că dintr-o dată, 70, 80 la sută dintre credincioşii „bisericilor", n-au mai slujit altora cu darul primit aşa cum cere Dumnezeu. Cei mai slabi, cu un singur talant, fiind priviţi ca nişte oameni care încurcă programele adunării, au încetat să mai lucreze. Nici la predicatorii aleşi, nici la oamenii lor, nu le-a păsat de acest dezastru, ci chiar şi-au dorit şi au luptat ca aceşti mai săraci în duh să nu-i mai deranjeze. În loc să asculte de cuvântul Domnului care spune să dăm cinste mai multă fraţilor lipsiţi de cinste; (1Corinteni 12:24) noi le-am luat darurile şi le-am aruncat la coşul de gunoi, murdar, al „bisericii". Am avut nevoie de ei, doar ca să fie prezenţi la slujbele celor potentaţi şi să plătească dările la biserică.

Dar să nu ne mirăm că aleşii şi oamenii lor scot din slujbă, pe uşa din dos, pe: ***„aceşti micuţi"*** Luca 17.2. deoarece aleşii şi oameni lor au ieşit de sub stăpânirea Domnului Isus. Pentru că cei ce: ***„îşi vor da învăţători după poftele lor."*** nu mai fac parte din familia lui Dumnezeu şi nici cei ce le predică pe plac nu mai sunt sub stăpânirea Domnul Isus, citim: ***„Dacă aş mai căuta să plac oamenilor, n-aş fi robul lui Hristos."*** Galateni 1.10

Am spus că după ce este instalat acest predicator „bun" în biserică, 80-90 la sută din membrii „bisericii" îşi îngroapă talantul în pământ, dar au mai rămas 10-20 la sută care vor să lucreze mai departe în Biserică. Ce se întâmplă cu aceştia? Ca predicatorul ales şi „credincioşii" lui, să scape şi de ei, au făcut nişte programe (când se adună laolaltă). Programele sunt făcute în aşa fel ca predicatorul să-şi ia partea leului (din timpul cât stăm împreună) şi dacă mai rămâne ceva timp să-l poată împărţi între oamenii lui. În felul acesta şi din cei 10-20 la sută, care au mai rămas după primul val, sunt stârpiţi cu ajutorul programelor, rămânând doar câţiva pe lângă predicatorul ales.

Am dat aceste exemple care s-au desfăşurat în faţa ochilor mei în cei

Peste 74 de ani petrecuţi prin „bisericile" neoprotestante. Dar în „bisericile" catolice, ortodoxe şi protestante, au mai rămas doar un slujitor la o sută sau unu la câteva sute şi în alte cazuri, unu la o mie şi chiar la mai multe mii.

Curios este faptul, că catolicii, ortodocşii şi protestanţi au parcurs drumul acesta în câteva sute de ani până la punctul în care se găsesc astăzi. Iar la neoprotestanţi nu le-a trebuit nici o sută de ani, că şi vedem „biserici" în care vine păstorul sau predicatorul şi le ţine o predică şi corul, dacă este, le cântă câteva cântări şi alţii mai fac câte ceva ceremonii pe-acolo şi pleacă acasă. Şi nici prin minte nu le trece să facă ce a spus Dumnezeu prin Apostolii Petru şi Pavel; ***„Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, <u>fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit."</u>*** Şi ***„după puterea pe care i-o dă Dumnezeu:*** 1 Petru 4:10,11." ***Sau „slujiţi-vă unii altora în dragoste."*** Galateni 5:13. Sau: ***„Aveţi aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii. Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite. Să nu vă socotiţi singuri înţelepţi."*** Romani 12:16 etc.

Dar lucrurile nu se termină nici aici. După ce diavolul, prin uneltele lui, a transformat adunările „bisericeşti", din participanţi în observatori, luând cuvântul lui Dumnezeu din gura credincioşilor, urmează să desăvârşească marea apostazie deoarece urâciunea pustiirii s-au aşezat în locul sfânt.

Puţinul din ce v-am spus eu acum, nu este o poveste şi nici o înscenare, ci o realitate trăită, care se petrece în faţa ochilor noştri. Problema nu se pune că nu se vede, ci problema se pune să vrei să vezi: Şi-acum, când Biblia spune una şi „credincioşii" fac invers, de ce ne mirăm de acest dezastru din „biserici" şi din creştinism? Dar cuvântul Domnului spune celui ce are pe inimă slujba încredinţată de sus: ***„Nu vă încredeţi în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor."*** Psalmi 146:3. ***„În lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea."*** Ioan 16:33
„Iată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Fiţi, deci, înţelepţi ca şerpii, şi fără răutate ca porumbeii." Matei 10:16

*

„Un mare număr de păstori îmi pustiesc via, îmi calcă ogorul în picioare; ogorul meu cel plăcut îl prefac într-un pustiu părăsit.
Ieremia 12:10

Un om avea doi feciori; şi s-a dus la cel dintâi, şi i-a zis: „Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!" „Nu vreau" i-a răspuns el. În urmă, i-a părut rău, şi s-a dus. S-a dus şi la celălalt, şi i-a spus tot aşa. Şi fiul acesta a răspuns: „Mă duc, doamne!" Şi nu s-a dus. Care din amândoi a făcut voia tatălui său?" „Cel dintâi" au răspuns ei. Şi Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că vameşii şi curvele merg înaintea voastră în Împărăţia lui Dumnezeu. Matei 21:28-31

„Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" „Amin." Matei 28:20

85

Un fiu cinsteşte pe tatăl său, şi o slugă pe stăpânul său. Dacă Sunt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine? Dacă Sunt Stăpân, unde este teama de Mine? zice Domnul oştirilor către voi, preoţilor, care nesocotiţi Numele Meu, şi care ziceţi: „Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?"-„Prin faptul că aduceţi pe altarul Meu bucate necurate!" Maleahi 1:6

Tatăl nostru care eşti in ceruri

După ce am citit şi după ce am rostit aceste cuvinte, ar trebui să facem din nou o pauză în mintea noastră şi să ne gândim la ce-am spus. Dacă Dumnezeu e tatăl nostru, înseamnă că: ***„Oricine este născut din Dumnezeu"*** (1 Ioan 3:9) sunt: ***„copii ai lui Dumnezeu;"*** Ioan 1:12, şi apoi ***„şi voi toţi sînteţi fraţi."*** Matei 23:8 Întrebarea se pune: „Este Dumnezeu Tatăl meu?" „Este Dumnezeu Tatăl tău?" Să luăm un exemplu din: ***„casa lui Dumnezeu, care este Biserica."*** 1Timotei 3:15 unde de obicei avem: ***„strângerea noastră laolaltă."*** 2 Tesaloniceni 2:1 şi apoi ne întrebăm: se poate ca Dumnezeu, Tatăl nostru din ceruri, să-şi şantajeze copii, adică: să-i trimită pe unii din copii Lui la şcoli teologice, ca să înveţe să facă predici senzaţionale prin care să-i pună în situaţii penibile pe cei ce nu ştiu predica aşa ca ei? Se poate ca Dumnezeu să aducă pe aceşti teologi în adunările de familie şi să-i pună şefi sub nume de slujitori, iar apoi aceştia să-şi şantajeze fraţii cu ajutorul unor programe făcute tot în numele Tatălui? Programe cu care obligă fraţii să stea muţi la întrunirile lor de dragoste şi să asculte discursurile celor: ***„singuri înţelepţi."*** Romani 12:16

Dacă tatăl tău ţi-a pus lacătul în mâini, cu diferite chei false, pentru ca să ni-l pui pe gura noastră atunci când ne adunăm laolaltă în casa Lui, şi să nu-mi pot spune necazurile, să-mi exprim bucuriile, sau să nu pot vorbi despre El, despre lucrările Lui sau din legile Lui, sau să cânt un cântec fără voia ta, etc., atunci tatăl tău nu este şi tatăl meu.

Dacă din cauza că nu ştiu să mă exprim în mod senzaţional, fraţii mei nu mă lasă în adunările noastre să-mi exprim bucuriile, durerile, gândurile şi chiar mustrările care nu depăşesc codul familiei, dat de Tatăl din ceruri, atunci fraţii aceştia nu sînt fraţii mei. Dacă tatăl celor ce spun că-mi sînt fraţi, le-a dat dreptul ca să împuternicească pe unul sau pe unii să închidă gura celorlalţi fraţi ,atunci când se adună laolaltă în casa tatălui lor, atunci tatăl lor nu este şi tatăl meu.Dacă atunci când ne adunăm laolaltă, trebuie să stau pe o bancă şi să ascult discursurile de bună cuviinţă şi regulile de morală familială a unor oameni care încalcă cele mai elementare drepturi familiale ale fraţilor lor, atunci eu nu sunt din asemenea adunare.

Tatăl meu este Acela care m-a învăţat: „ ***Când vă adunaţi laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învăţătură, altul o***

86

descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidire sufletească." I Cor.14.26. Dacă tatăl tău îţi spune: „Când vă adunaşi laolaltă puneţi unul doi să predice şi cţâiva să vă cânte iar pe ceilalţi lăsaţii în plata Domnului" acela nu-i tatăl meu

Tatăl meu este Acela care m-a învăţat să socotesc pe fiecare frate mai presus decât pe mine şi: ***,,în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi."*** Fil. 2.3. Dacă tatăl tău tea învăţat: să priveşti pe altul de sus şi mai prejos decât tine, acela nu-i tatăl meu.

Tatăl meu este Acela care m-a învăţat să dau întâietate altuia: ***„În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.“***. Rom",12.10. Dacă tatăl tău te-a învăţat: sã dai întâietate numai la uni iar pe ceilalţi sã nu-i bagi în seamã, acela nu-i tatăl meu.

Tatăl meu aste Acela care m-a învăţat, că : ***,,fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit".*** I Petr. 4.10. sau : ***„îndemnaţi-vă unii pe alţii“*** Evr. 3.13.Dacă tatăl tău te-a învăţat: ca numai cei aleşi să slujească altora când se adună laolaltă, acela nu-i tatăl meu.

Tatăl meu nu m-a învăţat ca unul sau câţiva să fie slujitori, ci: ***,,slujiţi-vă unii altora în dragoste."***Gal.5.13. Dacă tatăl tău te-a învăţat: să împarţi (în mintea ta sau acţiunile tale) biserica între slujitori şi slujiţi, acela nu-i tatăl meu.

Tatăl meu este Acela care m-a învăţat să: ***,,Aveţi aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii"*** Romani 12,1. Dacă tatăl tău te-a învăţat altfel, acela nu-i tatăl meu.

Tatăl meu aste Acela care m-a învăţat: ***,,Supuneţi-vă unii altora în frica lui Hristos."*** *Efes.5.21.*Dacă tatăl tău te-a învăţat: să supui pe alţi sau să te supui numai unora din fraţii tăi, acela nu-i tatăl meu.

Tatăl meu aste Acela care m-a învăţat: ***,,Nimeni să nu-şi caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia.“*** I Cor.10.24. Dacă tatăl tău te-a învăţat altfel, acela nu-i tatăl meu

Tatăl meu m-a învăţat să nu fiu ca aceia care: ***„îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după poftele lor."*** 2 Timotei 4:3 etc, ect Dacă nu poţi suporta cuvintele Tatălui din ceruri şi umbli după predici senzaţionale şi-ţi pui predicatori să-ţi predice pe plac. acela nu-i tatăl meu.

Tatăl meu aste Acela care m-a învăţat: ***„Păziţi-vă de cărturari, cărora le place să se plimbe în haine lungi, şi să le facă lumea plecăciuni prin pieţe; ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi, şi după locurile dintâi la ospeţe;*** Luca 20:46. Dacă tatăl tău te-a învăţat si fii de acord cu scaunele dintâi în adunarea bisericii; dacă îi păzeşti pe cei ce stau mereu pe ele şi umblă dipă ele; dacă nu te păzeşti de cei ce îmbracă haine deosebite să fie văzuţi de oameni ca să l-i se dea o cinste deosebită, atunci tatăl tău nu este şi tatăl meu

Dacă tatăl tău te-a învăţat invers de cum spune Tatăl din ceruri, atunci nu mai poţi spune: ***„Tatăl nostru care eşti în ceruri.“*** Pentru că

87

tatăl tău : ***„a fost aruncat pe pământ"*** (Apocalipsa 12:9) şi: ***„lucrează acum în fii neascultării."*** Efes.2.2

Domnul Isus este capul unei familii: ***„pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său***" Fapte 20:28, care să fie etalonul cinstei şi a bunei cuviinţe între familiile pământului, nu un motiv de ocară şi respingere pentru copii adevăraţi ai Tatălui din ceruri.

Dea ceea când cineva rosteşte, cu adevărat, rugăciunea ***„Tatăl nostru"***, să se gândească***: „la buna rânduială care domneşte"*** (Coloseni 2:5) în familia lui Dumnezeu şi la toate implicaţiile de fiu în casa lui Dumnezeu.

*

,,Cum se îndură un tată de copii lui, aşa se îndură Domnul de cei ce se tem de El." Psalmi 103:13

,,Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!" Romani 8:15

*

„Aşa că nu mai eşti rob, ci fiu; şi dacă eşti fiu, eşti şi moştenitor, prin Dumnezeu. Galateni 4:7

*

„Rămâneţi, deci, tari, şi nu vă plecaţi iarăşi sub jugul robiei." Galateni 5:1

*

,,Sufletul care păcătuieşte, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, şi tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, şi răutatea celui rău va fi peste el." Ezechiel 18:20

*

„Doamne, nădejdea lui Israel! Toţi cei ce Te părăsesc vor fi acoperiţi de ruşine." - „Cei ce se abat de la Mine vor fi scrişi pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, izvorul de apă vie." Ieremia 17:13

*

„Pentru ce mă laşi să văd nelegiuirea, şi Te uiţi la nedreptate? Asuprirea şi sîlnicia se fac sub ochii mei, ... De aceea legea este fără putere, şi dreptatea nu se vede, căci cel rău biruieşte pe cel neprihănit, de aceea se fac judecăţi nedrepte." Habacuc 1:3,4

*

„Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în ţară. Proorocii proorocesc neadevăruri, <u>preoţii stăpânesc cu ajutorul lor şi poporului Meu îi plac aceste lucruri</u>. Dar ce veţi face la urmă?" Ieremia 5.30,31

*

,,Pocăiţi-vă, deci, şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviorare," Fapte 3:19

,,***Am ajuns ca un popor pe care niciodată nu l-ai cârmuit Tu",*** Isaia 63:19

Domnul Isus este singurul Cap al Bisericii.

(Trupul Bisericii adevărate nu are şi alte capete)

a. *,,El este Capul trupului, al Bisericii."* Col. 1:18,

Înţelegem că, odată ce Biserica: ***„Este un singur trup."*** 1 Corinteni 12:13 nu poate avea alte capete, adică, mai mulţi conducători, decât unul singur: ,,Domnul Isus". Pe de altă parte, dacă Biserica ar mai avea şi alte capete (alţi conducători) şi-ar pierde asemănarea cu Dumnezeu şi cu Domnul Isus Hristos şi ar lua chipul Balaurului care are mai multe capete. Înţelegem că dacă avem alţi conducători, adică alte capete, atunci nu aparţinem lui Hristos, ci aparţinem trupului care are mai multe capete. Iată de ce a spus Isus: să nu avem conducători, sau alţi oameni care să stea în frunte ***,,Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;*** Luca 22:26: "***„cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi"*** Marcu 9:35 Din cele de mai jos vedem că Biserica este trupul lui Isus şi are numai un singur Cap.

.***,,El*** (Isus) ***este Capul trupului, al Bisericii."*** Coloseni 1.18. (Nu capetele). ***,,Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului."*** Efe. 5.23. (Nu capetele).

,,ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos." Efe. 4.15. **(**Nu capetele**).**

Deci, Biserica are chipul şi asemănarea unei fiinţe umane: ***,,ca să vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată."***(2 Corinteni 11:2) care întruchipează în sine chipul şi asemănarea lui Dumnezeu ***„Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său***, (Geneza 1:27) Biserica adevărată nu are nici o legătură cu chipul spiritual al „bisericilor"actuale pline de capete? De aceia ne întrebăm! Cum vor intra, oare, aceşti monştri (spirituali) în familia lui Dumnezeu, dacă nu au înfăţişarea fiinţelor din familia lui Dumnezeu? Ce cinste vor aduce aceste arătări (cu o sumedenie de capete) familiei lui Dumnezeu? Cum va sta alături de Domnul Isus această fiinţă („biserică") spirituală cu o mulţime de capete şi fără mădulare normale? Este posibilă nunta Mielului cu o asemenea mireasă? (Apocalipsa 19:7) Cine poate să răspundă „da", deocamdată e liber s-o spună, dar eu spun, „nu!" Hotărât <u>„nu</u>!." În sfintele Scripturi nu se vorbeşte despre asemenea fiinţe (biserici) cum sunt „bisericile" actuale. Nu! Nici vorbă de aşa ceva!

Orice fiinţă de pe pământ are un singur cap. Până acum nu am văzut nici un tip de vierme, muscă, pasăre, dobitoc sau om, care să aibă două capuri, cu două creiere. Nici măcar nu ştiu să fi auzit că trăieşte pe undeva vreun tip de vieţuitoare normale, care să aibă mai multe capete cu creier în ele. Dar, oare să fie Biserica lui Dumnezeu o fiinţă cu mai multe capete, aşa cum sunt „bisericile" actuale? <u>Nici vorbă</u>! Citim în Apocalipsa 13.1: 17.3,7. despre o fiară cu şapte capete, şi în Daniel 7,6. despre o fiară cu patru capete, iar în Apocalipsa este arătat diavolul că are mai multe capete.

Apocalipsa 12: 3,9. Dar, oare are Biserica Lui Dumnezeu vreo legătură cu acestea? Eu nu cred! Biserica Domnului Isus nu e înrudită cu asemenea fiinţe. Dar ne întrebăm: de ce „bisericile" actuale au atâtea capete puse unele peste altele?

Poţi să citeşti Biblia de o mie de ori, şi nu vei putea construi o „biserică", să aibă înfăţişarea „bisericilor" de astăzi cu o sumedenie de capete, ca: preşedinţi, secretari, comitete, cenzori, etc., sau inventate de „bisericile" rătăcite cum sunt: cardinalii,

papii, mitropoliţii, vlădicii. etc. Dar şi păstori, diaconi şi ceilalţi conducători care nu au nimic, sau aproape nimic comun cu cei din Scripturi. Capetele „bisericilor” actuale sunt o insultă gravă pentru Biserica Domnului Isus. Astăzi este aşa cum spune profetul:***„Tot capul este bolnav şi toată inima sufere de moarte! Din tălpi până-n creştet, nimic nu-i sănătos”*** **Isaia 1:5,6**

b. Ce aste capul?

Capul este: „Extremitatea superioară a corpului omenesc unde se află creierul...Minte, gândire, judecată...căpetenie, conducător, şef.“ (Dicționarul limbii române)

Trupul nostru are un cap, dar şi „trupul“ unei ţări, a unui judeţ, a unei comune, a unei întreprinderi, a unei organizaţii ect, are un cap, adică un şef, un conducător, o căpetenie. De asemenea şi Scripturile Vechiului Testament vorbesc despre oameni care reprezintă capete a unor grupări de oameni sau a unei ţări. Exemplu:

„De aceea, Domnul va smulge din Israel capul şi coada.” Isaia 9.14.
Capul casei. ***,,şi anume fiecare cap de casă.”*** I Cronici 24,.31.
Capul cetei: ***,,se făcuse capul cetei“*** I Împăraţi 11.24..
Capii seminţiilor. ***,,capii seminţiilor lui Israel:”*** I Cronici 27.16.
Capul căpeteniilor: ***,,era capul tuturor căpeteniilor.”*** I Cronici 27.3.
Capul unei ţări: ***,,Remalia va fi capul Samariei.”*** Isaia 7.9.
Capul popoarelor: ***,,cap şi stăpânitor al popoarelor.”*** Isaia 55.4.
Capete bolnave (conducători) ***,,Tot capul este bolnav,”*** Isaia1.5.

Deci conducătorul este capul celor conduşi, exemplu: Capul de eparhie, sau comunitate: episcop, preşedinte, lider, păstor, preot sau alte nume.

Capul „bisericii” catolice, este papa de la Roma; în cazul Ortodox: patriarhul, episcopul; în cazul baptist sau penticostal este: preşedintele; în cazul martorilor „corpul de guvernare”, în alte cazuri, Dumnezeu mai ştie cum îi mai cheamă. În realitate, „bisericile” sau organizaţiile care se numesc „creştine”, au o sumedenie de capete de la cele mai mici „biserici” locale, până la capul „bisericii” sau organizaţii, pe ţară sau chiar cu caracter mondial, întocmai ca organizaţiile lumeşti. Ele au copiat forma de administraţie a lumii şi au introdus în „biserici” modelul lumii. Pe nedrept sunt numite Biserici ale lui Isus Hristos, numele lor adevărat este „partide religioase.“ iar biblic, numele lor este „biserici” Diotrefiene” (Pag.115-119).

Altfel ne-a învăţat Domnul Isus, citim: ***„Isus le-a zis: „Împăraţii Neamurilor domnesc peste ele; şi celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiţi aşa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie***

ca cel mai mic; şi cel ce cârmuieşte, ca cel ce slujeşte.) Luca 22:26. Adică: ***,,Voi să nu fiţi aşa” ,,cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic.”*** Ei bine! Biserica Domnului Isus Hristos, nu este ,,aşa ca cele de astăzi. S-a înţeles bine? Nu este aşa! Biserica lui Dumnezeu are un singur cap şi un singur trup, chiar dacă se adună în mai multe locuri, citim: ***„aţi fost chemaţi, ca să alcătuiţi un singur trup.”*** Coloseni 3:15. ***Este un singur trup”,*** Efeseni 4:4. Ne întrebăm: „Ce trup este acela cu mai multe capete? Mai au aceste trupuri (ale „bisericilor” actuale) chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, când au mai multe capete? Orice credincios este parte din mădularele unicului Trup a lui Isus Hristos şi este condus direct de El, (Capul) de unde pornesc: deciziile, hotărârile, comenzile, fără intermediul altor capete.

Nu există un învăţat sau neînvăţat, teolog sau laic, care să poată construi o Biserică adevărată, după modelul celor pe care le avem noi astăzi. Biserica este de natură divină şi pentru ca să construieşti o „biserică” cu mai multe capete, (ca şi cele existente) trebuie să schimbi ordinea în natura divină, să faci alte legi şi să le înlocuieşti pe cele din biblie. Oamenii „bisericilor” de astăzi au schimbat şi au scos afară din Scripturi o mulţime de legi fundamentale şi-au trebuit să creeze, să adauge, tot atâtea legi prin care să poată face „bisericile” în forma în care se găsesc astăzi. Numai după ce au schimbat ordinea şi rânduiala pusă de Dumnezeu în formarea Bisericii Sale, a fost cu putinţă să construiască „bisericile” aşa cum arată ele acum. Dar totuşi Dumnezeu are o Biserică în care numai: ***„Hristos este capul Bisericii, El, mântuitorul trupului.”*** Efeseni 5:23, chiar dacă lumea nu o cunoaşte ea trăieşte în inimile şi sufletele oamenilor Lui Dumnezeu.

*

„Căpeteniile cetăţii judecă pentru daruri, preoţii
lui învaţă pe popor pentru plată, şi proorocii lui proorocesc
pe bani; şi mai îndrăznesc apoi să se bizuie pe Domnul
şi zic: „Oare nu este Domnul în mijlocul nostru?
Nu ne poate atinge nici o nenorocire!” Mica 3:11

*

„Fiţi treji, şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă tîrcoale ca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să înghită." 1 Petru 5:8â

*

„Pe voi înşivă încercaţi-vă dacă Sunteţi în credinţă. Pe voi înşivă cercaţi-vă. Nu recunoaşteţi voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă Sunteţi lepădaţi." 2 Corinteni 13:5

91

,,Oricine o ia înainte, şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu." 2 Ioan 1:9.

Mai departe ne vom ocupa mai amănunţit de acest lucru în capitolele următoare, ca să putem cunoaşte bine Biserica adevărată.

Trupul Domnului Isus

,,*care este Biserica"* şi mădularele din care este format

Apostolii ne spun că Biserica este trupul Domnului Isus, este ca şi trupul unui om. Citim: ***„pentru trupul Lui,***(Isus) ***care este Biserica."*** Coloseni 1:24. De aceia mai întâi trebuie: ***„Să-L cunosc pe El."*** Filipeni 3:10

(La o mică întrunire de credincioşi, câţiva se lăudau că ei îl cunosc pe Isus, dar un frate îi întreabă: „Cum este Isus?" Toţi au făcut ochii mari deoarece li s-a părut o întrebare nepotrivită. După o clipă de tăcere cineva spune: „Domnul Isus este blând!" „Domnul Isus este dragoste!" etc. şi fratele răspunde: „blândeţea şi dragostea sunt hainele care îmbracă trupul Domnului Isus: „Dar Isus cum este?" Toţi au tăcut ca şi cum ar fi fost o întrebare fără răspuns, sau o întrebare nebună, deoarece ei nu cunoscuse niciodată pe Domnul Isus, aşa cum este arătat în Scripturi).

a. „tot aşa este şi Hristos." 1Corinteni12:12

,,Adică cum?"

Să fim atenţi la versetul următor: ***„Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare şi după cum toate mădularele trupului, cu toate că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot aşa este şi Hristos."*** 1Corinteni12:12 Din versetul acesta se înţelege că Biserica este întrupată în Insuşi fiinţa Domnul Isus. Citim din nou. ***„trupul Lui, care este Biserica."*** **Coloseni 1:24.** Şi Domnul Isus: ***„El este Capul trupului, al Bisericii."*** **Coloseni 1:18**, şi Biserica este formată din mădularele trupului Lui citim: ***,,pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui,."*** Efeseni 5:30. Înţelegem că Biseica, este înfăţişată prin cel mai obişnuit lucru de sub soare adică printr-un trup omenesc. Pe scurt: Biserica este ca un trup omenesc. De ce?: Pentru că: ***„Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Lui."*** Geneza 9:6 şi trupul omului poartă în sine: ***„asemănarea lui Dumnezeu."*** Geneza 5:1 şi a Domnul Isus, care: ,,***este chipul Dumnezeului celui nevăzut."*** Coloseni 1:15

De aceea, pentru ca orice om simplu să poată înţelege uşor cum este Biserica, Biblia ne-o arată ca pe un trup al unui om. Ca să ne încredinţăm bine de lucrul acesta mai citim şi versetele următoare!.***,,Voi sunteţi trupul lui Hristos şi fiecare, în parte, mădularele lui."*** 1 Corinteni 12:27 ***,,Isus avea să moară ... ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi."*** Ioan 11:51,52

92

„El este Capul trupului, al Bisericii." Coloseni1:18

„Este un singur trup." Efeseni 4:4

„Neamurile..., alcătuiesc un singur trup cu noi." Efeseni 3:6

,,noi, care suntem mulţi, alcătuim un singur trup în Hristos; Rom." 12:5

Ce este un trup? „Trupul unei fiinţe este totalitatea organelor unei fiinţe vii. (Dicţionarul limbii române) Deci, trupul este mai multe organe, (mădulare, părţi) care sunt legate împreună: ***„cu ajutorul încheieturilor şi legăturilor",*** Col. 2:19. Acelaşi lucru ne spune şi Scriptura cu deosebirea că

„organele“ sunt numite „mădulare“, citim: ***,,Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe.”*** I Corin.12.14. ***„Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup.”*** I Corinteni 12.20 (Vorbeşte despre Biserică, ea este un trup: format, clădit sau alcătuit din mai multe mădulare, (organe, părţi).

b. Mădularele trupului Domnului Isus

În Biblie ne vorbeşte de multe ori despre mădularele trupului Bisericii şi ne învaţă că: după cum trupul nostru este alcătuit din mădulare (organe, părţi) tot aşa este şi trupul Bisericii Domnului Isus care este Biserica.

,,Voi sunteţi trupul lui Hristos şi fiecare, în parte, mădularele lui.” 1 Corinteni 12:27

,,Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare şi mădularele n-au toate aceeaşi slujbă, tot aşa şi noi, care suntem mulţi, (biserica) ***alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.”*** Romani 12:4,5.

,,pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui,.” Efeseni 5:30

,,pentru că suntem mădulare unii altora.” Efeseni 4:25

Înţelegem de aici, că Biserica Trupul Domnului Isus este format din mai multe organe părţi, dar: ***„Este un singur trup”*** Efeseni 4:4

c. Ce sunt aceste mădulare din care este formată Biserica?

Biblia ne învaţă că aceste mădulare sunt slujitorii cu darurile, slujbele, şi lucrările lor. Citim cu atenţie versetele de mai jos: ***,,Voi sunteţi trupul lui Hristos şi fiecare, în parte, mădularele lui. Şi Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învăţători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor şi vorbirii în felurite limbi.”*** 1 Corinteni 12:27,28. În aceste vesetele ne spune căci credincioşi sunt trupul Domnului Isus şi că: ***,,fiecare, în parte, mădularele lui.”*** apoi ne dă exemplu câteva feuri de slujitori şi slujbe, arătândune că biserica are mai multe feluri de slujitori care lucrează în în mai multe slujbe: ***„Sunt felurite slujbe” ... Sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi.*** 1 Corinteni 12:,5,6

Deci aşa cum într-un trup avem mădulare (organe), mâini picioare,

ochi. urechi, etc. tot aşa şi Biserica adevărată are apostoli, învăţători, prooroci, cei cu darul minunilor, etc. Apostolul Pavel explică în romani şi mai amănunţit acest lucru: ***,,Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare şi mădularele n-au toate aceeaşi slujbă, tot aşa şi noi, care suntem mulţi, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuinţeze după măsura credinţei lui. Cine este chemat la o slujbă, să se ţină de slujba lui. Cine învaţă pe alţii, să se ţină de învăţătură. Cine îmbărbătează pe alţii, să se ţină de îmbărbătare.”*** Rom. 12:4-8.

Înţelegem că după cum trupul are multe mădulare, de care se slujeşte, tot aşa şi Biserica are multe feluri de slujitori de care se slujeşte şi fiecare fel de slujitori este un mădular în trupul Bisericii şi fiecare slujitor este o parte dintr-un mădular, am citit mai sus: ***,,fiecare, în parte, mădularele lui” ,,dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.”*** Un credincios nu este un mădular întreg, ci doar o parte dintr-un mădular. Vedem din cele de mai sus că un mădular înseamnă o slujbă cu toţi slujitori ei. Adică un fel de slujitori care fac aceeaşi slujbă. Mai multe feluri de slujbe cu slujitorii lor şi slujbele lor formează: ***„trupul Lui, care este Biserica.***” Coloseni 1:24 Ne gândim la un şantier: fierari cu fierăria, zidari cu zidăria, dulgheri cu dulgheria, ect. formează mădularele din care este alcătuit trupul intreprinderi. Tot aşa: Evanghelişti cu evanghelizarea, învăţătorii, cu învăţătura, prooroci cu proorocia, cei cu slujba îmbărbătării cu îmbărbătarea, etc. formează Biserica; ca şi trupul nostru :ochii cu vederea picioarele cu mersul, mâinile cu lucru, urechile cu auzul etc.

*

„De aceea toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărţi pecetluite. Dacă o dai cuiva care ştie să citească, şi-i zici „Ia citeşte!” El răspunde: „Nu pot, căci este pecetluită!” Isaia 2

*

„Un fiu cinsteşte pe tatăl său, şi o slugă pe stăpânul său. Dacă sînt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine? Dacă sînt Stăpân, unde este teama de Mine? zice

Domnul oştirilor către voi, preoţilor, care nesocotiţi Numele Meu, şi care ziceţi: „Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?” Maleahi 1:6

94

„Chiar şi cocostârcul îşi cunoaşte vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica şi cocorul îşi păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaşte Legea Domnului!” Ieremia 8:7

Darurile, slujbele şi lucrările trupului Bisericii adevărate (Care sunt acelea?)

a. 1 Corinteni 12 de la 4 la 30

(citim verset cu verset.)

„ia seama bine la citire,” 1 Timotei 4:13

Vers.4.5,6. ***,,Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh; Sunt felurite slujbe, dar este acelaşi Domn; Sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi”***

Din aceste trei versete învăţăm că: Dumnezeu (1 Cor. 12:28) prin Domnul Isus (Efe. 4:8) şi Duhul Sfânt (1 Cor. 12:8) a dat credincioşilor din Biserica adevărată:

1. mai multe feluri de daruri: iar la daruri a dat:
2. mai multe feluri de slujbe: ca să lucreze în
3. mai multe feluri de lucrări şi cu aceste daruri, slujbe şi lucrări, Dumnezeu: ***,,lucrează în toţi” (Şi prin toţi:*** Efeseni 4.6).

Să comparăm cum este azi în „biserici” „Bisericile” noastre nu au niciun fel de slujbă întreagă (dintre cele scrise în Scripturi), nici un fel de slujitori adevăraţi, care să semene cu cei scrişi în Scripturi, şi niciun fel de lucrare, care se potriveşte cu cele din Scripturi, ci au comprimat cele mai importante slujbe şi cei mai importanţi slujitori într-o singură slujbă şi într-un singur fel de slujitori, pe care i-a numit „predicatori”, „păstori”, „preoţi”, „servi”, „lucrători” etc.

vers 7. ***„Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.”*** Deci, Duhul Sfânt descoperă şi arată la fiecare credincios ce, cum, cât, când şi unde să lucreze spre folosul altora. În Biserica adevărată, Duhul Sfânt nu lucrează numai cu un om (popă, păstor sau alt duhovnic) şi câţiva pe lângă el, ci: ***„fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.”***

În comparaţie cu credincioşii de astăzi.

La peste 90 la sută din credincioşii ortodocşi, catolici şi protestanţi, nici prin minte nu le trece, că Duhul Sfânt le dă şi lor ***„fiecăruia”*** dar, slujbă şi lucrare cu care să fie de folos celorlalţi, ***(„spre folosul altora”).*** Dar şi păstorii, liderii şi toţi duhovnicii din formaţiile neo-protestante: baptişti, penticostali, adventişti şi alţii, se străduiesc în ultimele decenii şi mai ales acum, să scoată partea aceasta de Scriptură din mintea credincioşilor lor. Cu toate că Biblia nu vorbeşte, că vreo Biserică ar fi avut un predicator sau câţiva (fiindcă toţi sunt predicatori) , dar nu le pasă, toţi îşi pun predicatori şi cântăreţi şi merg la adunare ascultă predica şi îşi văd de treaba lor. E cum ai merge la teatru, văd piesa şi actorii care şi cum joacă, apoi merg acasă comentând. Ba mai bine zis: rar când mai

95

comentează cineva, cei mai mulţi nici nu mai comentează, că au uitat până acasă, sau prea puţini ţin minte din ce s-a vorbit la „biserică” în ziua respectivă, deoarece nici măcar nu-i interesează:

vers.8-10. ***„De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune; altuia, să vorbească despre cunoştinţă, datorită aceluiaşi Duh; altuia credinţa, prin acelaşi Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin acelaşi Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; şi altuia, tălmăcirea limbilor”*** Aici vedem că nu i s-a dat unui singur om să lucreze cu mai multe daruri şi mai multe slujbe, în mai multe feluri de lucrări, ci unuia i s-a dat să slujească şi să lucreze cu un dar, într-o slujbă, şi *altuia,* deci altuia i s-a dat să slujească şi să lucreze cu un alt dar, în altă slujbă. Şi, ca să înţelegem, repetă de şapte ori cuvântul *„altuia.”* Tot în versetele de mai sus ne spune şi ce fel de dar, slujbă şi lucrare se dă la fiecare.

În comparaţie cu „credincioşii” de astăzi

Astăzi la popa, la păstorul, la liderul, la predicatorul şi la câţiva pe lângă ei, li s-au dat toate darurile, slujbele şi lucrrile duhovniceşti, (cele mai importante) până au zăpăcit pe toţi credincioşii cu slujirea lor. Stau oamenii şi-i ascultă ca bolovanii de

piatră într-o carieră dar nu aud nimic: eventual ceva glume sau ceva ilustraţii de senzaţie. Cine mai ştie astăzi ce daruri, ce slujbe, ce lucrări au fost date de Duhul Sfânt la fiecare credincios, adică şi lui care stă şi ascultă? Dacă cineva mai citeşte pe aici sau le mai aminteşte de ele, parcă le-ai spune că acestea au fost date la cei din epoca de piatră, dar când îi spui că i-a fost dat şi lui, un dar din acestea, o slujbă din acestea şi o lucrare din acestea, e ca şi cum ai spune o glumă bună sau o glumă proastă. Si este adevărat! Darurile, slujbele şi lucrările de mai sus şi altele, a fost date la fiecare credincios a lui Dumnezeu şi nu la credincioşii popii, ai păstorului, ai cultului, ai unei „biserici" de piatră sau ai formaţiei din care face parte.

vers. 11. ***„Dar toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voieşte"*** Pentru a doua oară în acest capitol se precizează că: Duhul Sfânt pune în slujbă pe fiecare credincios. Şi ***„toate aceste lucruri" (***de punere în slujbă, de ordinare în lucrare, de dăruire a darurilor, etc.:) ***„le face unul şi acelaşi Duh"*** şi nu dă daruri, slujbă şi lucrare numai la unul sau la câţiva pe lângă el, ci: ***„dă fiecăruia în parte"*** şi mai mult: Duhul Sfânt: ***„dă…cum voieşte."*** Deci nu cum voieşte adunarea (biserica), nu cum voiesc păstorii, liderii conducătorii sau alţi duhovnici, ci cum voieşte EL, adică: Duhul Sfânt fără să se ghideze după prevederile omeneşti.

vers.12. ***,,Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, cu toate că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot aşa este şi Hristos."*** Aici, Domnul Isus Hristos şi credincioşii Lui, sunt o unitate spirituală înfăţişată printr-o fiinţă umană. El Capul şi credincioşii Lui sunt Trupul Său; format sau alcătuit din mai

multe organe, (mădulare) şi anume: mai multe feluri de slujitori, care au slujbe şi lucrări deosebite, unii faţă de ceilalţi; ca organele trupului nostru care au funcţii diferite; dar sunt unite într-un singur trup şi conduse de un singur cap, printr-un singur Duh.

Pe scurt: Ne uităm la Biserică ca şi la un trup uman şi vedem capul (creierul) care simbolizează pe Domnul Isus; apoi mâinile, picioarele, urechile, ochii, nasul, etc. care simbolizează evanghelişti, prooroci, învăţători; pe cei ce vorbesc despre înţelepciune; pe cei ce vorbesc despre cunoştinţă;pe cei cu darul îmbărbătării; etc. Toţi împreună sunt uniţi într-un singur duh şi lucrează într-o unitate, ca şi organele trupului nostru, cu toate că au slujbe diferite, daruri diferite şi lucrări diferite.

vers.13. ***,,Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh."***

Cu toate că Biserica este alcătuită din diferite naţionalităţi, clase sociale, din multe feluri de slujitori, şi slujbe şi lucrează în multe feluri de lucrări, în ea nu există dezbinare, pentru că în ea lucrează un singur Duh Sfânt.

In comparaţie cu ce se întâmplă astăzi

Dacă spune cineva, că credincioşii actuali un singur Duh, înseamnă că şi-au pierdut noţiunea de realitate. Duhurile lor se luptă între ei şi s-au împărţit în diferite confesiuni care nu se pot uni, se resping, nu colaborează împreună, nu se roagă împreună, nu se adună împreună, nu le place împreună. Pe de altă parte, liderii lor, capetele lor îi ţin la distanţă pe unii de alţii, deci nu poate fi vorba de o unitate a Duhului, pentru că nu sunt: ,,***un singur trup***"vers.11 şi nu sunt: ***„adăpaţi dintr-un singur Duh."***

vers.14.***,,Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe."***

Înţelegem că, Biserica adevărată nu este alcătuită dintr-un singur fel de slujitori, ci din mai multe, (aşa cum ne-a arătat la versetul 8-10 de mai sus).

vers. 15,16: ***Dacă piciorul ar zice: ,,Fiindcă nu Sunt mână, nu sînt din trup" -nu este pentru aceasta din trup? Şi dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sînt ochi, nu sînt din trup" -nu este pentru aceasta din trup?*** Dacă un credincios adevărat lucrează într-o slujbă care i se pare că nu ar fi chiar aşa importantă ca a altuia şi vede pe celălalt că lucrează în altă slujbă care i se pare mai importantă; nu trebuie să fie îngrijorat, ca şi cum nu face parte din trupul Biserii, deoarece***: ,,mădularele trupului, care par mai slabe, sînt de neapărată trebuinţă."*** 1 Cor. 12:22.

vers.17: ***„Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul?"*** Aici ne spune că dacă tot trupul ar fi ochi, n-ar mai avea urechi; dacă tot trupul ar fi urechi, n-ar mai fi nas. Deci ar fi infirm, handicapat. Ne învaţă: că dacă toţi ar lucra într-o slujbă, să zicem, ca evanghelişti sau învăţători, n-ar mai fi prooroci sau cei cu darul deosebirii duhurilor sau a cârmuirii etc. Înţelegem că trupul Bisericii ar fi infirm, dezmembrat, handicapat, fără toate felurile de slujitori.

Notă: Poate unii vor fi şocaţi, că între mădularele trupului Bisericii sînt

97

şi cele ale vorbirii în limbi, proorocia văzătorilor, vindecare şi minuni, care practic nu le au în realitate „bisericile” cunoscute, ci numai teoretic, doar unele din ele. Eu cred, că dacă am lucra cinstit cu cele pe care le avem deja, Dumnezeu le-ar aduce toate mădularele adevărate şi ar face de ruşine pe cele false, care bîntuie prin unele „biserici.”

vers.18. ***„Acum, deci, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum a voit El.”*** Este spus a doua oară, numai în acest capitol, că Dumnezeu pune mădularele (slujitorii) şi că le pune cum vrea El. Ne dăm seama, acum, ce grav păcat este acesta de a pune (noi oamenii) sau de a instala (noi oamenii), slujitori duhovniceşti? Adică, de a instala (noi oamenii) mădulare pe trupul „bisericilor” noastre. Dar adevărul este, că noi nu putem pune mădulare adevărate în trupurile noastre, ci putem pune numai proteze. Nici în Biserica adevărată, credincioşii nu pot pune slujitori duhovniceşti adevăraţi, ci doar slujitori falşi. Deci, în Biserica adevărată, Dumnezeu pune mădularele de slujbă. Dumnezeu pune slujitorii şi El le dă de lucru

Cine pune slujitori în „bisericile” de astăzi; „Dumnezeu sau oamenii?” Nu înţeleg de ce trebuie să spunem că Dumnezeu a dat slujitorii „bisericilor” de astăzi, când ştim bine că oamenii îi pregătesc în şcoli şi noi îi punem pe cei care ne plac, sau mai vin şi stau şi ei pe capul nostru şi dacă nu ne plac. Oare sînt puşi de Dumnezeu slujitorii „bisericilor” de azi, cînd îi căutăm, îi votăm, îi instalăm, noi oamenii? Noi oamenii ne putem păcăli unii pe alţii, dar oare Dumnezeu nu vede?

vers.19. ***„Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?”*** Aici arată, că dacă toate mădularele (slujitorii cu slujbele) ar fi comprimaţi într-un singur mădular (un fel de slujitori), atunci unde ar fi trupul sau ce fel de trup ar fi?

In comparaţie cu ce se întâmplă astăzi Astăzi avem un singur fel de slujitori, (un singur mădular) care se numesc predicatori, preoţi, păstori, ect. şi nimeni nu se întreabă: ce fel de trup mai este şi acesta?

vers.20. ***„Fapt este că Sunt mai multe mădulare, dar un singur trup”.*** Faptul că Biserica este alcătuită din mai multe feluri de slujitori (daţi de Dumnezeu , nu de oameni), cu mai multe feluri de slujbe (date de Dumnezeu şi nu de oameni), dovedeşte că sânt trupul Bisericii Domnului Isus Hristos.

In comparaţie cu ce se întâmplă astăzi

Tot aşa şi în „bisericile” actuale, faptul că (cu mici excepţii) sânt numai un fel de slujitori duhovniceşti,din cei scrişi în Scripturi, care se numesc păstori, preoţi sau predicatori, etc. dovedeşte că nu sunt Trupul Domnului Isus. Deoarece în Trupul Bisericii Domnului Isus: ***„sînt mai multe mădulare.”***

vers.21,22 ***„Ochiul nu poate zice mânii: „N-am trebuinţă de tine”; nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuinţă de voi.” „Ba mai mult, mădularele trupului, care par mai slabe, sînt de neapărată trebuinţă.”*** Deci un fel de slujitori nu poate zice celuilalt fel de slujitori că n-

98

au trebuinţă de ei, pentru că sînt slabi sau nepotriviţi. Ba mai mult, aici ne învaţă că slujitorii care ne par mai slabi, cu mai puţină putere de a lucra, ***„sînt de neapărată trebuinţă.”*** sînt strict necesari.

In comparaţie cu ce se întâmplă astăzi:„Bisericile” actuale au înlăturat slujitorii mai slabi, cu toate că ***„sînt de neapărată trebuinţă”*** iar acum se usucă stând pe picioare umblând după slujitori de elită. Se poate spune oare că trupul „bisericilor” de azi au Duhul Sfânt, când sau lepădat de aceste mădulare mai slabe şi le-a scos din lucru? Eu spun „nu!”

<u>vers. 23,24</u> ***„Şi părţile trupului, care par vrednice de mai puţină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Aşa că părţile mai puţin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumuseţe.” „pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în aşa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste:”*** Aici ne spune că în Biserică sunt slujitori care ni se par nouă că n-ar fi vrednici de aceeaşi cinste ca şi ceilalţi. Sau că anumite mădulare (slujbe şi slujitori) ar fi vrednice de mai multă cinste ca şi celelalte. Dar la cei mai slabi, (în Biserica adevărată) fraţii le dau mai multă cinste decît la cei care au cinste. Biblia ne învaţă că, pe acei ce au cinste, nu trebuie să-i împodobim cu mai multă cinste, deoarece aceştia au de la Dumnezeu mai multă cinste, ci să-i ridicăm pe cei mai slabi

Ce se întâmplă în „bisericile” de astăzi?

Cine nu vede că, în „bisericile” de astăzi, toţi „credincioşii” dau mai multă cinste celor ce au mai multă cinste, iar pe cei cu mai puţină cinste nimeni nu-i ia în seamă ca

slujitori. Se dă mai multă cinste celor ce predică frumos, cântă frumos, vorbesc mai frumos, sunt mai înţelepţi, etc. Iar pe cei lipsiţi de cinste sau cu mai puţină cinste, îi trec cu vederea, ba chiar îi desfiinţăm ca mădulare de slujbă. Se poate spune că „bisericile" de astăzi respectă cuvântul Domnului şi sunt ale lui Hristos?

vers. 25. ***„ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele.*** Oriunde sînt scoşi în evidenţă anumiţi oameni, mai potentaţi, care li se dă mai multă întâietate decît la ceilalţi, se produce o dezbinare tacită la început, apoi generează ură care cu timpul ia proporţii mergând, uneori, până la dezastru. Dar credincioşii Bisericii adevărate se îngrijesc mai mult de cei mai slabi şi nebăgaţi în seamă, ca să se facă o potrivire. În felul acesta se realizează aceea părtăşie spirituală care caracterizează Biserica adevărată.

Vers.26 ***,,Şi dacă sufere un mădular, toate mădularele sufăr împreună cu el; dacă este preţuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el.*** In Biserica adevărată, când un fel de slujitori au probleme şi ajung în greutăţi, şi ceilalţi suferă, şi pe ceilalţi îi doare. Şi dacă la unii le merge bine toţi se bucură.

În comparaţie cu ce se întâmplă astăzi

Nimeni nu suferă că au fost stârpite din trupul „bisericilor" toate mădularele sau că le-a pus în neputinţa de a lucra. Adevărul este că nu mai suferă nimeni, deoarece s-au vindecat aşa infirmi şi acum nu mai doare;

99

dar oare va mai fi bucurie la nunta Mielului cu o mireasă infirmă*?* Se va mai zice: ***„Să ne bucurăm, să ne veselim şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului;?*** Apocalipsa 19:7. Sau Mirele (Isus) îşi va sărbători nunta cu o asemenea mireasă?

vers. 27. ***,,Voi Sunteţi trupul lui Hristos, şi fiecare, în parte, mădularele lui."*** Înainte de a încheia acest capitol, ne arată că s-a vorbit despre Trupul Domnului Isus (Biserica) şi că fiecare sîntem parte din mădularele Lui. Deci, fiecare sîntem parte dintr-un fel de slujitori care slujesc în Biserica Domnului Isus. De-aceea în versetul următor dă exemplu:

vers.28-30. ***,,şi Dumnezeu a rânduit în Biserică,***(adică aşa cum a rânduit mădularele în trup) ***întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învăţători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, şi vorbirii în felurite limbi. ,,Oare toţi sînt apostoli? Toţi sînt prooroci? Toţi sînt învăţători? Toţi sînt făcători de minuni? Toţi au darul tămăduirilor? Toţi vorbesc în alte limbi? Toţi tălmăcesc?"***

Acum pot să înţeleagă şi oamenii simpli că biserica - trupul Domnului Isus- este formată din organe, care au diferite funcţii şi anume: din slujitori care au diferite slujbe şi care lucrează în diferite lucrări. Că aceşti slujitori sînt puşi de Dumnezeu şi nu de oameni. Sînt puşi prin Domnul Isus şi Duhul Sfânt şi nu de altcineva. Poate cineva îşi va da seama de gravitatea faptului de a alege slujitori, prin care i-au pus pe ceilalţi în neputinţa de a lucra, devenind neputincioşi şi nefolositori lucrării.

*

„tu, care te măguleşti că eşti călăuza orbilor, lumina celor ce sînt în întuneric, povăţuitorul celor fără minte, învăţătorul celor neştiutori, pentru că în Lege ai dreptarul cunoştinţei depline şi al adevărului; - tu deci, care înveţi pe alţii, pe tine însuţi nu te înveţi? ... Tu, care te făleşti cu Legea, necinsteşti pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? Căci „din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri" Romani 2.19-24

*

„Ţi s-a arătat, omule, ce este bine, şi ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci deptate, să iubeşti mila, şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" Mica 6:8

*

,,Totuşi ai în Sardes câteva nume, care nu şi-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcaţi în alb, fiindcă sînt vrednici." Apocalipsa 3:4

100

Mai dăm cîteva texte ca să putem vedea şi mai bine cum este şi cum funcţionează Biserica adevărată.

b. Romani capitolul 12 (cîteva versete)

vers. 4,5. ***„Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare***, (organe) ***şi mădularele n-au toate aceeaşi slujbă, tot aşa, şi noi, care sîntem mulţi, alcătuim un singur trup în Hristos;.***

Şi din nou ne spune că Biserica este clădită, formată din mai multe feluri de slujitori, cu mai multe feluri de slujbe, ca şi trupul nostru,

vers.5. ***„dar, fiecare în parte, Suntem mădulare unii altora"*** Ne spune că fiecare suntem doar părţi din trup şi că ne slujim unii pe ceilalţi.

Pentru a se crea confuzie, (lipsă de orientare) slujitorii actuali învăţă şi mulţi înţeleg, că fiecare credincios este un mădular întreg, ca şi cum Biserica ar avea o sumedenie de mîini, de ochi, de picioare etc. Nu-şi dau seama că asemenea trup n-ar avea niciodată asemănarea Domnului Isus şi nici chipul lui Dumnezeu. Această frază este repetată şi în 1 Corinteni 12.27. ***„Voi sînteţi trupul lui Hristos, şi fiecare, în parte, mădularele lui".*** Deci fiecare sîntem parte din mădularele Lui şi nu mădulare întregi. Mădular înseamnă mai mulţi „credincioşi" care fac aceiaşi slujbă. Versetul următor ne explică şi mai clar acest lucru.

vers. 5,6. ***„..sîntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: „cine are darul prorociei, să-l întrebuinţeze după măsura credinţei lui."*** Citind versetele patru şi cinci se vor încredinţa, că în adevăr, despre slujitorii Bisericii este vorba, când vorbeşte despre mădularele trupului. (Pornind de la faptul că toţi credincioşii sunt slujitori)

În continuare ne învaţă cum să slujească mădularele cu slujbele şi darurile lor. Exemplu:

vers.7,8. ***„Cine este chemat la o slujbă, să se ţină de slujba lui."*** Şi iar ne dă ca exemplu: ***„Cine învaţă pe alţii, să se ţină de învăţătură, Cine îmbărbătează pe alţii, să se ţină de îmbărbătare"***

Dacă până aici ni s-a vorbit de mai multe ori indirect, ca fiecare credincios să se ţină de o singură slujbă, din mai multe feluri de slujbe. (1 Corinteni 12:5). Acum ni se spune direct că, fiecare să se ţină de o singură slujbă: Adică: cei ce învaţă să se ţină de slujba învăţăturii, iar cei ce îmbărbătează să se ţină de slujba îmbărbătării. **vers. 10,** ***„În cinste, fiecare să dea întâietate altuia."*** Deci, fiindcă până aici a fost vorba de slujitori şi slujbe, ne dăm seama că acum ne spune că: atunci când credincioşii lucrează împreună, fiecare să-l lase pe celălalt mai întâi să slujească. Asta nu înseamnă să fim leneşi, ci să fim silitori şi neobosiţi: Citind mai departe spune:

vers. 10,11. ***„În sîrguinţă,*** (silinţă, hărnicie) ***fiţi fără preget.*** (fără întrerupere, neobosiţi) ***Fiţi plini de rîvnă*** (a dori din toată inima) ***cu duhul. Slujiţi Domnului."*** Acestea două cuvinte din urmă sună ca o poruncă prin care ne spune să slujim Domnului. Adică să ne facem slujba care ne-a fost dată fiecăruia.

101

,,După câte am văzut eu, numai cei ce ară fărădelegea şi semenă nelegiuirea îi seceră roadele!" Iov 4:8

c. Epistola către Efeseni, capitolul 4

(cîteva versete)

vers.4. ***,,Este un singur trup, un singur Duh, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre."***

Nu sînt o mulţime de trupuri, nici o mulţime de duhuri: ortodox, baptist, penticostal, etc. ci: ***,,Este un singur trup, un singur Duh,"*** în care este unitate.

vers.5 ***,,Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez."*** Nu are creştinismul adevărat mai mulţi domni, nici mai multe credinţe şi nici mai multe boteze. Toţi au acelaşi Domn, toţi au aceiaşi credinţă, şi toţi sînt botezaţi în acelaşi fel.

vers.6. ***,,Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, ... care lucrează prin toţi şi care este în toţi".*** Dumnezeu nu lucrează numai prin unii ci lucrează prin toţi copii Lui. Trupul Domnului Isus; ***„îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi*** „ vers16

vers.8. ***„S-a suit sus, a luat robia roabă, şi a dat daruri oamenilor."*** E vorba de Domnul Isus care s-a înălţat la cer şi apoi a dat daruri oamenilor Lui. Înţelegem că darurile nu se dau de jos de la oameni, ci vin de sus şi sunt date de Domnul Isus. Darurile de la oameni sau date prin şcoli teologice, au făcut distrugerea aceasta pe care o vedem astăzi (prin prisma Bibliei) în „biserici".

vers.11. ***„Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători",*** Aici ne arată din nou, indirect, că fiecare lucrează într-o slujbă. Că la unii li s-a dat o slujbă şi la alţii altă slujbă. „ ***fiecăruia după puterea lui.*** Matei 25:15

vers.12. ***,,pentru desăvîrşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos."*** Versetul 12 este legat de versetul 11 şi ne spune că slujitorii sunt daţi pentru lucrarea de maturizare a credincioşilor şi pentru creşterea lor spirituală.

vers.14 ***,,ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vînt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire;"*** Biblia ne cere: ***,,Fraţilor, nu fiţi copii la minte; ci, la răutate, fiţi prunci; iar la minte, fiţi oameni mari."*** 1 Corinteni 14:20

vers. 16. ***,,Din El tot trupul, bine închegat şi strîns legat, prin ceia ce dă fiecare încheitură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste."***

Deci încă odată (pentru a cîta oară) spune că în Biserica lui Dumnezeu fiecare credincios lucrează la creşterea Ei.

*

„Duceţi-vă şi voi în via mea" le-a zis el „şi veţi primi ce va fi cu dreptul." Matei 20:7

,,chiar dacă-i scriu toate poruncile Legii Mele, totuşi ele sînt privite ca ceva străin." ." Osea 8:12. Ce adevăr!

d. Mădularele Trupului Bisericii (Recapitulare pe scurt)

1. **Evangheliştii;** care duc vestea bună la cei pierduţi, formează un mădular în Trupul Bisericii, citim: ***„El a dat... pe alţii, evanghelişti;"*** Efeseni 4.11***,,Filip evanghelistul",*** Fapte 21:8. ***,,fă lucrul unui evanghelist",*** 2 Timotei 4:5

2. Proorocii; Proorocia este descoperirea lucrurilor viitoare, de pildă: învierea morţilor, judecata viitoare, viaţa veşnică, pedeapsa veşnică, etc. Aşa că: ***„avem cuvântul proorociei făcut".*** 2 Pet 1:19. (cu acest cuvânt făcut) se zideşte sufleteşte Biserica, citim: ***„cine prooroceşte, zideşte sufleteşte Biserica."*** 1 Corinteni 14: 4. Nu excludem pe cei care au cu adevărat descopere tainelor inimii. 1 Corinteni 14:25. Sau sînt văzători. 1Samuel 9.9. Deci: ***„Dumnezeu a rînduit în Biserică,... prooroci",*** I Corinteni 12.28 ***„şi El a dat; ... pe alţii, prooroci;"*** Efes. 4.11. ***„cine are darul proorociei, să-l întrebuinţeze"*** Romani 12.6. ***„De pildă... îi este dat;... altuia, proorocia;"*** I Corinteni 12.10.

3. Învăţătorii; care se ocupă cu învăţătura: ***„Cine învaţă pe alţii, să se ţină de învăţătură",*** Romani 12.7 pentru că: ***„Dumnezeu a rînduit în Biserică;... Învăţători"*** I Corinteni 12.28. ***„şi El*** (Hristos) ***a dat; ...şi învăţători",*** Ef,4.11. Dar învăţători sunt recunoscuţi după slujba pe care o fac fără să poarte numele de învăţător: ***,,Voi să nu vă numiţi Rabi! Fiindcă Unul singur este Învăţătorul vostru: Hristos, şi voi toţi Sunteţi fraţi."*** Matei 23:8

Notă: Cu toate că bătrânii Bisericii, care păstoresc şi cârmuiesc Biserica, pot să se ocupe şi ***„de învăţătura pe care o dau altora"*** (1Timotei 5:17), ei nu sînt învăţătorii despre care se vorbeşte mai sus. Biblia face deosebire între învăţători şi bătrânii Bisericii care supraveghează, cârmuiesc şi păstoresc. Învăţătorii au o lege care-i obligă ca să se ţină numai de învăţătură, citim: ***„Cine învaţă pe alţii, să se ţină de învăţătură"*** Romani 12:7 De asemenea îi pomeneşte separat, atât în tabela de la Romani 12,6-9 cît în cea din: 1Cor.12.28.)

4-5. Cei ce se ocupă de creşterea Bisericii în înţelepciune şi cei ce se ocupă de creşterea Bisericii în cunoştinţă; Aici avem două mădulare deosebite şi nu trebuie confundate unul cu celălalt. Se face clară deosebirea dintre ele, citim: ***„De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune; altuia,*** **(deci altuia)** ***să vorbească despre cunoştinţă."*** I Corinteni 12.8.

6. Cei ce se ocupă cu îmbărbătarea; sînt alt mădular: ***,,Cine îmbărbătează pe alţii, să se ţină de îmbărbătare."*** **Romani 12.8.** Nu şi de alte slujbe ci: ***„Să se ţină de slujba lui."*** Romani 12:7

7. Cei cu darul deosebirii duhurilor; sunt alt mădular: ***„De pildă,... îi este dat, altuia, deosebirea duhurilor;"*** 1 Corinteni 12.10

8. Cîrmuitorii; alt mădular: ***„Dumnezeu a rînduit în Biserică.. pe cei ce au darul ...cîrmuirilor",*** I Cor. 12.28. ***,,Cine cîrmuieşte, să cîrmuiască cu rîvnă;"*** Rom.12.8.

Atenţie! Aceşti cîrmuitori sînt bătrânii bisericii şi au mai multe denumiri în Biblie. (Ca să înţelegem dăm cîteva citate din Biblia traducerea GBV şi apoi din traducerea Cornilescu)De exemplu:

a. Bătrînii: ***„Bătrînii care cîrmuiesc bine."*** 1Timotei 5.17. Deci bătrînii cîrmuiesc. ***,,Sfătuiesc pe bătrînii dintre voi... Păstoriţi turma lui Dumnezeu."*** 1Petru 5:1.2 (Biblia GBV) Deci bătrînii păstoresc.

b. Păstori: ***„şi El a dat;... pe alţii, păstori"*** Efeseni 4.11 Adică pe bătrînii pe care i-a pus Duhul Sfânt ca să păstorească biserica. ***,,i-a chemat pe bătrînii Bisericii. Cînd au venit la el, le-a zis:... ,,v-a pus Duhul Sfânt...ca să păstoriţi Biserica*** " . Faptele A. 20.17,18,28. (Biblia GBV)

c. Episcopi: ***,,să aşezi presbiteri (sau: bătrâni)... Dacă este cineva fără prihană,... Căci episcopul (sau: supraveghetorul), trebuie să fie fără prihană;*** Tit 1:5,6,7 ***,,a chemat pe presbiterii Bisericii... Când au venit la el, le-a zis:... Luaţi seama, deci, la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (sau: priveghetori), ca să păstoriţi Biserica Domnului.*** Fapte 20:17,18,28.

9. Cei ce se ocupă cu ajutorarea celor în nevoie; sunt alt mădular: ***,,şi Dumnezeu a rânduit în Biserică,... pe cei ce... au darul... ajutorărilor",*** 1Corinteni 12.28. ***,,Deoarece avem felurite daruri; ... cine face milostenie, s-o facă cu bucurie."*** Romani 12.6,8. (Dacă dărnicia, milostenia şi ajutorarea este o singură slujbă şi o poate face un singur mădular, rămîne să cercetăm fiecare.)

10-11. Vorbitorii în alte limbi şi tâlmacii; ***,,De pildă,...îi este dat,...altuia, felurite limbi; şi altuia ,tălmăcirea limbilor!"*** 1 Corinteni 12.10. Sau: ***,,Toţi vorbesc în alte limbi? Toţi tălmăcesc?"*** ICorinteni 12.30. Deci, nu este o regulă ca vorbitorul în limbi să-şi tălmăcească vorbirea. Numai în cazuri speciale, când nu sînt tălmaci, vorbitorii în alte limbi pot să-şi tălmăcească vorbirea, dacă au şi darul tălmăcirii. Dar învăţătura de bază este că, - vorbitorii în alte limbi - sunt unii şi - tălmacii - alţii; aşa după cum vedem şi în aceste două versete de mai sus.

12-13. Făcătorii de minuni şi vindecătorii; Sunt încă două mădulare care nu trebuie confundate şi trebuie să facem deosebire între ele. Exemplu:

,,De pildă,... îi este dat;... altuia, darul tămăduirilor,... altuia, puterea să facă minuni;" ICorinteni 12.8,9,10. ***,,Şi Dumnezeu a rânduit în Biserică,... pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, Toţi Sunt făcători de minuni? Toţi au darul tămăduirilor?*** Corinteni 12:28-30. Se vede că peste tot sunt deosebiţi tămăduitori sau vindecători, de făcătorii de minuni.

14. Cei ce se ocupă cu învăţătura despre credinţă; sînt alt mădular. De pildă… îi este dat: ***„altuia, credinţa prin acelaşi Duh;"*** I Corinteni 12.9. (Cînd citim această frază, ni se pare că unuia i s-a dat credinţă şi

altuia nu; dar nu sunt „credincioşi" fără credinţă.) Aici în 1 Corinteni 12 este vorba de slujbe. (Citiţi versetele 4-6). Este vorba de un mădular care se ocupă cu probleme de credinţă, de aceea spune că i s-a dat: ***„altuia credinţa."*** Dacă n-ar fi vorba de slujbă, ar însemna că sînt şi „credincioşi" fără credinţă, ceea ce nu se poate.

Lista aceasta nu se citeşte niciodată. Dacă confundăm (amestecăm) evangheliştii cu păstorii, proorocii cu învăţătorii, pe cei cu slujba îmbărbătării cu cei cu slujba deosebiri duhurilor etc. nu vom putea niciodată pricepe ce este Biserica adevărată.

*

„Izbăveşte-mă de oamenii plini de vicleşug şi de fărădelege! " Psalmi. 43:1

e. Lor ce le mai rămâne?

Ce mai rămâne păstorilor, preoţilor şi altor duhovnici, dacă le luăm darurile şi slujbele furate de la evanghelişti, de la învăţători, de la cei ce îmbărbătează, de la cei cu deosebirea duhurilor, de la cei ce vorbesc despre cunoştinţă, de la cei ce vorbesc despre înţelepciune, de la bătrânii bisericii, etc. Şi dăm înapoi evanghelizarea la evanghelişti, învăţătura la învăţători, îmbărbătarea la cei ce îmbărbătează, deosebirea duhurilor la cei cu deosebirea duhurilor; vorbirea despre cunoştinţă la cei ce vorbesc despre cunoştinţă, vorbirea despre înţelepciune, la cei ce vorbesc despre înţelepciune, păstorirea luată de la bătrânii bisericii, să o dăm înapoi la bătrânii bisericii etc.

Şi dacă dăm înapoi slujbele la cei de la care au fost luate, şi dacă scoatem din „biserici" rânduielile nelegiuite de Biblie, ce mai rămâne preoţilor, păstorilor şi slujitorilor actuali? Dacă suntem sinceri îmi veţi spune: „nimic." Ba încă sunt descoperiţi ca nişte înşelători.

Şi totuşi le-au mai rămas ceva şi anume: statutul de căpetenii (capete), mari sau mici, stăpânirea şi domnia asupra „ „bisericilor" " împotriva cărora Biblia ne cere ca să luptăm. Efeseni 6:12

Prăpastia dintre „bisericile" de astăzi şi Biserica adevărată este ca de la cer la pământ. Exemplu: cine poate să-şi închipuie că se vor întoarce la Dumnezeu şi vor crede în Dumnezeu: papa, aşa-numiţii, episcopi, patriarhi, preşedinţii de culte, păstorii, preoţii, conducătorii „ „bisericilor" şi toţi cei care sau aşezat în

„biserică” mai presus de ceilalţi? Cine poate crede că aceşti oameni vor crede în Dumnezeu s-au că vor asculta de Domnul Isus, ca să se coboare alături de fraţii lor, să fie ca cei mai mici şi să se pună în urma tuturor şi de-acolo să slujească alături de ceilalţi şi să-i privească pe ceilalţi mai pe sus decât pe ei? (***„în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el înşişi.”*** Filipeni 2:3)

Cui îi pasă că au ajuns o urâciune înaintea lui Dumnezeu, cei ce s-au înălţat mai presus de ceilalţi fraţi? Duhul acesta demonic, de a fi mai presus de ceilalţi, a pătruns toată elita „bisericilor” . Ei nu vor să audă cuvintele Domnului Isus: ***„ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.”*** Luca 16:15

105

„bisericile” actuale au exact chipul lumii, chipul veacului acestuia şi nu au chipul Domnului Isus.

*

„Şi veţi şti că Eu Sunt Domnul, ale cărui porunci nu le-aţi urmat, şi ale cărui legi nu le-aţi împlinit, şi aţi lucrat după obiceiurile neamurilor care vă înconjoară.”Ezechiel 11:12

Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia

(Ce sete chipul veacului?)

„Chipul lumii acesteia trece.” I Cor. 7.31.

a. „Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia,... ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: Romani 12.2.

Despre ce chip e vorba aici? După ce citim acest verset, în context, ne dăm seama că chipul veacului acestuia despre care se vorbeşte aici, este forma de organizare şi administrare a acestei lumi. Pentru că versetul acesta este legat de versetele următoare care arată forma de organizare a Bisericii lui Dumnezeu.

Ce este un chip? Un chip este: **înfăţişarea sau aspectul unei fiinţe sau a unui obiect” Imagine.”** (Dicţionarul limbii române.)

Orice fiinţă are un chip al ei. În chipul unui şarpe vedem o fiinţă cu un cap, ochi, gură, şi un trup lung, fără mâini, fără picioare, fără aripi. In chipul unei păsări, vedem o fiinţă cu picioare, cu aripi, cap, ochi, fără mâini, etc. Într-un peşte, un alt chip, într-un rac, alt chip, iar în chipul unui om vedem o fiinţă cu mâini, cu cap, cu picioare, cu urechi, nas, ochi, etc.

Acum, Biblia ne spune indirect că veacul acesta (lumea aceasta) are chipul ei, forma ei, aspectul ei şi înfăţişarea ei. Modul de organizare, administrare şi funcţionare formează chipul ei, în acest context. Exemplu: Lumea aceasta e împărţită în mai multe teritorii pe care le numim ţări. Fiecare ţară are trupul ei (trupul ţării) şi e împărţită, la rândul ei, în teritorii, pe care le numim: regiuni sau judeţe. Aceste teritorii sînt din nou împărţite în alte teritorii mai mici, oraşe, comune… Toate acestea sunt conduse prin intermediul unor capete. Pe de altă parte, omenirea funcţionează printr-o sumedenie de instituţii şi organizaţii de diferite mărimi, conduse tot prin intermediul unor capete. Forma aceasta de organizare şi administrare, în linii mari, a preluat-o toată lumea. Deci *„**chipul veacului acestuia”,*** chipul lumii acesteia este ca şi chipul unui balaur îngrozitor care înghite în pântecele lui orice fiinţă umană apărută pe pământ. Acest monstru înfiorător este un trup enorm, alcătuit dintr-o sumedenie de organe, având fiecare organ câte un cap. Iar peste aceste capete, alte şi alte capete, (sub formă de piramidă) prin care se transmite puterea de sus şi până jos. Biblia ne spune că creştinătatea (Biserica) să nu aibă acest chip:

De ce să nu aibă acest chip? Chipul acesta are asemănarea unui Balaur care are un trup enorm cu o mulţime de capete, puse unul peste altul. Iar balaurul este asemănat cu diavolul, citim: ***„balaurul cel mare,***

106

şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana”, Apocalipsa 12:9 ***„El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satana”*** Apoc. 20:2 Deci biserica să nu aibă chipul acestui balaur, al diavolului, ci să aibă chipul unei fiinţe umane, care este în asemănare chipul Domnului Isus şi al lui Dumnezeu. Citim: ***„Căci pe aceia, pe care ia cunoscut mai dinainte, ,i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Său.”*** Rom. 8.29. ***„El (Isus) ...avea chipul lui Dumnezeu.”*** Filipeni 2.6. Şi Biserica se schimbă în continuu şi se înnoieşte continuu, pentru a se asemăna tot mai mult cu Isus, citim: ***„Şi sîntem schimbaţi în acelaşi chip cu a Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.”*** (II Corinteni 3.18.), ***„Şi v-aţi îmbrăcat în omul cel nou, care se înnoieşte …după chipul Celui celui ce l-a făcut.”*** Coloseni 3.10.

Biserica este o noutate pe pământ şi nu se poate potrivi cu chipul veacului acestuia, deoarece veacul acesta are chipul Balaurului şi este imposibil ca chipul veacului acestuia să se potrivească cu Biserica Domnului Isus. De exemplu: fiecare credincios din Biserica adevărată e condus direct de capul ei, de Domnul Isus prin Duhul Sfânt. Dacă fiecare cetăţean al unei ţări ar fi condus direct de preşedintele ţării, ţara aceasta s-ar dezmembra, s-ar desfiinţa, s-ar autodistruge. Un singur cap al unei ţări nu poate rezolva singur problemele nici a câtorva mii de oameni şi nicidecum a câtorva milioane.

Dacă un popor ar sta la coadă la preşedintele ţării ca să le rezolve la fiecare problemele, cei mai mulţi n-ar mai ajunge niciodată să discute cu şeful şi ar muri stând la rând. Ori nici un preşedinte, nici un împărat nu este capabil ca să judece şi să rezolve toate problemele cu care se confruntă subalternii săi. Aşa că e imposibil ca chipul veacului acestuia să se transforme în chipul Domnului Isus. În biserică, fiecare credincios este condus direct de: ***„Hristos... capul Bisericii."*** Fiecare credincios este doar o mică părticică din trupul lui Isus, iar din aceste minuscule părţi sînt formate mădularele, (1Corinteni 12.27) care la rândul lor alcătuiesc trupul, (Romani 12:5) conduse de singurul cap care este Domnul Isus (Efeseni 5:23) Adică, fără intermediul altor capete, asemenea unui trup uman care are în sine asemănarea cu Hristos şi Dumnezeu: ***„Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare şi după cum toate mădularele trupului, cu toate că sînt mai multe, sînt un singur trup, tot aşa este şi Hristos."*** 1 Cor. 12:12

*

„Dar când au dat de păşune, s-au săturat, şi când s-au săturat, inima li s-a umflat de mândrie; de aceea M-au uitat." Osea 13:6

c. Ce chip au „bisericile" actuale?

Spre surprinderea noastră, descoperim, că „bisericile" actuale au lepădat chipul Domnului Isus şi au luat chipul lumii. şi s-au potrivit chipului veacului acestuia. Exemplu: Fiecare „biserică" (sau organizaţie religioasă) locală are câte un conducător, cap sau câţiva capi. Apoi, mai multe „biserici" sau grupări formează o comunitate, eparhie (sau ce alt nume poartă),

107

conduse de un alt cap sau capete mai mari, iar peste aceste capete un alt cap sau capete, preşedinte de cult, episcop, papă, sau alţi lideri. Deci „Credincioşii „bisericilor" de astăzi nu vor să înţeleagă ce spune Scriptura, când zice: ***„să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia."*** Nu vor să înţeleagă ce este aceasta: ***„să vă prefaceţi prin înnoirea minţii să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu."*** Nu şi-au schimbat şi nu şi-au înnoit mintea. Nu apucă să se înfiinţeze bine o „biserică", că şi au nevoie de un şef, de un cap, care să-i conducă. Această nevoie de capete, dovedeşte că sînt false. Bisericile Domnului Isus nu simt această nevoie. Sfântul Pavel zice Bisericii adevărate: ***„Şi sîntem schimbaţi în acelaşi chip cu a Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului"*** II Corinteni 3.18. Pot, oare, „bisericile" de astăzi să spună că sînt schimbate în acelaşi chip cu al Domnului Isus? Nici vorbă de aşa ceva! Ci trebuie spus adevărul adevărat că; „bisericile" actuale sunt schimbate, din ocară, în ocară, în acelaşi chip cu al lumii acesteia şi prin duhul lumii acesteia. (în ceea ce priveşte rânduiala, slujirea slujitori şi forma de organizare şi funcţionare).

Este oare chipul „bisericilor" de astăzi o slavă pentru Dumnezeu sau o ocară? **C**u nici un chip, lepădarea chipului Lui Dumnezeu şi înlocuirea cu chipul veacului acestuia (chipul Balaurului), nu e o cinste, nici pentru Dumnezeu, nici pentru „bisericile" actuale, ci sînt o insultă dată chipului Bisericii lui Dumnezeu.

Îmbrăcarea cu podoabe sfinte a unei „biserici" care are chipul veacului acestuia (chipul Balaurului şi nu al Domnului Isus), nu înseamnă că acea „biserică" şi-a schimbat chipul ci şi-a schimbat doar hainele. Am văzut unele cucoane care poartă căţeii de aţă şi le-au făcut nişte veste, ca la copii. Ba chiar am văzut şi căţei cu pălării pe cap, dar nici unul dintre ei nu s-au transformat în copii. Tot aşa, poţi să îmbraci „bisericile" actuale cu toate podoabele sfinţeniei (dragoste, bunătate, facere de bine, credincioşie etc), că tot chipul veacului acestuia rămâne sub aceste podoabe sfinte până se vor naşte din nou prin cuvântul lui Dumneze şi până va lua Hristos chip în ele.

*

„Copilaşi mei , pentru care iarăşi simt durerile naşteri, până va lua Hristos chip în voi." Galateni 4.19

*

,,Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi Hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi-născut dintre mai mulţi fraţi. Romani" 8:29

*

,,şi v-aţi îmbrăcat cu omul cel nou, care se înoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut. Coloseni" 3:10

*

,,Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Hristos." Coloseni 2:8

108

Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. 2 Corinteni 10:5

,,Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite." Romani 12:16.

Lucruri înalte sunt: ,,Care se ridică mai mult în sus, pe o treaptă mai înaltă în scara valorilor sau a importanţei, superior: deosebit, distinct, important, măreţ.

Iar smerenie înseamnă: umil, modest, sau lipsit de îngâmfare." (Dicţionarul limbii române)

Urmărind voia lui Dumnezeu de-a lungul Scripturilor, vom vedea că umblarea după lucrurile înalte, importante, deosebite, ale firii pământeşti, sunt împotriva voii lui Dumnezeu. Domnul Isus ar fi putut intra în lumea noastră într-o slavă de neconceput în mintea omenească. Dar, El n-a preferat nici măcar lucrurile înalte omeneşti. Putea să se nască în casa lui Irod sau a marelui Preot sau să vină în lumea noastră cu alai: cu onoruri, cu slavă omenească, cu puteri de ne imaginat, etc. Dar se naşte dintr-o fecioară modestă, (până atunci necunoscută de lume ca o fiinţă importantă) şi într-o iesle, care reprezintă cea mai de jos treaptă umană. Efeseni 4:9. Duce o viaţă alături de cea mai modestă clasă a societăţi. Suferă şi moare batjocorit de cea mai înaltă clasă religioasă din vremea Lui. Moare pe-o cruce ca cei mai josnici oameni. Profetul Isaia vede dinainte starea Domnului Isus şi zice: ***„El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumuseţe, nici strălucire ca să ne atragă privirile şi înfăţişarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa de la El şi noi nu L-am băgat în seamă."*** Isaia 53:2,3.

De asemenea şi apostolii au rămas la cele smerite mustrându-i pe cei ce umblau după lucruri înalte: ***„Noi suntem nebuni pentru Hristos: voi, înţelepţi în Hristos! Noi, slabi: voi, tari! Voi, puşi în cinste: noi, dispreţuiţi! Până în clipa aceasta suferim de foame şi de sete, suntem goi, chinuiţi, umblăm din loc în loc, ne ostenim şi lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărâţi, binecuvântăm; când suntem prigoniţi, răbdăm; când suntem vorbiţi de rău, ne rugăm.***

Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor. Nu vă scriu aceste lucruri, ca să vă fac ruşine; ci ca să vă sfătuiesc ca pe nişte copii preaiubiţi ai mei. Căci chiar dacă aţi avea zece mii de învăţători în Hristos, totuşi n-aveţi mai mulţi părinţi; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie. <u>De aceea vă rog să călcaţi pe urmele mele.</u>" 1Corinteni 4:10-16. Observăm că, încă din timpul apostolilor, unii credincioşi, au început să uite de voia lui Dumnezeu, adică să nu umble după lucruri înalte. Încă

109

de atunci au apărut în creştinism oameni care se dădeau mari înţelepţi: ***„Noi suntem nebuni pentru Hristos: voi, înţelepţi în Hristos!."*** Încă de atunci a început să apară oameni cu puteri deosebite în biserică, la care le spune: ***„Noi, slabi: voi, tari!."*** Încă de atunci unii au dat din coate şi au ajuns puşi în cinste: ***„Voi, puşi în cinste: noi, dispreţuiţi!"*** De aceia apostolul spune: ***<u>„vă rog să călcaţi pe urmele mele."</u>***

Întotdeauna „credincioşii" adevăraţi: ***„socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiţi spre. Răsplătire"*** Evrei 11:26

In comparaţie cu „credincioşii" „bisericilor" de astăzi.

Astăzi, ,,creştinii" nu mai ştiu ce să facă şi cum să se dea în spectacol! Au uitat de voia lui Dumnezeu! Au uitat de exemplul Domnului Isus! Au uitat de învăţătura apostolilor! În loc să se adune în grupuri mici, prin case, ca şi „creştinii" Bibliei,

construiesc clădiri („biserici"), care mai de care mai pompoase şi mai arătoase, în care adună sute şi chiar mii de oameni, fără să le pese că în asemenea clădiri, mulţimi de oameni îşi înmormântează darurile, slujbele şi lucrările date fiecăruia de Domnul Isus.

Fără să le pese, că în asemenea mulţime, niciodată nu vor putea sluji fiecare din ei altora, cu darul primit, aşa cum a hotărât Dumnezeu. ***„Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit."*** 1 Petru 4:10

„Creştinii" de astăzi aleargă după predici şi predicatori de lux, coruri şi cântece al căror melodii, de multe ori, le întrec pe cele de factură lumească. Fac programe cu ceremonii extraordinare, culminând cu instalarea papală cu o slavă care nici lui Dumnezeu nu este dată de oamenii zilelor noastre, ajungând până la moaştele sfintei Paraschiva. Cu toţii: atât catolici şi ortodocşi, cât şi protestanţi şi neo-protestanţi, nu mai ştiu ce să mai facă ca să se dea care mai de care în spectacol, până ce „creştinismul" de astăzi au ajuns o formă fără fond, fiind: ***„îngâmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia."*** 2 Timotei 3:4,5.

Unde mai găseşti astăzi Biserici, în care credincioşii nu umblă după lucrurile înalte, ci rămân la cele smerite? Unde mai găseşti adunări de credincioşi, care cu frică şi temere de Dumnezeu se adună laolaltă şi fiecare dă întâietate altuia? Unde mai găseşti adunări de oameni credincioşi, unde ***,, în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuş".*** Filipeni 2:3 şi în spiritul de familie dau slavă lui Dumnezeu şi în umilinţă şi smerenie se sfătuiesc unii pe alţii, ***„Învăţaţi-vă şi sfătuiţi-vă unii pe alţii"*** Coloseni 3:16 cântă şi vorbesc din inimi iubitoare de Dumnezeu şi nu din dorinţa de afirmare sau din cauză că aşa este obiceiul? ***,,Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine şi frica pe care o are de Mine, nu este decât o învăţătură de datină omenească."*** Isaia 29:13 ***,,Privirile trufaşe şi inima îngîmfată, această candelă a celor răi, nu este decât păcat."*** Proverbe 21:4

110

El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa. Psalmi 25:9

„în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el nsuşi."

Fil.2:3

Smerenie, înseamnă: ,,o atitudine umilă supusă, evlavioasă."
Fiecare, înseamnă: „şi unul şi altul"
Mai presus. înseamnă: „mai mult, mai mare, mai mportant. »

(Dicţionarul limbii române)

Smerenia este o floare rară în zilele noastre. Ea este călcată în picioare de oamenii egoişti ,mândri, îngâmfaţi etc. Biblia spune că: ***„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi."*** Iac.4:6. ***„Smeriţi-vă...pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe."*** 1 Pet. 5:6 ***„îmbrăcaţi-vă,... cu smerenie."*** Col. 3:12

În comparaţie cu credincioşii „bisericilor" de astăzi.

Căutând printre rânduri vom găsi oameni smeriţi, dar oare câţi „credincioşi" sunt smeriţi din cauză că au înţeles voia lui Dumnezeu? Unii sunt smeriţi pentrucă i-a atins vreo boală, alţii pentru că au dat faliment, alţii sunt smeriţi din cauză că alţii i-a smerit sau din cauza altora s-au smerit, etc; dar câţi sunt smeriţi numai din cauză că vor să facă voia lui Dumnezeu? Aceasta nu putem şti acum, dar uitându-ne cât de puţin interes au oamenii pentru a face voia lui Dumnezeu, aproape că putem să ne întrebăm: „mai sunt oameni smeriţi pentru că vor să placă lui Dumnezeu?"

"fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi"

Fiecare: înseamnă: „şi unul şi altul." Deci nu numai eu, nu numai el, nu numai ei, nu numai noi, nu numai voi, ci toţi, fiecare din noi să ne uităm la celălalt frate al nostru, că este mai presus, mai mare, mai important decât noi. Şi unul şi celălalt, şi eu şi el, şi ei şi voi şi noi să-l vedem pe fratele nostru mai presus de mine, mai presus de noi. Dacă fratele nostru poate spune lui Dumnezeu «Tată» cu adevărat, de ce nu înţelegem că fiecare copil al Său este un prinţ a unui împărat care guvernează tot ce există în realitate? ***,,Căci înaintea lui Dumnezeu nu se***

are în vedere faţa omului."Rom. 2:11. Apostoliişi şi credincioşii bibliei ne dau un exsemplu de urmat citim. ***„Apostolii, presbiterii (Sau: bătrânii) şi fraţii: către fraţii dintre Neamuri...*** ***plecăciune!*** " Fap. 15:23

Pavel vorbeşte despre fraţi ca despre "sfinţi" şi îi numeşte: ***„fraţi sfinţi"*** Evrei 3:1 şi se pleacă în faţa lor

Din contextul biblic se vede că în Filipi era o Biserică destul de însemnată. Şi la fiecare frate de acolo îi spune: ***„în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi."*** Apostolul Pavel nu a luat parte la lecţia de şefie şi nu a auzit direct din gura Domnului Isus cuvintele:

111

„Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic." Luca 22.26. ***„cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi!"*** Marcu 9:35, Dar Duhul Domnului Isus era în el, de aceea spune la fiecare credincios să se smerească până acolo, încât să se uite în sus la fratele său.

Nu poţi privi pe altul mai presus dacă nu te apleci mai prejos decât el; nu-l pot privi mai mare, dacă nu mă fac mai mic; nu-l pot privi mai mult dacă nu mă fac mai puţin; nu-l pot privi mai important decât mine, dacă nu mă cred mai neimportant decât el. Deci aşa cum a spus Isus, trebuie să mă fac: ***„ca cel mai mic" „cel mai de pe urmă",*** ca să-l pot vedea pe fratele meu mai sus decât mine. Este o nebunie să te uiţi în sus ca să-l vezi pe cel mai jos decât tine. E o nebunie să fii în faţă şi să spui că eşti cel mai de pe urmă.

Deci, vedem că apostolul Pavel nu vorbeşte de la el şi este aşa cum spune: ***„eu calc pe urmele lui Hristos."*** 1 Corinteni 11:1. ***„că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârşie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învăţat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos."*** Galateni 1:11,12

Fraza aceasta: ***„în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi."*** este de obârşie divină, Dumnezeiască, pe care credinciosul trebuie s-o trăiască în smerenie şi cu sfinţenie; uitându-se la fratele său şi văzându-l că este mai presus decât el.

În comparaţie cu credincioşii „bisericilor" de azi.

Cuvintele Lui Dumnezeu, de mai sus, spuse prin apostolul Pavel, sunt ca nişe vorbe ce nu sunt luate în seamă de „credincioşii" de astăzi. Ei privesc ca o pedeapsă să se coboare mai jos decât fraţi lor sau să se socotească mai neimportanţi. Şi dacă se întâmplă ca vreunul din ei să fie coborât forţat şi aşezat în urma celorlalţi, bietul om socoteşte aceasta un blestem căzut pe capul lui şi că nişe blestemaţi lau aruncat în urma celorlalţi sau soarta blestemată l-aadus acolo. Şi toţi aceştia sunt cu Biblia în mână; şi-n Biblia fiecăruia scrie:***„în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi."*** Filipeni 2:3

*

,,Tu mântuieşti pe poporul care se smereşte, şi cu privirea Ta, scobori pe cei mândri." 2 Samuel 22:28

„Ţi s-a arătat, omule, ce este bine, şi ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci deptate, să iubeşti mila, şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" Mica 6:8

,,Smeriţi-vă, deci, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe." 1 Petru 5:6

,,***Privirile trufaşe şi inima îngîmfată, această candelă a celor răi, nu este decât păcat."*** Proverbe 21:4

112

,,Isus le-a zis: „Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva. Fiindcă vor veni mulţi în Numele Meu... Şi vor înşela pe mulţi... Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi, şi vă vor omorâ; Atunci mulţi vor cădea, se vor vinde unii pe alţii, şi se vor urî unii pe alţii... Se vor scula mulţi prooroci mincinoşi, şi vor înşela pe mulţi. Şi, din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci. Dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit." Matei 24:4,5,10-13.

Mai marii „bisericilor”jură credinţă diavolului comunist

,,Căci chiar fraţii tăi şi casa tatălui tău te vând, ei înşişi strigă în gura mare după tine. Nu-i crede când îţi vor spune vorbe prietenoase.” Ieremia 12:6

,,Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi** Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înţelegere poate fi între Hristos şi Belial? **Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” 2Corieni 6: 14,15

Se ştie că marii dascăli ai comunismului numeau credinţa în Dumnezeu „Opium al popoarelor.“ Se ştie că una din priorităţile de bază ale comuniştilor era distrugerea credinţei. Loviturile date credinţei pe faţă şi mai ales cele date pe la spate, erau cu totul diabolice. Aşa că Lucifer a însărcinat cu distrugerea credinţei în ţările comuniste, pe „diavolii roşii“ care erau unii din cei mai brutali şi mai vicleni dintre diavolii pe care îi avea atunci în cohorta lui. Nu ne permite spaţiul şi nici nu e locul aici să înşirăm măsurile diabolice, cunoscute, cu care au lucrat ei. Acum, unde îşi bagă diavolul coada? Ei cereau ca „bisericile” să aibă un responsabil (un conducător) care să le reprezinte în faţa autorităţilor.

De ce trebuia aceşti reprezentanţi (conducători)?

Fără aceşti conducători, diavolul nu putea corupe mai mulţi „credincioşi” deodată, ci numai pe câte unul. Adică, dacă pe un ,,credincios” simplu îl câştigă diavolul de partea lui, nu-i afectează chiar atât de mult şi pe ceilalţi. Dar odată ce ,,biserica” are un conducător, i s-a uşurat munca diavolului care acum se ocupă mai cu seamă de acesta şi prin el loveşte în toţi ceilalţi. (Omiletica învaţă că „biserica” ia forma conducătorului.) Comuniştilor le trebuia un conducător, dar nu orice conducător, ci unul care să vrea să se impună cu autoritate, un şef care să preia responsabilităţile şi să supună pe cei nesupuşi din ,,biserică”, să-i denunţe la împuterniciţii partidului care erau în legătură cu securitatea. (Sînt o mulţime de denunţuri cunoscute cu toate că se ţineau secret.)

Cunoşteam un securist care era însărcinat cu problemele

credincioşilor într-un oraş mare şi el îmi spunea: „Noi nu putem sta de vorbă cu toată biserica, nouă ne trebuie un om care să o reprezinte şi cu acesta stăm de vorbă“. Ori, unele biserici - mai ales dintre cele de la ţară - nu aveau toate un conducător. Iar cei mai capabili fraţi, cunoscând Scripturile, nu-l voiau deoarece ştiau că bisericile lui Dumnezeu nu au un conducător în fruntea lor. Ţin minte discuţiile dintre ei, unii ziceau: „Nouă nu ne trebuie popă şi ne este de ajuns Domnul Isus, păstorul nostru.“ Cei care s-au aliniat cu „diavolul roşu“, au introdus un şiretlic şi ziceau: „Nu-i popă, ci un frate care să împartă cina, care să fie prezent la înmormântări, boteze, căsătorii şi care să se intereseze de treburile Bisericii, deoarece fraţii au de lucru etc.” Biblia nu vorbeşte despre fraţi aleşi sau împuterniciţi, în mod special, pentru botezuri, înmormântări, căsătorii, cina Domnului sau binecuvântări.

Dar şiretlicul acesta a prins cu toate că nu rămăsese nici un mort ne înmormântat, nici un credincios ne botezat, nici tineri ne cununaţi sau copii peste care să nu se fi cerut binecuvântarea. Până în ziua de azi acest şiretlic nelegiuit de Scripturi stăpâneşte mentalitatea „credincioşilor”, de a avea un frate special pentru aceste slujbe. (Ioan botezătorul aparţinea vechiului testament. A murit înainte de-a putea fi mântuit prin Jertfa Domnului Isus)

Pe de altă parte, credincioşilor nu li se cerea să ştie atâta filozofie. Ei trebuia să spună „diavolului roşu“ ceea ce deja ştiau: Adică: „Scris este că Domnul Isus a interzis ca noi creştinii să avem conducători in fruntea noastră şi prin urmare: „înapoia noastră, Satano!“ Marcu 8:33. Dar cei mai mulţi dintre „credincioşi” au acceptat, ba unii chiar s-au bucurat că „diavolul comunist“ le vine în ajutor, dar iată ce s-a întâmplat! Fraţii buni şi cu adevărat credincioşi ştiau că Dumnezeu nu vrea conducători în fruntea bisericilor şi nu s-au pus conducători, pentru că se temeau de Dumnezeu. De aici s-a născut o altă năzbâtie mai diabolică, de pildă: deodată „bisericile” se trezesc cu toţi conducătorii corupţi. Era tocmai ce voia diavolul, adică:

si-au pus conducători corupţi deoarece, cu conducători neterminaţi duhovniceşte, moara diavolului au măcinat şi macină biserica de minune.

Apoi fraţii de bază care aveau şira spinării dreaptă au fost anihilaţi de noii conducători ai „bisericilor” (cu ajutorul comuniştilor), deoarece erau incomozi şi pentru unii şi pentru alţii. „Vurmbrand” spunea cum un păstor de frunte l-a raportat organelor de stat şi fiind arestat a făcut ani grei de puşcărie. Fratele Alexandru Gheorghe îmi spunea cum conducerea cultului şi a „bisericii” lui au luptat până l-a scos afară din „biserică” să poată fi arestat şi a făcut opt ani şi trei luni de puşcărie pentru vina că a lucrat pentru Dumnezeu fără să ţină cont de conducerea „bisericii” lui şi de ordinile organelor comuniste. Între timp, conducătorii „bisericii” lui l-au denigrat în toată ţara imputându-i lucruri contra-făcute. Eu, ca prin minune am scăpat să nu fac puşcărie, mă împotrivisem mai puţin celor

114

„mari” din „biserică”, deoarece am descoperit adevărul mai târziu şi s-au schimbat lucrurile.

Şi aşa, după cum fiecare ţară, are în legile ei de bază, un articol care obligă pe fiecare cetăţean să respecte legile ţării, aşa îl avea şi Statul comunist Român. Mai întâi comuniştii îi puneau pe toate „vârfurile bisericilor” să le jure credinţă şi loialitate. (Cine nu ştie că pe timpul puterii comuniste, în ţara noastră şi în cazul nostru, partidul comunist era şi statul şi guvernul şi poporul şi toate). Iar pe conducătorii mai mici îi pune să jure credinţă celor mai mari, care juraseră la rândul lor, în faţa conducătorilor de partid. Toţi conducătorii „bisericilor” recunoscute în ţara noastră jurau credinţă şi loialitate direct sau indirect, diavolului comunist. Nu-i minune!?

Fiecare vedea şi ştia, căci comunismul luptă să distrugă credinţa în Dumnezeu. Fiecare vedea şi auzea, cum comunismul îşi bate joc de Dumnezeu şi de tot ce este Sfânt, dar pentru liderii „bisericilor” recunoscute, credinţa în Dumnezeu era doar o sursă de câştig, fie material sau moral. Parcă visezi un vis urât, când vezi că în acest jurământ implică chiar şi Numele lui Dumnezeu. Ei n-au citit niciodată acest jurământ în faţa „bisericilor” lor. Ei n-au spus niciodată în public ce făceau când mergeau săptămânal sau lunar să dea raportul diavolului comunist despre tot ce se face în „biserică.” Şi astăzi se mai pune întrebarea: „cine au fost informatorii?” Dăm mai jos jurământul depus de păstori şi mai marii noştri:

*

„Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui şi săvârşeşte nelegiuirea, dacă se ia după toate urîciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dat la nelegiuire şi la păcat; de aceea va muri în ele.” Ezechiel 18:24

*

,,Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare” 1 Timotei 4:1

*

„Staţi în drumuri, uitaţi-vă, şi întrebaţi care Sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblaţi pe ea, şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele!” Ieremia 6:16

*

„pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osîndiţi.” 2 Tesaloniceni 2:9

115

„Vai, zice Domnul-de copiii răzvrătiţi, care iau Hotărâri fără Mine, fac legăminte care nu vin din Duhul Meu, şi îngrămădesc astfel păcat peste păcat!” Isaia 30:1

b. Jurământul

„Articolul 21 din decretul Nr.177/ 3 August 1948. Publicat în Monitorul Oficial Nr. 178/4 August 1948. Privind regimul general al cultelor religioase

„Art. 21. - şefii cultelor, mitropoliţii, arhiepiscopii, superintendenţii, administratorii, apostolii, vicarii administrativi şi alţii având funcţii asemănătoare aleşi sau numiţi în conformitate cu statutele de organizare ale cultelor respective, nu vor fi recunoscuţi în funcţie, decât pe baza aprobării date prin decret prezidenţial, la propunerea Consiliului de Miniştrii în urma recomandării Departamentelor cultelor. Înainte de intrarea în funcţiune toţi aceştia vor depune jurământul de credinţă în faţa ministerelor cultelor. Forma de jurământ este următoarea:

,,Ca slujitor al lui Dumnezeu, ca om şi ca cetăţean, jur a fi credincios poporului şi de a apăra R.P.R. împotriva duşmanilor dinafară şi dinăuntru. Jurcă voi respecta şi voi face să se respecte de către subalternii mei legile R.P.R. Jur că nu voi îngădui subalternilor mei să întreprindă şi să ia parte şi nici eu nu voi întreprinde şi nu voi lua parte la nici o acţiune de natură a aduce atingerea ordinii publice şi integrităţii R.P.R. Aşa să-mi ajute Dumnezeu."

Această formulă de jurământ este obligatorie şi pt. Conducerea asociaţiilor civile cu caracter religios prevăzut la art. 18.

Ceilalţi membri ai clerului ,aparţinând diferitelor culte, cât şi preşedinţii şi conducătorii comunităţilor locale, vor depune la intrarea lor în funcţie în faţa şefilor ierarhici jurământul de credinţă după formula următoare:

„Ca slujitor a lui Dumnezeu, ca om şi ca cetăţean, jur a fi credincios poporului şi de a apăra R.P.R. împotriva duşmanilor dinafară şi dinăuntru. Jur a respecta legile R.P.R. şi de a apăra secretul de serviciu orânduit de stat. Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Ceilalţi funcţionari din serviciul cultelor religioase vor depune în faţa autorităţilor competente de stat –jurământul de credinţă prevăzut la art. 8. Din legea 363 din 30 Decem. 1947 pt. constituirea statului român din. R.P.R"

Iată până unde au ajuns conducătorii noştri, să jure credinţă celor care luptau din răsputeri să ne distrugă credinţa în Dumnezeu. Ne putem deschide oare mintea să înţelegem încă un crâmpei din „taina fărădelegii," că dacă îţi pui conducători, ei fac cu supuşii lor ce vor? Cu mici excepţii (dacă sunt excepţii), toţi cei care ajung în fruntea „bisericilor" luptă ca cei conduşi sau stăpâniţi să le respecte voinţa chiar necondiţionat? Poate mă veţi întreba: „Oare toţi au fost sau sînt răi?" Sau îmi veţi spune: „Nu toţi au fost sau sînt răi!" Dar răspunsul este: „Atâta timp, cât nu au cuvântul lui Dumnezeu scris în Scripturi la baza instalării lor în funcţia de conducători,

116

predicatori sau lideri şi atâta timp cât calcă, nesocotesc şi lucrează împotriva voi lui Dumnezeu şi a învăţăturii Domnului Isus, care ne-a spus atât de clar, să nu avem conducători sau lideri în fruntea noastră, eu îi socotesc nelegiuiţi şi ei nu pot avea parte de viaţa veşnică, nici ei şi nici cei conduşi de ei.

Noi privim bine ostenelile şi munca lor; dar de ce nu ne mirăm de dezastrul general lăsat în urma lor. Se vede că diavolul lasă să se lucreze într-o parte ca să poată dărâma mai mult în altă parte. Exemplu: Lasă ca în „biserică" să se instaleze un predicator care ştie să predice frumos, ca să scoată din lucru pe toţi ceilalţi care nu ştiu să predice ca el. Lasă să se cânte cântări senzaţionale, ca să poată lua cântarea din gura celor ce cântă din inimă. Lasă să se adune regulat sute şi mii de oameni, ca să nu poată lucra toţi cu darul primit şi să nu-şi poată face fiecare slujba preoţiei care este dată fiecărui credincios, etc.

Pe de altă parte: oricât de credincios şi bun ar fi un conducător, la plecarea lui, sau la moarte lui, rămâne un scaun gol în fruntea „bisericii", care va fi ocupat de altul şi apoi de altul, de care se va folosi diavolul mai târziu. Împotriva voii lui Dumnezeu, s-au instalat în fruntea poporului Israeel împăraţi buni la început: David, Solomon, chiar şi Saul. Şi apoi o mulţime de împăraţi răi: Ahab, Roboam, Manase etc. poporul zicea: ***,,Dă-ne un împărat ca să ne judece." Domnul i-a zis lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ţi va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei.*** 1 Samuel 8.6,7. Iar mai târziu Domnul spune: ***,,Ţi-am dat un împărat în mânia Mea!"*** Osea 13:11. ***Şi mai târziu spune: ,,Poporul meu, cârmuitorii tăi te duc în rătăcire şi pustiesc calea pe care umbli!"*** Isaia 3:12. Acesta este rezultatul conducerii prin conducători şi acelaşi lucru s-a întâmplat şi astăzi.

*

„Vai de voi, învăţători ai Legii! Pentru că voi aţi pus mâna pe cheia cunoştinţei: nici voi n-aţi intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-aţi împiedicat să intre." Luca 11:52 ***,,de la prooroc până la preot, toţi înşală!"*** Ieremia 8:10

c. Slujitori sau şefi?

Acum ne întoarcem din nou la „celebra minciună" pe care „cei mari" o flutură de la amvoanele „bisericilor" noastre adică: „Noi suntem slujitori ai „bisericii" şi nu şefi" Dacă cineva, după ce citeşte aceste jurăminte, (pe care la-au depus ei până la căderea comunismului) mai crede că ei nu sînt şefi, ci slujitori, atunci înseamnă că: ***„Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi"*** *II Tesaloniceni 2.11,12.* Diavolul comunist cerea şefilor „bisericilor" să-i jure credinţă şi nu slujitorilor „bisericilor." Iar ei au jurat ca şefi, nu ca slujitori. Dându-şi seama că nu pot păcăli pe diavolul comunist, - cum îi păcălesc pe „credincioşii" lor, - recunosc că sunt şefi, când zic că: „voi face ca şi

117

subalternii mei"„şi nu voi îngădui subalternilor mei." Deci nu voiau să rămână ca nişte şefi oarecare, ci şefi cu puteri deosebite, care pot face ce vor cu subalternii lor. Au jurat că vor face cu subalternii lor ce le va spune „diavolul comunist." Comuniştii făceau legile pe care ei au jurat că le vor respecta, legi în care se prevedea în mod subtil distrugerea Bisericii.

Încă ceva: „mai marii" nu-şi puteau transmite puterea decât prin şefii mai mici. Aşa că atunci când diavolul roşu impunea celor mari anumite lucruri, acestea se transmiteau pe cale ierarhică în jos până la ultimul „credincios", ca în lume. Cei ce se împotriveau, trebuiau raportaţi autorităţilor şi securitatea îi lua în obiectivul ei. Dar acest jurământ era numai o vulpe din mulţimea de vulpi prinse de diavolul - cu un foc, - când i-a pus pe duhovnicii „bisericilor" să-i jure credinţă.

Domnul Isus a spus: ***„Dar Eu vă spun: >Să nu juraţi nicidecum; nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este aşternutul picioarelor Lui; n... Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poţi face un singur păr alb sau negru. Felul vostru de vorbire să fie: >Da, da; nu, nu>; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău." Matei 5.34. ,,să nu vă juraţi... nici cu vreun altfel de jurământ. Ci „da" al vostru să fie „da"; şi „nu" să fie „nu" ca să nu cădeţi sub judecată."*** Iacov 5:12

Ei merg şi jură -nici măcar un jurământ oarecare - ci jură duşmanului credinţă şi loialitate, jură că vor apăra secretul de serviciu orânduit de stat. Ce năzbâtie! Slujitorii mai au şi secrete faţă de stăpânul lor „biserica." Şi aceste secrete, jură că le va şti numai „diavolul comunist" şi ei. Tot slujitori sunt?: ***„Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpânul său;"*** Ioan 15.15.

Însuşi Domnul Isus a spus că stăpânul e acela care face ce nu ştie robul, şi acum, tot robii „bisericii" sînt? Aşa că, după faptele lor ar fi trebuit să fie scoşi toţi afară din „biserici", împreună cu susţinătorii lor, chiar dacă Biblia nu ar fi fost împotriva lor, aşa cum este. „Bisericile" ar fi trebuit să intre în post şi în rugăciune, să ceară iertare de la Dumnezeu că nu au ascultat când a spus: „Voi să nu aveţi conducători ca neamurile, ***„ci cel mai mare să fie ca cel mai mic."*** Luca 22:26

*

„acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile." Samuel n-a văzut cu plăcere faptul că ziceau: „Dă-ne un împărat ca să ne judece." Şi Samuel s-a rugat Domnului. Domnul i-a zis lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ţi va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt până în ziua de astăzi; M-au părăsit şi au slujit altor dumnezei" *1* Samuel 8:5-8

118

,,La lege şi la mărturie!" Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta." Isaia 8:20.

I. Despre urâciunea pustiirii

(De ce nu vorbeşte nimeni despre ea?)

„Când veţi vedea „urâciunea pustiirii" stând acolo unde nu se cade să fie, cine citeşte să înţeleagă -" Marcu13.14.

***,,Când veţi vedea ,,urâciunea pustiirii", despre care a vorbit proorocul Daniel, ,,aşezată în Locul Sfânt" - cine citeşte să înţeleagă."*- Matei 24.15.

a. Unde este „locul Sfânt"?

Pentru a putea înţelege mai uşor ce este „urâciunea pustiirii", încercăm să explicăm mai întâi, unde este „Locul Sfânt" şi dăm un exemplu de o importanţă majoră. Noi, oamenii, cunoaştem patru puncte cardinale: răsărit, apus, miazăzi şi miazănoapte. Iar din Scripturi desprindem şapte puncte cardinale:

1. CENTRU (Locul numărul unu, din care pornesc toate.)
2. Înainte
3. Înapoi
4. În dreapta
5. În Stânga
6. În sus
7. În jos

În centru, locul numărul unu, locul dintâi, locul cu întâietate, este „LOCUL SFÂNT!" Pentru că ***,,Din El, prin El şi pentru El sânt toate lucrurile."*** Romani 11.36. Aici se concep toate lucrurile bune şi sînt transmise în toate direcţiile, adică, în cele şase puncte cardinale. De aici din El, din „CENTRU," se hotărăşte ce lucrare să se facă, unde să se facă, cum să se facă, când să se facă şi cât să dureze, etc. Din punctul numărul unu, din centru, din „Locul Sfânt" se decid toate lucrurile, se iau toate hotărârile şi aici nu se cade să fie nimeni, în afară de Cel ce trebuie să stea acolo, adică Dumnezeu.

Diavolul a devenit diavol, tocmai pentru că a vrut să-şi aşeze scaunul lui în „Locul Sfânt", alături de Dumnezeu (Isaia 14:13) şi să decidă şi el, cine, ce, unde, cum, când, cât, etc. să se facă sau să nu se facă.

Până aici am dat doar un exemplu, deoarece în centrul universului, în „Locul Sfânt", niciodată nu ar putea să ajungă altcineva sau să se aşeze altceva, în acest centru de decizie, decât Dumnezeu. Domnul Isus ne cere să înţelegem ce este „urâciunea pustiirii" aşezată în „Locul Sfânt", zicând: ***,,cine citeşte să înţeleagă."*** Marcu 13.14. Matei 24.15. Aceasta sună ca o poruncă. Porunca aceasta ne obligă să găsim alt loc sau alte locuri, unde poate să se aşeze „urâciunea pustiirii" şi să o putem vedea şi noi, pentru că Domnul Isus ne spune: ***,,când veţi vedea urâciunea pustiirii"***, deci o vom vedea şi văzând-o, să ne putem feri de ea.

119

,,vor veni şi vor spurca Sfântul Locaş, cetăţuia, vor face să înceteze jertfa necurmată şi vor aşeza urâciunea pustiitorului. Va ademeni prin linguşiri pe cei ce rup legământul." Daniel 11:31

b. Urâciunea pustiirii şi Biserica

Fără îndoială, ori unde este un centru de decizie, - în Biserica lui Dumnezeu - şi în care este aşezat altcineva sau altceva, acest altcineva sau altceva este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, după care în mod inevitabil vine pustiirea.

Domnul Isus spune că Biserica a fost născută ca să arate lumii, mai mult ca orice altceva, ce înseamnă să ai pe Dumnezeu şi numai pe Dumnezeu şi pe nimeni altcineva sau altceva în frunte. Să fie numai Dumnezeu acolo unde se creează deciziile, unde se iau hotărârile şi unde se determină, cine, ce, când, cum, etc. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, fiecare membru al ei, să-şi aducă aportul la lucrarea pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o prin Duhul Sfânt, prin darul primit şi slujba ce i-a fost dată de Dumnezeu prin Domnul Isus şi Duhul Sfânt. 1 Petru 4.10.

Cred că, atunci când Domnul Isus s-a referit la locul în care este aşezată „urâciunea pustiirii", s-a referit în primul rând la „Locul Sfânt" din fruntea Bisericii şi fără îndoială, la orice loc cu întâietate, în care este aşezat altcineva, în afară de Domnul Isus. Pentru că Domnul Isus trebuie să aibă întâietate în toate lucrurile şi locurile cu întâietate: ***,,El*** (Isus) ***este Capul trupului, al Bisericii... pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate."*** Coloseni 1.18. Oricine şi: ***,,orice este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."*** Luca 16.15. Este o urâciune fiindcă ia locul Domnului Isus, care este Capul Trupului Bisericii. Deci, Domnul Isus trebuie să aibă întâietate în Biserica Sa, în toate locurile şi în toate lucrurile. Deoarece aici în Biserică se poate vedea cel mai bine, dacă Domnul Isus e Capul sau altcineva, dacă Dumnezeu conduce sau altcineva. În Biserică se vede cel mai bine, dacă Dumnezeu hotărăşte cine să facă o lucrare sau omul, dacă Dumnezeu decide ce lucrare să se facă sau oamenii decid. În Biserică se vede cel mai bine cine hotărăşte: ce, cum, când, cât, unde, să se facă o lucrare sau să

nu se facă, sau hotărăşte un om, sau un grup de oameni, sau obiceiul, sau datina impusă.

Singură, Biserica lui Dumnezeu poate supravieţui fără conducători pământeşti, şi fără grade ierarhice. Nici o altă organizaţie şi nici o altă „biserică” falsă, nu poate supravieţui fără grade ierarhice, fără conducători şi conduşi în afară de Biserica Domnului Isus. Ea nu are nici un conducător pământesc în fruntea sa, pentru că Domnul Isus a spus: ***,,cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; şi cel ce cârmuieşte, ca cel ce slujeşte.”*** Luca 22:26 ***„Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi şi slujitorul tuturor!”*** Marcu 9:35 ***,, Fiindcă cine este cel mai mic între voi toţi, acela este mare.”*** Luca 9:48 Fiecare membru al ei este condus direct de sus, - de Domnul Isus, de Cap, - ca mădularele unui trup omenesc, care este făcut după chipul şi

asemănarea lui Dumnezeu: ***,,Cel ce este Capul, Hristos” ,, Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei şi se zideşte în dragoste.*** Efeseni 4:15,16

Biserica lui Dumnezeu nu este condusă prin intermediul altor capete, cum sunt „bisericile” actuale cu o sumedenie de capete puse unele peste altele, care ocupă cu întâietate - locul Domnului Isus -, adică locul Capului, Locul Sfânt. Capetele „bisericilor” actuale sunt înălţate între oameni, devenind o urâciune înaintea lui Dumnezeu, aşa cum am văzut mai sus. Toată Biblia ne conduce la acest adevăr şi anume că: oamenii care sunt puşi de oameni în locuri cu întâietate în „biserică” sunt împotriva voii lui Dumnezeu şi pustiirea ce vine în urma celor înălţaţi în biserică, poate s-o vadă oricine, dacă se uită în biserică prin Biblie.

„Bisericile” actuale sunt pustiite de mădularele adevărate, de cunoştinţă de cuvântul lui Dumnezeu, de Duh şi puterea de-a lucra şi sânt aruncate într-un pustiu de lenevie, de nepăsare, de respingere faţă de darul primit, de slujba şi lucrarea dată fiecăruia etc., (I Petru 4.10.).

Cine nu vede că oamenii tuturor „bisericilor” mari, cu cei mai „buni“ duhovnici, nu cunosc nici cele mai elementare învăţături ale Domnului Isus şi a sfinţilor apostoli. Au numai o formă de evlavie şi sânt: ***„îngâmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea... care învaţă întotdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştinţă a adevărului.*** 2 Timotei 3:4,5,7.

Un conducător a unei „biserici” îmi spunea: „când eu sunt la amvon, la mine e volanul, dau voie cui vreau şi opresc pe cine vreau.” Un altul spunea: „Eu hotărăsc în „biserica” mea.” Cel puţin aceştia câţiva sunt sinceri, dar cei mai mulţi mint în Numele lui Dumnezeu, spunând că Dumnezeu conduce „biserica” lor, în timp ce ei conduc fără să ţină cont de voia lui Dumnezeu. „Bisericile” actuale au fost lăsate la voia celor „mari”, iar în voia acestor „mari“ se ascunde un crâmpei din „taina fărădelegii“ prin care au târât „bisericile” ca să umble după predicatori de elită, să-şi de-a învăţători după pofte, cu toate că Biblia ne avertizează de acest păcat al zilelor din urmă, adică al zilelor noastre: ***,,Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după poftele lor.*** 2 Timotei 4:3. Oricine poate vedea - dacă vrea - că ei hotărăsc totul sau aproape totul din ceea ce se face în „biserica” lor şi prin nişte rânduieli (care înlocuiesc rânduielile lui Dumnezeu,) născocite de minţi întunecate, ei reuşesc să impună în locul Duhului Sfânt: cine, ce, când, cum, unde, cât, să se facă o lucrare în „biserică” sau în afara „bisericii.” Se împlineşte astăzi ce spune Domnul Isus: ***,,aţi desfiinţat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Şi faceţi multe alte lucruri de felul acesta!”*** Marcu 7:13 Dacă vrea cineva

să privească pe această fereastră, cât de aproape este venirea Domnului Isus şi cât de înaintate sunt timpurile; va vedea că aproape nu există o grupare religioasă în care să nu fie instalat în fruntea lor un om, sau un grup de oameni, care conduc după rânduieli şi datini nescrise în Scripturi, dar scrise în regulamentele lor. Deci: ***,,Când veţi vedea ,,urâciunea pustiirii” despre care a vorbit proorocul Daniel, ,,aşezată în Locul Sfânt”,- cine citeşte să înţeleagă! - atunci cei ce vor fi în Iudea să fugă la munţi.”*** **Matei 24.15.16**

*

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” Geneza 6:5

c.Urâciunea pustiirii din interiorul omului

Luăm un alt loc Sfânt, care se găseşte în interiorul omului, pentru că fiecare om este un univers în miniatură. În fiecare om sânt adunate câte o părticică, din toate elementele materiale şi spirituale existente în univers: pământ, aer, apă, atomi, electroni, văz, auz, bunătate, răutate, moarte, viaţă, suflet, duh, etc.etc.

Iar în fiinţa omului, a fiecărui individ, există un centru, un loc Sfânt, unde nu e permis să fie aşezat altcineva sau altceva în afară de Dumnezeu. Omul are un centru în creier, în minte, în inimă, de unde se iau deciziile, de unde se hotărăşte ce să facă, unde să facă, cum să facă, etc. Şi fiindcă aici este un loc cu întâietate, un centru de decizie, omul are datoria să nu permită nimănui să se aşeze în acest loc Sfânt, a minţii lui, în afară de Dumnezeu. Omul lui Dumnezeu nu trebuie să îngăduie nimănui să-i decidă când, cum, ce, unde, cât etc. să facă sau să nu facă şi nici să aibă controlul altcuiva asupre lui, în relaţiile lui cu Dumnezeu. Acest loc trebuie păstrat numai pentru Dumnezeu chiar cu preţul vieţii lui. Până ce omul nu s-a întors la Dumnezeu, locul acesta era ocupat de eu-l lui, de voinţa altora, de legi şi rânduieli făcute de oameni, de minciună, alcool, curvie, etc. din spatele cărora, diavolul manevra o bună parte din rosturile vieţii sale.

Iar după ce omul se întoarce la Dumnezeu, locul acesta este curăţit de toate stăpânirile, de toţi stăpânitorii. Apoi omul aşează pe Dumnezeu în centrul vieţii sale, în Locul Sfânt şi de aici înainte, Dumnezeu prin Duhul Sfânt hotărăşte: ce, când, cum, cât, unde, etc. să facă sau să nu facă. Nu-i mai dictează eu-l, papa, popa, păstorul, conducătorul, fratele ales sau ne-ales, rânduiala, datina, patima etc. . Pentru că, de aici înainte omul devine fiu de Dumnezeu păstrând domnia lui Dumnezeu asupra lui, dovedind aceasta cu Sfintele Scripturi care-i luminează mintea şi viaţa. Altcineva are voie să-i dea un sfat, să-i atragă atenţia dacă a greşit, să-l mustre şi chiar să-i poruncească, cu condiţia ca aceste porun să nu fie ale celui ce le dă, ci să fie poruncile lui Dumnezeu scrise şi dovedite în Scripturi.

„Nu ştiţi că, dacă vă daţi robi cuiva, ca să-l ascultaţi, Sunteţi robii aceluia de care ascultaţi." Romani 6:16

122

„să nu te înveţi să faci după urîciunile neamurilor acelora." Deut. 18:9

d. *,,urâciunea pustiirii" despre care a vorbit proorocul Daniel"*

,,Când veţi vedea ,,urâciunea pustiirii" despre care a vorbit proorocul Daniel, ,,aşezată în Locul Sfânt, - cine citeşte să înţeleagă"! Despre ce urâciune a vorbit proorocul Daniel? Să vedem: ***,,Şi pe aripa urâciunilor idoleşti va veni unul care pustieşte, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât."*** Daniel 9.27 Domnul Isus a spus că urâciunea pustiirii este aceea despre care a vorbit proorocul Daniel, iar proorocul Daniel a vorbit despre o urâciune care vine ***,,pe aripa urâciunilor idoleşti."*** Aşa că va trebui să înţelegem ce este idolatria, care se manifestă prin închinarea la idoli.

Închinare la idoli înseamnă: ,,Recunoaşterea suzeranităţii cuiva, acceptarea punctului de vedere al cuiva, a accepta să devină vasal" Adică: persoană care depunea omagiu seniorului său. **2.** Persoană...supusă, înrobită unei alte persoane. (Dicţionarul limbii române).

Deci cu alte cuvinte, mai mult sau mai puţin, în termeni moderni, dezumanizare; în termeni populari, animalizare, iar in termeni biblici, închinare la idoli. Adică, eu nu ştiu sau nu ştiu bine şi dacă altul ştie mai bine, de ce să-mi bat capul: ce, când, cum, unde, cât, etc. să fac sau să nu fac. Când mi se spune să merg, merg; când mi se cere să stau, stau, deci mă străduiesc să fac ceea ce mi se indică. Nu înseamnă oare asta, dezumanizare? Animalul nu-şi pune întrebări, el nu ştie decât să meargă, când i se spune sau când i se cere să stea ,el stă şi nu-şi bate capul: când, ce, unde, cât, etc. El recunoaşte în mintea lui (dacă mai are minte), că stăpânul ştie ce trebuie şi ce nu trebuie să facă, ce este bine şi ce nu este bine. El este mulţumit aşa cum i-a făcut stăpânul programul şi rânduiala. Aceasta înseamnă închinare la idoli, dezumanizare, animalizare. Iar această stăpânire care este aşezată în - Locul Sfânt - subordonând omul din centrul vieţii lui, se numeşte: ,,urâciunea pustiirii" pentru că îi pustieşte viaţa de umanitate. La început Dumnezeu a făcut pe oameni, oameni! Le-a dat înţelepciune proprie, voinţă proprie, etc. Dumnezeu a vrut întotdeauna ca omul să umble cu capul ridicat: ***„Eu am rupt legăturile jugului vostru şi v-am făcut să mergeţi cu capul ridicat."*** **Levetic 26.13.** ***,Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ ... nu vă faceţi robi oamenilor."*** **1 Corinteni 7.23.** ***„Hristos ne-a izbăvit să fim slobozi."*** **Galateni 4.31.,*****,Rămîneţi dar tari şi nu vă plecaţi iarăşi sub jugul robiei."*** Galateni 5.1. ***„Odinioară, când nu cunoşteaţi pe Dumnezeu, eraţi robiţi, celor ce din firea lor, nu sunt dumnezei."*** Galateni 4.8. Şi până acolo merge Domnul Dumnezeu, încât îi

numeşte pe copiii Lui „dumnezei”. Citim: ***„Eu*** (Dumnezeu) ***am zis: „Sunteţi dumnezei” toţi sunteţi fii Celui Prea Înalt*”** Psalmi 82.6. Ioan 10.34**.**

Când oamenii îşi pleacă capul şi recunosc pe alţii sau altceva, cu drepturi asupra lor, ne îngăduite, atunci Dumnezeu se îndepărtează de ei şi atunci acţionează legea pustiirii. Oare nu din cauza aceasta sânt oamenii pustii de cunoştinţa Bibliei, de duh, de pace, de dragoste, de putere de a lucra pentru Dumnezeu etc?

*

„Cei ce se lipesc de idoli deşerţi îndepărtează îndurarea de la ei.” Iona 2:8

123

,,Cei ce se lipesc de idoli deşerţi îndepărtează îndurarea de la ei.” **Iona 2:8**

e. Urâciunea pustiirii şi închinarea la idoli

Intotdeauna oamenii au fost înclinaţi spre idolatrie, dar se pare că astăzi sunt mai idolatri ca oricând. In trecut oamenii şi-au făcut idoli din lemn, din piatră din pământ ars, alţii s-au închinat la lună, la soare, la vânt, chiar şi la unele animale sau obiecte deosebite, etc. Numărul dumnezeilor (zeilor) cunoscuţi şi necunoscuţi, are multe cifre. Toate dovezile istorice şi biblice ne arată că omul are mare înclinaţie spre idolatrie.

Dar să lăsăm trecutul, care ne indignează, şi să ne coborâm în realitatea trăită astăzi care ne uimeşte când vedem oamenii excelând în idolatrie, O stafie (un duh) bântuie astăzi prin bisericile actuale cu o ***„altă Evanghelie”*** Galateni 1:6. E greu să găseşti oameni care se închină, ascultă şi îl urmează numai pe Dumnezeul cerului, pe Fiul său şi Duhul Sfânt, Toţi au o viaţă de credinţă dublă sau triplă. Toţi se închină şi lui Dumnezeu şi altor dumnezei. Mase de oameni se supun orbeşte anumitor oameni: preoţi, păstori, lideri, şi alţi duhovnici. Aceştia ţin oamenii în spatele lor şi nu-i lasă să ajungă cu picioarele pe jos şi merg înainte ca un ţăran cu o furcă de paie pe umăr. Dacă vreunul se dă jos din spatele lor şi umblă pe picioare lui, liderul îl împunge cu furca lui ca să meargă cât nai departe de ceilalţi ca nu cumva să facă şi ei la fel.

Pe de altă parte pentru creştinii de astăzi, învăţăturile cultului, rânduielile, obiceiurile, doctrina cultului; toate acestea sunt idoli deosebit de „sfinţi” Nu poţi să te atingi de ele cu toate că o mare parte din ele sînt împotriva Bibliei şi au urmări catastrofale. Nu poţi să te atingi (cu Biblia) de obiceiurile , învăţăturile şi doctrinele lor, deoarece creştinul ţipă ca o găină care cloceşte ouă sterpe, n-ai voie să te atingi de ele că ţipă tare

*

,,De aceea, prea iubiţii mei, fugiţi de închinarea la idoli.”1 Cor. 10:14

*

„Dar ţara lor este plină şi de idoli, căci se închină înaintea lucrării mânilor lor, înaintea lucrurilor făcute de degetele lor.” Isaia 2:8

*

„Au pus împăraţi fără porunca Mea, şi căpetenii fără ştirea Mea; au făcut idoli din argintul şi aurul lor: de aceea vor fi nimiciţi.” Osea 8:4

*

„Pleacă, Satano” i-a răspuns Isus. „Căci este scris: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti.”Matei 4:10

*

„Ci v-am scris să n-aveţi nici un fel de legături cu vreunul care, măcarcă îşi zice „frate” totuşi este curvar sau lacom de bani sau închinător la idoli sau defăimător sau beţiv sau răpareţ; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncaţi.” 1 Corinteni 5:11

„Copilaşilor, păziţi-vă de idoli. Amin.” 1 Ioan 5:21

124

,,Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoştinţa lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minţii lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite. “Rom. 1:28

II. Taina fărădelegii

Taina fărădelegii a început să lucreze chiar din timpul apostolilor

a. ***„Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum, să fie luat din drumul ei.”*** II Tesa. 2.7.

Există o mulţime de texte Biblice pe care predicatorii religiilor le feresc de ochii oamenilor şi le acoperă cu grijă, cu toate că sunt de o importanţă majoră, pentru vremea de acum. De ce se teme elita „creştinilor” actuali de Biblia pe care o ţin în mână? Ce este ***,,taina fărădelegii?...”*** ce exprimă aceste două cuvinte?

Pentru înţelegere, inversăm aceste două cuvinte, pentru un minut şi în loc de: ***,,taina fărădelegii"*** zicem: „fărădelegi în taină." Dacă pe un om îl cheamă „Ion Munteanu" nu este el aceiaşi persoană şi dacă-i pronunţăm numele invers zicând: ,,Munteanu Ioan?." Nu se înţelege acelaşi lucru? Hai să zicem că în anumite cazuri nu; dar în cazul nostru dezvăluim o mulţime de fărădelegi pe care elita „creştinilor" actuali le ţin în taină şi care fac parte din marea taină a fărădelegii. De exemplu:

Ştie cineva, care sunt legile prin care sânt suprimaţi cei ce vor să lucreze în „bisericile" actuale?

Ştie cineva, de ce este dată legea şi de unde vine, prin care numai (prin intermediul) şi cu acordul „mai marilor „bisericilor" " actuale poate cineva să vorbească în biserică din Scripturi, să cânte o cântare sau chiar să se roage?

Ştie cineva, de ce sunt suprimaţi toţi vorbitorii de rând, care nu ţin cont de acordul elitei „bisericeşti" ci numai de voia lui Dumnezeu?"

Ştie cineva, de ce nu au voie să intre în câmpul de lucru a lui Hristos decât acei ce au fost formaţi în şcolile organizaţiilor lor sau a fost aleşi de „biserică" sau numiţi de cei mari?

Ştie cineva, că toţi conducători religioşi nu au nici o lege biblică care să-i susţină în poziţiile în care sunt instalaţi?

Stie cineva cu cine se aseamănă biserica când are şi alte capete pe trupul ei ?

Ştie cineva care sunt mădularele trupului Biserici Dumnului Isus? etc.ect. Sigur că nu ştie nimeni, sau mai precis, ştiu foarte puţini. De ce? Pentru că aceste fărădelegi şi multe altele, sunt o taină şi vor rămânea în taină, pentru că această taină face parte din ,,taina fărădelegii." Oare nu pentru că se tem că va fi destăinuită aceea parte a Bibliei pe care ,,taina fărădelegii" a ferecat-o în temniţa sa? „Taina fărădelegii" tăinuieşte o mulţime de fărădelegi, care nu sunt legiferate de Dumnezeu prin Sfintele

Scripturi, care sînt impuse în „biserică" şi pe care ,,credincioşii bisericii" trebuie să le ţină şi să le creadă date de Dumnezeu, ca fiind sfinte.

Unele din aceste fărădelegi care înlocuiesc legile lui Dumnezeu trebuie să le respectăm înaintea legilor lui Dumnezeu, altele sînt puse alături de legile lui Dumnezeu, iar oricine stă în calea acestor fărădelegi, va fi înlăturat din drumul lor. Pe de altă parte o mulţime de legi - puse de Dumnezeu în Scripturi – nimeni nu vorbeşte de ele în „biserică" şi nimeni nu are voie să vorbească de ele numai cu riscul de a fi înlăturaţi. De ce nu se poate vorbi în „biserici" o mare parte din cuvintele Domnului Isus şi a apostolilor Săi? Nu vă miraţi? De ce este ţinută în taină toată rânduiala de slujire şi însăşi alcătuirea Trupului Bisericii Domnului Isus? De ce este ţinut în taină răspunsul la întrebarea: „Cu cine se aseamănă trupul „bisericilor", actuale cu o mulţime de capete?" Oare nu „taina fărădelegii" care lucrează prin „omul fărădelegii" ţine „credincioşii" în această întunecime? De ce nu se verifică şi dă seama nimeni de cuvintele Domnului Isus care zice: ***,,Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege."*** Matei 7:23

*

,,Păziţi-vă de proorocii mincinoşi. Ei vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt nişte lupi răpitori. Îi veţi cunoaşte după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărăcini?" Matei 7.15.16.

b. Câteva fărădelegi din marea taină a fărădelegii şi din drumul cărora vei fi luat, dacă te împotriveşti:

1. Legea instalării de predicatori plătiţi sau neplătiţi în adunare
2. Legea alegerilor de conducătorii şi punerea lor mai presus de ceilalţi: instalării unui preşedinte de cult, sau de organizaţie religioasă. sau a unui papă sau alt conducător.
3. Legea instalării unui episcop, preot ,păstor, sau ai altor oameni ordinaţi pentru scopul de a ţine predici in adunare, de a da cina Domnului, de a face binecuvântarea copiilor, să oficieze căsătorii sau servicii de înmormântare, să boteze, etc.

9. Legea amvoanelor şi altarelor şi de a fi predate în mâna unora spre a le folosi la discreţie, sau că vorbitorii de la amvon sau altare, sunt mai de valoare ca ceilalţi.

10. Legea spovedaniei la preot şi a plângerilor sau a rezolvării problemelor la comitetele actuale.

11. Legea sărbătorilor nescrise în Scripturi ca: ziua mamei, sărbătoarea roadelor la creştini, jubileele la creştini, pomul de iarnă, şi altor sărbători nescrise în Scripturi.

12. Legea hainelor preoţilor şi a păstorilor la boteze şi alte ocazii.

13. Legea numirii cine să se roage, să cânte sau să vorbească în biserică.
14. Legea întocmirii de programe religioase, a conducătorilor de programe şi a expunerii lor.
15. Legea formării de predicatori şi ai altor slujitori, în şcoli omeneşti.
16. Legea fixării duratei unui program, a unui serviciu religios.
17. Legea că trebuie să aparţii unui cult şi să fii trecut într-un registru.
18. Legea că trebuie să aparţii numai unei „biserici" locale fără să ai drepturi depline în alte biserici.
19. Legea că pe lângă Biblie trebuie să mai ai şi un statut de organizare şi funcţionare şi o mărturisire de credinţă scrisă separat de Biblie.
20. Legea construirii de amvoane şi a locurilor cu întâietate în casele de adunare (biserici) .
21. Legea drepturilor date liderilor cultelor.
22 Legea că trebuie să te numeşti: Ortodox, penticostal, baptist, martor , adventist ect
Şi lanţul fărădelegilor continuă iar capătul lui e undeva departe.

Toate aceste fărădelegi şi multe, multe altele, sunt sfinte pentru ,,credincioşii" religiilor, organizaţiilor actuale şi mai ales pentru elita lor. Sunt puse în locul legilor lui Dumnezeu şi ţinute ca fiind date de Dumnezeu, cu toate că foarte puţine din ele, conţin foarte puţin adevăr Biblic. Acestea au fost introduse cu scopul de a întări puterea „Omului fărădelegii" şi sînt ţinute în mare taină sub vopseaua falsă a ,,sfinţeniei."

Toate aceste fărădelegi şi multe altele, fac parte din marea taină a fărădelegii, deoarece sunt date ca sfinte, ţinute ca sfinte, păzite ca sfinte şi este acoperită cu grijă, pustietatea pe care o lasă în urma lor, deoarece drumul trasat prin ele este drumul spre pedeapsa veşnică, presărat cu vorbe frumoase şi lucruri plăcute, făcute în Numele lui Dumnezeu, ca omul să nu-şi dea seama de dezastrul care este lăsată în urma lor. ***,,Tot aşa şi voi, pe dinafară vă arătaţi neprihăniţi oamenilor, dar pe dinăuntru Sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege."*** Matei 23:28 Ce adevăr!

*

Căci oricine face răul, urăşte lumina, şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele .Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, ca să i se arate faptele, fiindcă Sunt făcute în Dumnezeu." Ioan 3:20,21

c. ***,,Taina fărădelegii a şi început să lucreze"***

Fărădelegile actuale, sau mama fărădelegilor actuale, nu sînt nici de azi nici de ieri, ci bătrâna „taină a fărădelegii", a început să lucreze între credincioşii creştini, încă din timpul apostolilor. Dacă această taină a fărădelegilor a început să lucreze chiar şi în prezenţa apostolilor, cu atât mai mult va lucra ea astăzi.

127

,,Credincioşii" actuali nu cunosc Sfintele Scripturi. Fiecare îşi slujeşte religia după capul lui, sau după capul altora. ,,Credincioşii" actuali nici nu ştiu, nici nu vor să ştie mai mult decât le spun ,,mai marii" lor (idolii lor). Iar ,,mai mari" lor, se străduiesc să acopere cu grijă şi să ţină în taină lanţul de fărădelegi cu care-i leagă şi cu care ţin deschisă prăpastia dintre ei şi adevărul Biblic. Apoi îi amăgesc cu cuvinte ca: ,,apoi fraţilor, noi trebuie să ne iubim unii pe alţii, să trăim în pace, să ştim că sîntem mântuiţi, să ne rugăm şi să fim credincioşi, pocăiţi etc.

Fără îndoială că toate acestea sînt bune şi strict necesare pentru un credincios, Dar ce tăinuiesc ei sub aceste vorbe frumoase, ce acopere ei sub aceste lucruri de mare preţ, de ce sînt oare folosite aceste principii sfinte pentru a-l feri pe om să nu cunoască celelalte nelegiuiri inventate de ei şi vinovate, de

care se fac vinovaţi cei ce le păzesc şi care lucrează din umbră şi ne distrug în taină ?

Aproape, ori de câte ori abordezi o lege socotită sfântă şi care în realitate este o fărădelege cu urmări grave, se intervine cu lozincile: ,,apoi noi trebuie să ştim despre Domnul Isus, despre mântuire” etc; sau se spune categoric ,,Nu staţi de vorbă sau nu stăm de vorbă!” Toate acestea din cauză că taina fărădelegii acoperă cu lucruri bune şi sfinte, tocmai putregaiul care infectează lucrurile bune amintite mai înante. Ce rost are să se facă o mâncare din cele mai bune şi mai curate alimente, dacă la urmă se pune în ea otravă sau alte lucruri spurcate? Oricât de bună ar fi mâncarea otrăvită ea îmbolnăveşte şi omoară.

*

,,mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu şi împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbuşe adevărul în nelegiuirea lor.” Rom. 1:18

d. Va fi luat din drum

Scripturile ne descoperă că taina fărădelegii este aceea din drumul căreia vei fi luat dacă te împotriveşti, citim: ***,,căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie ca cel ce i se împotriveşte acum, să fie luat din drumul ei.*** ” 2 Tesaloniceni 2.7. Repetăm din nou câteva din fărădelegile care formează marea taină a fărădelegii, din drumul căreia vei fi luat dacă te împotriveşti: Încearcă şi intră în una din religiile mari sau în oricare alta mai mică şi spune că: ***,,Orice este înălţat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” Luca16.15.*** Spune că versetul acesta este scris pentru cei înălţaţi în fruntea „bisericilor” ca: papi, preşedinţi, cardinali, secretari, capi ai „bisericii” şefii „bisericii”, păstori ca cei de azi, conducători sau lideri în „biserică”, şi multe alte nume care oglindesc înălţimea slujbei celui ce o deţine şi cât este el de „mare” între ceilalţi. Dacă încerci să explici ce rezultă din aceste ierarhii adică: închinare la idoli, desfrânare spirituală, urâciune înaintea lui

128

Dumnezeu, pustiirea trupului „bisericii” de mădulare, etc. cu siguranţă vei fi luat din drum şi dat la o parte. Încearcă şi spune că Domnul Isus nu a dat voie ca cel mai mare să se deosebească de cel mai mic în întâietate: ,,***Voi să nu fiţi aşa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic ; şi cel ce cârmuieşte, ca cel ce slujeşte.*** ” Luca 22.26 atunci vei fi luat din drum.

Încearcă să explici ce înseamnă cuvintele: ,,***Ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi.”*** Filipeni 2.3. şi împotriveşte-te celor ce privesc pe alţii mai prejos decât pe ei şi vei fi luat din drum.

Încearcă să spui că „înălţimile acestea sunt idolatrie care trag după ele desfrânarea spirituală”, deoarece nici un creştin nu are voie să recunoască vreo înălţime între el şi Dumnezeu şi să se supună acestora ci: ,,***Supuneţi-vă unii altora în frica lui Hristos.*** ” Efeseni 5.21 şi vei fi luat din drum.

Încearcă să te împotriveşti din interior, păstorilor, popilor, sau conducătorilor care sînt întotdeauna la amvoane, la altare, şi în fruntea meselor, unii îmbrăcaţi de obicei în haine lungi, iar alţii la ocazii. Citeşte-le că Domnul Isus a spus: ,,***Vai de voi, fariseilor! Pentru că voi umblaţi după scaunele dintâi la sinagogi şi vă place să vă***

facă lumea plecăciuni prin pieţe." Luca11.43. **Sau** ***,,păziţi-ă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi, şi să le facă lumea plecăciuni prin pieţe. Ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi, şi după locurile dintâi la ospeţe.casele văduvelor le mănâncă şi fac rugăciuni lungi de ochii lumii. O mai mare osândă va veni peste ei."*** Mar. 12:38-40".

Ştii care va fi rezultatul când vei citi şi vei explica aceste lucruri şi dacă te împotriveşti din interiorul organizaţiei lor? Vei fi luat din drum!

Încearcă să spui că nu şcolile, nu organizaţiile religioase, nu ,,bisericile" sau oamenii lor instalează lucrători în Biserică sau în afara Bisericii, ci Domnul Isus; şi nu se cade ca oamenii să ia dreptul din mâna Domnului şi să hotărască ei: cine, ce, când, cum, unde să lucreze aceşti lucrători: ,,***Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui."*** Matei 9.38. şi vei fi luat din drum.

Încearcă să spui, că numai Duhul lui Dumnezeu are dreptul să hotărască cât să dureze strângerea laolaltă şi că nu e bine să spui lui Dumnezeu că timpul a trecut, când El mai îndeamnă şi pe alţii să-şi aducă darul înaintea Sa; împotriveşte-te şi acestei fărădelegi şi vei vedea că vei fi luat din drum.

Încearcă să spui, că cina Domnului a fost instituită tocmai ca să arate că toţi sîntem din aceeaşi pâine şi că nu sunt unii frânturi mai speciale, cu drepturi speciale de a frânge numai ei pâinea: ***,,Având în vedere că este o pâine, noi, care sîntem mulţi, sîntem un trup; căci toţi***

luăm o parte din aceeaşi pâine." 1 Corinteni 10.17. şi vei fi luat din drum.

Am putea continua mult, că dosarul tainei fărădelegii este gros şi voluminos şi ar trebui mii de pagini pentru a explica detailat lucrarea ei şi urmările dezastroase care le-au făcut şi le fac aceste fărădelegi acoperite cu sfinţenie şi ţinute în taină, de către ***„omul fărădelegii""*** , care s-a aşezat în templul lui Dumnezeu: (***„Nu ştiţi că voi sînteţi Templul lui Dumnezeu"***, 1 Corinteni 3:16) adică în biserică şi face legi şi rânduieli nelegiuite de Dumnezeu prin biblie, citim: ***„Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu."*** Biblia spune: ***„Unul singur este dătătorul şi judecătorul Legii:*** Iacov 4:12

Iată că avem şi alţi zei, (dumnezei) în biserică, care dau legi, care desfinţează legi puse de Dumnezeu în biserică şi judecă oamenii după legile făcute de ei şi nu prin legile date de Dumnezeu, prin Cuvântul Bibliei. Adică îi judecă ei nu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă cineva nu crede, şi face parte dintr-o „biserică" să încerce să stea în drumul acestor fărădelegi şi se va convinge când va fi luat din drum şi dat la o parte de către „omul fărădelegii" care este aşezat în „Templul lui Dumnezeu"

*

„Şi, din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci." Matei 24:12

*

„Căci fărădelegile noastre Sunt multe înaintea Ta, şi păcatele noastre mărturisesc împotriva noastră; fărădelegile noastre Sunt cu noi, şi ne cunoaştem nelegiuirile noastre." Isaia 59:12

*

,,Şi-au pierdut mintea toţi cei ce săvârşesc fărădelegea, de mănâncă pe poporul Meu, cum mănâncă pâinea, şi nu cheamă pe Domnul?" Psalmi 14:4

*

,,Cerurile îi vor desveli fărădelegea, şi pământul se va ridica împotriva lui." Iov 20:27

*

,,Lepădaţi de la voi toate fărădelegile, prin care aţi păcătuit, faceţi-vă rost de o inimă nouă şi un duh nou." Ezechiel 18:31

*

,,De aceea, aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „Pentru că vă făliţi cu nelegiuirea voastră, vădindu-vă fărădelegile, arătându-vă păcatele în toate faptele voastre; pentru că vă făliţi cu ele, veţi fi prinşi de mâna lui!" E*zechiel 21:24*

*

„Cui să vorbesc, şi pe cine să iau martor ca să mă asculte?" Urechea lor este netăiată împrejur, şi nu Sunt în stare să ia aminte. Iată, Cuvântul Domnului este o ocară pentru ei, şi nu le place de el. " Ieremia 6:10

130

..Nimeni să nu vă înşele cu vorbe deşerte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători."
Efeseni 5:6

II. Omul fărădelegii

,,vă rugăm, fraţilor, să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră, şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi şi venit chiar.

Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă, şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalţă mai pe sus de tot ce se numeşte ,,Dumnezeu " sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Nu vă aduceţi aminte cum vă spuneam lucrul acesta, când eram încă la voi? Şi acum ştiţi bine ce-l opreşte ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum, să fie luat din drumul ei.

Şi atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni şi semne şi puteri mincinoase, şi cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce sînt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi. " 2 Tesaloniceni 2.2-**12.**

a. Este vorba de omul fărădelegii ca despre un singur om, ca despre o singură persoană?

Nu poate fi vorba despre un singur om ca despre o singură persoană. Nu! Sigur că nu! Un om ca persoană nu poate să acopere decât o perioadă de timp foarte scurtă. Omul are o viaţă foarte scurtă şi, şi mai scurţi sunt anii în care omul este activ pentru lucruri deosebite. Până la douăzeci şi ceva de ani omul este copil. Iar după şaptezeci, optzeci de ani fie că nu mai este, fie că este obosit. Aşa că perioada pe care poate să o acopere un om cu lucrări importante este de treizeci, patruzeci, cel mult cincizeci de ani, iar omul fărădelegii va lucra cu siguranţă într-o perioadă mult mai lungă şi va rămânea până la sfârşitul lacestei lumi când va fi distrus cu arătarea venirii Domnului Isus Hristos: ***,,Domnul Isus îl... va prăpădi cu arătarea***

131

venirii Sale."2 Tesaloniceni 2:8 Aşa că nu trebuie să ne gândim la un om ca la o singură persoană, ci la un tip de om sau mai bine zis, la un tip de oameni, care vor lucra mai cu seamă în perioada sfârşitului cu semne false şi cu puteri miraculoase, prin care vor înşela oamenii în aşa măsură încât să încerce să amăgească şi cei aleşi: ***„Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi. Ei vor face semne şi minuni, ca să înşele, dacă ar fi cu putinţă, şi pe cei aleşi."*** Marcu 13:22

Nu rareori găsim în Scripturi vorbindu-se despre o categorie de oameni sau chiar şi despre un popor ca despre un singur om, exemplu:

Sfântul Pavel îi spune lui Timotei: ***,,Toată Scriptura este insuflată de Duhul lui Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte , să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."*** 2. Timotei 3.16,17.

Deci vedem că aici Scriptura spune : ***,,pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit",*** nu se referă numai la o singură persoană, ci la un tip de oameni, la toţi creştinii adevăraţi de pe pământ care toţi împreună sînt văzuţi într-un singur om şi

numiţi: *„omul lui Dumnezeu”*. Tot la fel se înţelege şi versetul 16 din Efeseni 2. care zice: ***,,Şi a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce.”*** Nici aici nu este vorba numai despre două persoane, ci este vorba despre un popor şi anume Israel, la care se referă ca la un singur om şi la toate celelalte popoare ca la al doilea om, adică a împăcat pe poporul lui Israel cu neamurile.

Tot la fel şi când este vorba despre proorocul mincinos. Nici aici nu este vorba despre un singur om care prooroceşte minciuni, ci e vorba despre un tip de om care prooroceşte minciuni şi care lucrează în colaborare cu fiara. Apocalipsa 19.20. La fel şi despre fiară. Nu poate fi vorba despre o fiară din pădure, din pustie, din junglă sau din altă parte, ci este vorba despre un tip de oameni cu caracter de fiară, care ucide, distruge, torturează ca şi fiarele.

Dumnezeu a terminat creaţiunea biologică în cele şase zile, El nu mai creează noi fiare, noi monştri. Diavolul nu poate crea dobitoace fireşti, ci este vorba despre un tip de om sau mai bine zis un tip de oameni, în care diavolul a reuşit să imprime un caracter sălbatic. Deci putem crede că atunci când Biblia vorbeşte despre omul fărădelegii, vorbeşte despre un tip de om nelegiuit, care nu are lege la ceea ce face „om fără de lege” la ceea ce este şi la ceea ce face.

*

„vorbeşte-le, şi, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, să le spui: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu!.” Eze. 3:11

,,pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osîndiţi.” 2 Tesaloniceni 2:12

132

,,Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege.” Matei 7:23

b. Lege şi fărădelege

Domnul Dumnezeu a dat întotdeauna poporului Său legi şi porunci. Până la Moise legile au fost scrise în cugetul omului şi aceşti oameni vor fi judecaţi după legile din cugetul lor. Romani 2.12-15. Deasemenea şi cei cărora le-a fost cu neputinţă că ajungă în contact cu legile scrise.

De la Moise până la Domnul Isus au fost scrise pe table de piatră, pe piei de animale, pe hârtie etc. Apoi au fost adunate într-o singură carte care se chema ***,,Cartea Legii.”*** Iosua 1.8. Orice faptă bună sau rea, era judecată după legile din cartea legii. Oamenii care făceau fapte nelegiuite, adică fapte care nu se găseau scrise în cartea legii sau care erau împotriva legilor scrise în cartea legii, sau care nu ţineau cont în lucrul lor, în comportamentul lor de legile din cartea legii, se numeau oameni nelegiuiţi sau, oameni care nu aveau lege sau oameni fărădelege.” Faptele legale erau numai faptele bune, iar faptele rele se numeau fărădelegi şi erau pedepsite. Iosua 23.6. Legea aceasta şi proorocii au ţinut până la Ioan, mai precis, proorocii au ţinut până la Ioan: ***,,Legea şi proorocii au ţinut până la Ioan”*** Lauca 16.16. iar legea până la moartea Domnului Isus pe cruce, deoarece Domnul Isus ca om a respectat legea veche. Matei 8.4.

De la moartea Domnului Isus pe cruce avem: ***„Un nou legământ”*** Evrei 8:13., o altă lege, nouă, care se numeşte : ***„legea credinţei”*** Romani 3.27. sau ***,,legea desăvârşită”*** Iacov 1.25. sau ***,,legea lui Hristos”*** 1 Corinteni 9.21. Galateni 6:2 ***„legea slobozeniei:”*** Iacov 2:12 ***„legea Duhului de viaţă în Hristos Isus,“*** Romani 8:2 şi pe care noi o numim „Noul Testament” în care se găseşte legea creştinilor. Odată cu noua lege, cu noul legământ se formează şi un nou popor: ***„pe voi, care odinioară nu eraţi un popor, dar acum sînteţi poporul lui Dumnezeu;”*** 1 Petru 2:10.

Toate faptele acestui popor trebuie să corespundă noii legi. Acele fapte pe care nu le aprobă noua lege se numesc fărădelegi, pentru că au fost făcute în afara legii. Cei care nu ţin cont de legile noului legământ se numesc oameni nelegiuiţi sau,, oameni fără de lege.” De obicei faptele făcute în afara legii noului aşezământ se numesc: păcat, nelegiuire, fărădelegi, fapte rele etc. Ceva de precizat: nu e nevoie ca un om să calce toate faptele legii ca să fie socotit nelegiuit, ci dacă ai călcat o lege eşti vinovat de toate. Exemplu: dacă un om a dat în cap vecinului său, este condamnat chiar dacă a trăit cinstit cu tot satul. Nu e nevoie să negi toată Scriptura ca să fii numit necredincios sau nelegiuit, e destul să nu crezi un lucru spus de Dumnezeu în Scripturi şi vei fi socotit necredincios, citim: ***„Căci, cine păzeşte toată Legea, şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.”*** Iacov 2:10. Atunci când

133

un copil nu-l crede pe tatăl său, când îi spune un lucru, în mod indirect,fără vorbe, spune că tatăl său minte: ***(,,cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos")*** 1 Ioan 5:10 O altă problemă: legile (fărădelegile) făcute de oameni, în probleme de credinţă, care n-au fost făcute mai întâi de Dumnezeu şi înlocuiesc legile scrise în Scripturi, sînt păcate extrem de grave: ***,,Unul singur este dătătorul legii" - Dumnezeu -*** Iacov 4.12. Cei ce adaugă legi (fărădelegi) de-ale lor sau de-ale altora la legile lui Dumnezeu, nu au nici parte nici sorţ în viaţa veşnică, citim: ***„dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta... „Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea Sfântă, scrise în cartea aceasta."*** Apocalipsa 22.18,19. Amestecarea legilor lui Dumnezeu cu legile făcute de oameni e la fel cum ai amesteca bucate curate cu otravă sau murdărie care consumate vor îmbolnăvi pe cei ce le consumă. Este ce se întâmplă în zilele noastre cu acest creştinism grav bolnav care se hrăneşte cu legi date de Dumnezeu prin care au amestecat otrava legilor date de oameni.

Omul fărădelegii a existat de la Cain, este şi astăzi şi va rămânea pe pământ până la venirea Domnului Isus, dar aici în 2 Tesaloniceni 2, se vorbeşte despre un „om al fărădelegii" deosebit. Acest om al fărădelegii nu se găseşte în afara Bisericii, ci în Biserică. Nu trebuie căutat în partide politice, în instituţii guvernamentale sau în alte organizaţii sociale, pentru că ni se spune clar că, citim: ***„se va aşeza în Templul lui Dumnezeu"*** Vers. 4. iar ***„Templul*** (sau casa) ***lui Dumnezeu este Biserica."*** 1Timotei 3.15. Nu scrie aici că el va lua fiinţă în timpurile din urmă, ci că se va descoperi în timpurile din urmă: ***,,căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă, <u>şi de a se descoperi</u> omul fărădelegii, fiul pierzării."*** Omul fărădelegii" era în „biserică" mai dinainte, dar taina fărădelegii îl ţinea ascuns. Timpurile din urmă doar îl descoperă, nu-l distrug, nu-l scot afară din ,,biserică" ci doar îl descoperă.

El va rămânea ca fiind în „biserică" până la venirea Domnului Isus când: ***„Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale."*** 2 Tesaloniceni 2:8. De asemenea şi oamenii care au susţinut pe acest tip de om al fărădelegii şi care au trăit sub pustiirea lui, vor rămâne ca fiind în Templul lui Dumnezeu până la vremea sfârşitului când va fi prăpădit: ***„şi pe aripa urâciunilor idoleşti va veni unul care pustieşte, <u>până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.</u>"*** Daniel 9:27. Acest om al fărădelegii nu va fi într-o anumită organizaţie religioasă, într-un anumit cult sau într-o anumită religie, ci el este de găsit în toate religiile, în toate organizaţiile, în toate cultele. Deci nu trebuie căutat la vecinul în „biserică" sau în organizaţia vecinului, pentru că el este şi în „biserica" la cate mergi tu, poţi să-l vezi, să-l descoperi: singura condiţie e să vrei să-l vezi.

134

,,Dar când îţi voi vorbi, îţi voi deschide gura, ca să le spui: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „Cine vrea să asculte, să asculte; cine nu vrea, să n-asculte!." Ezechiel 3:27

c. Dându-se drept Dumnezeu

Am spus mai sus că ***„Unul singur este dătătorul şi judecătorul Legii:"*** Dumnezeu (Iacov 4:12), dar astăzi avem o mulţime de legi care guvernează „bisericile" şi care nu sunt date de Dumnezeu. Şi care sunt împotriva legilor lui Dumnezeu. Cine a îndrăznit să se dea ***„drept dumnezeu"*** să facă legi, să le introducă, să le impună şi să fie ţinute cu atâta „sfinţenie?" Cine se îngrijeşte de ele ca să fie respectate? Nu este oare acel om, un om al fărădelegii, care te obligă să le păzeşti? Iar dacă nu le păzeşti eşti luat din drum? Nu vedem noi oare că în fiecare „biserică" un om sau un grup de oameni se dau (indirect) drept Dumnezeu, hotărând în locul Lui Dumnezeu cine ,ce, când ,cum , cât , unde şi că voia lui Dumnezeu şi a Duhului Sfânt nu are nici o valoare în faţa voinţei lor? Biblia spune: ***„Dar toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voieşte:"*** 1 Corinteni 12:11 etc. Iar astăzi lucrarea din biserică, de obicei, este la voinţa unui (păstor, popă, lider etc) sau la voinţa câtorva.

Exemplu: intrăm în oricare „biserică", fără alegere, când Dumnezeu te îndeamnă să rosteşti un cuvânt, fie el de îmbărbătare, de zidire, de învăţătură sau de mustrare. Poţi să spui ceva dacă nu-şi dă acordul „omul fărădelegii?" Numai cine nu vrea să vadă, nu vede că nu Dumnezeu care ţi-a dat îndemnul are primul şi ultimul cuvânt, ci omul fărădelegii care se dă drept Dumnezeu. El este instalat acolo în locul Duhului Sfânt El ştie dacă trebuie să vorbeşti sau nu, el ştie cât trebuie să vorbeşti, ştie, când, ce trebuie să vorbeşti din Scripturi, el ştie toate, ceea ce practic numai Dumnezeu ştie. Şi se dă drept dumnezeu, că el ştie ce nimeni nu ştie în afară de Dumnezeu. E

adevărat că cunoaştem în parte anumite lucruri 1 Corinteni 13.9,12, pe care le putem arăta clar în Scripturi. Dar omul fărădelegiise justifică, cu legile (fărădelegile) făcute de ei, care nu se găsesc în Scripturi şi prin aceste legi, făcute de ei, anulează învăţătura Scripturilor care îl descopere. Unde se dă omul fărădelegii drept Dumnezeu, Duhul Sfânt este chemat doar să ungă ce omul fărădelegii a hotărât să se facă în „biserică" sau în afara „bisericii" lui. Un exemplu:

Într-o duminică, un bun credincios intră în casă la mine, iar eu îl întreb: „cum de ai venit la Hunedoara de la aşa depărtare?" Iar el îmi răspunde: „Domnul Dumnezeu m-a înştiinţat într-o noapte din săptămâna trecută să vin să vorbesc la Hunedoara." Dar omul fărădelegii nu i-a dat voie să spună ce avea de spus, măcar că i-a spus că a venit înştiinţat de Dumnezeu. Dacă vrea cineva să lucreze în „bisericile" de acum, mai întâi trebuie să se închine „omului fărădelegii" care le stăpâneşte şi să ceară acordul celor ce se dau drept „dumnezei" ca apoi să-şi poată aduce darul pe altar, iar nu atunci când ţi-l dă Dumnezeu.

135

,,Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, <u>cu tot felul de minuni şi semne şi puteri mincinoase, şi cu toate amăgirile nelegiuirii,</u> pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi. Din această pricină, <u>Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună:</u> pentru ca toţi cei ce nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi." 2 Tesaloniceni 2.9-12.

d. *Cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce s unt pe calea pierzării.* Vers.10.

Despre o mare parte din amăgirile nelegiuirii pe care le foloseşte omul fărădelegii, am vorbit în capitolul: „Taina fărădelegii." Aici vorbim despre o altă categorie de nelegiuiri care constau în semne, minuni şi puteri mincinoase. Nu trebuie uitat că Biblia ne învaţă cum diavolul se preface în înger de lumină şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai lui Dumnezeu: ***,,Şi nu este de mirare, căci chiar Satana se preface în înger de lumină. <u>Nu este mare lucru dar, dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii."</u>*** 2 Corinteni 11.14,15. Aceşti oameni ai fărădelegii vor face şi ei semne şi minuni, ca să amăgească pe „cei ce sînt pe calea pierzării." Ei nu vor fi puţini: ***„Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: ,,Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune curat : ,,Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la mine voi toţi <u>care lucraţi fărădelege."</u>*** <u>Matei 7. 22,23.</u> Putem crede că nu toţi vor face semne şi minuni, deoarece ei imită pe slujitorii lui Dumnezeu, care doar pe unii i-a dat Dumnezeu cu darul minunilor. 1Corinteni 12.28. Dar toţi vor amăgi, fie într-un fel, fie în altul, iar semnele şi minunile vor fi aşa de bine imitate, încât vor încerca să ducă în eroare chiar şi pe credincioşii adevăraţi: ***,,ca să înşele, dacă ar fi cu putinţă, şi pe cei aleşi."*** Marcu 13:22.

A fost şi este foarte greu, să se deosebească, lucrarea adevărată de lucrarea amăgirii , nelegiuirii. Biblia spune despre acest om al fărădelegii, că va scoate draci în numele lui Dumnezeu. Când îl vezi pe un om scoţând draci în numele lui Dumnezeu, câţi sunt din aceia care îndrăznesc să-i analizeze faptele şi principiile de credinţă şi dacă nu corespund cu cele din Scripturi să spună că omul nu e de la Dumnezeu? ***,,După roadele lor îi veţi cunoaşte"*** Matei 7.20. Biblia ne spune că vor face minuni. Când vezi un om că se vindecă în numele lui Dumnezeu sau cade la pământ în numele lui Dumnezeu, câţi vor mai fi în stare să verifice dacă cel înzestrat cu puteri miraculoase este de la Dumnezeu sau e din mădularele omului fărădelegii?

Omul fărădelegii va prooroci în numele lui Dumnezeu. Când vezi că la predicile lor, oamenii slăvesc pe Dumnezeu; bat din palme şi cântă slavă lui Dumnezeu în coruri, cu fanfare, cu cântări de lux, cu cântăreţi de lux bine antrenaţi şi bine plasaţi în program, cu predicatori de lux; cu predici de lux, cu cuvinte strălucite; cu mulţimi de oameni adunate, îmbrăcaţi de

136

sărbătoare, cu programe speciale bine gândite şi puse la punct, cu oameni bine instruiţi în şcoli, care ştiu cum să-şi construiască o predică de talie şi cum să încânte ochii şi mintea oamenilor, care au învăţat la Omiletică arta vrăjitoriei, cum să-şi potrivească paşii când intră în Biserică; cum să îngenuncheze, cum să dea din mâini, cum să-şi potrivească glasul, cum să-şi potrivească ţinuta, cum să arate costumul, cămaşa şi cravata, inelele şi verighetele, etc.Fiecare mişcare dinainte învăţată şi exersată da la prima până la ultima, cu ordonanţe alese care ştiu să-i prezinte şi să-i recomande

pe măsură, cu amvoane şi scaune luxoase, împodobite cu flori, cu instalaţii de aerisire, microfoane, cu staţii de amplificare, cu Biblii deosebite, cu crucifixe din aur, argint, lemn, lucrate cu măiestrie, pe care le mişcă în faţa oamenilor ca la teatrul de păpuşi, cu cădelniţe, cu plecăciuni, cu intrări şi ieşiri spectaculoase la amvoane şi altare, şi câte, câte alte nelegiuiri a ştiut omul fărădelegii să inventeze, ca să farmece ochii oamenilor şi să-i aducă în situaţii penibile. In multe cazuri sunt duşi până acolo de a se închina înaintea lor, a le săruta hainele, picioarele, mâinile, obiectele sfinţite de ei, de a se pleca şi a se ridica în picioare când ajung în faţa lor, când fac semn sau când pleacă la amvon, tot acest teatru făcut în Numele lui Dumnezeu, care nu aduce nici o cinste lui Dumnezeu ci numai celor ce îl joacă.

Acest teatru murdar, din punct de vedere Biblic, te face să te întrebi: „ce s-ar întâmpla dacă cineva ar îndrăzni, în timpul unui asemenea program, să se ridice şi să citească cuvintele unui paragraf din rânduiala simplă al lui Dumnezeu, rânduială aşezată în Biserica Sa. De exemplu: ***,,Când vă adunaţi la olaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învăţătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească."*** 1 Corinteni 14.26. Dacă unul din cei simpli care şade jos are o descoperire şi s-ar ridica în timp ce aşa numitul „ales a lui Dumnezeu“ vorbeşte, l-ar întrerupe şi şi-ar expune şi el modesta lui descoperire, aşa cum ne învaţă Dumnezeu: ***„Dacă este făcută o descoperire unuia care şede jos, cel dintâi să tacă."*** 1 Corinteni 14.30. Nu ar tulbura el toată ceremonia? Nu ar fi socotit ca om nebun? Nu ar spune în inimile lor că le-a murdărit programul cu nişte fraze nepotrivite?

Şi câte alte umilinţe ar mai îndura acest biet om, care a citit doar cuvintele lui Dumnezeu sau a făcut ceea ce Duhul Sfânt la îndemnat să facă. Nu ar aduna omul fărădelegii toate amăgirile nelegiuirii ca să-i facă pe cei ce sunt pe calea pierzării, să-i arunce pe aceşti îndrăzneţi la coşul de gunoi, murdar, (din punct d vedere biblic) al conştiinţei lor? Am amintit doar o parte din faptele omului fărădelegii, puţine bune şi multe nebune, amestecate la un loc cu toate amăgirile nelegiuirii lor, care te ridică într-un extaz, în care zici că te-ai apropiat de Dumnezeu şi care sunt amestecate ***,,cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce Sunt pe calea pierzării",*** 2Tesaloniceni 2:10. Cine mai îndrăzneşte să verifice şi să spună că în toată această lucrare este un amestec de fapte legiuite şi nelegiuite, din care e greu să stabileşti care sunt bune şi care sunt rele, deoarece toate ţi-au fost prezentate ca bune. Nu sunt oare de natură ***„ca să înşele, dacă ar fi***

cu putinţă, şi pe cei aleşi.?" Marcu 13:22 Ba da, de o sută de ori da. Biblia are dreptate că ; dacă va fi cu putinţă vor înşela şi , etc. Şi se pare că în multe cazuri se întâmplă acest lucru. Ce rol mai are în toată treaba aceasta un credincios simplu, care a venit să-şi aducă darul pe altar, cine l-ar mai asculta sau l-ar mai lua în seamă? Nu-i rămâne decât să se ascundă ca sfântul Ilie şi să zică: *,,Doamne am rămas numai eu singur* 1 Împăraţi 19.10. " şi, şi pe mine e gata să mă amăgească".

Totuşi Scripturile ne spun: ***,,Să nu daţi crezare oricărui duh; <u>ci să cercetaţi duhurile dacă sînt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi prooroci mincinoşi",</u>*** 1Ioan 4.1. Deci să iei faptele şi vorbele lăsate în urma lor, să le pui alături de cele din Scripturi, ca la urmă să-ţi dai seama cu amărăciune, că urmele lăsate în urma lor sunt urmele omului fărădelegii de care nu poţi să te apropii căci te priveşte din înălţime ca pe ceva mic de tot , ca pe o cantitate la care nu merită să se aplece, să primească un sfat, dar nicidecum vreo mustrare.

,,Mânia lui Dumnezeu este împotriva celor care înăduşe adevărul în nelegiuire

,,mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu şi împotriva oricărei nelegiuri a oamenilor, care înăduşe adevărul în nelegiuirea lor." Romani 1:18

Înăduşire înseamnă: A face să nu se vadă, să nu se audă, să nu se simtă; ascundere. (Dicţionarul limbii române.)

Am arătat în cele de mai-nainte cum „creştinii" actuali au inventat şi au întrodus în biserici şi în mintea oamenilor, fel şi fel de lucruri, obiceiuri şi învăţături frumoase şi nelegiuite de biblie.

O mulţime de explicaţii înşelătoare şi chiar părţi din Scripturi (scoase din contextul Bibliei) sunt prezentate expuse şi redate în aşa fel încât ţi se pare că sunt date sau îngăduite de Dumnezeu; sub care înăbuşe adevărul fără teamă că mânia lui Dumnezeu este împotriva lor. De aceia: ***,,Isus le-a zis: „Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva."*** Matei 24:4

*

Pe cine Mă nesocoteşte şi nu primeşte cuvintele Mele, are cine-l osîndi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osîndi în ziua de apoi. Ioan 12:48

*

mânia Mea s-a aprins împotriva păstorilor, şi voi pedepsi pe ţapi. Căci Domnul oştirilor Îşi cercetează turma, casa lui Iuda, şi o va face ca pe calul Său de slavă în luptă. Zaharia 10:3

*

De aceea am jurat în mânia Mea: „Nu vom intra în odihna Mea!" Psalmi 95:11

138

„Aşa vorbeşte Domnul: „Staţi în drumuri, uitaţi-vă, şi întrebaţi care sînt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblaţi pe ea, şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre!" Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele!" Ieremia 6:16

Diotrefii de ieri şi de azi

a. „Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu vrea să ştie de noi. De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face, căci ne cleveteşte cu vorbe rele. Nu se mulţămeşte cu atât; dar nici el nu primeşte pe fraţi şi împiedecă şi pe cei ce voiesc să-i primească, şi-i dă afară din Biserică. 3 Ioan 1.9.10

Sfântul Apostol Ioan, nu scrie această epistolă unei Biserici, ci este obligat să scrie doar unui frate din acea biserică, ce se numea Gaiu. 3. Ioan 1.1. Iată ce se întâmplase: Un frate cu numele de Diotref, (3. Ioan 3.9.) a dat din coate şi a ajuns conducătorul bisericii. Se vede că Diotref n-a participat la lecţia de şefie. (Marcu 9:35) Dar, n-au participat nici cei ce l-au votat sau tolerat ca şef.

Biblia arată că toţi apostolii erau de faţă când Domnul Isus s-a aşezat jos să le spună ce au de făcut şi au priceput bine lecţia, dovadă că nu există nici o Biserică în Scripturi, care să-şi fi ales lideri sau oameni cu întâietate în afară de „biserica" lui Diotref. Şi nu numai atât! Apostolii ne explică dezastrul şi prăpădul care vine în urma liderilor şi a celor ce umblă după întâietate. Oare Diotref să nu fi înţeles? Apostolul spune: ***„nu vrea să ştie de noi."*** (3 Ioan 1:9). Aceasta înseamnă că nu voia să înţeleagă.

Diotref nu ştia unde duce setea „credincioşilor" după predicatori de elită, care să-i impresioneze sau să le spună lucruri plăcute, care: ***„îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute",*** (2 Timotei 4:3). El nu ştia că oamenii care ascultă mereu pe acelaşi predicator, când ajung acasă nu pot spune decât câteva cuvinte din predica auzită, uitându-le şi pe acestea după câteva zile şi că: ***„seamănă cu un om, care îşi priveşte faţa firească într-o oglindă; şi, după ce s-a privit, pleacă şi uită îndată cum era."*** Iacov 1:23 El nu ştia că numai o activitate a fiecărui credincios, făcută sub directa călăuzire a Duhului Sfânt şi după rânduiala din Scripturi, poate să ţină o Biserică vie, capabilă de lucru şi de orice faptă bună. Toate acestea putea să le ştie de la apostoli şi de la Isus, dar nu voia.

În comparaţie cu „credincioşii" de astăzi:

Felul de purtare al liderilor noştri dă de înţeles oricui, că sunt făcuţi (născuţi) din Diotref. Ei nu vor să ştie de Isus, nu vor să ştie de apostoli şi nu vor să ştie nici de Dumnezeu, atunci când e vorba de întâietate sau de un loc mai în faţă. La lecţia aceasta au un alt profesor. Un profesor care le arată câştigul moral sau material de pe urma întâietăţii şi a funcţiei de lider. Care îi învăţa: că a sta pe scaun în rândul celorlalţi şi a fi în fruntea

139

celorlalţi, nu-i tot una. Care le spune: dacă ai posibilitate de a fi cel dintâi, foloseşte-te. Aşa că nu trebuie să ne mirăm chiar atât de mult de Diotref, cât trebuie să ne mirăm de „creştinii" actuali şi de liderii lor. Diotref nu avea, încă, în faţă „biserici" mari decăzute, adormite şi întunecate, cum avem noi astăzi. Astăzi în „bisericile" mari, cu zeci, sute şi mii de „credincioşi", cu cei mai buni predicatori, aleşi dintre aleşi, cu predici construite după cele mai exigente tipicuri, cu rânduieli întocmite minuţios, „credincioşii" lor n-au reuşit să înveţe nici abecedarul Bibliei. Şi ne mai mirăm de Diotref? Foarte interesant este faptul că, cu cât sunt „bisericile" mai mari şi cu cât sunt predicatorii mai buni, cu atât sunt mai întunecaţi oamenii lor.

*

„Chiar dacă-i scriu toate poruncile Legii Mele, totuşi ele Sunt privite ca ceva străin." Osea 8:12

.*b. „Am scris ceva Bisericii”,* 2. Ioan 1.9.

Bisericile de la început, din timpul apostolilor, nu aveau încă o Biblie întreagă ca şi noi astăzi, în care ne găsim rezolvarea tuturor problemelor care se ivesc. Unele epistole au fost scrise către sfârşitul vieţii apostolilor. 2 Tim. 4:7 De aceea, apostolii, unde nu puteau să ajungă, trimiteau scrisori „bisericilor” prin fraţi. (Fap. A. 15.23: 18.27) Fraţii le duceau anume sau erau în trecere pe acolo. (În timpul acel era greu cu poşta.)

În cazul nostru, Diotref, care era acum liderul unei „biserici”, nu primea în „biserică” fraţii care veneau cu scrisori de la apostoli sau care veneau să întărească bisericile. Iar cei ce voiau să-i primească, Diotref îi dădea afară din „biserică”: ***,,dar nici el nu primeşte pe fraţi, şi împiedică şi pe cei ce vor să-i primească, şi-i dă afară din Biserică."*** 3. Ioan. 1.10. Nu voia să ştie de apostoli: ***„nu vrea să ştie de noi."*** 3.Ioan.3.9. şi pe deasupra îi şi clevetea pe apostoli cu vorbe rele: ***,,căci ne cleveteşte cu vorbe rele."*** 3. Ioan. 1.10.

În comparaţie cu „bisericile” de azi: Era tocmai ce se întâmplă astăzi.Socotind după epistola aceasta şi după întreg Noul Testament, „biserica” lui Diotref este mama „bisericilor” de astăzi. Şi Diotref este domnul şi fondatorul „bisericilor” actuale. Iar „bisericile” de astăzi sunt o copie a „bisericii” lui Diotref, ba chiar, mult mai corupte. Putem spune, că pe nedrept se mai numesc creştine. Numele lor adevărat este: „biserici Diotrefiene.“ De asemenea şi „creştinii” actuali se numesc pe nedrept creştini, după numele lui Hristos, pentru că numele lor adevărat este „Diotrefieni“, după numele lui Diotref. Şi dacă cineva mă condamnă fiindcă spun acest lucru, atunci Scriptura îmi este martor, că spun adevărul. De asemenea şi realitatea din „bisericile” actuale dovedesc aceasta. Duhul lui Diotref este acelaşi duh care călăuzeşte pe duhovnicii şi liderii noştrii, cărora le place să aibă întâietate între fraţi. Nu primesc fraţii trimişi de Dumnezeu ca să lucreze în „bisericile” lor. Iar cei care vor să-i primească, nu mai sînt luaţi în seamă şi sînt împiedecaţi să-i primească. Ei primesc numai pe cei care sunt trimişi de ei. Se împlineşte astăzi Scriptura: ***„stăpânesc cu ajutorul lor şi poporului Meu îi plac aceste lucruri. Dar ce veţi face la urmă?"*** (Ieremia 5:31)

140

,,Am mai văzut sub soare că în locul rânduit pentru judecată domneşte nelegiuirea, şi că în locul rânduit pentru dreptate este răutate." Ecl. 3:16

c. „Diotref căruia îi place să aibă întâietate.” 3 Ioan 1.9.

Însăşi plăcerea de a avea întâietate între fraţi este un păcat. A avea întâietate înseamnă a avea prioritate, a avea dreptul de a ocupa primul loc ca importanţă, primul loc ca valoare sau ca demnitate şi aceasta este o urâciune înaintea lui Dumnezeu: ***,,pentru că ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."*** Luc. 16.15.

Cea mai teribilă armă a diavolului, cea mai distrugătoare din câte a inventat el, a fost şi este, astăzi mai mult ca oricând, plăcerea de a avea întâietate între fraţi. Din aceasta se naşte lupta pentru o cinste deosebită, câştig financiar sau alte valori. Celor ce le-au plăcut şi le place să aibă întâietate între fraţi, au dezbinat biserica, au împărţit-o în partide, şi au semănat în ea ură, prin care au distrus unitatea pentru care s-a rugat Domnul Isus: ***„Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine, şi Eu în Tine; ca, şi ei să fie una în noi,“*** Ioan 17:21. Şi nu de puţine ori, în istorie, au dus până la schingiuiri şi torturi, ba chiar la războaie, aşa cum am amintit mai sus.

Scriptua condamnă pe Diotref că îi place să aibă întâietate între fraţi. Domnul Isus a spus să nu avem oameni cu întâietete: ***,,Isus... a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi."*** Marcu 9:35. A spus să ne lepădăm de noi înşine, să piară din noi duhul că noi suntem mai cineva ca ceilalţi: ***„Isus a zis:„Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine."*** Mat. 16:24. ***„Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite."*** Rom. 12:16.

În comparaţie cu „bisericile” de azi.

Liderii „bisericilor” de astăzi şi-au depăşit maestrul. Nu numai că le place să aibă întâietate între fraţi, ba chiar au inventat sau au luat de la cei din lume o mulţime de metode nelegiuite de Scripturi. Şi prin diferite metode luptă să ajungă primarii „bisericilor.” Şi-au făcut şcoli zis teologice, se laudă unii pe alţii, se consacră unii pe alţii, se ordinează unii pe alţii, se sfinţesc unii pe alţii, etc. Şi-au făcut nu numai scaune cu întâietate ci şi amvoane, pupitre şi catedre. Şi-au scris statute de organizare şi funcţionare prin care îşi legalizează aceste fărădelegi şi multe altele. La toate întrunirile au inventat o mulţime de ceremonii ca să se scoată în evidenţă. Au inventat metode de a impune fraţilor să le dea o cinste deosebită. Nu vor să ştie nici de

Domnul Isus şi nici de apostolii Lui. Dacă ar trăi sfântul Ioan ar spune de zeci de ori mai apăsat: ***,,Nu vor să ştie de noi."*** Dacă ar trăi Diotref s-ar umfla de mândrie, ce copac mare a ieşit din sămânţa nelegiuirii lui. Domnul Isus spune: ***,,Cine vă primeşte pe voi, Mă primeşte pe Mine;"*** Matei 10.40. dar ei nu primesc numai pe acei care sunt nelegiuiţi ca ei.

141

,,Căpeteniile ei în mijlocul ei Sunt nişte lei care răcnesc; judecătorii ei Sunt nişte lupi de seară care nu mai lasă nici un os până dimineaţa." Ţefania 3:3

d. „dar nici el nu primeşte pe fraţi, şi împiedică şi pe cei ce vor să-i primească, şi-i dă afară din Biserică." 3. Ioan.1,10.

În timpul apostolului Ioan şi din totdeauna, creştinii au avut fraţi care mergeau din loc în loc. Aceştia predicau evanghelia la cei pierduţi în păcate, iar alţii întăreau bisericile pe unde ajungeau. Peste tot fraţii îi primeau cu bucurie şi-i ajutau să-şi facă slujba. In cazul nostru, ajunşi în „biserica" lui Diotref, acesta nu i-a mai primit şi-i dădea afară din „biserica" ce devenise a lui. Ba mai mult: dădea afară din biserică şi pe cei ce voiau să-i primească. Se vede că a ajuns şeful „bisericii" şi avea o susţinere. Se vede că avea oamenii lui, de aceea făcea ce voia el în „biserică," cu toate că fraţii lucrau cu mâinile şi îşi dădeau toată silinţa să nu fie o povoară pentru alţii. Dar aveau şi ei nevoie de un adăpost peste noapte, de o mâncare, de cheltuieli de călătorie şi alte nevoi.

Toate acestea nu puteau să fie acoperite din munca mâinilor lor. Unde să găsească înţelegere, nu la fraţii de credinţă? Sigur că peste tot fraţii îi ajutau, îi primeau cu bucurie. Cu ajutorul acestor oameni fără şcoli, fără diplome în teologii, neorganizaţi de oameni, conduşi doar de Duhul lui Dumnezeu, creştinismul a pătruns în toată lumea cunoscută pe atunci. Şi mai mult, într-o lume păgână care nu auzise de Hristos. Toată armata diavolului n-a putut să-i învingă pe aceşti oameni simpli ca şi Domnul lor. Bătăile, rugurile, închisorile, fiarele sălbatice, foamea, lipsurile, batjocorile, moartea, n-au putut să-i oprească. S-a speriat şi diavolul de ei. De aceea şi-a schimbat tactica, adică: a pus în „biserici" conducători. Diavolul ştia şi avea, deja experienţă că prin conducători se poate anihila sau chiar distruge, nu numai un om, doi, ci chiar mase de oameni. Chiar popoare întregi au fost distruse prin aceşti conducători, care le-au învrăjbit şi nu de puţine ori au fost nimicite în războaie. Avea dreptate fostul preşedinte american Ronald Reagan, când a spus: ,,Nu popoarele fac războaiele, ci guvernele". De obicei nu credincioöi simpli fac certurile, dezbinările, luptele în biserici, ci conducătorii.

În comparaţie cu „credincioşi" de astăzi

Puţini sunt creştinii (dacă mai sunt) care înţeleg ceva din versetele acestea. Rânduielile demonice, prin care guvernanţii „bisericilor" le stăpânesc, fac imposibil ca fraţii adevăraţi, mânaţi de Duhul Sfânt, să pătrundă în ele. Asemenea lui Diotref, odată ajunşi la putere, primul lucru a fost să înlăture fraţii care umblă din loc în loc cu învăţătura apostolilor. O lozincă nescrisă, dar respectată cu sfinţenie, spune: „Strict interzis că cineva să ia cuvântul în „biserică" fără voia liderilor." Toţi fraţii trebuie să aibă aprobarea „mai marilor bisericii" ca să poată face cea mai mică lucrare în,,biserică." Deci

142

trimiterea Domnului Isus şi punerea în slujbă a Duhului Sfânt, la ei nu are nici o valoare, ei nu ştiu de asta.

Fraţii „credincioşi" care mergeau din loc în loc au fost măcinaţi, hăituiţi şi înlăturaţi. Orice frate care ajunge astăzi într-o „biserică" mai mare, şi chiar mai mică, nu este decât un spectator. Cei care mai fac câte ceva în unele „biserici" sunt cenzuraţi minuţios. Le sunt vânate toate greşelile şi puse în discuţie, cu scopul de a le tăia calea, să nu mai ajungă să ia cuvântul în „bisericile" unde mai au acces. În mod normal ar fi trebuit să le înlăture numai greşelile, nu şi pe ei. Dar sub lozinca că înlătură greşelile, înlătură şi pe cel ce a greşit. La ei, scopul lor principal este înlăturarea din lucrare a celui ce a greşit, nu a greşelilor. Greşeala este doar un motiv.

Pe de altă parte, „bisericilor" mari, nici prin minte nu le mai trece că un frate de meseria Sfântului Petru sau Iacov le-ar mai putea spune ceva. Bisericile lui Dumnezeu de la început nu se asemănau cu „bisericile" de astăzi. Dintre cei ce primeau credinţa în Domnul Isus, mulţi îşi lăsau familiile dacă aveau posibilităţi de trai, sau le lăsau în grija altor fraţi, sau îşi luau familiile cu ei şi mergeau din loc în loc, vesteau pe Isus şi înfiinţau Biserici sau le întăreau sufleteşte. Alţii mergeau din Biserică în Biserică şi zideau bisericile sufleteşte. Unii învăţau pe „credincioşi" în amănunţime calea Domnului, Alţii îi îmbărbătau. Fiecare cu darul şi slujba lui, îşi

făceau lucrarea încredinţată de Hristos prin Duhul Sfânt. Mulţi din oamenii aceştia mergeau pe cont propriu ***,,au plecat pentru dragostea Numelui Lui, fără să primească ceva de la Neamuri."*** 3.Ioan. 1.7.

*

„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Faţa Lui şi-L împiedecă să vă asculte!" *Isaia 59:1,2*

*

,,Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei, să urmeze poftele nimilor lor; ... căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu şi au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului" Romani 1:24,25

*

,,vă îndemn să luptaţi pentru credinţa, care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna." Iuda 1:3

143

„Proorocii lor proorocesc minciuni în Numele Meu; Eu nu i-am trimis, nu le-am dat poruncă, şi nu le-am vorbit; ci ei vă proorocesc nişte vedenii mincinoase, proorociri deşerte, înşelătorii şi închipuiri scoase din inima lor." Ieremia 14:14

e. *„când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face"* 3 Ioan 1.10.

A aduce cuiva aminte de ceva, înseamnă că a uitat acel ceva. Dar în cazul acesta este vorba mai mult de o mustrare decât de o aducere aminte. Diotref, preocupat de sarcinile care îi reveneau în urma întâietăţii şi de problemele ce se cereau pentru a se menţine la înălţime, a uitat de învăţătura apostolilor şi a Domnului Isus.

În comparaţie cu credincioşii de astăzi:

Liderii noştri, sunt în aceeaşi situaţie. Preocupaţi de sarcinile ce le revin în urma funcţiilor primite şi de problemele ce se cer pentru a se menţine la înălţime, au uitat de mult de ce le spune Domnul Isus şi apostolii, cu privire la funcţiile şi slujbele lor. Ei nu au ochi pentru această importantă parte a Scripturii şi nimeni nu le aduce aminte de ceea ce fac. Ei cred că fără ei s-ar dărâma ,,bisericile" şi cred că sunt o binecuvântare pentru „biserici", neştiind că de fapt sunt un blestem.

Pe de altă parte, este adevărat că fără ,,cei mari"; ,,credincioşii" lor ar trebui să-şi părăsească băncile sau scaunele comode, n-ar mai avea cine să-i laude, să-i perie, să-i legene în somnul lor şi să-i facă să viseze raiul sau viaţa veşnică, stând culcaţi la umbra viei pe care au umplut-o buruienile. Vie care face struguri sălbatici, pentru că nimeni n-o curăţă cu adevărat. Toată osteneala celor mulţi este să ocupe o bancă în „biserică", o dată sau de două ori pe săptămână şi să dea un bănuţ pe care l-au botezat „pentru Domnul." (bănuţ care în adevăr merge în buzunarul domnilor). Iar „mai marii" lor (Domnii care au luat bănuţii) n-au nici o temere de Dumnezeu că scot banii de la ,,credincioşi" folosindu-se de Numele lui Dumnezeu.

*

„Dar ei n-au ascultat şi n-au luat aminte: ci şi-au înţepenit gâtul, ca să n-asculte şi să nu ia învăţătură." Ieremia 17:23

*

„Iată ce spune Domnul despre poporul acesta: „Le place să alerge încoace şi încolo. Nu-şi cruţă picioarele; de aceea Domnul n-are plăcere de ei; acum îşi aduce aminte de nelegiuirile lor, şi le pedepseşte ăcatele!" Ieremia 14:10

*

„Şi de cine te sfiai, de cine te temeai, de nu Mi-ai fost credincioasă, de nu ţi-ai adus aminte, şi nu ţi-a păsat de Mine? Şi Eu tac, şi încă de multă vreme: de aceea nu te temi tu de Mine." Isaia 57:11

*

„Piere cel neprihănit, şi nimănui nu-i pasă; se duc oamenii de bine şi nimeni nu ia aminte că din pricina răutăţii este luat cel neprihănit." Isaia 57:1

144

,,ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţide orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi

prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire;" Efeseni 4:14

Securea formelor

În privinţa introducerii formelor în biserică, viziunea tuturor liderilor actuali se aseamănă. Aşa că, mai întâi dăm un citat tot din cartea „Biserica Locală." **„Trebuie să distingem clar între principiu şi formă... forma se adaptează realităţilor de timp, societate şi resurse. Principiul rămâne mereu acelaşi, forma trebuie să se schimbe." Şi omul dă cinci exemple: „evanghelizarea lumii, maturizarea credincioşilor, trăirea în părtăşie, amintirea lucrării Domnului, şi a închinării.".. „Principiul evanghelizării lumii – Biserica... trebuie să găsească cele mai bune şi mai eficace metode pentru a vesti Evanghelia."** (Daniel Brânzei „Biserica locală" Pagina 18,)

Luăm exemplul cel dintâi (cu toate că ar trebui să ne ocupăm de toate cinci). Adică, „biserica" trebuie să găsească metode de evanghelizare." Şi „biserica" a şi găsit metoda „cea mai bună" (adică rea) şi anume: Astăzi (de obicei) evanghelizările se fac în „biserici", iar evangheliştii sunt (de obicei) păstorii. Deci! Au desfiinţat evangheliştii pe care i-a dat Domnul Isus ca mădular pe Trupul Bisericii Sale (Efeseni 4.11-16) şi slujba lor au preluat-o păstorii (aproape în toate cazurile).Care-a fost rezultatul ? Principiul a rămas,, evanghelizarea", dar forma a mutilat „trupul bisericii." Deci nu mai sînt evanghelişti sau poate ceva mai rar.

Nu e singurul caz de mutilare al ***,,trupului bisericii",*** căci nu există mădular în „bisericile" lor să nu fi fost tăiat sau să nu-l fi fost deformat ei, cu ajutorul formelor, în timp ce principiile au rămas aceleaşi: rugăciune, lucrare, creştere, părtăşie, evanghelizare etc.

Şi acum, ei susţin că „bisericile" lor sunt Mireasa Domnului Isus, aşa cum scrie în Biblie. Apocalipsa 22.17 II Corinteni 11.2. ***„şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia (Biserica) Lui s-a pregătit,*** " Apocalipsa 19:7 Ei nu-şi dau seama că mireasa lor, („biserica" lor) dacă ar fi să meargă la nuntă, ar trebui să meargă cu un trup cu multe capete fără mădulare sau cu cele care au mai rămas şi care sunt deformate. Nu vă speriaţi, cu siguranţă „bisericile" cu lideri ca cei de astăzi, nu vor fi la nuntă. Ei nu fac şi nu vor face parte din Trupul Miresei Domnului Isus Hristos. Nunta Mielului nu se face cu o mireasă ca cea din Laodiceia despre care se zice, cu referire la îngerul ei: ***„şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol",*** Apocalipsa 3.14-18. Cu o asemenea mireasă nunta nu se face. După exemplul de mai sus, omul nostru mai dă câteva forme pe care le numeşte „mărunte", care se pot schimba. El încearcă să justifice că rânduiala Bisericii, forma de organizare şi funcţionare, rămâne la bunul plac al bisericii şi poate fi schimbată. (Citiţi capitolul „Dreptul Bisericii". Pe parcursul cărţii, Brânzei lasă formele mărunte, lasă condiţiile speciale, lasă împrejurările deosebite, şi se dedă la deformarea Bisericii Domnului Isus. Şi aceasta o face sub paravanul formelor mărunte şi împrejurărilor deosebite

145

pe care le-a evocat la început.

Nu vreau să priviţi direct numai la această faţă „bisericească" ci vreau să se vadă că toţi „mai marii „bisericilor" vorbesc şi fac la fel. La ei, forma nu contează! Am auzit multe expresii asemănătoare din gura „mai marilor bisericilor" chiar de la amvoane. Ei spuneau sau dădeau de înţeles că: „forma nu contează, forma poate să se schimbe, forma şi-o alege „biserica" etc. Ceeace nu ştiu „credincioşii" lor, este, că atunci când vorbesc ei că forma de organizare şi funcţionare poate să se schimbe sau nu contează, aproape întotdeauna se referă la forma de organizare şi funcţionare pe care a pus-o Dumnezeu în Scripturi. Pentru ei, forma din Scripturi trebuie să se schimbe şi au schimbat-o în toate „bisericile" lor, deoarece forma biblică le strică interesele şi-i face fraţi cu ceilalţi.

Am întrebat mai mulţi lideri din diferite „biserici", (care mi s-au părut mai serioşi): „De ce nu ţineţi formele din Scripturi?" Mi-au răspuns: „Nu se mai potriveşte situaţia de acum cu cea din timpul apostolilor." Altul mi-a spus: „Atunci se umbla cu căruţa acum se umblă cu maşina", etc. Dacă ar fi să crezi ce spun ei, credinţa asta a lor, falsă, te obligă să pui Biblia la o parte, că cine mai ştie cu adevărat ce se potriveşte cu zilele noastre. Şi ca să potolească spiritele celor care poate vor mai citi în Scripturi, vin să-şi caute justificări spunând (cei ce mai spun), că în adevăr forma biblică există, dar nu contează cum vei aplica această formă. De ce spun ei asta? Pentru că este imposibil să ajungă în fruntea „bisericilor" dacă nu schimbă forma pusă de Dumnezeu în Biserică. Dar când e vorba de formele pe care le-au pus ei, în locul formei puse de Dumnezeu), aceasta contează mai mult decât toate principiile. De pildă: Baptiştii au o formă de crez şi organizare. Penticostalii au altă

formă. Întrebăm: De ce nu renunţă, nici unii nici alţii, la formele lor ca să se unească dacă forma nu contează? Dar nu renunţă nici în ruptul capului. De ce? Pentru că nu contează forma? Nici vorbă! Când spun ei că forma nu contează, se referă în mod indirect la forma Bisericii şi a rânduielilor puse de Dumnezeu în Scripturi. Înţelegem! Forma pe care a pus-o Dumnezeu în Scripturi nu contează pentru ei, dar formele lor contează.

Un alt exemplu: du-te în oricare „biserică” şi încearcă să faci o slujbă după un alt tipic, pe care „biserica” nu-l are, (adică după o altă formă) şi vei simţi că forma este un lucru de bază, care contează mai mult decât principiile amintite mai sus. Nici măcar nu poţi să deschizi gura în „bisericile” lor, căci forma pusă de ei nu te lasă să-ţi faci lucrarea. Trebuie să treci prin purgatorul formelor ca să faci ceva într-o „biserică” de-a lor. Da, ei spun un adevăr, că forma pusă de Dumnezeu nu contează la ei dar este un neadevăr când este vorba de formele lor. Şi apoi, du-te la Biblie şi vezi cum au desfiinţat ei forma pusă de Dumnezeu în Biserică şi cum au desfiinţat şi forma Bisericii atunci când au desfiinţat forma pusă de Dumnezeu. Dăm doar câteva exemple, ca să arătăm nenorocirea care se ascunde în spatele formelor lor nelegiuite de Scripturi: Cine nu ştie că fiecare denominaţie religioasă, fiecare sectă are o formă de crez şi

146

organizare, care se deosebeşte de la un cult la altul. Cine nu ştie, că aceste forme, care şi le-au făcut ei, întreţine vrajba dintre ele? Formele sunt hrana duhului de respingere dintre fratele penticostal şi fratele baptist, dintre fratele catolic şi fratele ortodox. La fel şi dintre toate celelalte denominaţii religioase? Dacă nu contează forma şi dacă poate fi schimbată, de ce fiecare denominaţie religioasă ţine de forma ei până la disperare? Nu citesc ei că toţi „credincioşi” trebuie să fie o inimă, un suflet şi un gând cum a spus Domnul Isus? ***„Şi mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine, şi Eu în Tine; ca, şi ei să fie una în noi.***” Ioan 17.20,21.

De ce trebuie să trăim în dezbinare din cauza formelor dacă forma nu contează? Aşa cum spune cântarea: „Prea mult în uri şi-n vrăjmăşie, în cete fost-am despărţiţi; azi glasul lui Isus vă cheamă, creştini, de ce nu vă uniţi?“ Răspunsul este: „forma e de vină“ şi forma lor nu se poate schimba. Liderii „bisericilor” pleacă din răsărit până-n apus să caute forme, sau scotocesc prin glodul formelor „bisericilor” istorice, sau inventează alte forme noi şi nici unul nu se îndoaie şi nu se apleacă la forma pusă de Dumnezeu în Biblie. De ce? Pentru că nu se pot menţine în fruntea „bisericilor” dacă biserica are forma pusă de Dumnezeu în Scripturi.

Biblia consacră un spaţiu mare formelor. Să zicem că cineva ar fi trecut pe la apostolul Pavel sau Petru când se ocupa de forme aproape în amănunţime, şi ar fi zis: „Frate Pavele, ce atâta zdroabă cu formele, forma nu contează, forma se schimbă şi aşa nu poţi face forme să se potrivească cu cazurile, timpurile, societăţile şi resursele care vor veni.” Oare, n-ar fi spus Sfântul Pavel? ***„Căci am primit de la Domnul ce v-am învăţat;”*** 1 Corinteni 11:23 ***„Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.”*** Faptele A. 20:27. O mare parte din învăţătura Domnului Isus şi a apostolilor a fost, despre forme. S-au ocupat până şi de forma hainelor pe care să le poarte credincioşii şi de scaunele pe care să stea în adunare (Marcu 12:39 Luca 11:43). Astăzi ei vin şi spun, indirect, că n-a avut rost învăţătura Domnului Isus şi a apostolilor în privinţa formelor, pentru că nu se adaptează realităţilor de timp, societate şi resurse. În adevăr, Biblia nu se potriveşte cu formele şi faptele lor, dar se potriveşte perfect cu orice timp, orice societate şi orice resurse.

Principiul comuniştilor era bunăstarea poporului şi crearea unui om nou mai bun, era rău? Ce a dus popoarele de sub jugul comunist, în pragul colapsului economic şi a degradării omului, nu forma? Şi acum iertaţi-mă dacă dau un exemplu mai jenant, ca să putem pricepe în cele din urmă, o formă de căpetenie care a adus nenorocirea în „biserici.”

Celor ce spun că forma nu contează, le pun o întrebare: Dacă unul din voi nu aveţi copii, sau nepoţi şi principiul vostru este să aveţi urmaşi; nu contează ce formă vor avea urmaşii voştri? Sunt atâtea alte forme de vieţuitoare în lumea aceasta, (să nu dăm vreun nume...) aţi dori voi ca urmaşii voştri să aibă o altă formă? Nu aţi dori voi cea mai perfectă formă

147

umană? N-aţi renunţa voi la principiu în favoarea formei? Sau un băiat vrea să se căsătorească, doreşte el o altă formă dintre vieţuitoarele pământului, în afară de forma care îi seamănă lui? Vedeţi că sînt cazuri unde forma contează mai mult decât principiul?

Ştiu că mă veţi privi deplasat şi veţi zice că nu despre formele acestea vorbim noi; dar eu spun: „Ba da!“ Despre aceste forme vorbesc ei şi încă şi mai mult, despre

„Trupul Bisericii Domnului Isus, căruia i-au stricat forma dându-i o altă formă; bun înţeles, în cazul în care „bisericile” lor ar fi adevărate. Oare n-au citit ei niciodată că evangheliştii, învăţătorii, proorocii, cei cu darul îmbărbătării, cei cu darul creşterii Bisericii în înţelepciune, cei cu darul deosebirii duhurilor etc. ,sunt mădularele de pe Trupul Domnului Isus pe care le-au tăiat şi le-au ciuntit ei cu securea formelor?

Se pune din nou marea întrebare de care nimeni nu vrea să audă: Ce formă au trupurile „bisericilor” actuale? Răspunsul adevărat (de care se feresc „creştinii” actuali) este: „Un trup cu o sumedenie de capete (prin care se slujeşte).“ Mai punem o întrebare: Cu ce formă este asemănat în Scripturi un trup cu o mulţime de capete? Răspunsul din Scripturi este: „Trupul fără mădulare şi cu mai multe capete este asemănat cu forma trupului unui Balaur.“ Şi cu cine este asemănat balaurul? Citim: ***„El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satana.”*** Apocalipsa 20:.2. Groaznic! Nu?

Deci forma contează! Ştiu că este greu de primit şi vă veţi răscoli în mintea voastră; Dar adevărul rămâne în faţa ochilor noştri, că „bisericile” noastre cu multe capete au forma balaurului. Domnul Isus şi apostolii au spus, cât se poate de clar, celor ce vor urma, să nu aibă această formă, ci să aibă forma unui trup uman; dar cine aude? Aceasta dovedeşte că ziua Domnului este aproape. Da! Vine, vine, vine, vine...

Pentru că: ***„de la prooroc până la preot, toţi înşeală!“*** Ier. 8:10

„ Isus le-a răspuns: „Făţarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.
Degeaba Mă cinstesc ei, dînd învăţături care nu Sunt decât nişte porunci omeneşti.”
Voi lăsaţi porunca lui Dumnezeu, şi ţineţi datina aşezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor şi a paharelor, şi faceţi multe alte lucruri de acestea.”
El le-a mai zis: „Aţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi datina voastră.
Şi aşa, aţi desfiinţat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Şi faceţi multe alte lucruri de felul acesta!” Marcu 7:6 -9,13

*

„În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi. Dar osînda îi paşte de multă vreme, şi pierzarea lor nu dormitează.” 2 Petru 2:3

148

„Cum puteţi crede voi, care umblaţi după slava pe care v-o daţi unii altora, şi nu căutaţi slava care vine de la singurul Dumnezeu?”
Ioan 5:44. Ce adevăr!

„Au crezut în El vreunii din mai marii noştii?”

Ioan 7.48

„Nu vă încredeţi în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor. “ Psalmi 146:3

a. O întrebare care trebuia să moară, dar nu a murit.

Întrebarea aceasta este încă actuală şi mai actuală astăzi ca oricând. Din moment ce avem Scripturile, trebuia să dispară; dar n-a dispărut. Ştiinţa şi tehnica au evoluat, dar mentalitatea oamenilor a rămas neschimbată.

Noul Testament nu este o carte groasă şi ceea ce este strict necesar pentru a face voia lui Dumnezeu, nu e greu de priceput. Dar peste 90 la sută dintre credincioşii de astăzi şi-au vândut Biblia la duhovnicii lor. Iar duhovnicii au pe primul plan interesele lor. Avem aceeaşi situaţie ca pe timpul Domnului Isus. De aceea, în probleme de credinţă, credinciosul de rând, în loc să cerceteze Scripturile, întreabă sau se întreabă: „oare duhovnicii mei cred aceasta?” Deci ei nu se ostenesc să bea apă direct din izvor (Biblie) ci beau apă adusă cu cănile murdare şi pline de microbi ale altora.

*

„ Pentru că au urât ştiinţa, şi n-au ales frica Domnului, pentru că n-au iubit sfaturile mele, şi au nesocotit toate mustrările mele. De aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor, şi se vor sătura cu sfaturile lor. Căci împotrivirea proştilor îi ucide, şi liniştea nebunilor îi pierde;” Prov. 1:29 -32

b. Cine era Isus în timpul când s-a pus această întrebare?

- Era un Om care deschidea ochii orbilor. Matei 20:34
- pe şchiopi îi făcea să umble normal Matei 15:30.
- Pe surzi îi făcea să audă. Marcu 7:37
- La cuvântul Lui înviau morţii. Luca 7:22
- Leproşii se curăţă. Matei 15:30
- Neputincioşii se ridică în capul oaselor şi umblă. Luca 13.11,12.

- Apa se preface în vin, Ioan 2:9
- Pâinea se înmulţeşte în mâinile ucenicilor Lui. Marcu 6.41,42
- La cuvântul Lui, nici vântul nu mai suflă şi marea îşi potoleşte valurile.

Marcu 4.41. Dar ei se întrebau ***„Au crezut în El vreunii din mai marii noştii?"***

*

,,Omul lesne crezător crede orice vorbă, dar omul chibzuit ia seama bine cum merge." Proverbe 14:1

149

„Domnul i-a zis lui Moise: „Iată, tu vei adormi împreună cu părinţii tăi. Şi poporul acesta se va scula şi va desfrâna după dumnezeii străini ai ţării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi şi va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el." Deut. 31:16

c. Cine erau oamenii, care se întrebau dacă „mai marii" lor cred în Isus, ca să poată crede şi ei?

- Erau oamenii cărora le promisese Dumnezeu prin prooroci că le va trimite un izbăvitor. Isaia 19. 20.
- Erau cei care îl aşteptau pe acest Isus pe care îl vedeau cu ochii: **Mai avea rost să aştepte un alt Mesia mai puternic decât El?**

Şi totuşi „credincioşii" din timpul acela puneau întrebarea: „Oare cred în el „mai marii noşti" ca să credem şi noi?"

Noi ne mirăm de ei şi ne întrebăm: „Cum de şi-au vândut credinţa „mai marilor" lor, când nu mai trebuia să-L creadă ci doar să vadă?"

Să-L vadă pe Domnul Isus cu puterea cu care lucra, dar nu-L vedeau decât prin ochii „mai marilor" lor. Isus le-a zis mai marilor lor: ***„Nebuni şiorbi!"*** Matei 23:17, şi oamenii se uitau la Isus prin ochii lor orbi şi ascultaude nişte nebuni, din punctul de vedere al credinţei.

Nu vă miraţi! Aceiaşi „credincioşi" îi avem şi acum. Aceeaşi întrebare se pune şi acum. „Credincioşii" nu vor să se uite la Hristosul Bibliei şi la învăţătura Sa scrisă în Scripturi. Ei se uită la Isus numai prin ochii „mai marilor" lor. Când cineva îl face de cunoscut pe Isus Cel adevărat şi Cuvântul Său, aşa cum e scris în Scripturi, nu se ostenesc să cerceteze singuri, ci merge cu gândul sau cu fapta la „cei mari" şi se întreabă sau întreabă dacă cred şi ei? Iar aceştia le răspund (***„aidoma"*** celor din timpul Domnului Isus:), „ştim noi", „îţi citim noi cum trebuie", „Cine ţi-a spus?", „Cine vrea să tulbure?" ***„Are drac, este nebun; de ce-L ascultaţi?"*** Ioan 10:20.

Diavolul schimbă piesele pe tabla de şah a lumii, dar regula de joc rămâne aceeaşi. Când e vorba să se stabilească un adevăr mai neobişnuit şi de l-ar scrie Domnul Dumnezeu cu litere de foc pe cer, puţini oameni l-ar crede; cei mai mulţi s-ar uita, dacă „mai marii" lor îl cred. După toate semnele şi minunile pe care numai Hristos le putea face, nu avea rost să se întrebe dacă mai mari lor cred în El, ca să poată crede şi ei.

Dar mai are rost să se uite „credincioşii" de astăzi dacă papa, patriarhul, preşedintele, episcopul, păstorul, predicatorul, duhovnicul, liderul „bisericii" lor şi soboarele lor, cred în cuvântul Bibliei ca să poată crede şi ei ,când se vede clar în Biblie? Astăzi se găsesc Scripturi peste tot şi ar putea să-şi verifice fiecare crezul dar nu se deranjează. Măcar că văd că nici două feluri de „mai mari" nu spun la fel. Ei ştiu că „mai marii" lor îi duc pe calea cea bună şi dorm liniştiţi în nelegiuire, legănaţi de „mai marii" lor. Cum să numesc această întunecime în care au ajuns oamenii de astăzi? Pentru ei, „mai marii" lor au fost şi sunt nişte idoli sacri, cărora şi-au supus toată structura credinţei lor. Cu toate că Scriptura spune: ***„Nu vă încredeţi în cei mari, ...în care nu este ajutor."*** Psalmi 146:3 ***„mai bine să cauţi un adăpost în Domnul decât să te încrezi în cei mari."*** Psalmi 118:9

150

„ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Faţa Lui şi-L împiedecă să vă asculte!"

e. Puteau să creadă „mai marii" lor în Isus? sau pot crede mai marii „bisericilor" de astăzi în Isus? Asta întrebare ar trebui să ne punem!

„Cum puteţi crede voi, care umblaţi după slava pe care v-o daţi unii altora?" Ioan 5:44

Dar, în loc de răspuns, pot să recit, fără teamă de greşeală, din poezia lui B. P. Haşdeu: „Nebun, nebun de mii de ori / acei ce caută grâu şi flori / pe munţii rătăciţi în nori" Întrebarea trebuia şi trebuie pusă: „Puteau oare crede „mai marii" lor şi fariseii

în Isus? Cum să creadă? Isus a spus: ***„Cine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze."*** Marcu 8.34. Cum!? Caiafa, marele Sobor şi fariseii, preşedintele, marii prelaţi, şefii „bisericilor" popi, păstori, conducători de „biserici" şi alţii, să se coboare din înălţimea funcţiilor lor? Să se lepede de ei, ca personalităţi distincte, şi să se facă fraţi cu nişe pescari adunaţi de un tâmplar sărac din Nazaret? Să se pună alături de nişte oameni săraci fără şcoală, neînvăţaţi, nebăgaţi în seamă etc.? Domnul Isus spunea să se lepede de eul lor, de funcţiile lor de mari preoţi, şi preoţi cu întâietate în popor, de membri ai marelui Sobor, de sfinţenia falsă de farisei, de cinstea de a fi căpetenii, şi de a-şi lăsa slujbele le aduce numai câştig, atât moral, cât şi material. Puteau ei să facă aceasta?

Iată cine era Isus în ochii „mai marilor" lor (în linii mari.)

- Un om ieşit dintr-o familie săracă şi crescut în această familie. (Ştim aceasta din jertfa care au adus-o Iosif şi Maria, după legea lui Moise: Luca 2:22-24; cei mai săraci aduceau porumbei şi turturele.)
- Dintr-un sat uitat de lume, în ce priveşte credinţa. (Ei ziceau: ***„Poate ieşi ceva bun din Nazaret?"*** Ioan 1:46)
- Era din Galileia, ţinut fără o importanţă religioasă. (Ei ziceau: ***„Cercetează bine, şi vei vedea că din Galilea nu s-a ridicat nici un prooroc."*** Ioan 7:52).
- Ştia carte, dar nimeni nu ştiau unde a învăţat. ***(„Iudeii se mirau, şi ziceau: „Cum are omul acesta învăţătură, căci n-a învăţat niciodată?"*** Ioan 7,15).
- Ajuns matur şi-a adunat în jurul lui nişte pescari. Matei 4.18,
- nişte vameşi, Mat. 9.9. şi alţi oameni care nu aveau nume rezonante şi care şi-au lăsat părinţii şi familiile: ***„Îndată i-a chemat; şi ei au lăsat pe tatăl lor Zebedei"*** Marcu 1,20), şi acum umblă cu acest Isus care nici El nu şi-a întemeiat o familie sau o gospodărie. N-are nici măcar un cuib de casă unde să-şi plece capul; ***„Isus i-a răspuns: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, dar fiul omului n-are unde-şi odihni capul."*** Luca 9.58.); trăiesc din mila altora, ***„ca unul care ţinea punga, lua El ce se punea în ea.",*** (vorbeşte despre Iuda) Ioan 12,6.) • Mănâncă unii pe la alţii. Umblă flămânzi pe drumuri şi nu ţin sabatul. Luca 6.1-3.

151

Nu L-a votat nimeni, nu L-a ales nimeni, nu L-a hirotonisit nimeni, nu L-a ordinat nimeni, nu L-a înscăunat nimeni, etc. Acest Isus, care pentru ei era de niciunde ca persoană geografică, de nicăieri ca persoană culturală şi ziceau că vine cu un duh de demoni şi scoate dracii pentru că lucrează cu puterea Domnului demonilor. Citim: ***(„Dar Fariseii ziceau: „Cu ajutorul Domnului dracilor scoate El dracii!"*** Matei 9,34.) Şi acest Isus nerecunoscut, ce către cei în drept, vine şi acuză pe „aleşii" poporului de trădare, îi batjocoreşte pe cei mai buni şi mai „credincioşi" oameni ai neamului. Pe preoţii noştri, pe fariseii şi cărturarii noşti, care ne învaţă calea lui Dumnezeu şi legile Sale, îi batjocoreşte în toate chipurile. (Le zice orbi, nebuni: ***„Vai de voi, povăţuitori orbi ... Nebuni şi orbi!*** Matei 23,16,17, ***„şerpi, pui de năpârci! Cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?*** Matei 23,33, Le zice călăuze oarbe: ***„Lăsaţi-i: sunt nişte călăuze oarbe, şi când un orb călăuzeşte pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă."***Matei 15,14. Acest Isus spune că, curvele şi vameşii sunt mai buni decât „aleşii noştrii." ***„Adevărat vă spun că vameşii şi curvele merg înaintea voastră în Împărăţia lui . Dumnezeu."*** Matei 21.31(Acelaşi lucru l-ar spune Domnul Isus şi astăzi.)

*

„Nu vă încredeţi în cei mari,... în care nu este ajutor." Psalmi 146:3

f. Cine erau „mai marii" lor?

Marele preot; Cel mai iubit fiu al poporului, ales dintre cei mai „credincioşi" oameni ai Legii date de Dumnezeu lui Moise. Era succesorul marelui preot Aaron, primul conducător spiritual ai poporului Lui Dumnezeu. El a avut ultimul cuvânt în condamnarea la moarte a Domnului Isus. Matei 26.65. Echivalent al papei de la Roma, al patriarhului în „biserica" ortodoxă, al preşedintelui cultului, sau conducătorul cultului, sau cel mai înalt lider al organizaţiilor protestante sau neo-protestante.

Preoţii; Oameni care se ocupau cu jertfele aduse lui Dumnezeu, cu slujbele etc. Echivalent cu preoţii de astăzi, cu păstorii „bisericilor", sau altor lideri care se ocupă cu predicarea. Ei imprimau în cugetul oamenilor că sunt deosebiţi, că trebuie ascultaţi şi respectaţi.

Cărturarii; Oameni învăţaţi, oameni cu carte, cu cunoştinţe temeinice acumulate în urma unor cercetări îndelungate. Ei imprimau în cugetul oamenilor o credibilitate deosebită. Vorbele lor se bazează pe ştiinţă, pe ceea ce au învăţat din cărţi, din înţelepciunea istoriei şi din viaţa contemporană. Cine altcineva putea să dea

un sfat mai demn de urmat ca ei. Sunt echivalentul ceolor cu şcoli şi facultăţi teologice.

Fariseii; Oameni care slujeau pe Dumnezeu după cea mai îngustă cale, ceva asemănător cu călugării noştri sau cu credincioşii care fac exces de sfinţenie. Ei imprimau în ochii oamenilor o sfinţenie deosebită. Mergeau până acolo, încât sespălau cu grijă pe mâini când veneau de la piaţă, că poate cumva s-or fi spurcat cu ceva şi le-ar putea intra ceva necurat în gură, spurcându-le tot trupul. Marcu 7;2-5. **Puteau ei să facă ce-a zis Domnul Isus?*****: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze."*** Luca 9:23

152

g. Ce ar trebui să facă „mai marii" noştri, ca să asculte de Domnului Isus şi de apostolii Lui?

Ar trebui să nu se supere pe Biblie şi să primească cuvântul lui Dumnezeu aşa cum e scris, oricine l-ar vorbi, şi toţi să se lepede de funcţiile lor nelegiuite, de amvoane, de altare, de autorizaţii, de ordinări. Să se lepede de mentalitatea lor, că ei sunt mai cineva decât ceilalţi: de hainele popeşti, de tipicurile şi programele făcute cu scopul de a se scoate în evidenţă, de făţărnicie şi viclenie, de metodele care le-au învăţat în şcolile teologice de a-şi supune şi de a manipula oameni după dorinţă, de traiul necinstit (faţă de biblie)din munca altora, de vrăjitoria cu cuvintele şi gesturile învăţate din cărţi şi şcoli; să trăiască cinstit dintr-o muncă cinstită, etc. Apoi să intre în rândul credincioşilor şi să fie fraţi în realitate nu în vorbe înşelătoare: ***„ci în smerenie fiecare săprivească pe altul mai presus de el însuşi." Filipeni 2:3***. dându-le întâietate lor şi să-i ajute să-şi facă fiecare lucrarea. Apoi ceilalţi, la rândul lor, să le dea şi lor întâietate: ***„În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.***Rom.12.10. şi toţi împreună; ca mădularele unui trup, ca fraţi dintr-o familie bună, să lucreze unii la zidirea celorlalţi. Iar cei mai tari, cei mai buni, să aibă înţelegere pentru cei mai slabi: ***„Noi, care Suntem tari, Suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi,"*** Romani 15:1. să-i încurajeze, să nu-şi îngroape talantul, chiar dacă are numai unul.

*

„Isus le-a zis: „Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva." Matei 24:4

e. Ce ar putea să facă un lider care s-a hotărât să asculte de Dumnezeu?

Ar fi foarte greu pentru el. Cum unii n-au nici o meserie, sau alţii aproape au uitat-o şi pe care au avut-o şi nu mai au nici o îndemânare de a lucra cu mâinile, ar trebui să umble disperaţi de la o firmă la alta, să-şi caute de lucru ca să-şi câştige un ban din care să trăiască ei şi familiile lor. Alţii ar căuta de lucru la sapă, la munca câmpului, sau ar face mortar la zidari pe şantiere, etc.

Totuşi, unii dintre ei au capacitate şi ar putea să-şi creeze ei însuşi o stare materială din care să se poată întreţine mai uşor, dar ei nu cred cu adevărat în Dumnezeu şi nici în pedeapsa veşnică, de aceea nu pot renunţa la poziţiile lor nelegiuite. Pentru ei este un blestem ca să intre din nou în rândul oamenilor şi în rândul fraţilor ca să înceapă o viaţă aşa de problematică, după atâţia ani în care au fost linguşiţi de toţi linguşitorii şi mai ales linguşitoarele lor. Puţini dintre ei au trăit din munca mâinilor lor, şi au simţit în gura lor gustul amar al sudoarei, pentru a trăi din muncă cinstită. Mulţi dintre ei au copii şi ştiu că de acum copii lor ar fi priviţi de „biserică" cu scepticism, ar fi împinşi din cauza tatălui lor în spatele „bisericii:" Soţiile lor, ca femeile, care au avut întâietate, între femeile din „biserică", acum ar fi privite ca ultimele şi alta le-ar lua locul de „prima soră a „bisericii." sau: „doamna preoteasă." Rare sunt femeile care se apleacă asupra Scripturilor să vadă dacă ceea ce se face în „biserica" lor este legiuit de Dumnezeu, prin Scripturi, sau nelegiuit.Aşa că puţini dintre ei

153

nu ar cădea în dizgraţia soţiilor lor şi a copiilor lor. Membrii „bisericii" lor i-ar socoti ca pe nişte oameni de nimic, care nu mai merită să fie ascultaţi, iar noul lor lider ar avea mare grijă ca să-i facă cea mai neagră oaie a „bisericii." Toate acestea sunt doar o mică parte din ce i s-ar putea întâmpla, aproape cu siguranţă, oricărui lider, mare sau mic, care s-ar hotărî să asculte de Dumnezeu şi să intre în Trupul lui Hristos Cel adevărat.

Am amintit, doar câte ceva din ceea ce sînt, ceea ce ar trebui să fie şi ce s-ar întâmpla cu „mai marii „bisericilor", dacă s-ar întoarce la Dumnezeu şi ar crede în cuvântul Său. Acum ne întrebăm: are vreun rost să-ţi mai pui întrebarea: „Au crezut în El vreunii din „mai marii" noştrii, ca să putem crede şi noi?" Dacă „da!" atunci din

nou sunt pus în situaţia să rostesc din poezia lui Haşdeu: „Nebun, nebun de mii de ori, \ acel ce caută grâu şi flori,\ pe munţi rătăciţi în nori.\ Sunt mari, sunt tari, sunt de granit,\ dar fruntea lor cea triumfală \ de-abia rodeşte cu sfială \un muşchi mărunt şi otrăvit.”

*

,,Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Iată, am necaz pe păstori! Îmi voi lua înapoi oile din mâinile lor, nu-i voi mai lăsa să-Mi pască oile şi nu se vor mai paşte nici pe ei înşişi; căci Îmi voi izbăvi oile din gura lor şi nu le vor mai sluji ca hrană!” Ezechiel 34

*

Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „Vai de proorocii fără minte, care umblă după duhul lor şi nu văd nimic!
Proorocii tăi, Israele, Sunt ca nişte şacali în mijlocul dărîmăturilor!
Voi nu v-aţi suit înaintea spărturilor, n-aţi înconjurat cu un zid casa lui Israel, ca să rămâneţi tari în luptă, în ziua Domnului.
Vedeniile lor Sunt înşelătoare, şi proorociile lor mincinoase. Ei zic: „Aşa vorbeşte Domnul!” cu toate că Domnul nu i-a trimis; şi fac pe oameni să tragă nădejde că se va împlini cuvântul lor.
Nu Sunt înşelătoare vedeniile pe care le aveţi, şi nu Sunt mincinoase proorociile pe care le rostiţi? Voi ziceţi: „Aşa vorbeşte Domnul!” în timp ce Eu n-am vorbit.
De aceea, aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „Pentru că spuneţi lucruri înşelătoare, şi vedeniile voastre Sunt minciuni, iată, am necaz pe voi, zice Domnul, Dumnezeu”.
„Mâna Mea va fi împotriva proorocilor, ale căror vedenii Sunt înşelătoare şi ale căror proorocii Sunt mincinoase; ei nu vor rămâne în adunarea poporului Meu, nu vor fi scrişi în cartea casei lui Israel, nici nu vor intra în ţara lui Israel. Şi veţi şti că Eu Sunt Domnul Dumnezeu.
Lucrurile acestea se vor întâmpla pentru că ei rătăcesc pe poporul Meu, zicând: „Pace!” când nu este pace. Poporul Meu zideşte un zid, şi ei îl tencuiesc cu ipsos. De aceea, spune celor ce-l acopăr cu ipsos că se va prăbuşi, va veni o ploaie cu vifor, pietrele de grindină vor cădea, şi se va dezlănţui furtuna.” Ezechiel 13: 3 -11

154

„Aşa vorbeşte Domnul despre proorocii care rătăcesc pe poporul meu, cari, dacă au de muşcat ceva cu dinţii, vestesc pacea, iar dacă nu li se pune nimic în gură, vestesc războiul Sfânt:” Mica 3:5

Dărnicia văduvei sărace

(Folosită ca mijloc de câştig)

,,,,,,,N-am mâncat de pomană pâinea nimănui; ci, lucrând şi ostenindu-ne, am muncit zi şi noapte, ca să nu fim povară nimănui dintre voi. ” 2 Tesaloniceni 3:8 ***„ne ostenim şi lucrăm cu mâinile noastre;”*** 1 Corinteni 4:12. ***,,să lucraţi cu mâinile voastre”,*** 1 Tes.i 4:11

Nu voiam să scriu despre dărnicia bisericească, fiindcă sînt destule faptele nelegiuite de Scripturi ale „mai marilor“ „bisericilor.” Dar când vezi atâta bătaie de joc de ce este Sfânt, nu pot să tac, trebuie să apăr onoarea lui Hristos. În sensul acesta, să citim un pasaj din cartea pastorului Brânzei Daniel: ,,Cel ce se crede prea sărac ca să practice dărnicia, trebuie să mai citească încă odată în Marcu 12.41-44, textul despre dărnicia văduvei sărace... Domnul Isus a lăudat dărnicia văduvei sărace pentru că ea a dat cel mai mare procentaj (100 de procente sau ,,tot ce avea”) Atâta timp cât avem ceva, avem destul pentru a participa la strângerea de ajutoare.” Citat din cartea ,,Biserica locală“ pagina 93.

Să citim şi noi textul recomandat mai sus: ***„Isus şedea jos în faţa vistieriei Templului, şi Se uita cum arunca norodul bani în vistierie. Mulţi, care erau bogaţi, aruncau mult. <u>A venit şi o văduvă săracă, şi a aruncat doi bănuţi,</u> care fac un gologan. Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi, şi le-a zis: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toţi cei ce au aruncat în vistierie; căci toţi ceilalţi au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască.“*** Marcu 12.41-44.

Am auzit de zeci de ori, păstori, popi şi oameni de-ai lor predicând din acest text, iar la sfârşitul predicii lor, toţi înţelegeam că Dumnezeu vrea şi ultimii doi bănuţi a văduvei sărace. Deaceia, pun o întrebare celor ce spuneţi că sunteţi „credincioşi:” „Vă mai miraţi că sunt mulţi atei?“ Dacă „da“ atunci, pe voi, aşa-zişi „credincioşi”, vă las puţin la o parte şi îţi spun ţie ateule: „Te înţeleg că ai încă un motiv să nu mai crezi în existenţa unui Dumnezeu care ia ultimii doi bănuţi de la văduva săracă şi poate de la copilaşii ei orfani şi îi dă la fratele păstor, la popa, etc. ca să-şi completeze garderoba, el, şi prima doamnă şi copiii lui, să se plimbe de la munte la mare, şi prin ţări străine, să facă mai bogate mesele lor şi să cheltuiască mai mult pentru pofta ochilor şi a cărnii lor. Vă înţeleg pe voi ateii, când vă gândiţi, că nu poate exista un Dumnezeu bun, care să ia ultimii bănuţi de la această văduvă şi s-o

trimită mai repede cu un ceas să întindă mâna la marginea străzii, sau să moară de foame ea şi copiii ei. Da, vă înţeleg! Un asemenea dumnezeu nu-mi trebuie nici mie. Dar vă rog, mai puneţi odată mâna pe Biblie, (că nu se dărâmă pământul) şi citiţi numai cu un rând mai sus. Nu începeţi de la versetul 41, aşa cum ne recomandă această lăudată faţă „bisericească”, ci

155

citiţi un rând mai sus, numai unul şi veţi găsi scris: „mai mare osândă va veni peste ei“. Peste cine? Să nu spuneţi că v-am cerut prea mult, vă citesc eu versetul 40 dinaintea versetelor citate: ***„Casele văduvelor le mănâncă în timp ce fac rugăciuni lungi de ochii lumii.”*** Ca să pricepeţi şi mai bine, că despre „plătiţii“ „bisericilor” e vorba, vă citesc toate cele trei versete care se găsesc mai sus de cele recomandate. Iată ce spune Acel pe care L-aţi părăsit pe nedrept: ***„În învăţătura pe care le-o dădea, Isus le zicea: „Păziţi-vă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi, şi să le facă lumea plecăciuni prin pieţe. Ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi, şi după locurile dintâi la ospeţe; casele văduvelor le mănâncă, şi fac rugăciuni lungi de ochii lumii. O mai mare osândă va veni peste ei.”*** Marcu 12.38-40.

Dragii mei atei! Isus nu este un Dumnezeu care să ia şi ultimul bănuţ de la o văduvă săracă şi poate orfanii ei (ca să nu-şi poată cumpăra nici ultima fărâmătură de pâine) şi să-l dea celor certaţi cu munca mâinilor, lipsiţi de orice pic de umanitate i care îl cheltuiesc aşa cum doar în parte, vedem cu toţii, într-un trai josnic şi ruşinos din punct de vedere Biblic. Pe ei, - feţele „bisericeşti”- îi aşteaptă marea osândă; pe cei ce poartă haine lungi, pe cei ce le place să le facă lumea plecăciuni şi să-i respecte mai ceva ca pe ceilalţi, pe ei care umblă după scaunele dintâi prin „biserici” şi după locurileş dintâi la ospeţe, pe ei care mănâncă casele văduvelor, în timp ce fac rugăciuni lungi şi ţin predici pompoase; pe ei îi aşteaptă marea osândă. Aceasta este: ***,,învăţătura pe care le-o dădea Isus“*** şi pe care nu vor s-o audă „creştinii” surzi. Isus e drept, milos şi simte cu nevoile tuturor chiar şi cu ale voastre, citim: ***,,Domnul ocroteşte pe cei străini, sprijineşte pe orfan şi pe văduvă, dar răstoarnă calea celor răi.”*** Psalmi 146.9. Nu este drept să mai ţineţi şi acest argument pe lista necredinţei voastre. Nu au dreptul nişte nelegiuiţi de Scripturi, să mănânce casele săracilor, văduvelor şi orfanilor, folosindu-se de Numele lui Dumnezeu.

Este adevărat că: ***„Dumnezeul lor este pântecele”*** Filipeni 3.19 şi la pântecele lor nu contează că-i văduvă, că-i orfan, că-i sărac, bani să fie: ***„Păziţi-vă de ei“*** spune Dumnezeul adevărat.”

Şi acum revin din nou la voi cei ce vă numiţi „credincioşi.” Domnul Isus nu laudă văduva săracă, că şi-a dat tot ce mai avea ca să poată trăi, nici n-o condamnă deoarece, ca mulţi săraci de astăzi, a fost învăţată de liderii „bisericii” ei, că dacă dă la „biserică” ce mai are din sărăcia ei, Dumnezeu o vede mai bine. Şi ea voia să placă lui Dumnezeu. Nu ştia că liderii „bisericii” o şantajează, cum nu ştiu nici mulţi săraci de astăzi.

Aici Domnul Isus arată ucenicilor cum „plătiţii bisericii“ au ajuns într-o stare atât de josnică, încât mănâncă până şi casele celor muritori de foame. Le arată cum se folosesc ei de Numele lui Dumnezeu să scoată banii de pe oameni, ca să poată trăi aşa cum, doar în parte, îi vedeţi că trăiesc şi cei de astăzi.

Domnul Isus le spune ucenicilor, că văduva a dat tot ce-i mai rămăsese de trai, iar ei îi mănâncă până şi tot ce mai avea această văduvă, nu le pasă

156

că mâine moare de foame. E adevărat că Domnul Isus nu o condamnă şi nici nu era în drept s-o condamne, dar nici nu o laudă pentru că ar fi fost o dezonoare a lui Dumnezeu, să ia ultima bucată de pâine din gura ei, poate şi a copiilor ei orfani şi s-o dea celor ce nu vor să muncească. Nici pe „credincioşii” de astăzi nu-i laudă Domnul Isus, ca să-şi dea şi ultimul bănuţ la liderii „bisericilor” lor. Nu, nici vorbă de asemenea laudă, fiindcă aceasta este o dezonoare pentru Dumnezeu. Liderilor „bisericilor” de astăzi nu le pasă de cuvintele Domnului Isus, le sucesc, le inversează şi le strică numai să mai poată lua încă un bănuţ. Nu degeaba le-a spus Isus: ***,,Păziţi-vă de ei”***, dar cine aude? Ştiu că ei vor veni să vă citească, că fraţii macedoneni... au dat din sărăcia lor lucie peste puterile lor, dar au dat la alţi muritori de foame şi aceasta este o laudă şi-o cinste. Citiţi capitolele din 2 Corinteni 8 şi.9. Macedonenii nu au dat la nişte oameni care şi-au găsit slujbe comode şi mijloc de trai domnesc în fruntea „bisericii pe care o numesc a lui Isus Hristos:

Pe de altă parte, dărnicia este o virtute şi chiar o obligaţie a fiecărui credincios. Dar, la cine şi unde trebuie dat? Să citim: ***„căci pe săraci îi aveţi totdeauna cu voi şi le puteţi face bine oricând voiţi:”*** Marcu 14:7 ***„când dai o masă,***

cheamă pe săraci, pe schilozi, pe şchiopi, pe orbi." Luca 14:13 ***„au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinţii",*** Romani 15:26. Deci, le dăm, nu le luăm.Apoi ar trebui să fie fraţi care pleacă să vestească evanghelia la cei pierduţi, iar aceştia trebuie ajutaţi cu bunurile noastre financiare şi materiale: ***„Tot aşa,***

,,Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie" ... Dar eu nu m-am folosit de nici unul din aceste drepturi… Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia pe care o vestesc şi să nu mă folosesc de dreptul meu în Evanghelie." 1Corinteni 9.14,15,18

Apoi, în Scripturi găsim oameni care plecau prin biserici, pentru a întări, a zidi bisericile spiritual. Si astăzi ar fi nevoie de oameni care să plece prin „biserici", pentru a descătuşa fraţi din jugul în care i-au băgat duhovnicii lor şi să-i înveţe: că Dumnezeu le-a dat de lucru. Dar toţi aceştia vor lucra cu mâinile lor; fraţii doar vor completa ceea ce nu le ajunge la cele necesare pentru hrană, drum, cazare, etc. ***,,ne ostenim şi lucrăm cu mâinile noastre;"*** 1 Corinteni 4:12. ***,,să lucraţi cu mâinile voastre",*** 1 Tes. 4:11. Apostolii au lucrat cu mâinile lor, ca să dea exemplu la cei ce vor veni după ei, cu toate că ar fi avut tot dreptul să nu lucreze. Fraţii doar completau la ceea ce nu le ajungea.

*

„ ***Vai de cei ce rostesc Hotărâri nelegiuite, şi de cei ce scriu porunci nedrepte, ca să nu facă dreptate săracilor, şi să răpească dreptul nenorociţilor poporului Meu, ca să facă pe văduve prada lor, şi să jefuiască pe orfani!" Isaia 10:1,2***

*

,,Depărtează-te de fărădelege, şi nu lăsa nedreptatea să locuiască în cortul tău." Iov 11:14

157

„Astfel, deci, după cum aţi primit pe Hristos Isus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă, după învăţăturile care v-au fost date, şi sporind în ea cu mulţumiri către Dumnezeu. Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Hristos." Coloseni 2:6.10

Predicarea

Iată ce spune George Barna şi Franc Viola

„Predica este temelia serviciului divin protestant. Sub acest aspect, timp de cinci sute de ani lucrurile au funcţionat cu precizia unui ceasornic. în fiecare duminică dimineaţa, pastorul urcă la amvon şi livrează un discurs unui auditoriu pasiv, încălzitor de bănci. Atât de importantă este predica, încât mulţi creştini merg la biserică doar pentru acest lucru. Adesea chiar întregul serviciu divin este judecat după calitatea predicii. întreabă o persoană cum a fost duminica trecută la biserică, şi cel mai probabil îţi va spune cum a fost predica. .... Îndepărtează predica, şi vei elimina cea mai importantă sursă de hrană spirituală pentru nenumăraţi credincioşi (aşa se crede). Realitatea şocantă însă este că predicarea, aşa cum o cunoaştem astăzi, nu-şi are rădăcina în Scriptură. Ea a fost împrumutată din cultura păgână, adap-tată la şi adoptată în credinţa creştină. O afirmaţie tulburătoare, nu? Dar stai, că nu e totul....

Predica, de fapt, se abate de la însăşi scopul pentru care Dumnezeu a conceput adunarea bisericii. Şi are prea puţin de-a face cu creşterea spirituală autentică. Să nu leşini... în paginile ce urmează vom aduce argumente în sprijinul acestor afirmaţii....

Pe scurt, predica, aşa cum o cunoaştem astăzi, livrată spre consumul creştinilor, este străină atât de Vechiul cât şi de Noul Testament. Nu găsim în Scriptură niciun indiciu care să ateste existenţa ei în adunările primilor creştini."

Fragmentele de mai sus sunt citate din carte ,,Creştinism Păgân?" de George Barna şi Frank Viola. Ca să ne dăm şi mai mult seama de eroarea în care ne găsim vă recomandăm să citiţi această carte care aduce dovezi istorice de felul cum au intrat în biserică toate obiceiurile ne biblie şi cum au devenit sacre pentru credincioşi.

158

Prorocii ei sunt uşuratici şi înşelători; preoţii ei pângăresc lucrurile sfinte, calcă Legea.Tefania 3:3,4

Iertarea lui Petru

(Înscăunare sau reabilitare?)

a. *„Isus a zis lui Simon Petru: „Paşte mieluşeii Mei*" (...) *„Paşte oiţele Mele."* (...) *„Paşte oile Mele."* Ioan 21.15-17.

Toţi cei ce păstoresc „bisericile" actuale spun: „Vedeţi că Domnul Isus l-a pus pe sfântul Petru păstor peste oile sale? Făcând apoi din Petru şef peste toată Biserica, cap al întregii Biserici şi unii şi mai şi, fac din Petru „locţiitor al lui Hristos pe pământ."

După Biblie, Biserica nu poate alege, pune, sau instala oameni ca succesori ai apostolilor. Nici un om de pe pământ nu se poate pune în rândul apostolilor, deoarece ei sunt pietre numărate la temelia bisericii: ***,,Zidul cetăţii avea douăsprezece temelii, şi pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului."*** Apocalipsa 21:14 Şi pe aceste temelii suntem zidiţi: ***,,fiind zidiţi pe temelia apostolilor."*** Efeseni 2:20. Şi prin ei şi-a descoperit Dumnezeu ***,,taina voii Sale."*** Efeseni 1.9.

Şi pe deasupra, nici Apostolul Petru şi nici ceilalţi apostoli nu fac uz de şefie şi de stăpânire asupra Bisericii, ci mai degrabă, Apostolul Petru spune la bătrânii Bisericii (în grija cărora trebuia să rămână biserica), să păstorească fără a stăpâni, să se lepede de ei şi să se dea exemplu turmei, citim: ***,,Sfătuiesc pe prezbiterii (Sau: bătrân.)... Păstoriţi turma... cu lepădare de sine. Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărţeală, ci făcându-vă pilde turmei."*** 1 Petr 5.1-3.

Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus: ***„ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi.*** Ioan 11:52 Şi acest trup format din toţi: ***„copiii lui Dumnezeu cei risipiţi"*** trebuia: ***„să fie asemenea chipului Fiului Său"*** Romani 8:29 ***„care este chipul lui Dumnezeu."***2 Corinteni 4:4 Dacă Domnul Isus ar fi instalat şi alt cap sau alte capete pe trupul bisericii Lui, ar fi stricat tot planul lui Dumnezeu. Deoarece biserica: ***„care este trupul Lui"*** Efeseni 1:22,23, pierdea asemănarea cu Hristos şi Dumnezeu şi prelua chipul Balaurului cu multe capete.

Deci e greu şi să gândeşti că Dumnezeu sau Domnul Isus a instalat şi alte capete pe trupul bisericii, fie ele mari sau mici. Toate aceste lucruri şi multe altele ne conduc la adevărul adevărat, că aici la Marea Tiberiadei, sfântul Petru nu a fost instalat de Domnul Isus ca şef sau cap al Bisericii, ci a fost reabilitat, pus din nou în drepturile care le pierduse cu câteva zile înainte când s-a lepădat de Domnul Isus şi de fraţi şi de tot ceea ce trăise şi experimentase el, în cei trei ani şi jumătate în care a fost alături de Domnul Isus când era în trup.

b. Cine a fost şi cine era Petru când Domnul Isus îi spune să-I pască oile?

Petru era unul dintre primii ucenici, ales de Domnul Isus la marea Galileii, (Marcu 1:16). Era cel mai activ apostol şi de o fire foarte temperamentală; făcea greşeli de aşa natură, încât Domnul Isus i-a zis: ***,,Dar Isus S-a întors şi a zis lui Petru: ,,Înapoia Mea, Satano: tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine! căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor."*** Matei 16.23

Domnul Isus îl iubea pe Petru la fel ca şi pe ceilalţi, chiar dacă de multe ori vorbea necugetat, ca în exemplul de mai sus, sau ca în seara cinei când Domnul Isus le spune ucenicilor: ***„În noaptea aceasta, toţi veţi găsi în Mine o pricină de poticnire."*** Atunci Petru spune Domnului Isus: ***,,Chiar dacă toţi ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire"*** Matei 26.31,33.Cu alte cuvinte, prin aceasta Petru spunea în mod indirect, că Domnul Isus nu a afirmat corect termenul „toţi", ci trebuia cel mult să spună „toţi cu excepţia lui Petru."

După câteva ore se întâmplă marea decădere a lui Petru, încât ajunge până acolo că se leapădă de Domnul Isus. Se leapădă şi de ceilalţi apostoli şi de tot ce trăise el în cei trei ani şi jumătate pe care îi petrecuse în prezenţa Domnului Isus: ***,,O slujnică l-a văzut... şi a zis: ,,Şi omul acesta era cu El." ,,Dar Petru s-a lepădat şi a zis ,,Femeie, nu-L cunosc." Peste puţin, l-a văzut un altul şi a zis: ,,Şi tu eşti unul din oamenii aceia." Iar Petru a zis: ,,Omule, nu sunt dintre ei." ,,Cam după un ceas, un altul întărea acelaşi lucru... iar Petru***

a răspuns: ,,Omule, nu ştiu ce zici." Lauca 22.56-60. ***,,Atunci el a început să se blesteme şi să se jure, zicând: „Nu cunosc pe omul acesta!"*** Matei 26:74 În clipa aceea a cântat cocoşul şi Domnul Isus se uită în ochii lui Petru. Atunci Petru îşi dă seama de marea greşeală făcută, pleacă şi plânge cu amar. Matei 26:75 Judecând după împrejurările care se creaseră în momentul când Domnul Isus spune lui Petru: ***,,paşte mieluşeii Mei." ,,Paşte oiţele Mele." ,,Paşte oile Mele !"*** seamănă cu o reabilitare sau o punere din nou în drepturile din care Petru căzuse cu câteva zile înainte când s-a lepădat de Isus. Iuda plecase făcând ce-a putut mai rău. Pertu s-a exclus singur, jurându-se şi blestemându-se că nici măcar nu a cunoscut pe Isus şi nici pe cei zece. Dar după ce şi-a plâns lepădarea cu amar, Domnul Isus îl iartă şi-l pune din nou în rândul celor zece.

Dar de instalarea Sfântului Petru, ca şi cap al Bisericii, ca şef al Bisericii, nu poate fi vorba. Domnul Isus nu se neagă pe sine, deoarece nu cu mult timp înainte le spusese să nu aibă „mai mari" între ei sau oameni care să ocupe poziţii cu întâietate, deoarece: ***„Isus le-a zis: „ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."*** Luca 16:15

160

,,Inima lor este împărţită: de aceea vor fi pedepsiţi." Osea 10:2

„Hristos a fost împărţit?" 1 Corinteni 1:13

Astăzi, cei ce se numesc creştini sunt împărţiţi în mii de grupări, având fiecare grupare câte un nume propriu. Aceste grupuri sunt dezbinate unele împotriva altora. (Nu ce este scris în Scripturi le desparte, ci lucrurile pe care le-au adăugat sau pe care le-au scos din Scripturi. Acestea sunt mărul discordiei.) Ceea ce le dezbină sau zidurile de despărţire sunt: denumirile diferite, rânduielile (obiceiurile) diferite, crezurile diferite, şi învăţăturile diferite ale acestor formaţiuni („biserici"). Iar protejarea, susţinerea şi întreţinerea zidurilor de despărţire, o fac liderii lor. Ei au reuşit să facă pe oamenii lor să-i creadă orbeşte, devenind închinători la idoli. Omiletica învăţată de cei cu şcoli teologice spune că: credincioşii, iau forma păstorului, preotului sau duhovnicului (adică îl idolatrizează). Şi aşa este! Exemplu: Ce spune păstorul baptist, e mai sfânt pentru baptişti decât ce spune păstorul penticostal. Ce spune preotul ortodox, e mai sfânt pentru ortodox, decât ce spune preotul catolic sau protestant. Deoarece creştinul a luat forma de crez a duhovnicului lui. Ce spun ceilalţi duhovnici, din oricare altă partidă – de obicei- nu are valoare sau are mai puţină valoare. Predica unui duhovnic penticostal este digerată toată, cu uşurinţă, de către un penticostal de rând. Pe când predica unui preot ortodox sau a unui păstor adventist,etc. fie că nu poate să o înghită, fie că o înghite greu sau parţial, chiar dacă vorbeşte din aceeaşi Scriptură şi aceleaşi lucruri. De ce? Pentru că duhovnicul a reuşit să se idolatrizeze şi să facă şi pe oamenii lui să-l creadă numai pe el sau în primul rând pe el.

De asemenea şi doctrina cultului joacă un rol important în viaţa credincioşilor actuali. Când vrei să stai de vorbă din Scripturi cu un credincios, mai întâi el vrea să ştie din ce cult faci parte sau din ce altă formaţiune. Iar dacă nu faci parte din cultul lui, mulţi nu stau de vorbă, alţii stau de vorbă, dar nu iau în seamă ce vorbeşti, alţii pândesc să vadă care vorbe nu se potrivesc cu doctrina lui, ca să poată reproşa, etc. Rar se găsesc oameni pe care îi interesează ce spune biblia cu adevărat. Pe când vorbele duhovnicului din cultul lui, sunt primite toate, fără să fie cercetate, dacă se potrivesc cu scripturile. Baza „credincioşilor", care mai cred în scripturi, sunt câveva teste biblice pe care le scot din contestul general al bibliei pentru a le explica într-un mod denaturat şi pentru a se potrivi cu doctina cultului lor.

Întotdeauna oamenii au fost înclinaţi spre idolatrie, dar idolatria aceasta modernă a atins culmi ne-bănuite. Merg oamenii să atingă moaştele sau să sărute racla unui sfânt, sau mai bine zis a unui presupus sfânt, deoarece numai Dumnezeu cunoaşte cu adevărat cine a fost acel om: ***„Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă ne-zguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui"*** 2 Timotei 2:19. Dar numai în ziua de apoi vom vedea, cine a slujit cu adevărat lui Dumnezeu: ***„Şi veţi vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit şi cel***

161

rău, dintre cel ce slujeşte lui Dumnezeu şi cel ce nu-l slujeşte." Maleahi 3:18. Merg oamenii la un preot să-i sărute veşmintele, în timp ce ***„În învăţătura pe care le-o dădea, Isus le zicea: „Păziţi-vă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi şi să le facă lumea plecăciuni prin pieţe."*** Marcu 12:38 Nici neo-protestanţii nu sunt mai buni, şi lor le trebuie oameni speciali să le facă anumite slujbe : Cina Domnului, binecuvântarea copiilor după naştere, să-i cunune sau să-i boteze, să le predice. Deci idolii şi idolatrizarea au împânzit toate structurile de bază ale tuturor „bisericilor"

actuale. Face excepţie o singură biserică pe care lumea „creştină" de astăzi nu o cunoaşte. E necunoscută, pentru că aceste pietre vii care formează adevăratul templu al lui Dumnezeu, sunt împrăştiate fizic prin diferite formaţiuni religioase sau în-afara lor, dar unite în acelaşi Duh Sfânt şi în acelaşi Domn Isus Hristos.

Oamenii nu s-au mulţumit cu Biblia, ci şi-au făcut legile lor cu care apără zidurile de despărţire care despart fraţii de fraţi. Cea mai importantă armă este statutul de organizare şi funcţionare care îl are fiecare „biserică."

Prin aceste statute se legiferează practicile diferite a unui cult sau sectă. 2. Mărturisirile de credinţă. Prin acestea se legiferează învăţăturile diferite dintre culte, secte, sau grupuri de credincioşi 3. Omiletica (care poate fi numită „politica religioasă") învaţă cum să aperi aceste ziduri de despărţire ca oamenii să creadă că apără voia lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai diabolică armă care loveşte pe la spate. Ea a creat predicatori şi conducători de elită şi a distrus darurile, slujbele şi lucrările celor care nu s-au ridicat la nivelul lor. Omiletica i-a învăţat pe teologi cum să atragă „credincioşii" de partea lor şi: ***„prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşeală inimile celor lesne crezători."*** Romani 16:18. Totuşi în aceste încleştări îmi pun sau vă puneţi întrebarea: ***„Cristos a fost împărţit?"*** (ICorinteni 1:13) Ce legătură este între unitatea pentru care s-a rugat Domnul Isus şi creştinismul dezbinat în mii de denominaţii, culte, secte şi grupări etc citim cu atenţie versetele de mai jos:

„Şi mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine; ca şi ei să fie una în noi,.... pentru ca ei să fie una, cum şi noi suntem una, Eu în ei şi Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârşit una", Ioan 17.20-23 5

„să aveţi aceleaşi simţiminte, unii faţă de alţii, după pilda lui Hristos Isus; pentru ca toţi împreună, cu o inimă şi cu o gură, ..., primiţi-vă unii pe alţii, cum v-a primit şi pe voi Hristos, Romami 15.5-7.

„fiţi cu un cuget, trăiţi în pace." 2 Corinteni 13:11

„aveţi o simţire, o dragoste, un suflet şi un gând." Filipeni 2:2 ***„toţi să fiţi cu aceleaşi gânduri, simţind cu alţii, iubind ca fraţii, miloşi, smeriţi."*** 1 Petru 3:8 ***„să aveţi toţi acelaşi fel de vorbire, să n-aveţi dezbinări între voi, ci să fiţi uniţi în chip desăvârşit într-un gând şi o simţire "*** 1Corinteni 1:10. Versetele de mai sus sunt doar câteva care vorbesc despre o unitatea desăvârşită, care trebuie să domnească între cei ce sunt

chemaţi să fie: ***„una în Hristos Isus."*** Galateni 3:28. Cine oare a fărâmiţat creştinismul în mii de culte, secte şi grupări care se luptă între ele, se mănâncă, se macină, se bucură când unele se distrug sau pur şi simplu nu le pasă de răul altora. De ce nu se pot accepta? De ce nu se pot uni? Oare au ei pe Hristos care, prin moarte, işi adună copii într-un singur trup? ***„Isus avea să moară...ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi"*** Ioan 11:51,52. Oare au ei pe Dumnezeu care este dragoste? ***„Dumnezeu este dragoste; şi cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el."*** 1 Ioan 4:16 Oare au ei Duhul Sfânt care-i uneşte?: ***„Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh."*** 1 Corinteni 12:13. Oare cultul ne salvează? Oare doctrina ne mântuie? Dacă da, atunci unde-i dragostea de fraţi? Unde-i legătura Duhului? Undei părtăşia dintre noi? cine altcineva sa răstignit pentru noi? În numele cui avem viaţă veşnică? ***„pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică."*** Ioan 3:15

Dar îmi veţi zice: putem să acceptăm păcatul de dragul unităţii? Putem să acceptăm practici nelegiuite în numele dragostei? Putem să acceptăm şi să asistăm la învăţături stricate, doar pentru faptul că suntem mântuiţi? Dacă nu, atunci nu se realizează unirea, dacă da, atunci pierdem legătura cu Dumnezeu şi suntem aruncaţi în diferite învăţături false. Ce e de făcut? Există o cale de mijloc? Da, există! Adică? Dacă rămânem în Isus şi ne adunăm în dragoste, dacă Biblia e cuvântul lui Dumnezeu pentru fiecare şi din ea poate să vorbească fiecare neîngrădit, Atunci minciuna şi adevărul se confruntă în văzul tuturor, oamenii pot să judece şi cu timpul minciuna dispare şi adevărul rămâne. Deaceea Cuvântul Domnului spune: ***„Aşa dar, primiţi-vă unii pe alţii, cum v-a primit şi pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu." Romani 15:7 „cu toată smerenia şi blândeţea, cu îndelungă răbdare; îngăduiţi-vă unii pe alţii în dragoste",*** Efeseni 4:2.

Dar cine să facă aceste lucruri? Cei ce ne conduc? Este cea mai mare nebunie să aşteptăm de la aceştia să lucreze la unitate în trupului lui Hristos. De abia au pus mâna câte pe un scaun mai înalt şi acum să se dea jos de pe el? Nici vorbă! Cine vorbeşte de ecumenism astăzi? Privit din punct de vedere biblic, e culmea ipocriziei, când vezi oameni care nici prin gând nu le trece să se lepede de eul lor! Nici prin gând nu le trece să se întoarcă la Hrisos şi să asculte de El! Şi ei se adună să facă ecumenismul. Ce ecumenism va fi acesta?

Dar nu uita, tu care ai rămas sub crucea lui Isus, tu care eşti nebăgat în seamă, ca Isus şi urmaşii lui, tu trebuie să pui mâna pe Scripturi, tu trebuie să iubeşti şi să-ţi fie milă de cei ce stau sub povoara doctrinelor, de cei care au fost băgaţi pe nesimţite în acest jug şi trag mânaţi de stăpânii care se lăfăie în carul tras de credincioşii lor; tu trebuie să lucrezi la eliberarea lor şi unirea cu Hristos în dragoste. Când Isus Hristos stă pe tron în fiinţa unui om, omul îngăduie, iubeşte, primeşte pe celălalt ***„cu toată smerenia şi blândeţea, cu îndelungă răbdare."*** Dar când pe tron, în fiinţa omului

163

stă: cultul, doctrina, preotul, păstorul, înţeleptul lui, convingerile lui, faptele lui şi orice altceva în-afară de Isus, ,,credinciosul" îl respinge pe celălalt ,,credincios", îl loveşte, este nepăsător faţă de el, îl desconsideră, îl ocoleşte, îl dispreţuieşte, nu-l ia în seamă, nu are nimic comun cu el. El este ca un străin pentru el în ce priveşte credinţa, te socoteşte un om necredincios care trebuia să te întorci la ceea ce crede el, ect.

De aceea cu timpul mulţi devin dezorientaţi, debusolaţi, goi, simt că ceva le lipseşte şi caută noi şi noi metode ca să mai toarne un pahar de apă vie în golul creat în fiinţa lor. De aceea aleargă după rugăciuni deosebite, au nevoie de predici şi predicatori care să le gâdile firea religioasă, aleargă după cântări care să-i farmece, construiesc locaşuri de închinare cât mai pompoase în care să se simtă ,fizic, bine, fac dărnicii, botezuri pompoase , conferinţe ca să se scoată în evidenţă etc.

Toate cele de mai sus şi multe altele le fac cu scopul de aşi întreţine viaţa spirituală, ca şi cum la această flacără trebuie să mai adaugi din când în când câte un lemn ca să nu se stingă.

Ei, adevăraţii „credincioşi" nu sunt aşa! La adevăraţii credincioşi golul din viaţa lor l-a umplut Isus, ei trăiesc cu Domnul Isus şi Isus e totul. Punct! Iar celelalte fapte bune sînt doar mărturia că trăiesc o credinţă adevărată. Credinciosul adevărat are viaţă din belşug fără nici un merit: ***„Eu am venit ca oile să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug."*** Ioan 10:10. Poate unii sînt mai „credincioşi" decât alţii, poate alţii iubesc mai mult pe Dumnezeu şi pe fraţi, poate alţii se roagă mai mult, poate alţii cântă mai frumos, poate alţii sunt mai înţelepţi, poate alţii sunt mai darnici, poate alţii sunt mai silitori, etc. Dar: ***„să învăţaţi să nu treceţi peste „ce este scris":...Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Şi dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca şi cum nu l-ai fi primit?*** 1 Corinteni 4: 6,7.

Ce poţi să faci pentru a primi viaţă veşnică? Cu ce poţi plăti un ceas de cer sau o zi pe noul pământ? Dar îmi veţi spune: nu mă mai interesează faptele? Ba da , cu atât mai mult, în cel ce locuieşte Isus, îl interesează mai mult să cunoască şi să facă ce este bine. ***„Căci voia lui Dumnezeu este, ca, făcând ce este bine, să astupaţi gura oamenilor neştiutori şi proşti."*** 1 Petru 2:15. Dar cum vom putea umbla în faptele bune dacă nu le cunoaştem? ***„să vă purtaţi într-un chip vrednic de Domnul, ca să-l fiţi plăcuţi în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune şi crescând în cunoştinţa lui Dumnezeu:"*** Coloseni 1:10 ***„cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintâi în fapte bune."*** Tit 3:8

*

„Cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite. Ei Sunt aceia care dau naştere la dezbinări, oameni supuşi poftelor firii, care n-au Duhul. Dar voi, prea iubiţilor, zidiţi-vă sufleteşte pe credinţa voastră preasfântă, rugaţi-vă prin Duhul Sfânt," Iuda 1:18-20

*

,,Vai de voi, când toţi oamenii vă vor grăi de bine! Fiindcă tot aşa făceau părinţii lor cu proorocii mincinoşi!" Luca 6:26

164

,,Nu ştiţi că voi sinteţi Templul lui Dumnezeu, şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?" 1 Corinteni 3:16 ***,,Şi voi, ca nişte pietre vii, sînteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească."*** 1 Petru 2:5

Trebuie să-şi facă creştinii clădiri speciale pentru închinare?

Creştinii Bibliei nu şi-au făcut clădiri în care să se adune pentru slujbe religioase! În Biblie nu avem nici o indicaţie (pentru creştini) prin care să ni se arate că e bine sau că trebuie să ne facem clădiri („biserici") în care să ne adunăm pentru slujbe duhovniceşti. Şi istoria dovedeşte, că trei sute de ani după Hristos, creştinii nu şi-au făcut clădiri sau case pe care să le folosească numai pentru slujbe de închinare!

De aceea, suntem obligaţi să ne întrebăm: „De ce creştinii Bibliei nu şi-au clădit case de adunare (biserici)?" „De ce nu au avut locuri de închinare pe care să le sfinţească pentru scopuri religioase?" „De ce se face astăzi atâta zdroabă pentru aceste clădiri, din moment ce sunt nelegiuite de legea noului legământ?" Se cheltuiesc sume uriaşe de bani pentru construcţia, dotarea, întreţinerea şi administrarea acestor clădiri, pe care le punem în seama Domnului: „de ce

legământul nou nu a dat nici o indicaţie pentru construirea şi întreţinerea lor?” **Dar întrebarea întrebărilor este:** „De ce, unele dintre învăţăturile de bază ale Noului Testament, nu pot fi aplicate (ţinute) în adunări de grupuri mari, care se adună în clădiri mari?” Şi de ce unele din învăţăturile Noului Testament pot fi ţinute numai în grupuri mici, care se adună în mod familial?”

Creştinii Bibliei, s-au adunat de regulă în grupuri mici, în case particulare, şi alte locuri: de ce nu am rămas şi noi cu adunările noastre la casele particulare şi de ce am trecut la grupuri mari şi clădiri spaţioase?

Este adevărat că la începutul bisericii credincioşii erau persecutaţi, dar nu peste tot. Erau şi zone sau regiuni unde se bucurau de pace, exemplu: ***„Biserica se bucura de pace în toată Iudea, Galilea şi Samaria, se întărea sufleteşte şi umbla în frica Domnului; şi, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulţea.*** Fapte 9:31. „De ce nu şi-au construit clădiri sau case de rugăciune?” Astăzi construcţia, dotarea, întreţinerea şi administrarea lăcaşurilor de închinare, este pusă în rândul celor mai sfinte lucrări, în timp ce în Noul Legământ nu se vorbeşte nimic despre ele şi sunt nelegiuite de legile Noului Legământ.

Să încercăm să răspundem doar la câteva din aceste întrebări:

Orice clădiri au fost, sînt şi astăzi proprietatea cuiva. Iar proprietarul acestor clădiri - de regulă – îşi impune voinţa asupra ceea ce se petrece în proprietatea lui. Astăzi toate clădirile (poate cu mici excepţii), făcute pentru închinare, sunt proprietatea unui cult sau a unei formaţii religioase. Iar o mână de oameni, nelegiuiţi de Biblie, manevrează pe toţi „credincioşii” lor (chiar în multe lucruri fundamentale), prin intermediul acestor clădiri, fără să ţină cont de voia lui Dumnezeu. În felul acesta, aceste clădiri, au

165

ajuns o pârghie în mâna diavolului, deoarece toţi proprietarii acestor clădiri (speciale) sunt nelegiuiţi de Biblie şi trag în nelegiuirile lor şi pe „credincioşii” lor. Acest lucru se poate evita în grupurile mici care se adună în case.sau alte locuri De exemplu: când proprietarul vrea să-şi impună voinţa asupra lor, ei se pot aduna în altă parte, fără probleme deosebite,. De regulă, clădirile („biserici”) sunt construite şi se întreţin cu bani donaţi în Numele Domnului. Banii sînt daţi de către credincioşii care se adună sau se vor aduna în clădirile respective sau de către simpatizanţii lor. Iar în statutele lor de organizare şi funcţionare se prevede că banii donaţi şi bunurile donate nu mai pot fi recuperate de donator! Întrebarea se pune: „Ce vor face oamenii care şi-au cheltuit banii şi nu mai sînt de acord cu impunerile proprietarului care se abate de la cuvântul lui Dumnezeu?” „Îşi vor lăsa banii şi munca ce au depus-o pentru clădire şi vor pleca în altă parte să facă altă clădire?” „Se vor supune voinţei proprietarului?” „Sau vor rămânea debusolaţi şi nu vor mai merge nicăieri sau nu vor mai face nimic?”

Toate aceste variante (şi altele) s-au întâmplat şi se întâmplă astăzi zi de zi, sub ochii noştri. Să dăm doar un exemplu: Pentru aceste clădiri, omul cheltuieşte bani, muncă şi deranj, crezând că face ceva pentru Domnul. După ce şi-a cheltuit banii şi munca, va găsi scris în Biblie că: ***„fiecare din voi să slujească altora*** (deci şi el) ***după darul pe care l-a primit.”*** 1 Petru 4.10. şi dacă nu lucrează cu talantul încredinţat va auzi spunându-i: ***„Luaţi-i, deci, talantul şi ... pe robul acela netrebnic, aruncaţi-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.”*** Matei 25:28,30. Apoi va merge la slujitorii-stăpâni ai „bisericii” lui şi le spune că trebuie să-şi facă şi el datoria, ca să primească şi el plată şi să scape de pedeapsă. Iar slujitorii-stăpâni ai „bisericii” lui (preotul, păstorul, comitetul sau alţi stăpâni) le spune: „sunt aici oameni care au daruri ce valorează, trei, cinci şi zece talanţi, marfa ta de un talant, nu se vinde aici.” Sau îi va zice: „timpul de adunare este scurt şi nu pot sluji toţi.” Etc. „Ce va face omul acesta?” „Îşi va lăsa banii şi munca acolo şi se va duce la alţii unde va da peste aceiaşi oameni?” „Va rămânea acolo, nici în rece, nici în clocot, privind cum îl păcălesc cei potentaţi care spun: că-i destul să plăteşti dările la biserică, să-ţi ocupi scaunul şi să fii cuminte?” „Va merge să predice la cei din lume unde nu are chemarea de evanghelist?” Sau dacă are chemarea, va lucra el pentru întoarcerea oamenilor la Dumnezeu şi apoi îi va trimite la „biserica” lui, unde să-şi îngroape şi ei talantul şi prin urmare să nu mai fie de folos întoarcerea lor? Sau încet, încet se va depărta de „biserica” lui şi nu va mai merge nicăieri sau îi va da diavolul de lucru? Ce va face omul acesta? Priviţi prin „biserici”, de asemenea la cei ce au plecat din „biserici” şi veţi găsi răspunsul.

Cea mai înfloritoare perioadă a creştinismului au fost în primii trei sute de ani când creştinii se adunau în case particulare. Iată ce spune un cercetător al acestor vremuri: **„Creştinii nu au început să construiască**

166

clădiri până prin anul 200 d.H. Acest fapt ne sugerează că, indiferent pentru ce altceva sunt folositoare aceste clădiri, ele nu sunt esenţiale nici pentru creşterea numerică, nici pentru profunzimea spirituală. Biserica primara avea aceste două calităţi, şi până astăzi perioada cea mai bogată în vitalitate şi creştere a fost în primele două secole. Cu alte cuvinte, biserica creştea cel mai repede când nu beneficia de ajutorul clădirilor bisericeşti.” Howard Sinyder în: „The problem of Wineskins,

Pe de altă parte! Creştinii Bibliei nu spuneau : „Mergem la casa Domnului! deoarece: ***„casa Lui suntem noi”,*** Evrei 3:6. Nu spuneau: „mergem la biserică!” pentru că biserica mergea la adunare: ***„Spuneţi sănătate şi Bisericii care se adună în casa lor.”*** Romani 16:5. Când mergeau la adunările lor, nu spuneau: „mergem la templul Domnului!” pentru că ei erau templul Domnului: ***„Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu?*** 1 Corinteni 3:16 Nu puteau spune: „noi clădim o casă pentru Dumnezeu” pentru că Biblia spune: ***„Voi sunteţi… clădirea lui Dumnezeu.*** 1 Corinteni 3:9 Nu putem spune, că o clădire este locaşul lui Dumnezeu, pentru că Biblia spune: ***„Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul.”*** Efeseni 2:22 (Numele date la clădiri moarte ca: Templul Domnului, Casa Domnului, aparţin de domeniul vechiului testament.) Cei ce sunt creştini trebuie să înţeleagă că în noul legământ, o clădire nu poate fi Biserica Domnului, nici casa Domnului, nici templul Domnului şi nici un locaş al Domnului, pentru că în noul legământ aceste nume s-au dat pentru oameni şi nu pentru clădiri din materiale moarte, şi nici pentru alte locuri sfinţite de oameni. În noul legământ credincioşii sunt casa lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu, biserica lui Dumnezeu, Templul lui Dumnezeu, locaşul lui Dumnezeu şi: ***„În El toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu Sfânt în Domnul.”*** Efe. 2:21.

Noul testament nu dă nici o importanţă locului ales pentru închinare. Închinarea nu este legată de un loc fizic. Importanţa adunării lor împreună şi dintre ei şi Dumnezeu. Iar închinarea era în duh, fără să fie legată de un loc anume. Domnul Isus a spus: ***„vine ceasul când nu vă veţi închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim… Dar vine ceasul şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl.”*** Ioan 4: 21,23.

Mutarea bisericilor din case în clădiri-biserici, catedrale sau locuri sfinţite de oameni, au pus bazele marii apostazii în care ne găsim astăzi. Odată cu mutarea „bisericilor” din case în clădiri („Biserică”), adunările şi-au pierdut mobilitatea. Dăm din nou exemplu de mai sus: dacă proprietarul casei voia să-şi impună voinţa asupra bisericii, ei puteau să se adune la altă casă unde proprietarul nu-i deranja. Mutarea este uşoară şi chiar benefică. Vecinii, rudele şi prietenii proprietarului veneau mai uşor să vadă sau să asiste la adunările lor. Eu în anii copilăriei, am participat la asemenea adunări în case. Aproape nu erau întruniri în care să nu fie şi

necredincioşi. Nu de puţine ori, casele erau pline, încât oamenii stăteau şi pe la geamuri şi nu o oră, două, trei ci chiar mai multe ore, în funcţie de lucrarea Duhului în adunare şi nu erau predicatori cu şcoli şi nici coruri cu cântece de lux. Dar după ce ne-am făcut o casă de adunare, oamenii n-au mai venit la adunare, iar drepturile în adunare s-au restrâns.

Pe de altă parte: după ce oamenii şi-a cheltuit banii, munca pentru construirea, dotarea sau întreţinerea acestor clădiri, omului îi este greu să se mute în altă parte. Aici are fraţi, prieteni; aici i s-au obişnuit copiii, soţia, sau soţul şi au spus lumii că este adunarea cea bună şi lumea ştie că este adunarea lui. Omul devine legat de această clădire şi e greu să o părăsească. Dar după ce oamenii sunt legaţi de o clădire, începe să acţioneze „taina fărădelegii.” De exemplu: Un frate ajunge mai cu vază între fraţi şi unii trec de partea lui. Apoi un duh rău îi spune lui şi oamenilor lui că ar fi bun de conducător al adunări şi încep să facă ordine. De aici începe dezbinarea, unii îl vreau, alţii nu, apoi încep luptele. Cei învinşi rămân dezorientaţi şi nu ştiu ce să mai facă şi unde să plece şi iarăşi vin întrebările: „Să plece la alte adunări?” În toate s-a produs acelaşi fenomen! „Să se supună mai marilor şi să nu mai ţină cont de Scripturi?” Înseamnă să fie necredincioşi? „Să continue lupta?” Înseamnă să facă scandal „să rămână pasivi şi să nu-i mai intereseze adunarea?” Înseamnă să fie pedepsiţi la judecată? „Să nu mai meargă deloc la adunare şi să abandoneze totul?” Înseamnă să devină atei!?Ce să facă oamenii aceştia?….

Câştigătorul pune stăpânire pe întreagă adunarea şi lucrarea ajunge la cheremul stăpânilor-slujitori. Învingătorii au voie să vorbească oricând, oricât şi ce cred ei că trebuie, iar celorlalţi li se închide gura prin construirea de diferite programe în care cei incomozi să nu poată lua cuvântul (Toate „bisericile” folosesc asemenea programe care se pare că sunt făcute pentru „buna rânduială). De aici începe

întunecimea peste această zonă a Bibliei. O mare parte din învăţăturile de bază ale Bibliei devin o taină pentru adunarea lor. Exemplu: Nu se mai poate spune că ***„Dumnezeu...lucrează prin toţi”*** Efeseni 4:6 deoarece stăpânii spun că nu toţi sunt capabili.” Nu se mai poate spune că: ***„fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.”*** 1 Petru 4:10. pentru că stăpânii-slujitori spun că: „ceilalţi n-au daruri.” Nu se mai poate spune că: ***„Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.”*** etc. 1 Corinteni 12:7 era părtăşia dintre ei

Odată cu mutarea bisericilor din case în „clădiri-biserică” s-a produs o transformare. „Credincioşii” s-au transformat din colaboratori în observatori, din participanţi, în asistenţi ,din fraţi, în tovarăşi, din oameni egali în drepturi, în stăpâni şi stăpâniţi, din slujitori unii altora, în slujitori şi slujiţi, din oameni care trăiesc adevărul biblic în oameni care nu mai ţin cont de Biblie. Şi mai grav! Toate bisericile s-au transformat din trupul lui Hristos conduse de Capul Isus prin Duhul Sfânt, într-o instituţie cu o mulţime de capete conduse de sus în jos sub formă de piramidă

luând forma Balaurului şi conduse prin duhul lor. Dar cel mai mare păcat, care nu se iartă nici-odată, este că aceşti care au ajuns stăpâni pe biserică, au luat locul Duhului Sfânt în adunare. De acum nu mai există îndemnul Duhului fără aprobarea slujitorului-stăpân. De acum nu mai poţi vorbi tot ce scrie în Biblie, ci numai ce permite fratele slujitor-stăpân. De-acum nu Domnul Isus scoate slujitori la seceriş, ci slujitorii-stăpâni. De acum s-a dat prioritate darurilor naturale fireşti, care să impresioneze pe cei culţi şi nu mai pun preţ pe daruri duhovniceşti primite de sus, care generează putere. De acum nu se mai pune problema ***„să se roage în orice loc şi să ridice spre cer mâini curate”*** *1* Timotei 2:8; ci ca să fii mai ascultat, trebuie să te duci să te rogi într-un loc sfânt, ca şi cum locul ar sfinţi pe om şi nu invers.

De aceea creştinătatea în general este formată din oameni „sfinţi” doar cu numele, care merg să asculte predicile unor oameni „sfinţi”, în nişte clădiri „sfinte”, în zile „sfinte”, devenind nişte oameni împietriţi în ritualurile „sfinte” care se fac în aceste lăcaşuri „sfinte” şi insensibili la cuvântul lui Dumnezeu scris în Scripturi. Ba unii au ajuns în situaţia că nu mai cred că cineva ar mai putea să înţeleagă ceva din Biblie fără o pregătire teologică.

O altă problemă este educarea copiilor care au trecut din familie în biserică. Când eram tânăr eram puţini tineri, împrăştiaţi pe mai multe sate şi nu ne întâlneam destul de des. Dar aproape toţi au rămas în credinţă până la sfârşitul vieţii sau cei ce mai sunt, sunt credincioşi şi astăzi, fără nici o şcoală biblică pentru tineret. Mi-aduc aminte că prin anii cincizeci, am pus mâna pe o omiletică şi după ce am comparat cu biblia am aruncat-o cu toate că eram printre cei mai tineri din generaţia mea şi nu cel mai bun. Astăzi învăţăturile din aceste omiletici care au distrus caracterului spiritual al bisericilor actuale, sunt pentru teologii noştri mai sfinte ca învăţăturile Bibliei. Supravegherea şi păstorirea, care a fost dată bătrânilor bisericii, a fost înlocuită cu oameni de profesie, de multe ori oameni neîntorşi la Dumnezeu, care fac doar o meserie pentru care sunt plătiţi, sau o datorie faţă ce cult. Chiar tineri necăsătoriţi (ajunşi păstori sau lideri), dau sfaturi la bărbaţi, femei, bătrâni, despre viaţa conjugală şi cum să-şi crească copii.

Creştinii de astăzi trăiesc o viaţă dublă, prefăcându-se sfinţi când ajung în aceste lăcaşuri sau locuri sfinte. Aici sunt nişte oi blânde cu faţa smerită, se poartă respectos cu ceilalţi, se salută creştineşte, dar după ce pleacă de la aceste locuri sfinte, sunt indiferenţi de ce înseamnă o viaţă reală trăită cu Dumnezeu, ba chiar se mint unii pe alţii, se batjocoresc, iar Isus şi Dumnezeu e undeva departe, în ceruri, chemându-L doar la situaţii deosebite sau să le îndeplinească anumite dorinţe. Cei ce sunt pocăiţi, în anumite situaţii, le e ruşine să spună să sunt pocăiţi. Creştinii de astăzi se cunosc după clădirea la care se duc, după registrul „bisericii” şi după cultul care i-au înregistrat, nu după viaţa trăită după cuvântul lui Dumnezeu.

Altfel se întâmplă când oamenii se adună în case particulare unde

sunt recunoscuţi după felul lor de viaţă creştinească şi nu după registrul de membri sau că aparţin la un cult. Aici în casele particulare sau în adunări mici şi multe, se poate cultiva conceptul de familie, de zidire reciprocă, pot comunica unii cu ceilalţi. Mulţi oameni au diferite probleme care şi le împărtăşesc şi se sfătuiesc într-o atmosferă familiară unde îşi plâng necazurile sau îşi exprimă bucuriile. Adunările în case sunt un martor important şi pentru necredincioşi. Întâlnirea într-un cămin familial face ca Evanghelia şi dragostea creştină, frăţească, să devină vizibilă pentru

toţi. Necredinciosul observă: comuniunea, prietenia sinceră, transparenţa, flexibilitatea, ospitalitatea, dar şi rugăciunile şi cântecele venite din dragostea pentru Dumnezeu. Închinarea din toată inima şi nu una raportată la un ritual care tot se repetă pentru mpresionarea firii religioase. În adunările din case pot sluji fiecare, dovedindu-şi slujba de preot pe care a dat-o Dumnezeu fiecăruia. Pe de altă parte se pot aduna chiar şi în situaţii de criză.

Ne aducem aminte de anii comunismului când Oastea Domnului era urmărită de securitate şi totuşi nu înceta să se adune în case particulare. Dar cel mai grav lucru este că o mare parte din învăţăturile fundamentale ale noului Testament au fost date de Dumnezeu pentru adunările din case sau la grupuri mici şi nu pot fi aplicate la grupuri mari care se adună în „biserici- clădiri" mari. Exemplu: cum se va putea: ţine Cuvântul Domnului care zice: „***Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit."*** 1 Petru 4:10. Sau cum vom putea să ţinem porunca dată: „***înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus şi înaintea îngerilor aleşi, ... Pe cei ce păcătuiesc, mustră-i înaintea tuturor, ca şi ceilalţi să aibă frică."*** 1 Timotei 5:20,21 Cum îşi va putea face fiecare slujba lui de preot când timpul de adunare nu ajunge la toţi? Cum vom putea să ţinem rânduiala lui Dumnezeu, când se vâră în fruntea bisericii, oameni care luptă să-şi impună născocirile lor sau doctrinele lor; din moment ce nu ne mai putem muta la o altă casă, unde să nu mai fie invitaţi cei ce fac dezbinări. Cum vom putea cunoaşte pe cei ce trăiesc în diferite păcate şi se ascund după mulţime? etc.

Pe de altă parte: Artizanii „bisericilor" de astăzi au construit, mobilat, zugrăvit şi împodobit lăcaşurile de cult, încât în unele se pare că ai intrat într-un sanctuar sfânt unde îşi fac prezenţa, în mod teatral, nişte oameni sfinţi, îmbrăcaţi în veşminte sfinte, croite, cusute şi ţesute ca cei ce le poartă să dea impresia că sunt căzuţi din cer dacă se poate. Ce părtăşie frăţească şi ce legătură a Duhului poate să existe între aceştia şi un creştin sărac care îi sunt rupte hainele. Alte locaşuri de închinăciune sunt amenajate ca nişte săli de spectacol, unde aştepţi să vină oratorii să-şi ţină discursul şi artiştii care cântă, şi nu pentru slava lui Dumnezeu, ci să fie auziţi şi lăudaţi de oameni. Oricât ai vrea să spui că există părtăşie, egalitate, adevărate legături frăţeşti între cei de mai sus şi „credincioşii" de rând, este doar o glumă nepotrivită.

Dar trebuie să se înţeleagă, că şi adunările din case, dacă sunt

amenajate după stilul „bisericesc" de astăzi şi după practicile cunoscute, părtăşia nu are efect. Exemplu, dacă sunt amenajate cu amvoane, cu bănci puse una după alta, cu programe artistice şi rigide, cu predicatori care se scot în evidenţă pe ei, sau pe anumiţi oameni, cu oameni care domină programul într-un mod autoritar etc. Adunarea din case ar trebui să fie aranjată simplu. Fiecare din cei ce se adună în această casă să simtă că se adună în adunarea lui. Să simtă că nu este îngrădit în exprimare şi mişcare. Să vadă că este important, atât pentru lucrare, cât şi-n ochii celorlalţi, chiar dacă are numai un talant. Să poată să dea un îndemn, o învăţătură, să cânte o cântare, să-şi exprime o bucurie sau să-şi împărtăşească o durere etc.

Oricine să poată pune întrebări decente şi oricine să poată răspunde cu cuvântul lui Dumnezeu sau să-şi dea o părere, dacă nu trece peste ce este scris. Să poată lua hotărâri împreună şi hotărârile să fie luate în funcţie de ce este scris şi importanţa cazului. Şi nu în funcţie de cine le pune. În toate lucrurile să domnească spiritul de familie şi nu cel de instituţie. Şi fiecare: ***„să slujim de laudă slavei Sale",*** Efeseni 1:12 ***„Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui." Evrei 13:15***

Pentru asemenea biserici a fost scris noul testament şi nu pentru adunări ţintuite în chingile unor programe rigide, stăpânite de persoane autoritare. Domnul Isus a venit să înlăture, să dărâme şi să distrugă formele şi tiparele „bisericeşti" de tip lumesc: cu lideri, comitete, conducători, autorităţi, cu „clădiri–biserică", cu registre, cu programe şi conducători de programe. Predicatorii instalaţi în „biserici" care au dus creştinismul în forme fără conţinut, sădind în ei o credinţă falsă. Ei uită că numai unirea cu Hristos într-un singur duh cu El şi părtăşia în dragoste, chiar când sunt adunaţi numai doi sau trei, este dovada adunării adevărate. În adunarea adevărată, credincioşii se umple de putere, de viaţă, de duh sfânt şi de o trăire continuă cu Isus şi de o râvnă sfântă de a lucra pentru Hristos. Numai în felul acesta Hristos este de faţă când credincioşii se adună împreună. Dumnezeu nu se uită la clădirile noastre, la predicatorii noştri de lux, la predicile noastre omiletice, la cântecele noastre care încântă firea pământească, la rugăciunile noastre pompoase, la manifestările teatrale cu care impresionăm oamenii: ***„ci să fie omul ascuns al inimii, în curăţia***

nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu.” 1 Petru 3:4

*

„Cum se umple o colivie de păsări, aşa se umplu casele lor prin vicleşug; aşa ajung ei puternici şi bogaţi.
„Să nu pedepsesc Eu aceste lucruri, zice Domnul, să nu-Mi răzbun Eu pe un asemenea popor?”
„Grozave lucruri, urîcioase lucruri se fac în ţară.
Proorocii proorocesc neadevăruri, preoţii stăpânesc cu ajutorul lor, şi poporului Meu îi plac aceste lucruri. Dar ce veţi face la urmă? “Ieremia 5:26-31

171

„Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, şi-i voi da o piatră albă; şi pe piatra aceasta este scris un nume nou pe care nu-l ştie nimeni decât acela care-l primeşte.”Apo. 2:17

Poartă creştinii nume adevărate sau false?

a. Nume false___Numele false au contribuit din plin la degradarea creştinismului şi sînt o sursă de dezbinare, divizare, ură, invidie, ne-înţelegeri, umilinţe, aroganţe, război psihic, boli spirituale care degenerează sau au dat naştere la fel şi fel de extreme periculoase şi distrugătoare etc Datorită faptului că toţi creştinii spun: „Noi respectăm ce spune Biblia” şi cu toate acestea sînt divizaţi şi dezbinaţi sub diferite nume: de aceea sîntem puşi în situaţia să ne întrebăm: oare, Biblia dezbină sau uneşte?

Oare, s-au desprins dintre creştinii Bibliei oameni care să spună: „Noi sîntem penticostali şi voi nu!”, „noi sîntem ortodocşi sau baptişti şi voi nu?” etc. Interesant este că Ortodoxul spune: „Prin numele de ortodox se înţelege, ,,drept credincios.” Penticostalul spune: „Prin numele de penticostal se înţelege ,,credinţă apostolică.” Dar eu, ce să înţeleg de aici? „Să înţeleg eu, oare, că penticostalul nu este: ,,drept credincios?” „Sau că ortodoxul nu mai are credinţa apostolică?” Dacă aşa este, atunci nici penticostalul şi nici ortodoxul nu sunt urmaşi ai Domnului Isus. Deoarece urmaşii Domnului Isus sunt drept credincioşi, şi au credinţa apostolică. Un alt exemplu: Iehoviştii spun: „Noi suntem martorii lui Iehova”, „Adventiştii spun: ,,noi sîntem aşteptătorii venirii Domnului Isus” Mă întreb: „Se poate ca un aşteptător adevărat să nu fie martor al lui Iehova?” sau: „Se poate ca un martor adevărat să nu fie aşteptător al venirii Domnului Isus?” Dacă da, atunci nici martorul lui Iehova şi nici adventistul nu sunt creştini adevăraţi! Pentru că creştinul adevărat este şi martor al lui Iehova şi în acelaşi timp este şi un aşteptător al venirii Domnului Isus. Acelaşi lucru este şi cu baptiştii; care spun că au credinţa Nou-Testamentală şi cu catolicii, care spun că ei sunt originali şi cu creştinii după evanghelie, care spun că ei sunt după evanghelie, etc.

După Biblie un creştin adevărat este: creştin după Evanghelie, un drept credincios, un martor al lui Iehova, are şi credinţa apostolică, aşteaptă şi el pe Domnul Isus, este şi nou-testamental şi ostaş al Domnului Isus şi se străduieşte să ţină credinţa originală etc. Dar dacă judecăm lucrurile după vorbele credincioşilor care trăiesc sub aceste nume, ei dovedesc că nu sunt creştini, deoarece nu se poate ca un creştin adevărat să trăiască numai un lucru din cele de mai sus şi pe celelalte nu.

,,Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieţii şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui.” Apocalipsa 3:5

b. Numele de creştin ***„Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creştini în Antiohia.”*** Fapte 11:26 Înţelegem că urmaşii Domnului Isus erau numiţi după numele lui Cristos, dar cine le-a dat numele acesta de „creştini”? 1. Li s-au dat de sus acest nume? 2. Și-au dat ei acest nume? 3.Sau în urma propovăduirii lui Cristos, oamenii din-afara credincioşilor le-a dat acest nume? Biblia aminteşte numai de trei ori cuvântul creştin, dar nici din unul nu reiese clar că urmaşii Domnului Isus s-au numit creştini între ei. Exemplu: ***„Dimpotrivă, dacă sufere***

172

pentru că este creştin, să nu-i fie ruşine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.” 1 Petru 4:16. Din versetul acesta (înţeleg eu), că este vorba de cel ce suferă că este creştin, nu că se numeşte creştin şi dacă cineva îl numeşte creştin (şi este creştin) să dea slavă lui Dumnezeu pentru numele acesta. A mă numi creştin şi a fi creştin sunt lucruri diferite.

Al treilea verset (din cele trei) este acesta: *„**Şi Agripa i-a zis lui Pavel:„Curând mai vrei tu să mă înduplеci să mă fac creştin!”*** Fapte 26:28. Deci, aici este vorba despre un necredincios pe care Apostolul voia să-l aducă la credinţa în Cristos, pe care, acest necredincios, o numea „credinţă creştină.” Dacă toţi sîntem creştini adevăraţi, nu cred că este o greşeală dacă ne numim creştini. Dar astăzi mulţi se numesc creştini şi puţini sunt creştini. În această situaţie, se dovedeşte că numele de creştin este o mare greşeală. Deoarece diavolul a reuşit să-i numească creştini şi pe cei falşi şi pe cei adevăraţi, ca lumea să nu mai ştie care este creştin adevărat și să-i socotească pe toţi la fel. Strategia aceasta a mai fost folosită şi la moartea Domnului Isus, răstignind împreună cu Domnul Isus şi doi tâlhari, ca lumea să numere 1,2,3 tâlhari şi nu doi tâlhari şi un Sfânt

c. Să ne numim copii ai lui Dumnezeu!?*„Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi sîntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.”* 1Ioan 3.1 Urmașii Domnului Isus aveau dreptul ca să se numească copii ai lui Dumnezeu; dar nici acest nume nu s-a folosit în mod obişnuit între urmașii Domnului Isus.

d. Numele de Prieteni ***„Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.*** Ioan 15:15. Din moment ce Domnul Isus îi numeşte pe discipolii lui, prieteni, aveau şi ei dreptul să se numească prietenii lui Isus, dar nici acest nume nu a fost folosit în mod curent. …O încercare nefericită este acea din Corint, unde credincioşii au făcut partide şi îşi puneau nume fiecare după partida lui: ***„Vreau să spun că fiecare din voi zice: „Eu sînt al lui Pavel!” „Şi eu, al lui Apolo!” „Şi eu, al lui Chifa!” „Şi eu, al lui Hristos!” Hristos a fost împărţit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel aţi fost voi botezaţi?*** 1 Cor. 1:12,13. Înţelegem că diavolul a încercat să-i divizeze, să-i împartă sub diferite nume încă de atunci. Fiecare din ei ziceau; ***„Eu sînt al lui Pavel!” „Şi eu, al lui Apolo!” „Şi eu, al lui Chifa!” „Şi eu, al lui Hristos!”*** Şi apostolul Pavel îi întrebă pe toţi apăsat: ***„Hristos a fost împărţit?”*** Şi apoi se îndreaptă spre cei ce voiau să-l facă pe el liderul lor şi-i întreabă: ***„Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel aţi fost voi botezaţi?”***

Astăzi, milioane de „credincioşi” bâjbâie sub zeci, sute şi chiar mii de nume frumoase şi nici prin gând nu le trece să se întrebe: „Baptismul a murit pentru voi? Penticostalismul a murit pentru voi? sau ortodoxismul, sau turnul de veghere sau adventismul, etc. a murit pentru voi? Sau în numele cultelor voastre ați fost voi botezați?” Duhul „creştinilor” de astăzi, nu are nimic comun cu duhul apostolului Pavel care voia să-i desprindă de el, pe cei ce-şi dădeau un nume după numele lui şi pe cei ce-l voiau lider. El voia să-i lege de Hristos! Şi sub cele mai sfinte nume, toate partidele se macină între ele, se desconsideră, își fură oameni unul de la altul, se insultă, se invidiază, se batjocoresc, se resping şi nici vorbă de unitatea de care a vorbit Domnul Isus sau de legăturile familiale de dragoste sfântă şi părtăşie între ele.După datele Bibliei reiese că urmaşii Domnului Isus nu au vrut să poarte nici un

173

nume distinct. Eu sunt pe deplin convins că Domnul Isus şi apostolii au vrut ca cei ce-i credincioşi să se indentifice prin fapte şi prin trăirea şi legătura lor cu Isus şi cu voia lui Dumnezeu nu prin purtarea unor nume sfinte.***,,Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sînt sfinţiţi, sînt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este ruşine să-i numească „fraţi”*** Evrei 2:11

e. Cum se numeau apostolii şi primii creştini între ei şi ce nume trebuie să purtăm? Domnul Isus i-a învăţat pe urmaşi lui să zică: ***„Tatăl nostru care eşti în ceruri!”*** Matei 6:9 şi apoi le-a spus: ***„voi toţi sînteţi fraţi.”*** Matei 23:8. Şi fiindcă Domnului Isus nu i-a fost: ***„ruşine să-i numească „fraţi”*** Evrei 2:11, toţi creştinii Bibliei s-au numit fraţi între ei şi credincioasele au fost numite surori.

În Biblie găsim că Domnul Isus şi apostolii au folosit denumirea de fraţi pentru creştini de peste 270 de ori. Iar în câteva locuri găsim că credincioasele au fost numite surori. Exsemplu: ***„Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconiţă (sau: slujitoare) a Bisericii din Chencrea;*** Romani 16:1 ***„către sora Apfia”*** Filimon 1:2

Înţelegem din aceasta, că toţi creştinii ar trebui să se numească fraţi, fără alte codiţe, ca ,,fraţi baptistişti” sau ,,fraţi penticostali” etc. Oare, nu este mai bine să spunem: Frate în Hristos, decât frate penticostal sau baptist sau ortodox? Oare, nu este mai bine să ne numim fraţi în credinţă, în loc de „frate martor” sau frate „adventist” sau ,,catolic?” Ne imaginăm ce greu este să înlăturăm aceste codiţe ale şarpelui cel vechi de care se ţin „credincioșii” actuali? Creştinii adevăraţi nu vor tece peste ce este scris şi se vor numi;

- fraţi pentru partea bărbătească;
- surori pentru partea femeiască.
- tineri pentru tineri;
- bătrâni pentru bătrâni;
- copii pentru copii.

Celelalte codiţe ar trebui să dispară ca nume distincte.

Apostoi spun: ***„ca prin noi înşine, să învăţaţi să nu treceţi peste „ce este scris”: şi nici unul din voi să nu se fălească deloc cu unul împotriva celuilalt.*** 1 Cor.4:6

*

,,Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii a lui Dumnezeu! Şi suntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentrucă nu L-a cunoscut nici pe eEl."

*

„Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, şi-i voi da o piatră albă; şi pe piatra aceasta este scris un nume nou pe care nu-l ştie nimeni decât acela care-l primeşte." Apocalipsa 2:17

*

,, şi va da robilor Săi un alt nume" Isaia 65:15

174

,,Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea Sfântă, scrise în cartea aceasta." Apocalipsa 22:18.19.

a. Pierdut în treduceri

„se va încumeta să schimbe ... şi legea;" Daniel 7:25

, Multe „biserici" au schimbat cuvinte din biblie ca să se potrivească cu învăţătura şi practicile lor.

Titlul de mai sus nu este al meu, ci este subiectul unor predici, a unui predicator de seamă între fraţii lui. Dar nu sînt vorbe de umplutură, ci o realitate trăită. Se ştie că, de obicei, cei ce au tradus Biblia, (şi mai ales cei ce au tipărit versiuni după traducătorii Bibliei) au fost oameni care au aparţinut unor denominaţii religioase („biserici", culte, organizaţii etc).

Se înţelege de la sine, că o singură Biblie nu se potriveşte nici măcar cu obiceiurile diferite a două „biserici", deci, cu nici-un chip, o singură Biblie nu se poate potrivi cu crezurile, datinile şi obiceiurile a sute şi chiar mii de denominaţii existente astăzi, deoarece au crezuri, rânduieli, datini şi obiceiuri care se deosebesc de la o denominaţie la alt. Aşa că vom vedea că unii traducători, sau cei ce au tipărit unele versiuni după anumiţi traducători, au tras foc la oala lor şi au vârât în bibliile lor, cuvinte false sau greu de înţeles.

b. Două cuvinte din Scripturi scrise intenţionat în mod diferit

Exemplu: Redăm două cuvinte importante din trei biblii româneşti pe care le folosesc Penticostalii, ortodocşii, Baptiştii, adventiştii şi alţii. In aceste biblii se găsesc doar 19 termeni care se referă direct la bătrânii bisericii şi se mai găsesc 6 care se referă la supraveghetorii bisericii. Aceste două cuvinte sînt traduse în mod diferit în cel trei biblii. Exemplu:

1.În Biblia traducerea Cornilescu tipărită pentru români în Anglia: „London The British and Foreign Bible Society 1967", cei 19 termeni care se referă la bătrânii bisericii, sînt redaţi: „prezbiterii bisericii." Iar cei şase termeni care se referă la supraveghetorii bisericii, sînt redaţi „episcopii."

2. În traducerea, Cornilescu, tipărită în Germania: („Gute Botschaft Verlag (GBV) 1989,1990 Dillenburg, Vest Germany"), cei 19 termeni care se referă la bătrânii bisericii sînt redaţi: „bătrânii bisericii." Iar cei şase termeni care se referă la supraveghetorii bisericii, sînt redaţi „supraveghetorii bisericii ."

3. În noul Testament „EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ŞI DE MISIUNE AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE BUCUREŞTI" şi alte ediţii ortodoxe, cei 19 termeni care se referă la bătrânii bisericii sînt redaţi: „preoţii bisericii." Iar cinci din cei şase termeni care se referă la supraveghetorii bisericii, sînt redaţi „episcopi" iar al şaselea care se referă la Domnul Isus

175

„supraveghetorul sufletelor", este redat „păzitorul sufletelor." Deci acelaşi cuvânt, o Biblie spune că sunt bătrâni, alta că sunt prezbiteri şi alta preoţi.

b. De ce s-au redat în mod diferit aceşti termeni?

Cei ce folosesc versiunea engleză, nu voiau ca oamenii să înţeleagă că ierarhii lor nu sunt ca cei scrişi în Biblie şi au lăsat ne-tradus, în româneşte, atât cuvântul „bătrân" cât şi cuvântul „supraveghetor." şi l-au scris „prezbiteri" şi „episcopi" în loc de „bătrâni" şi „supraveghetori. Iar clerul ortodocşilor români au schimbat pe aceşti termeni şi i-a scris „preoţi" şi „episcopi" în loc de „bătrâni" şi „supraveghetori", De ce fac ei acest lucru? Fiindcă nu au avut şi nu au acoperire în Biblie la preoţii lor şi celelalte ierarhii din „bisericile" lor."

Dar, cu toate că termenii de mai sus, din (Bibliile româneşti tipărite în germania), afectează clerul tuturor „bisericilor" române, traducătorii n-au îndrăznit să schimbe

textul Bibliei, ci l-au tradus „bătrâni" ca în original, fără nici o speculaţie. La fel şi cei şase termeni care se referă la „supraveghetori" i-au tradus normal: „supraveghetori."

Acum se pune întrebarea: „după care Biblie vom fi judecaţi noi, care nu am citit şi nu cunoaştem scrisul originalul?". Răspunsul meu este: „Vom fi judecaţi după Biblia pe care o avem în mână" Adică cum? Exemplu: Scriptura este ca o pânză ţesută pe aceeaşi urzeală. Orice cuvânt din Biblie pus de oameni sau scos din Scripturi sau modificat pentru a modifica înţelesul unui lucru este ca şi cum ai scoate un fir din urzeala unei pânze, ruptura se vede de-a lungul pânzei. Şi orice fir de altă culoare, adaus în urzeala unei pânze albe, se vede de-a lungul pânzei.

Cine citeşte cu atenţie Scripturile, va vedea uşor care este cuvântul străin, strecurat, sau unde a fost scos unul sau a trebuit unul şi nu a fost pus. Aşa că pentru un om, care îl interesează voia lui Dumnezeu, nu este nici o greutate să cunoască Biblia şi să o trăiască. Noul Testament, care este Noul Legământ al nostru, al creştinilor, nu este nici mare, nici greu de priceput şi oricine poate să cunoască ce este bine şi ce este rău. Şcolile teologice sînt făcute tocmai ca să ştie cum să dea un alt înţeles sau să ocolească acele părţi din Biblie care condamnă cultul de care aparţine şcoala. Aşa se înţelege cum iese din şcolile teologice: un preot ortodox, altul păstor baptist, altul păstor penticostal, altul preot reformat sau catolic etc. în timp ce toţi au învăţat din Biblie.

Poate nu întâmplător am avut posibilitatea să am în mână o mulţime de traduceri de biblii şi testamente, în mai mult de treizeci, patruzeci de versiuni: în limba română, germană şi engleză. (Prin „versiune" înţeleg o Biblie retipărită, re-analizată, corectată sau îmbunătăţită) Dăm mai jos un caz din bibliile pe care le am acum la îndemână. Şi ca exemplu luăm tot cuvântul ***„bătrânii bisericii",*** scris în Faptele Apostolilor capitolul 20 cu 17. Prin care veţi vedea că numai în Bibliile româneşti a fost schimbat cuvântul „bătrânii" cu cuvântul „preoţii" şi numai în bibliile româneşti l-au scris pe greceşte (presbiteri) ca să nu se înţeleagă. Este adevărat că şi o parte din bibliile româneşti, termenul „prezbiter" este tradus corect, cu

„bătrân "dar aceste biblii sunt mai puţin frecvente printre „credincioşii" români.

a. Cum sunt redaţi bătrânii şi supraveghetorii în Bibliile şi testamentele Româneşti, scrie in Faptele Apostolilor 20.17:

1. „Pavel ...A chemat pe preoţii bisericii" Traducerea ortodoxă.

2. „A chemat pe prezbiterii bisericii" Biblia Traducerea Cornilescu, versiune engleză (tipărită în Anglia).

3. „a chemat pe bătrânii adunării" Biblia Traducerea Cornilescu, versiune germană (G.B.V). Adică vestea bună.1989,1990"

4. „A trimis un bilet bătrânilor bisericii din Efes rugându-i să vină" NOUL TESTAMENT PE ÎNŢELESUL TOTUROR

5. „a chemat pe bătrânii adunării" Un Testament, versiune tipărită 1995 de THE GIDEONS INTERNAŢIONAL o organizaţie a oamenilor de afaceri care se adună în peste 160 de ţări.

6. „chemă pe bătrânii bisericii să vie:" O Biblie veche, cu litere cirilice, tradusă din Greacă de Dr.N.Nitzulescu, sub domnia lui Carol I. Regele României

b. Cum sunt redaţi în Biblii Engleze

1. *„Pavel...A chemat pe bătrânii bisericii" „And called the elders of the church."* Biblia: Life Application Bible 1986 1988 1989 by Tindale Hose Publishers, inc.

2. *„ A chemat la el pe bătrânii bisericii" „And called to him the elders of the church"* Noul Testament: New Testament...By THE GIDEONS INTERNATIONAL IN CANADA 501 IMPERIAL ROAD GUELPH, ONTARIO N1H7A2

3. *„A chemat pe bătrânii bisericii" „And called to for the elders of the church."* Biblia: The Holy Bble New King James Version Copyright 1982 bi Tomas Nelson, Inc.

4. „a trimis un mesaj la bătrânii bisericii" „Sent a message to the elders of the church." The one year bible Copyright 1985by Tindale Hose Publishers, inc

5. „ A chemat la el pe bătrânii bisericii" „And called the elders of the church." THE HEBREW-GREEK KEY STUDI BIBLE COPIRYGHT 1984 SPIROS ZODHIATES AND AMG INTERNATIONAL, INC. D/B/A AMG PUBLISHERS

6. „ A chemat la el pe bătrânii bisericii" „And called the elders of the church." THE THOMPSON CHAIN- REFERENCE BIBLE.... Copyright 1988 Previous editions Copyright, 1908, 1917, 1929, 1934, 1957, 1964, 1982

7. „A invitat pe bătrânii congregaţii" „He invited the elders of the congregation" The Simple English Bible.

177

Cum sunt redaţi în Biblii şi testamente Germane

1. *„ A chemat la el pe* *cei mai bătrâni* *ai obştii" „Und lieS die eltesten der Gemeinde rufen"* DIE BIBEL NACH MARTIN LUTHERS UBERSETZUNG. NEU BEARBEITET.

2. *„ A chemat pe* *cei mai bătrâni* *ai obştii" „Und lieS die eltesten der Gemeinde rufen"* Biblia germană: „fapte 20:17 citim că
Deutche Bibelgeselschaft Stuttgart 1985

3. *„a chemat la el pe* *cei mai bătrâni* *ai obştii" - „Und lieS die eltesten der Gemeinde zu sich rufen"* „Verlag Oosterreichishes Katholise (Interdiozezesanen)

4. *„a chemat pe* *cei mai bătrâni* *ai obştii" (sau a satului) —„Und rif die eltesten der Gemeinde"* O Biblie Catolică germană veche.

5. *„a chemat pe* *bătrânii* *adunării" „rif die elteren menner der fersammlung"* Biblia germană Neue-Welt 1985

6. *„A vrut să vorbească cu* *cei mai bătrâni* *ai obşti (ai satului)" „rif die Altesten der Gemeinde"* „Das neue testament ... 1975 R. Brockhaus Verlag Wuppertal

7. *„a chemat pe* *cei mai bătrâni* *ai obştii" (sau a satului) —„Und rif die eltesten der Gemeinde"* Die Heilige schrift. 1985/ 1991 R. Brockhaus verlag Wuppertal Satz: Fritz Konrad,

„că el avea plăcerea să vorbească cu *cei mai bătrâni* *" „Das er gern mit den altesten der gemeinde sprechen würde*

f. O scurtă analiză. De ce a fost înlocuit cuvântul bătrâni cu cuvântul preoţi şi de ce nu a fost tradus cuvântul prezbiter? .

1. Biblia ortodoxă: spune că a chemat pe preoţii bisericii!

Când citim cuvântul „preoţi", din Biblia ortodoxă, înţelegem că „biserica" are o seamă de oameni care sunt preoţi şi ceilalţi, mulţimea, nu sunt preoţi. Aşa că, înlocuind cuvântul „bătrâni-ii", cu cuvântul „preot-ţi-ţii", ortodocşii români pot justifica cu biblia lor (doar în faţa celor neştiutori), că nu toţi credincioşii sînt preoţi. Iar dacă n-ar fi transformat cuvântul „bătrâni" în „preoţi", atunci preoţii lor nu aveau un suport biblic şi erau nelegiuiţi de Scripturi.

Pe de altă parte, ortodoxii români, trebuiau să modifice un sfert din Biblie, ca să poată justifica cu adevărat că preoţii lor sînt legitimi. Dar, atunci, Biblia lor devenea o carte fără esenţă divină. (Amănunte în cele de mai jos.) Cred că în acest caz este esenţială relatarea profesorului de teologie Iosif Ţon care a studiat la Oxford. citat: ,,Este semnificativ să vedem că nicăieri în Noul Testament nu se spune că Biserica creştină ar avea preoţi... Biserica nu are preoţi, deoarece ea este alcătuită din preoţi: toţi membrii Bisericii au acces direct la Dumnezeu prin Domnul Isus, şi deci toţi sunt preoţi. Ajunşi la acest punct trebuie să semnalăm o anomalie în Biblia tipărită la Bucureşti de Biserica Ortodoxă în anul 1968. În cartea Faptele apostolilor, cap, 20, v.17-38 ni se povesteşte cum apostolul Pavel se pregătea de o călătorie la Ierusalim şi pentru aceasta a convocat o întâlnire la Milet cu

178

prezbiterii bisericii din Efes. În traducerea Ortodoxă însă, în fapte 20:17 citim că apostolul Pavel i-a chemat acolo pe preoţii bisericii din Efes. L-am întrebat pe un înalt prelat al Bisericii Ortodoxe de la Bucureşti, de ce şi-au luat libertatea de a schimba textul Sfintei Scripturi? Iată ce mi-a răspuns: ,,este adevărat că la data la care s-a scris cartea Faptele apostolilor slujitorii Bisericii se numeau prezbiteri.

Dar mai târziu Biserica a găsit de bine că ei trebuie să fie numiţi preoţi şi deci, chiar dacă la data aceea ei nu se numeau preoţi pe baza deciziei de mai târziu a Bisericii, noi îi numim preoţi." Aici se vede şi mai clar cum tradiţia este pusă deasupra Sfintei Scripturi, pe baza unei decizii omeneşti, cuprinsă azi în tradiţie, se schimbă însuşi textul Sfintei Scripturi. Schimbarea nu este numai de formă, căci dacă Biserica are preoţi, deci oameni care singuri au acces la Dumnezeu. înseamnă că ceilalţi „credincioşi" nu au acces la Dumnezeu. Ei au nevoie de mijlocirea preotului ca să ajungă la Dumnezeu Şi prin aceasta, clerului Ortodox i se dă monopolul asupra accesului la Dumnezeu şi Implicit monopolul asupra vieţii spirituale a poporului." Citat din cartea: ,,CREDINŢA ADEVĂRATĂ" pag. 75. de Iosif Ţon.

Rolul preotului este de a fi mijlocitor între oameni şi Dumnezeu, aşa de fapt cum se şi întâmplă în „bisericile" care au preoţi. Iar problema gravă este aceasta că; dacă (în-afară de Domnul Isus) mai avem şi alţi preoţi (mijlocitori) între Dumnezeu şi

oameni, atunci înseamnă că jertfa Domnului Isus nu mai are valoare, sau nu mai este suficientă.

Biblia ne spune clar, că în Noul legământ (adică în creştinism), Domnul Isus este singurul mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, adică singurul Preot care poate merge înaintea lui Dumnezeu şi să mijlocească pentru oameni, citim: ***„Căci este… un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos."*** 1 Timotei 2:5. ***„El mijlocitorul unui legământ nou,."*** Evrei 9:15. ***Dea ceia zice: „dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (Sau Advocat. Greceşte: Paraclet, adică apărător, ajutor.), pe Isus Hristos,*** 1 Ioan 2:1 ***„El, fiindcă rămâne „în veac" are o preoţie, care nu poate trece de la unul la altul.."*** Evrei 7:24 Înţelegem că Domnul Isus este singurul mare preot (ca mijlocitor între Dumnezeu şi oameni) şi că preoţia Lui nu poate trece de la un preot la alt preot.

De asemenea şi în rândurile neo-protestanţilor se profilează această necinstire a Domnului Isus şi a jertfei Sale. Adică, la cununii, binecuvântări, boteze, înmormântări, la cina Domnului, şi altele, chemăm păstori sau alţi duhovnici, ordinaţi sau ne ordinaţi, să se roage la Dumnezeu ca să binecuvânteze, să ierte, să ia aminte, etc. De aici se înţelege, că ei pot îmbuna mai mult pe Dumnezeu şi că Domnul Isus nu-i suficient să intervină la Dumnezeu pentru noi când ne rugăm. (Dar să nu înţelegem greşit! „Este una când ne rugăm unii pentru alţii şi alta când avem oameni speciali, care să mijlocească la Dumnezeu pentru noi.) Nesocotirea Domnului Isus şi a jertfei Sale de către preoţi, păstori şi alţi duhovnici, ar trebui să ne spună ceva şi nouă, care mergem la ei să intervină pentru noi la Dumnezeu.

2. Mai curioasă este una dintre versiunile traducerii Cornilescu pe

179

care o folosesc neo-protestanţii, (penticostalii, baptiştii, adventiştii şi alţii). În aceste biblii, cuvântul de mai sus este pur si simplu lăsat ne tradus şi l-au scris greceşte „prezbiterii." E ca şi cum toţi românii, de la mic la mare, ar cunoaşte limba greacă. Care a fost rezultatul?

Rezultatul a fost şi este cel urmărit, adică: ei nu au preoţi, ci păstori sau altfel de duhovnici asemănători, (care sînt tot un fel de preoţi). Iar, neo-protestantul, ne ştiind greaca, nu-şi va da seama, că prezbiter înseamnă bătrân şi va crede că e vorba despre păstori sau despre alţi ierarhici de-ai lor. În felul acesta s-a înlătura un obstacol din calea instalării în „bisericile" lor, a tot felul de duhovnici, nelegiuiţi de Scripturi. Apostolul Petru şi proorocul Ioan spun la toţi credincioşii, că ei sunt o preoţie, o seminţie de preoţi, o casă de preoţi şi un popor de preoţi care pot să se adreseze direct lui Dumnezeu, prin Domnul Isus, fără alţii intermediari. (1Petru 2:5,9). Apocalipsa 1:6;5,10. (Amănunte la. Pag. 61-63)

3. În afară de aceste două traduceri: ortodoxă şi cea britanică, în toate bibliile pe care le-am avut în mână, româneşti, engleze şi germane, termenul de mai sus este scris cu: „bătrânii", *(„ältesten", „älteren"* sau *„olders*. (engleză") Acum se pune o întrebare normală: „Cum de numai românii au schimbat sau au dat un înţeles greu la cuvintele Bibliei, pentru justificarea anumitor interese !? Spre ruşinea noastră, mediile de informare spun, că românii sînt printre cei mai corupţi din Europa. Dar oare chiar şi Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, să fie manipulat în interesele unor denominaţii sau indivizi? Da, aşa este !

g. Oare este drept ca omul să fie pedepsit pentru că a ţinut o Biblie tradusă cu termeni falşi?

După mine este drept! De ce? Pentru că, pe lângă faptul că suntem înzestraţi cu capacitate de a face deosebire între ce este adevăr şi neadevăr, mai avem la îndemână şi mijloace moderne de informare. Dacă fiecare credincios s-ar strădui puţin să cunoască voia lui Dumnezeu, scrisă în Scripturi, ar cunoaşte şi ce este tradus fals. Dar din moment ce, pe credinciosul actual, nu-l interesează să cunoască Scripturile şi se bazează că se va scuza că n-a ştiut citi originalul, eu cred că oamenii aceştia ar trebui pedepsiţi cu atât mai mult. Mă întreb: Oare, nu de aceea a îngăduit Dumnezeu să avem şi aceste biblii cu cuvinte capcană, pentru a fi prinşi în ea toţi cei ce îL urmează doar de formă? Eva n-a fost iertată, fiindcă a pus vina pe şarpe. Nici Adam, fiindcă a pus vina pe Eva ci au fost pedepsiţi după legea dată. De aceea, nici eu nu cred că vom fi scutiţi de pedeapsă, punând vina pe traducătorii corupţi. Atâta timp, cât am avut posibilitate să cunoaştem acele cuvinte false şi am ignorat, vom fi pedepsiţi ca şi cum am fi ştiut că sînt false şi am călcat ce este adevărat.

*

„Căci bunătate voiesc, nu jertfe, şi cunoştinţă de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot! Dar ei au călcat legământul, ca oricare om de rând; şi nu Mi-au fost credincioşi atunci." Osea 6:6,7

180

„Locuinţa ta este în mijlocul făţărniciei, şi, de făţarnici ce sînt, nu vor să Mă cunoască, zice Domnul." Ieremia 9:6

„Ei zic: „Aşa vorbeşte Domnul!" cu toate că Domnul nu i-a trimis; şi fac pe oameni să tragă nădejde că se va împlini cuvântul lor." Eze. 13:6

,,Unde vorbeşte Biblia vorbim şi noi unde tace Biblia tăcem şi noi"

(Bine ar fi să fie aşa dar nu este!)

Vorbele aceste au fost rostite în faţa unei mulţimi de oameni de un păstor, reprezentant al unui cult şi vorbea în numele cultului. Bine ar fi să fie aşa! Dar cuvintele acestea se potrivesc unei biserici adevărate şi nu „bisericilor" din cultul din care făcea el parte. Predicatorilor, păstorilor şi slujitorilor de astăzi, li se potriveşte fraza pe care o rostea un predicator când eram eu tânăr: „Ţin capra de corn şi jură că-i şută" (adică fără coarne).

Exemplu: .(Cu excepţia Domnului Isus) Când e vorba de păstorul bisericii, Biblia tace Când e vorba de predicatorul bisericii, Biblia tace. Când e vorba de preotuii bisericilor cum sunt cei de astăzi, Biblia tace. Când e vorba de conducătorul bisericii, Biblia tace. Când e vorba de preşedinţi, de secretari, de diaconi, ca cei de azi, de lideri ca cei de azi, Biblia tace. Când e vorba de papi, de mitropoliţi, de episcopi ca cei de azi, de cardinali, de vlădici, etc., Biblia tace. Iar „slujitorii" „bisericilor" îi pomenesc ca şi cum ar fi scrise la loc de cinste în Biblie, ca pe nişte nume sfinte, iar Biblia tace. De ce tace Biblia şi nu pomeneşte de oamenii aceştia? Răspunsul este: „bisericile Bibliei nu a avut oameni ca aceştia, ei nu ştiau despre astfel de oameni" Ba mai mult, toată Biblia noului legământ ne învaţă să nu avem oameni ca aceştia.

De ce nu a avut oameni de aceştia? Pentru că Domnul Isus şi apostolii a spus să nu aibă oameni din aceştia. Bisericile Bibliei au avut Duhul Sfânt, Duhul Lui Hristos şi nu şi-au pus oameni de care a spus Isus să nu-şi pună. Avem astăzi patru evanghelii, 21 de epistole, Faptele Apostolilor şi Apocalipsa, scrise către biserici, către „credincioşi" şi către alţii, s-ar putea să nu pomenească numele sau slujbele de mai sus? Astăzi nu se poate scrie o carte şi nici o broşură despre „biserică" şi să nu se pomenească de lideri şi de duhovnicii acestor „biserici" despre care Biblia nu spune nimic. Dar să-mi rectific greşeala: „Da, Biblia vorbeşte, dar împotriva lor", adică să nu avem din aceştia.

Dar vine, vine, vine o zi când cuvântul Domnului le ***„va răspunde: „Vă spun că nu ştiu de unde sînteţi; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi lucrătorii fărădelegii."*** Luca 13:27.   Dar până atunci: ***„Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!"*** 2 Timotei 2:19

*

„Luaţi seama, deci, să faceţi aşa cum v-a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru; să nu vă abateţi de la cele ce a poruncit El nici la dreapta, nici la stânga". Deut.. 5:32

181

„Poporul Meu era (este) ***o turmă de oi pierdute; păstorii lor îi rătăceau, îi făceau să cutreiere munţii; treceau de pe munţi pe dealuri, uitându-şi staulul."*** Ieremia 50:6

,,să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire;" Efeseni 4:14

Este biserica lui Dumnezeu neorganizată?

Nicidecum!

Întrebare: „Dacă nu există o organizare, o conducere, o rânduială, dacă fiecare e mare, fiecare e mic, dacă fiecare face după capul lui pentru că toţi au drepturi egale, se produce anarhie, încurcătură, cum poate supravieţui o astfel de Biserică?" Spre exemplu: când se adună laolaltă mai mulţi fraţi şi unul vrea să cânte, altul să se roage, altul să vorbească, altul să plece, altul să stea, etc., se poate alege ceva bun din această neorânduială scăpată de sub control?

Răspuns: Nu înseamnă că Biserica lui Dumnezeu nu are nici o rânduială, ci dimpotrivă: ***,,Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii, în toate bisericile sfinţilor."*** 1Corinteni 14.33. Deci, Dumnezeu nu are o Biserică fără rânduială. Apostolul Pavel spune Colosenilor: ***,,şi privesc cu bucurie la buna rânduială care domneşte între voi"*** Coloseni 2.5. În Timotei spune: ***,,Cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu luptă după rânduieli."*** 2 Timotei 2.5. Noi suntem într-o continuă luptă împotriva neorânduielii. Luptăm şi împotriva tuturor relelor, a minciunii, a urii, împotriva neştiinţei şi prostiei etc. Şi dacă nu luptăm după rânduială, nu primim cununa vieţii. Şi mai mult! Sfântul Pavel spune :

,,În numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim fraţilor, să vă depărtaţi de orice frate, care trăieşte în neorânduială, şi nu după învăţăturile pe care le-aţi primit de la noi." 2Tes.3.6. Acum să citim încă odată partea ultimă, subliniată, a versetului de mai sus, (care nu se citeşte niciodată spre înţelesul altora:) ***„Şi nu după învăţăturile pe care le-aţi primit de la noi."*** Cu alte cuvinte, să ne depărtăm de orice frate care nu trăieşte după rânduielile învăţate de la sfinţii apostoli, pentru că ei au învăţat de la Domnul Isus. Uitându-ne bine la versetul de mai sus, vedem că aceasta este o poruncă făcută în numele Domnului Isus. Porunca aceasta este foarte accentuată şi ne întrebăm: „De ce să ne depărtăm de fraţii care nu trăiesc după rânduielile învăţate de la sfinţii Apostoli?" Pentru că Domnul Isus a spus credincioşilor israeliţi din vremea aceea şi e valabil şi pentru credincioşii de astăzi, care trăiesc după rânduieli, care nu vin de la sfinţii Apostoli sau de la Domnul Isus: ***,,Şi aţi desfiinţat Cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre."*** Matei 15.6. Adică, în folosul rânduielilor voastre. În evanghelia după Marcu, Domnul Isus spune iar: ***,,Aţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu ca să ţineţi datina*** (rânduiala) ***voastră."*** Marcu 7.9. ***,,Voi lăsaţi porunca lui Dumnezeu***

şi ţineţi datina (rânduiala) ***aşezată de oameni,... şi faceţi multe lucruri de acestea."*** Marcu7.8 Legile si rânduielile lui Dumnezeu sunt complete şi nimeni nu are dreptul să adauge sau să scoată ceva din ele. Pentru că, adăugând o rânduială de a noastră, în mod inevitabil se scoate o rânduială pusă de Dumnezeu. Aceasta spune Domnul Isus când zice: ***„voi desfiinţaţi frumos porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi datina voastră."*** Desfiinţarea legilor şi rânduielilor lui Dumnezeu atrage după sine pedeapsa lui Dumnezeu. ***,,N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească şi să fii găsit mincinos."*** Proverbe 30.6. Iar Scriptura se încheie cu cuvintele: ***,,Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Şi dacă va scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta."*** Apocalipsa 22.18. Iar apostolul Pavel, atrage atenţia fraţilor: ***,,Să nu se ţină de porunci date de oameni care se întorc de la adevăr.*** " Tit 1.14. ***,,Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia... după datina oamenilor... şi nu după Hristos."*** Coloseni 2.8.

Ne putem da seama, numai din versetele de mai sus, că: cel ce face, cel ce ţine, cel ce introduce rânduieli nescrise în Scripturi, nu are nici parte, nici sorţ la viaţa veşnică. Ne îngrozim la gândul că din miile de organizaţii religioase, fiecare au rânduieli deosebite unii de ceilalţi. Când te gândeşti că numai o rânduială poate fi bună, dintre toate acestea şi că rânduiala lui Dumnezeu este lepădată de toţi ceilalţi..... Doar se ştie, că aceste rânduieli, datini, porunci, legi, făcute de oameni, introduse şi ţinute cu sfinţenie de fiecare organizaţie religioasă; sînt izvorul de dezbinări, suspiciuni, şi ne-înţelegeri. Tot aceste rânduieli nelegiuite, sînt pietrele de temelie, care stau la baza ţinerii omului fărădelegii în funcţiune şi fac ca aceste organizaţii („biserici"), să se ţină la distanţă unele de altele. Şi tot rânduielile false, fac credincioşii, să nu fie nici un singur gând, nici, o singură credinţă, nici un singur duh, nici un singur trup. credincioşii adevăraţi ştiu, că Biserica adevărată, nu are şi nu ţine rânduieli nescrise în Scripturi

*

„Căpeteniile lui Iuda sînt ca cei ce mută semnul de la hotare; ca apa Îmi voi vărsa mânia peste ei! "Osea 5:10

*

„croiţi cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce şchiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat" .Evrei 12:13

*

„Dacă un om neprihănit se va abate de la neprihănirea lui şi va face ce este rău, îi voi pune un laţ înainte, şi va muri. Dacă nu l-ai înştiinţat, va muri prin păcatul lui şi nu i se va mai pomeni neprihănirea, în care a trăit, dar îi voi cere sângele din mâna ta! "Ezechiel 3:20

Câteva întrebări şi răspunsuri despre rânduiala din biserică

Întrebare: Care este rânduiala lui Dumnezeu când Biserica se adună laolaltă, cum se face o slujbă?

Răspuns: Dumnezeu a lăsat lucrurile clare şi citim: ***„Ce este de făcut fraţilor? Când vă adunaţi laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învăţătură, altul o***

descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească." 1Corinteni 14.26. Deci vedem că, nu este vorba nici de program, nici de conducător de program, nici de popă, nici de păstor, etc. ci simplu: „Când ne adunăm la olaltă dacă unul din voi, are ceva din partea lui Dumnezeu, spre zidire, să spună."

Întrebare: Dacă mai mulţi, deodată, vor să vorbească, să cânte, etc?

Răspuns: Biblia ne spune să vorbească la rând. Citim: ***„să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând"*** 1Corinteni14.27. ***„Pentru că puteţi să prorociţi toţi, dar unul după altul , pentru ca toţi să capete învăţătură şi toţi să fie îmbărbătaţi."*** 1Corinteni 14.31. Deci avem lucrurile clare, că la rând, pot să slujească toţi.

Întrebare: Dacă unul vorbeşte şi nu mai termină, cum pot să ajungă toţi la rând?

Răspuns: Scripturile ne învaţă şi aici: ***„Şi dacă este făcută o descoperire unuia care şade jos cel dintâi să tacă."*** 1Corinteni14.30. Deci cel dinaintea lui, care stă în picioare şi vorbeşte, se opreşte şi dă voie celui care are descoperirea. Aşa că în Biserica lui Dumnezeu, unul după altul, fiecare îşi face slujba preoţiei, aducând darul de jertfă pe altarul Domnului spre zidirea bisericii şi spre slava lui Dumnezeu.

Întrebare: Se pare că e prea simplu, prea primitiv pentru „creştinul" modern care e obişnuit cu programe, de cele mai multe ori planificate minuţios, cu oameni aleşi, verificaţi, antrenaţi, etc.; şi care cred că trebuie să ţină pasul cu lumea. Pentru ei este de neconceput ca să revină la asemenea rânduială simplă. Este, oare, Biserica obligată ca să revină la această rânduială simplă?

Răspuns: Ce spune apostolul, nu spune de la el, doar cu câteva versete mai jos spune: ***„Dacă cineva crede că este prooroc sau insuflat de Dumnezeu, să înţeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului."*** 1Corinteni 14.37. Deci rânduiala de mai sus este rânduiala lui Dumnezeu şi trebuie ţinută cu sfinţenie.

Întrebare: Dacă cineva nu vrea să înţeleagă că această rânduială trebuie să o ţină şi slujeşte pe Dumnezeu ţinând alte rânduieli: ce se întâmplă?

Răspuns: Rânduielile care nu sunt scrise în Biblie sînt neorânduieli,
şi lucrul făcut după alte rânduieli este făcut fără de lege şi este pedepsit. Citim: ***„Şi cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat***
184
după rânduieli." 2 Timotei 2:5. În versetul următor spune: ***„Şi dacă cineva nu înţelege să nu înţeleagă."*** 1Corinteni14.38. Aceasta este o pedeapsă. Dacă cineva nu primeşte, că e bună rânduiala lui Dumnezeu aşa cum este ea, pentru aceşti oameni sînt scrise cuvintele cari spun: ***„Pentru că n-au primit dragostea adevărului („Cuvântul Tău este adevărul."*** Ioan 17.17***) ca să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul , ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi."*** 2Tes.2.10-12. Cui nu-i place rânduiala lui Dumnezeu şi găseşte plăcere în rânduieli nelegiuite de Scripturi, Dumnezeu îl pedepseşte să nu înţeleagă, pentru ca în ziua judecăţii să poată fi osândit. ***„depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege."*** Matei 7:23

Întrebare: Dacă într-o adunare sînt două sute de fraţi, cum poate face fiecare câte o slujbă, să zicem că numai cinci minute slujeşte fiecare?

Răspuns: Eu cred că ceea ce spune Dumnezeu să facem, se poate face şi numai aşa este bine cum zice El. Nu spune să ne adunăm sute de fraţi într-un loc. Ei se pot aduna în mai multe locuri ca fiecare să-şi poată aduce darul pe altarul Domnului. Nu trebuie împiedecat nimeni căruia Duhul Sfânt îi dă să facă ceva pentru slava Domnului şi zidirea Bisericii, ci fiecare cu puterea pe care o are să se străduiască să fie de folos celorlalţi: ***Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.*** Corinteni 12:7

Cât despre legile şi rânduielile care sunt instalate aproape în toate „bisericile", Scripturile nu pomenesc nimic. Şi mai mult, aceste rânduieli nelegiuite sînt păcate extrem de grave şi merg până la a păcătui împotriva Duhului Sfânt, care nu mai sînt iertate niciodată: ***„dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor."*** Mat 12:32. Deaceea trebuie să revenim la rânduiala pusă de Dumnezeu în Sfintele Scripturi. Dar astăzi este cum a spus Domnul Isus: ***„Şi aşa, aţi desfiinţat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Şi faceţi multe alte lucruri de felul acesta!"*** Marcu 7:13

*

Să păziţi toate legile Mele şi toate poruncile Mele, şi să le împliniţi. Eu Sunt Domnul." Levitic 19:37

*

„Să iubeşti, deci, pe Domnul, Dumnezeul tău, şi să păzeşti totdeauna învăţăturile Lui, legile Lui, rânduielile Lui şi poruncile Lui." Deu. 11:1

*

„ Dacă Sunt Stăpân, unde este teama de Mine? zice Domnul oştirilor către voi, preoţilor, care nesocotiţi Numele Meu, şi care ziceţi: „Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?" Mal. 1:6

***„Ei urăsc pe cel ce-i mustră la poarta cetăţii, şi le este scârbă de cel ce vorbeşte din inimă.*"** Amos 5:10

*

„Mi-a astupat calea cu pietre cioplite, şi mi-a strîmbat cărările."
Plîn. 3:9

185

„Să cunoaştem, să căutăm să cunoaştem pe Domnul! Căci El se iveşte ca zorile dimineţei, şi va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!" -
Osea 6:3

Planificarea unui program religios

Printre multele păcate pe care le face „biserica" actuală, este şi planificarea celor care vor contribui la slujbă când biserica se adună laolaltă. Cine ştie cu adevărat, în afară de Dumnezeu, pe cine va îndemna Duhul sfânt să cânte, să se roage sau să lucreze la învăţătura de îmbărbătare şi de zidire a Bisericii, etc. când fraţii sunt adunaţi? Prin stabilirea programului se îndepărtează voia lui Dumnezeu cu privire la activitatea fraţilor care lucrează în Biserică şi o înlocuiesc cu voia omului.

În Scripturi nu este scris de stabilirea unui program sau de un conducător de program când fraţii se adună, ci ne dă exemple cât se poate de clare, că Duhul Sfânt rânduieşte fraţii care vor lucra. ***,,Când vă adunaţi laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învăţătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească." I Corinteni 14.26. ,,Dacă îi este făcut o descoperire unuia care şade jos, cel dintâi să tacă."*** I Corinteni 14.30. ***,,oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt.˝*** 2 Petru 1:***21 ,,De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune; altuia, să vorbească despre cunoştinţă;˝*** Etc.1 Corinteni 12:8 Dar de ce se fac aceste programe nelejuite de biblie? Pentru că, prin programul stabilit dinainte, se pot înlătura din program toţi acei care nu ţin cont de voia celor ce programează. Şi mai ales, pot înlătura pe cei care vorbesc cum este scris în Scripturi şi nu cenzurează cuvântul Domnului care îi afectează pe ei.Practic, ei nu pot să lase liber ca Duhul Sfânt să rânduiască fraţii care lucrează în adunare. Deoarece, odată descoperit „omul fărădelegii", cine îi va mai acorda credibilitate?

Deci, nu trebuie să ne aşteptăm, ca liderii „bisericilor" şi oamenii lor, să lase pe Duhul Sfânt să conducă programul când fraţii sunt adunaţi laolaltă, deoarece „omul fărădelegii" nu va dispare din „biserică" până la venirea Domnului Isus, când: ***„îl va nimici cu suflarea gurii Sale."*** II Tesaloniceni 2.8. Până atunci se va strădui să păcălească credincioşii, să creadă că pe cei ce i-au trecut ei în program sunt puşi de Dumnezeu pentru ziua respectivă. De aceea nu ne mirăm, că mulţi oameni au ajuns până acolo încât se roagă cu glas tare: „Doamne binecuvântează pe cei ce i-ai pus Tu astăzi să lucreze în adunarea Ta." În timp ce nu i-a pus Dumnezeu, ci i-au pus oamenii şi nu-i nici adunarea lui Dumnezeu, ci a oamenilor. Motivul că sunt şi lucrători răi care învaţă lucruri stricăcioase, este adevărat, şi biblia spune: ***„şi se vor scula <u>din mijlocul vostru</u> oameni, care vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.*** Fap 20:30. Dar iată că ne trezim, că lucrurile stricăcioase sunt întroduse în „biserică", de cei puşi să ne ferească de ele.

În biserica lui Dumnezeu, Duhul sfânt ridică oameni care scot la lumină lucrurile stricăcioase şi ele dispar. Iar slujba bătrânilor bisericii, însoţiţi de

186

calităţile cerute, lor, aceasta le era slujba să vegheze ca toată biserica ***„să se ţină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învăţătura, ca să fie în stare să sfătuiască în învăţătura sănătoasă şi să înfrunte pe potrivnici.˝*** Tit 1:9 Dar când fiecare credincios trebuie să ţină cont de voia celui nelegiuit de Scripturi, care s-a instalat în fruntea „bisericii", aceste lucruri stricăcioase vor rămâne până în ziua de apoi, când Domnul Dumnezeu le va nimici împreună cu cei ce le-au susţinut, citim: ***„atunci se va arăta acel Nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale."*** 2Tes 2:8

Cina Domnului.

Un act care trebuia să rămână sfânt

,,Având în vedere că este o pâine, noi care suntem mulţi, sîntem un trup; căci toţi luăm parte din aceeaşi pâine." I Corinteni 10.17.

O singură pâine: Unul din scopurile principale ale Cinei Domnului este să arate practic că toţi membrii trupului Bisericii sunt egali. Când Domnul Isus a sărbătorit paştele cu ucenicii, a luat o singură pâine, citim: ***,,Isus a luat o pâine; şi după ce a binecuvântat, a frânt-o, şi a dat-o ucenicilor",*** N-a luat nici două, nici cinci ,nici şapte, ci a luat o singură pâine, şi le-a spus: ***,,Acesta este trupul meu"*** Matei 26:26. Domnul Isus a avut un singur trup care să fie dat pentru păcatele noastre şi prin aceasta se împlineşte voia lui Dumnezeu, adică: ***„Isus avea să moară… ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi"*** Ioan 11:51,52

Apoi le-a zis**:** ***,,Să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea."*** Luca 22.19. De ce le-a spus asta? Pentru ca să aibă amintire că trupul de carne al Domnului Isus s-a frânt şi a luat fiinţă un alt trup spiritual care este Biserica, citim: ***,,trupul Lui, care este Biserica."*** Coloseni 1:24, formată din toţi „***copiii lui Dumnezeu cei risipiţi"***, din toţi cei cu adevărat, credincioşi. Fiecare credincios când mănâncî din aceiaşi pâine, trebuie să vadă în pâinea aceea pe care o mănâncă, că el însuşi este o bucăţică din unicul trup al Domnului Isus.

In acest context ne întrebăm: ,,este serbată Cina Domnului cu adevărat în „bisericile" actuale?" Eu spun: Nu! De ce? Pentru că membrii „bisericilor" lor nu sunt toţi dintr-o singură frământătură, nu sunt dintr-o singură pâine. Dacă ei ar serba Cina aşa încât să reprezinte trupul „bisericii" lor, ar trebui să ia mai multe pâini şi anume; una de o calitate inferioară care să reprezinte clasa de jos. Apoi să ia o pâine mai specială care să reprezinte pe cei ce numai ei au dreptul să împartă cina, (Din moment ce numai ei au dreptul să împartă cina, ei sunt dintr-o altă pâine mai specială). Apoi: preşedinţii, secretarii, vlădicii, cardinalii, papii, păstorii, comitenţomani fiecare cu pâinile lor. etc. Acum ne dăm seama de ce a spus Domnul Isus: ***„cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;"*** Luca 22:26. „Bisericile" şi organizaţiile de astăzi, pentru ca să fie reprezentate cu adevărat în actul cinei lor, ar trebui să se aducă de fiecare dată câte o traistă de pâini, de diferite calităţi,

187

de la cea neagră, care reprezintă pe cei mai nebăgaţi în seamă, până la cea făcută din floarea făinii care reprezintă pe cei mai înalţi prelaţi. Nu degeaba a fost numită de către unele „biserici " - Cina cea de taină - pentru că este o taină pentru toate formaţiunile religioase care au trepte ierarhice între credincioşi. Ei mănâncă toţi din aceeaşi pâine, ca şi cum ar fi toţi din aceeaşi frământătură. Tot aşa e şi cu băutura din pahar, din rodul viţei. E vorba de o singură viţă, „Domnul Isus" al cărui must sau vin reprezintă sângele Său. Acest rod al viţei are în sinea lui un conţinut egal în tot paharul, de aceea nu este vorba de pahare, ci de pahar. Din acelaşi pahar nu poţi bea un conţinut superior şi altul inferior. Nici din trupul Domnului Isus, nu a curs un sânge care să spele mai bine de păcate pe unii şi un alt sânge care să nu spele aşa bine de păcate pe alţii, ci sângele Domnului Isus îi spală pe toţi deopotrivă.

Atunci când servesc din: ***,,Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm",*** 1 Corinteni 10:16, fiecare trebuie să-şi aducă aminte că acelaşi sânge curge prin toate mădularele din trupul Domnului Isus (Care acum este biserica) şi din care face parte şi el. Deci nicidecum, în trupul Domnului Isus (biserica) nu poate fi unul mai inferior sau superior, decât celălalt care bea cu adevărat din acelaşi pahar cu el.

Cina Domnului este unul din cele mai sfinte acte ale Bisericii lui Dumnezeu prin care dovedim practic că toţi suntem egali (din aceia-şi frământătură), atunci când luăm din aceeaşi pâine; Prin noi toţi curge acelaşi sânge, când bem din acelaşi pahar. Dar aceste ierarhii „bisericeşti", în dorinţa lor de a-şi satisface interesele lor, au împărţit trupul „bisericilor" lor în părţi de diferite valori. Şi fără nici un respect de ce este sfânt, ei numesc „bisericile" lor Trupul Domnului Isus, aruncând o ceaţă pest ochii oamenilor neştiutori ca să nu mai poată deosebi adevăratul trup al Domnului Isus, care este ca o singură pâine, din aceeaşi frământătură şi acelaşi conţinut: „***Având în vedere că este o pâine, noi, care sîntem mulţi, sîntem un trup; căci toţi luăm o parte din aceeaşi pâine."*** 1 Corinteni 10:17***Tot astfel, după cină, a luat paharul şi a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea, or ide câte ori veţi bea din el."*** 1 Corinteni11:25 ***Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtăşirea cu sângele lui Hristos?*** *1* Corinteni 10:16

De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul şi sângele Domnului. 1 Corinteni 11:27

Cu ce se face cina cu Pâine şi vin sau cu azimă şi must?

Uni spun cu pâine şi vin alţii cu azimă şi must apoi încep neînţelegerile.
Cei ce cred că trebuie să fie pâine şi vin şi spun: ***„Pe când mâncau, Isus a luat o pâine; şi, după ce a binecuvântat, a frânt-o, şi le-a dat, zicând: „Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu."*** Marcu 14:22 deci pâine trebuie să fie.
Cei ce cred că trebuie să fie azimă (pâine ne-dospită) spun că atunci când Domnul Isus a luat cina erau paştele şi era poruncă de la Dumnezeu ca în

188

timp de şapte zile să nu se găsească aluat în casă şi prin urmare Domnul Isus a făcut cina cu azime şi aşa trebuie să fie făcută.

Dar dacă intrăm în amănunte atunci: 1. Trebuie să o ţinem o dată pe an în data de 14 luna Nisan seara. 2. Trebuie să o ţinem şapte zile (cum a ţinuto Domnul Isus cu ucenici) 3. Trebuie să o mâncăm cu ierburi amare. 4. Trebuie să luăm un miel de fiecare casă şi să-l mâncăm tot şi de tot până dimineaţa. 5. Trebuie să ţinem paştele într-o camera de sus, pentru că aşa a ţinut-o Domnul Isus cu ucenici. Multe alte ritualuri de curăţire, îmbrăcăminte şi altele trebuie făcute înainte şi în timpul paştelui. Exod, 12: Numeri 9: Deutronom 16. Şi dacă le-am făcut pe toate aşa cum le-a făcut Domnul Isus cu Apostolii înainte de înviere, adică după legea lui Moise, şi dacă punem bază pe ele, putem tragem linie şi ni se zice: ***„Voi, care voiţi să fiţi socotiţi neprihăniţi prin Lege, v-aţi despărţit de Hristos; aţi căzut din har.*** Galateni 5:4 Pentru că astăzi suntem într-un nou legământ care a intrat în vigoare ducă ce a fost pecetluit cu sângele Domnului Isus curs pe cruce. ***„Acest pahar este legământul cel nou în sângele*** 1 Corinteni 11:25 **Că trebuie făcut cu vin sau must, cu pâine sau cu azimă nu specifică nicăieri: scrie doar de rodul viţei, şi de pâine.** De aceia eu cred că cel mai important lucru este:

a. Pomenirea Domnului Isus, şi trăirea zilnică cu El: ***„să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea."*** Luca 22:1 ***„Hristos în voi, nădejdea slavei"***. Coloseni 1:27

b. Moartea Sa şi trtăirea Domnului Isus în noi: ***„Pentru că, ori de câte ori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până va veni El."***. 1 Corinteni 11:26. ***„Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine... care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine***. Galateni 2:20

c. Noul Legământ pecetluit cu sânge: ***„Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea, "***1 Corinteni 11:25

d. Egalitatea tuturor creştinilor în trupul Domnului: ***„Având în vedere că este o pâine, noi, care Suntem mulţi, Suntem un trup; căci toţi luăm o parte din aceeaşi pâine."*** 1 Cor. 10:17 etc. Acestea contează şi nu ceremoniile.

Dacă crezi că trebuie făcută cu pâine şi vin, fă-o cu pâine şi vin. Dacă crezi că trebuie făcută cu azimă şi must, fă-o cu azimă şi must. Dar nu uita că dacă Hristos nu este în viaţa ta zi cu zi, nici una nici cealaltă n-au valoare pentru tine.

*

„Căci de la cel mai mic până la cel mai mare, toţi sînt lacomi de câştig; de la prooroc până la preot, toţi înşală.Leagă în chip uşuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: „Pace! Pace!" Şi totuşi nu este pace! Ieremia 6:13,14

189

„Ei leagă sarcini grele şi cu anevoie de purtat, şi le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le mişte. Toate faptele lor le fac ca să fie văzuţi de oameni." Matei 23:4,5

Legarea şi dezlegarea, iertarea şi ţinerea păcatelor

„orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri şi orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri." Matei 16:19

„Adevărat vă spun, orice veţi lega pe pământ, va fi legat în cer şi orice veţi dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer." Matei18.18.

„Celor ce le veţi ierta păcatele, vor fi iertate şi celor ce le veţi ţine, vor fi ţinute." Ioan 20 23.

Din primul verset Înţelegem că, un singur om poate lega şi deslega.

Din celelalte două versete înţelegem că mai mulţi oameni, sau toţi credincioşii în general, pot lega şi dezlega, ierta şi ţine păcatele cuiva.

Cine poate fi legat? Oricine poate fi legat dacă a înfăptuit un păcat pe care îl condamnă Dumnezeu prin Scripturi. Nu vorbim despre cei necredincioşi care şi aşa sunt legaţi de păcatul necredinţei lor, ci vorbim despre cei credincioşi care pot cădea în păcat şi pot fi legaţi şi pot să se căiască de păcatul lor, primind dezlegarea.

Cine poate să ierte şi să ţină păcatele cuiva?

Ca să înţelegem mai uşor, încercăm să explicăm acest lucru prin exemplele următoare: **.**Dacă un credincios nu ştie că păcătuieşte, în cazul acesta nu este legat: ***,,Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă."*** Fapte 17:30**.** Dar dacă un alt credincios sau mai mulţi, ştiu despre păcatul acestui om, şi-l înştiinţează, iar cel ce a săvârşit păcatul nu se căieşte, atunci acel sau cei ce i-au făcut de cunoscut păcatul, îl leagă împreună cu cei din cer. De ce? Pentru că orice creştin adevărat, ori un grup sau o Biserică adevărată, fac parte din trupul Domnului Isus, care este pe pământ. Iar Domnul Isus, care este capul trupului, este în ceruri. Prin urmare toţi cei din cer, împreună cu cei de pe pământ, formează o familie cu o singură voinţă care se contopeşte în voia lui Dumnezeu scrisă în Scripturi; leagă şi dezleagă împreună, iartă şi ţin păcatele împreună.

2. Luăm un al doilea caz. Un ,,creştin" păcătuieşte, dar în ascuns, atunci cei de pe pământ nu-l pot lega, pentru că nu-i cunosc păcatul. Însă pe acesta îl leagă numai cei din ceruri şi este legat, chiar dacă ,,creştinul" respectiv se foloseşte de toate drepturile în Biserică. El este legat de fiinţele din cer, care sunt desăvârşite şi de care nu te poţi ascunde.

3. Luăm un alt caz: Un ,,credincios" ştie că păcătuieşte, iar un alt ,,credincios", un grup sau biserica, ştiu şi ei că păcătuieşte şi nu-l leagă, cine ştie din ce cauză (grad de rudenie, poziţia, influenţa pe care o are, relaţii etc.) Atunci, în cazul acesta, cel ce păcătuieşte va fi legat numai de cei din cer. Iar cei din cer îi leagă şi pe cei ce l-au tolerat, trecând vina lui şi asupra lor şi vor rămânea legaţi cu toţii împreună până la sfânta pocăinţă;

190

iar dacă nu se pocăiesc,vor rămânea legaţi până la judecata de apoi, citim: ***„Dar dacă aveţi în vedere faţa omului, faceţi un păcat, şi sînteţi osândiţi de Lege ca nişte călcători de lege.*** Iacov 2:9

Tot la fel este şi cu versetul care zice: ***„Celor ce le veţi ierta păcatele, vor fi iertate şi celor ce le veţi ţine, vor fi ţinute."*** Ioan 20. 23. Când omul se căieşte, Dumnezeu îl iartă, cei desăvârşiţi din cer îl iartă şi ei, fiindcă în ei lucrează Duhul lui Dumnezeu. Credinciosul sau credincioşii de pe pământ, iartă şi ei, dezleagă şi ei. Pentru că dragostea lui Dumnezeu şi Duhul lui Dumnezeu care este în ei şi în toată familia lui Dumnezeu din cer, care este unită prin acelaşi Duh cu familia lui Dumnezeu de pe pământ, iartă şi dezleagă împreună. Dacă cineva dintre ,,credincioşi" sau chiar biserica nu iartă ce iartă Dumnezeu, păcatul celui iertat de Dumnezeu cade asupra lor, până când îl vor ierta. În felul acesta, cel păcătos va fi iertat iar cei ce nu iartă vor fi vinovaţi, pentru că: ***„Dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre."*** Matei 6.15.

Cât despre cei care leagă după legi făcute de oameni (statute de organizare şi funcţionare, mărturisiri se credinţă, catechisme, constituţii cultice, legi bisericeşti şi voinţa celor mari, etc) şi nu leagă după legile lui Dumnezeu scrise în Scripturi, aceste legături se întorc împotriva celor ce leagă. Aşa că cei ce leagă devin legaţi ei, iar cel legat de ei îi leagă el pe cei ce l-au legat. E suficient ca să le facă de cunoscut păcatul: ***,,Căci cine umblă cu strâmbătate, îşi va primi plata după strâmbătatea pe care a făcut-o; şi nu se are în vedere faţa omului."*** Coloseni 3:25.

Chiar un credincios adevărat care nu este luat în seamă, poate să lege şi pe papa, preşedintele, liderul sau colegul lui. Pentru că la Dumnezeu: ***„nu se are în vedere faţa omului."*** Înaintea lui Dumnezeu nu este papă, preşedinte, păstori, lideri, măturători de stradă, săraci, bogaţi sau sfinţi în calendar, etc.Acolo sînt doar oameni legaţi şi dezlegaţi, mântuiţi şi nemântuiţi, oameni cu păcatele iertate şi oameni cu păcatele ţinute etc.

*

„ Prea iubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci să cercetaţi duhurile, dacă sînt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi prooroci mincinoşi." 1 Ioan 4:1

„Eu am rupt legăturile jugului vostru, şi v-am făcut să mergeţi cu capul ridicat." Levitic 26:13

„În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi". 2 Petru 2:3

,,Vegheaţi deci, cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiţi pe Domnul, Dumnezeul vostru." Iosua 23:11 ***,,şi v-aţi îmbrăcat cu omul cel nou, care se înoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut. Coloseni" 3:10***

„Sîntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului." 2 Corinteni 3:18

191

„Să nu te iei după mulţime ca să faci rău; şi la judecată să nu mărturiseşti trecând de partea celor mulţi, ca să abaţi dreptatea.". Exod 23:2

Păcăleala cu majoritatea de voturi.

„Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulţi;" 2 Corinteni 2:17 După ce aţi citit cuvintele acestea, faceţi o mică pauză în mintea dumneavoastră... Aţi făcut pauza? Acum adăugaţi majoritatea de voturi la cuvintele de mai sus şi ziceţi, fără teamă de greşeală: Fiindcă Biblia spune: „cei mai mulţi strică cuvântul lui Dumnezeu, noi introducem majoritatea de voturi." Puteţi s-o sucim cum vrem, realitatea rămâne şi în cuvânt şi în faptă şi anume, că cei mai mulţi strică Cuvântul lui Dumnezeu.

Hotărârile de bază ale „bisericii" actuale se iau de către cei ce strică cuvântul lui Dumnezeu, adică de către majoritatea votanţilor. Asta-i regula, cred că în toate „bisericile" actuale. După ce au votat, liderul lor spune: „biserica a hotărât". Cu alte cuvinte spune că cei peste cincizeci şi unu la sută, sunt biserica. Întrebarea care se pune: „Dar ceilalţi sub 50 la sută, cine mai sunt?" Aici sunt cel puţin două răspunsuri. Unul dat de Biserica lui Hristos şi unul dat de „bisericile" care au introdus majoritatea de voturi.

.1.Potrivit „bisericilor" care au introdus majoritatea, cei sub 50 la sută nu mai exisă. Cuvântul lor, cauza lor, voinţa lor, chiar dacă ar fi fost voinţa lui Dumnezeu, a dispărut. Cauza lor a murit şi trebuie dusă la groapă. Ei dispar definitiv ca biserică. Lor li s-a schimbat statutul din momentul numărării voturilor. Nu faci parte din majoritatea care strică cuvântul lui Dumnezeu, tu nu mai eşti, cauza ta nu mai este.

Dacă, pe undeva, nu ar fi vorba de o cauză sfântă, ar fi normal să fie aşa, deoarece se pune capăt neînţelegerilor. Dar aici sunt luaţi la grămadă: care are grămada mai mare, are dreptate. Şi acum se întâmplă ceva interesant: Dacă vrei să mai faci parte din „biserica" lor, trebuie să treci de partea celor mulţi (care strică cuvântul lui Dumnezeu). Deci cauza ta, chiar dacă este cauza lui Dumnezeu, trebuie îngropată şi să te asociezi cauzei celor mulţi, chiar dacă şi cauza lor este o cauză nedreaptă. Deci, vedeţi cu ce „binecuvântare nenorocită" ne-au binecuvântat liderii noştri, când ne-au adus majoritatea de voturi în „biserică?"

2. **Ce se întâmplă cu cei mai puţini, care nu strică cuvântul lui Dumnezeu?**

Răspunsul este: dacă până la numărarea voturilor au făcut parte din Biserica lui Dumnezeu şi cauza lor este o cauză sfântă şi dreaptă, ei există şi după numărarea voturilor. Cauza lor n-a dispărut. Ei nu se asociază celor mulţi şi nu îşi îngroapă cauza, pentru că nu e cauza lor, ci a Domnului. Ei o susţin mai departe, cu şi mai multă hotărâre, împotriva majorităţii.

Dar acum se întâmplă altceva. Aceşti mai puţini, care au rămas şi nu s-au alăturat celor mai mulţi, li se atribuie un alt statut. De exemplu: oameni încăpăţinaţi, scandalagii, nesupuşi bisericii etc. Şi odată nesupuşi bisericii,

192

li se poate uşor atribui şi nesupunerea faţă de Dumnezeu. Deoarece se spune că „biserica" lor este biserica lui Dumnezeu. De acum cauza lor produce tulburare, chiar dacă e o cauză sfântă. De aceea trebuie înlăturaţi pe drept, dacă ne uităm din punctul lor de vedere.

Aşa că te trezeşti în afara „bisericii", cu cauza lui Dumnezeu cu tot. În felul acesta au dispărut din „bisericile" lor, rând pe rând, toţi oamenii lui Dumnezeu, pentru că n-au fost de acord cu majoritatea care strică Cuvântul lui Dumnezeu. Se înţelege deci, că majoritatea de voturi nu are ce căuta în Biserica lui Dumnezeu. Aceasta este bună în lume, unde lucrurile pot fi relative, dar nu în Biserică. Dar asta nu înseamnă că cei puţini au întotdeauna dreptate şi nici că cei mulţi nu au niciodată dreptate. Credinciosul are nevoie, mai mult ca oricând, să-şi analizeze fiecare faptă, fiecare cuvânt, orice părticică de credinţă, toată voinţa şi să le pună alături de Scripturi. Apoi să ia hotărâri, fără să ţină cont de majoritate sau de minoritate.

*

„nu te abate nici la dreapta nici la stânga, şi fereşte-te de rău." Prov. 4:27

Cine face botezul, cine botează

Răspunsul este: Ori ce credincios şi la nevoie chiar un necredincios. Ştiu că mulţi vor obiecta, dar aceşti oameni se contrazic singuri. Exemplu: Se ştie că 70-80 la sută (dacă nu toţi) dintre păstori şi liderii bisericilor au fost vânzători de fraţi adică mai răi de cât păgânii de rând. Ei ne-au botezat pe cei mai mulţi în toată perioada comunismului. Întrebarea este: ,,Oare cei botezaţi de ei nu sunt botezaţi bine şi trebuie mai botezaţi încă odată? Mulţi dintre cei botezaţi de ei au murit, ce se va întâmpla cu ei la judecată dacă nu li se socoteşte botezul fiind că botezătorul lui a fost mai rău decât un păgân de rând?

Pe de altă parte de unde ştii tu că cel ,,sfinţit" (nu ştiu cum să-i zic) sau ordinat, hirotonisit pentru a putea boteza, de unde ştii tu că nu este şi el tot un Iuda?

Dar să ne întoarcem la Biblie. Biblia nu ne spune cine să fie cel ce botează ci din contră sa-r putea trage concluzia că cei mai de vază fraţi nu botezau tocmai ca să nu facă din ei, oameni speciali pentru asemenea lucrare. Iată ce spune apostolul Pavel: ***,,Mulţămesc lui Dumnezeu că n-am botezat pe nici unul din voi, în afară de Crisp şi Gaiu, pentru ca nimeni să nu poată spune că aţi fost botezaţi în numele meu. Da, am mai botezat şi casa lui Stefana; încolo, nu ştiu să mai fi botezat pe altcineva. De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evanghelia:*** 1 Corinteni 1:14 -17 Pavel a predicat la mii sau zeci de mii de oameni şi mulţi sau întors la credinţă, de ce nu-i boteza el? Oare nu pentru faptul ca botezul să nu depindă de numele sau poziţia cuiva? Deci dacă vom lua aminte vom observa că nu cel ce botează este important ci cel ce se botează.

193

Însuşi Domnul Isus nu boteza ci ucenici Lui. ,,***Însă Isus nu boteza El însuşi, ci ucenicii Lui.*** Ioan 4:2 De ce nu boteza Domnul Isus? Eu cred că El nu boteza pentru ca credinţa celui ce se botează să se bazeze pe unirea lui cu Hristos şi pe trăirea lui Hristos în cel botezat: ***,, Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine." Galateni 2:20***

Un alt caz: ,,Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezaţi; şi în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete.Fapte 2:41. Cine ia botezat apostolii? E greu de crezut ca într-o zi să fie botezaţi de apostoli trei mii de oameni. Dar nici măcar nu spune că au botezat şi apostolii cu toate că se poate crede că au botezat şi ei. Pe de altă parte dacă ne gândim că duhul care era în Pavel era şi în apostoli aproape putem crede că apostolii nu botezau, deoarece Pavel nu boteza numai în cazuri excepţionale ca să nu facă din el un cineva, aşa cum am văzut mai sus. (Arhivele securităţii dovedesc fără să se poată tăgădui deoarece rapoartele păstorilor vânzări sunt scrise de mână, de mâna lor.) Deci majoritatea păstorilor noştri fac parte din tagma celor mai răi păgâni deoarece colaborau cu cei ce băgau în închisori ca să fie bătuţi, înfometaţi, şi torturaţi în cele mai bestiale moduri, şi unii chiar schingiuiţi până la moarte. Cine au dat pe cei credincioşi pe mâna acestor călăi? Parcă ţi se taie graiul şi te înţeleg că nu poţi crede că mulţi sau chiar cei mai mulţi dacă nu toţi au fost băgaţi în închisoare cu ajutorul păstorilor noştri, ei le-au vândut ,,pontul" adică ei au dat declaraţii la securitate despre membri bisericilor lor. Te cutremuri când descoperi că şi cei mai buni şi cei mai de încredere păstori şi lideri ai bisericilor noastre au fost în stare de asemenea mârşăvii şi ce nu poţi spune decât: ,,vino Doamne Isuse"

*

..Sufletul care păcătuieşte, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, şi tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, şi răutatea celui rău va fi peste el". Ezechiel 18:20

*

..Căci cine umblă cu strîmbătate, îşi va primi plata după strîmbătatea pe care a făcut-o; şi nu se are în vedere faţa omului." Coloseni 3:25

*

..Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup." 2 Corinteni 5:10

*

„Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă ne-zguduită având pecetea aceasta, Domnul cunoaşte pe cei ce sînt ai Lui.” 2 Timotei 2.19.

194

„Oricine o ia înainte şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu.” 2 Ioan 1:9

Registrul „bisericii”

(Un instrument diabolic)

„Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieţii, şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui.” Apocalipsa 3:5 Bisericile Bibliei nu au avut un registru în care să fie trecuţi cei care deveneau creştini. Ei nu au fost înregistraţi nici într-o biserică, nici într-un cult creştin şi nici într-o organizaţie sau denominaţie creştină. Credem că ei s-au înregistrat doar la autorităţile lumeşti, ca cetăţeni ai ţării sau ai locului dar nu ca creştini. Părinţii Domnului Isus s-au înscris la cererea autorităţilor. ***„Toţi se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Iosif s-a suit şi el din Galilea,... să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată.”*** Luca 2:3,4

În adunările lui Dumnezeu, creştinii se cunosc după roadele lor şi nu după registrul „bisericii”: ***„Îi veţi cunoaşte după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini?” „Aşa că după roadele lor îi veţi cunoaşte.”*** Matei 7:16,20. Dar şi după roadele lor îi putem cunoaşte doar în parte: ***„Căci cunoaştem în parte;”*** 1Corinteni 13:9 Singurul loc unde este înregistrat fiecare creştin adevărat este în cer, în cartea vieţii lui Dumnezeu: ***„ale căror nume sînt scrise în cartea vieţii.”*** Filipeni 4:3. De asemenea cei răi pot fi şterşi din cartea vieţii: ***„Să fie şterşi din cartea vieţii şi să nu fie scrişi împreună cu cei neprihăniţi!”*** Psalmi 69:28. Pe de altă parte, nimeni nu poate fi înregistrat în vreo biserică a lui Dumnezeu, deoarece numai Dumnezeu cunoaşte pe cei ce sunt creştini cu adevărat: ***„temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaşte pe cei ce sînt ai Lui”;*** 2 Timotei 2.19. ***„cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, în afară de duhul omului, care este în el?*** 1Corinteni 2:11. Totuşi: ***„cunoaştem în parte”*** pe cei ce nu sînt credincioşi cu adevărat prin faptul că: ***„Cine zice: „Îl cunosc” şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos şi adevărul nu este în el.”*** 1 Ioan 2:4 Deci, cei ce nu fac ce a spus Domnul Isus, putem spune că sînt falşi, fără teamă de greşeală. Dar cum voi putea spune că fratele meu e fals, dacă nu cunosc mai întâi eu voia Domnului Isus scrisă în Biblie? Mulţi spun că ceilalţi sînt falşi, dar când îi întrebi, „cu ce dovedeşti că ei calcă cuvântul Domnului?” Ei dau din colţ în colţ, aducând justificări de prin vechiul legământ sau diferite texte la care le dau alt înţeles. Deosebirea dintre un creştin adevărat şi unul fals o vom vedea cu adevărat doar în ziua judecăţii când: ***„Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărţi pe unii de alţii cum desparte păstorul oile de capre; şi va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.”*** Matei 25:32,33. Miraţi-vă! Că şi în faţa judecăţii lui Dumnezeu, „creştinii” falşi vor susţine că ei au fost creştini adevăraţi, citim: ***„Mulţi Îmi vor zice n ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi***

195

draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Matei 7:22 Cum nu vor înşela ei oamenii, când vor să înşele şi pe Dumnezeu până în ultima clipă? Care „biserică” nu ar înregistra asemenea oameni în registrele lor? Astăzi, dacă unul strigă mai tare în adunare, dacă face pe sfântul, dacă face o şcoală teologică, dacă ştie predica frumos, dacă are susţinători, dacă te susţin cei de mai sus, etc. ajungi şi cap de listă în registrul „bisericii” lor şi chiar lider în „biserică.”

Dar vine ziua când cei ce ne păcăleau şi se justificau cu registrele, cu prorociile, cu scoaterea dracilor, cu minunile, cu predicile lor, cu adunările lor, cu realizările lor, cu sfinţenia lor: vor auzi cuvintele: ***„Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege.”*** Matei 7:23. Trebuie să înţelegem, că baza siguranţei mântuirii noastre sînt legile Noului Legământ. Şi prin călcarea şi nesocotirea acestor legi, îi vom cunoaşte, în parte, pe creştinii falşi. Deci nu avem cum să înregistrăm pe cineva, ca făcând parte din biserica lui Dumnezeu, deoarece: ***„cunoaştem în parte;.”*** De aceea, nici creştinii Bibliei nu şi-au luat dreptul de a înregistra pe cineva sau de a se înregistra în vreo biserică sau adunare ca fiind ai lui Dumnezeu. La predica lui Petru au primit propovăduirea aproape trei mii de suflete,

dar nu scrie să au fost înregistraţi. Chiar din faptul că nu se dă un număr fix, se poate înţelege că nu au fost înregistraţi: ***„la numărul ucenicilor s-au adaus aproape***

trei mii de suflete." Fapte 2:41. Creştinii adevăraţi au un număr; dar acest număr îl ştie doar Dumnezeu.

Registrele „bisericilor" actuale au adus o contribuţie enormă la degradarea „bisericilor". În registrele „bisericilor" actuale au fost şi sînt înregistraţi până şi oamenii cei mai nelegiuiţi: hoţi, desfrânaţi şi oameni care trăiau în păcate grele sau oameni neîntorşi la Dumnezeu, de multe ori chiar cunoscuţi. Toţi aceştia s-au bucurat de toate drepturile în „biserică", pentru faptul că au fost înregistraţi. Nu că nu se puteau preface în oameni ai lui Dumnezeu şi neînregistraţi; dar odată înregistraţi, au fost legalizaţi ca făcând parte din biserica lui Dumnezeu fiind o descurajare pentru ceilalţi. Ba mai mult, aceste registre sînt deţinute sau folosite de oameni nelegiuiţi; de conducătorii „bisericilor", de care Domnul Isus a spus să nu avem asemenea conducători. Registrul „bisericilor" actuale este o poartă prin care intri şi ieşi din „bisericile" lor.

Odată ce ai fost înregistrat ai întrat cu toate drepturile în „biserică" şi odată şters, eşti scos afară din „biserică", fără să mai ai vreun drept în „biserica" lor. O „biserică" dintr-o localitate este socotită numai din cei înregistraţi şi poate minori din familiile lor, ceilalţi sînt doar toleraţi ca musafiri sau vizitatori. Dacă un credincios vine din altă localitate sau a fost scris în alt registru al altei biserici, este doar musafir sau străin şi nu este socotit din „biserica" în care se găseşte. Deci trupul „bisericilor" actule au fost împărţit în zeci, sute şi mii de părţi şi nu sînt o unitate, nici măcar în trupul „bisericii" lor.

Altfel este în trupul bisericii Domnului Isus, Cel adevărat. În biserica

Domnului Isus eşti membru cu drepturi depline în orice biserică din lume şi oriunde te găseşti, dacă aceea biserică este adevărartă. Deoarece faci parte din unicul trup al Domnului Isus care nu este împărţit, chiar dacă se găseşte în mai multe localităţi. Când ucenicii au vrut să se împartă spunând: că unii sunt dintr-un grup şi ceilalţi din alt grup, apostolul îi ceartă şi-i întreabă apăsat: ***„Hristos a fost împărţit?"*** 1Corinteni 1:13. Astăzi, cei mari deţin dreptul asupra registrelor, înregistrează pe cine vor şi au metode de a scoate din registru pe cine vor, cu toate că unii susţin că biserica primeşte şi scoate afară dar „biserica" face ce spun stăpânii ei, rar când se opune cineva celor ce o conduc. Astăzi nu mai sînt bărbaţi în adunări cu şira spinării dreaptă, toţi s-au frânt în faţa acestui chip de lut şi au ajuns doar nişte arătări docile, care frecventează adunările locale, iar alţii au părăsit aceste adunări şi s-au izolat. Şi unii şi alţi au procedat greşit.

Domnul Isus ne spune să mergem la aceste adunări, chiar dacă ne vor bate în sinagogile lor, dar cu scopul de a smulge pe unii ca din foc: ***„Păziţi-vă de oameni; căci vă vor da în judecata soboarelor şi vă vor bate în sinagogile lor."*** Matei 10:17 ***„De aceea, iată, vă trimit proroci, înţelepţi şi cărturari. Pe unii din ei îi veţi omorî şi răstigni, pe alţii îi veţi bate în sinagogile voastre, şi-i veţi prigoni din cetate în cetate;"*** Matei 23:34. Istoria creştinilor este plină de creştini: omorâţi, schingiuiţi, umiliţi şi batjocoriţi de către mai marii „bisericilor".

Cunoaştem şi astăzi oameni care au făcut ani grei de puşcărie, unde au îndurat suferinţe grele pentru că au fost pârâţi la securitate de către liderii „bisericilor", că nu s-au supus lor sau n-au vorbit pe placul lor. Astăzi toţi cei ce vorbesc adevărul, cu privire la slujirea şi rânduiala scrisă de Dumnezeu în Scripturi, sînt denigraţi, înlăturaţi şi torturaţi psihic, de către duhovnicii „bisericilor" actuale. Bine ar fi ca aceşti aruncaţi în umbră şi denigraţi să fie ca Moise care: ***„socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiţi spre răsplătire."*** Evrei 11:26 Oare câţi sînt astăzi ca Sfântul Pavel care spune: ***„simt plăcere în... defăimări"*** 2 Corinteni 12:10. Sau câţi aud o voce sfântă care cineva a pus-o întro poiezie şi zice: „Tu, râsul lor străjer viteaz ai reuşit să-nfrângi:" ***„Tu numeri paşii vieţii mele de pribeag; pune-mi lacrămile în burduful Tău: nu sînt ele scrise în cartea Ta?"*** Psalmi 56:8

*

„Totuş, să nu vă bucuraţi de faptul că duhurile vă Sunt supuse; ci bucuraţi-vă că numele voastre Sunt scrise în ceruri." Luca 10:20

„Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, şi mulţi să fie întinaţi de ea." Evrei 12:15

*

„Nu este datoria voastră să judecaţi pe cei dinăuntru? cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu. Daţi afară, deci, din mijlocul vostru pe răul acela." 1 Corinteni 5:12 ,13

Disciplina Bisericească
(Cine, cum şi când)

Disciplina Bisericească este una dintre cele mai obligatorii legi scrise în Scripturi. Cu toate aceste, nimeni nu poate astăzi să ţină porunca lui Dumnezeu cu privire la disciplina Bisericească dacă face parte din denominaţiuni ca cele existente, sau dacă este membru într-o „biserică” instituţională din cele cunoscute. De ce? Veţi vedea din cele ce urmează.

Ce este această disciplină Bisericească?

1. Mustrare. ***„Dacă fratele tău păcătuieşte împotriva ta, mustră-l“*** Lauca 17:3. Matei 18. 15.

„Pe cei ce păcătuiesc, mustră-i înaintea tuturor, ca şi ceilalţi să aibă frică.” I Timotei 5.20

2. Îndepărtarea de cel ce nu primeşte mustrarea

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te şi mustră-l ...şi, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân şi ca un vameş.” Matei18.15,17

„Şi dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnaţi-vil, şi să n-aveţi nici un fel de legături cu el, ca să-i fie ruşine.” 2 Tesaloniceni 3:14

3. Scoaterea în afară dintre fraţi.

„ca cel ce a săvârşit fapta aceasta, să fi fost dat afară din mijlocul vostru!” 1 Corinteni 5:2

„Daţi afară, deci, din mijlocul vostru pe răul acela.” 1 Cor. 5:13

a. Mustrarea

Amintim două feluri de mustrare.

1. Pentru păcate făcute de un singur frate împotriva altui frate: Adică, un frate a furat altui frate ceva, l-a minţit, l-a vorbit de rău, l-a lovit, l-a insultat, etc.

2. Pentru păcate care privesc pe mai mulţi fraţi: care privesc întreaga lucrare sau pentru cei care păcătuiesc de la sine etc. Adică, un om care suceşte legile lui Dumnezeu aduce învăţături străine de Biblie, vorbeşte de rău pe fraţii săi, este beţiv, obişnuieşte să mintă, ect.

Primul caz: ***„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te şi mustră-l între tine şi el singur. Dacă te ascultă, ai câştigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inşi, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; şi, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân şi ca un vameş.”*** Ma.i18.15-17 ***„Dacă fratele tău păcătuieşte împotriva ta, mustră-l! Şi dacă-i pare rău, iartă-l! Şi chiar dacă păcătuieşte împotriva ta de şapte ori pe zi, şi de şapte ori pe zi se întoarce la tine şi zice: „Îmi pare rău!” -să-l ierţi.”*** Luca 17.3,4. Acest prim caz este foarte cunoscut. Se predicăde la amvoane, se citeşte în faţa celui ce urmează să fie disciplinat, se vorbeşte de el printre fraţi etc. Şi acum:

1. Dacă fratele meu a păcătuit împotriva mea, nu mai trag sfoară în

198

ţară, nu-l povestesc satului şi nici fraţilor, ci încerc să mă întâlnesc cu el, şi între patru ochi, (cu dragoste de frate şi de Dumnezeu), îi fac de cunoscut supărarea mea. Dacă fratelui îi pare rău şi se simte vinovat, legea lui Dumnezeu care stăpâneşte fiinţa mea mă face să-l iert. Nu formal, ci cu adevărat. Cel ce este creştin, iartă cum a iertat Hristos, pentru că este o părticică din El: ***„iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, aşa iertaţi-vă şi voi.”*** Coloseni 3.13. Cum a iertat Hristos? Citim: ***„zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, şi nu-Mi voi ai aduce aminte de păcatul lor.“*** Ier- 31:34. Nu-şi mai aduce nici aminte de păcatul fratelui.

2. Dacă fratelui nu-i pare rău, nu te ascultă, nu vrea să stea de vorbă cu tine, mai cobori o treaptă: ***„Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inşi, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.“*** Dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi fraţi (sigur, că trebuie să fie dintre cei în stare să judece).

3. Dacă nu vrea să asculte nici de aceşti, unul sau doi, mai cobori o treaptă: ***„Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii;”*** Deci: când este Biserica adunată laolaltă şi este un timp potrivit, spui problema pe care o ai cu fratele. Dacă este Biserica lui Dumnezeu, va încerca să-ţi rezolve problema.

4. Şi dacă nu ascultă nici de Biserică, cobori pe ultima treaptă. ***„dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân şi ca un vameş.“*** Deci, să fie pentru tine ca un necredincios: ***„şi să n-aveţi nici un fel de legături cu el, ca să-i fie ruşine.”*** 2 Tesaloniceni 3:14. Nu-l insulţi, nu-ţi baţi joc de el, nu-l vorbeşti de rău, ci te porţi faţă de el ca faţă de un vecin necredincios pe care îl saluţi, dar n-ai nimic cu el,

nici de bine nici de rău. Acesta este, în linii mari, rezolvarea problemelor dintre doi fraţi care au ajuns la neînţelegere.

Despre această lege a mustrării, am învăţat doar în parte. Ea a fost diluată şi modificată în favoarea celor „sus puşi“. Şi anume:

a. Prima treaptă a fost: te descurci singur cu cel ce te-a deranjat. Aici nimeni nu-ţi stă împotrivă, poţi să faci ce vrei.

b. La a doua treaptă, trebuie să mai iei unul, sau doi fraţi cu tine.

Aici „mai marii „bisericilor" au strecurat o lege (fărădelege), nescrisă în Scripturi, care zice: „Dacă fraţii au probleme între ei, trebuie să meargă la comitet sau la „mai marii bisericii" să şi le rezolve. Domnul Isus n-a spus de comitet, şi nici de mai marii bisericii dar nici nu putea spune, pentru că bisericile lui Dumnezeu nu sînt formate să poată avea comitete şi nici „mai mari“, ca cei de astăzi.

Domnul Isus n-a spus să meargă nici măcar la bătrânii Bisericii care supraveghează Biserica, ci a lăsat la voia celui ce se găseşte în cauză, să-şi aleagă oamenii care să-l ajute. Cu condiţia ca ei să fie nişte fraţi în stare să judece <u>fără părtinire:</u> ***„Deci, când aveţi ne-înţelegeri pentru lucrurile vieţii acesteia, voi puneţi judecători pe aceia pe care Biserica nu-i bagă în seamă?... nu este între voi nici măcar un singur om înţelept, care să fie <u>în stare să judece</u> între frate şi frate?"*** ICorinteni 6.4,5. Deci fratele în cauză, trebuie să caute nişte fraţi care să fie în stare să judece şi

199

pe care Biserica îi bagă în seamă. Aici avem o problemă grea: „Mai marii bisericilor" " au înlăturat din „bisericile" lor pe toţi fraţii care nu s-au mânjit cu fărădelegile lor, iar „bisericile" au fost atrase în păcatul de a-i băga numai pe ei în seamă. Iar mai „marii „bisericilor" care cer să te duci la ei cu problemele, sînt nelegiuiţi de Scripturi şi n-ai voie să te duci la ei să-ţi rezolve problemele. Citim: ***„Cum! Când vreunul din voi are vreo ne-înţelegere cu altul, îndrăzneşte el să se judece cu el la cei nelegiuiţi şi nu la sfinţi?"*** 1 Corinteni 6:1. Biblia condamnă ca vinovate de nelegiuiri enorme, comitetele „bisericilor" actuale şi pe liderii lor. Iar acum tu să te duci la ei cu problemele tale, să ţi le judece ei ***„cei nelegiuiţi"*** şi să te mai tragă şi pe tine în păcat apelând la judecata lor? Deci, nu mai este uşor să-ţi cauţi oameni „credincioşi" care să-ţi rezolve problema.

Şi celui vinovat i se va părea de multe ori că are dreptate. Atunci cel nevinovat va trebui să rămână să sufere ruşinea cu bucurie, ştiind că răsplata lui este mare în cer. Citim: ***„Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni, şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră! Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri;"*** Mat, 5:11 Deci, Biblia ne spune doar atât: Să-ţi cauţi un om, doi sau trei, care să fie în stare să judece şi să le încredinţezi lor problema. Iar dacă cineva are pretenţia să te duci numai la ei, sau te constrâng prin diferite metode să te duci la ei, la aceştia nu ai voie să te duci. Cine îşi face legi pe care Dumnezeu nu le-a făcut, sînt mai nelegiuiţi decât nelegiuiţii din lume. Căci cei din lume măcar nu se laudă că cunosc pe Dumnezeu.

c. A treia treaptă este, să-l spui Bisericii. Deci aţi observat bine? Nu să-l pui pe păstor, pe comitet sau altcineva. să-l spună Bisericii, ci tu însuţi. Acum ne punem întrebarea! Putem noi astăzi să spunem cazul nostru „bisericii", actuale, fără să ţinem cont de comitetele sau de liderii„bisericilor“ lor? Nici vorbă! Domnul Isus ne-a spus să-l dăm Bisericii, simplu! El vorbea despre o Biserică la care poţi să ajungi fără probleme şi Biserica lui Dumnezeu te înţelege. Iar dacă nu ai dreptate, îţi explică cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ai dreptate, şi cel ce te-a deranjat nu ascultă nici de Biserică, va fi un străin pentru tine. În biserica lui Dumnezeu toate acestea se fac simplu şi familial.

b. Despre a doua formă de mustrare.

Legea aceasta este atât de importantă încât Sfântul Pavel vede pe Dumnezeu, pe Domnul Isus şi pe cei mai de seamă îngeri în faţa lui, întărind această lege. Dar, cu cât a dat-o Dumnezeu să fie mai cunoscută şi ţinută, cu atât diavolul cu oamenii lui au făcut-o mai necunoscută şi nicidecum ţinută. Am peste şaptezeci şi patru de ani şi am fost în multe „biserici", dar nu am văzut şi nici măcar nu am auzit că vreo „biserică" s-ar strădui s-o aplice. Aceste versete sunt închise (de către „mai marii)“ în temniţa „tainei fărădelegii“, ca şi alte zeci sau sute de versete din Biblie. De ce? Citim: ***„Împotriva unui prezbiter (Sau: bătrâni.) să nu primeşti învinuire decât din gura a doi sau trei martori." „<u>Pe cei ce păcătuiesc, mustră-i</u>***

200

***înaintea tuturor,* ca şi ceilalţi să aibă frică. *Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus şi înaintea îngerilor aleşi, să păzeşti aceste lucruri,* fără vreun gând mai dinainte, şi să nu faci nimic cu părtinire"** I Timotei 5,19-21.

O altă problemă încurcată şi anume: Această lege se referă la Bătrânii bisericii pe care i-a pus ***„Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriţi Biserica lui Dumnezeu."*** Fapte 20:17,18,28 (Biblia „Cornilescu" versiune germană) Dar bătrânii bisericii, au fost înlăturaţi şi în locul lor au fost aşezaţi tineri. Ei pot să spună acum că nu-s bătrâni şi nu vor spune că ei sunt aşezaţi în locul bătrânilor. Dar totuşi! Vă imaginaţi cum s-ar simţi ei, când un frate s-ar ridica şi le-ar spune păcatele celor mari în faţa tuturor, aşa cum cere Scriptura aici? De aceea au aruncat acest verset în marea uitării şi-au şters cu desăvârşire din mintea fraţilor legea aceasta. Cu toate că este una dintre cele mai stricte legi din Noul Testament.

Liderii noştri s-au fortificat în nişte rânduieli prin care nimeni nu poate să pătrundă cu mustrarea până la ei. Iar dacă totuşi, cineva îndrăzneşte, are toate şansele să nu mai fie membru în „biserica" lor. Am întrebat pe un păstor mai de vârf, era un tânăr: „Pe tine cine poate să te mustre?" Mi-a răspuns: „Unul mai mare decât mine." Deci recunoştea, - ce unii din ceilalţi nu recunosc-, că cei „mai mici" din adunare nu au nici o putere asupra lui. La adunarea generală a unei „biserici", păstorul, care îşi elogia realizările de peste an, la urmă a spus: „Dacă cineva vrea, poate să mă critice, daar nuu aşaa!..." Critica aceea, pe care o dorea el, era, de tipul celei pe care a făcut-o vulpea leului,- tot la o dare de seamă- din fabula Ninei Casian şi anume, că leul e prea blând şi n-a mâncat destule capre în anul acela că... Dar dându-şi seama că sunt şi eu acolo şi ca să nu cumva să spun ceva, sau cine ştie cine alţii şi-a numit el criticii. Până la urmă a ieşit ca şi cum ai critica lupul că n-a mâncat destule oi în anul acela. Ei bine, în adunarea lui Dumnezeu nu-i aşa. În adunarea lui Dumnezeu, unde toţi sunt fraţii egali, orice credincios poate să fie mustrat în faţa tuturor. Bine înţeles, pe mărturia a doi sau trei martori. Oamenii lui Dumnezeu iubesc mustrarea, pentru că li se dă prilejul să se poată îndrepta, să-şi repare defectele, ca să se poată apropia tot mai mult de Dumnezeu. Pe când, cei prefăcuţi în oameni ai lui Dumnezeu, urăsc mustrarea pentru ca să nu li se descopere defectele şi putregaiul, care se ascunde sub haina falsă a sfinţeniei lor. Ascultaţi cuvintele Domnului: ***„Dumnezeu zice însă celui rău: „Ce tot înşiri tu legile Mele, şi ai în gură legământul Meu, când tu urăşti mustrările, şi arunci cuvintele Mele înapoia ta?*** Psalmi 50.16,17.

„Ei urăsc pe cel ce-i mustră la poarta cetăţii, şi le este scârbă de cel ce vorbeşte din inimă." Amos 5:10

„Cine iubeşte certarea, iubeşte ştiinţa; dar cine urăşte mustrarea, este prost. " Proverbe 12:1

Dar despre cei ce sunt ai lui Dumnezeu se spune astfel:

„îndemnul şi mustrarea sînt calea vieţii." Prov 6:23

„dar cine ia seama la mustrare ajunge înţelept." Prove. 15:5

201

„cine urăşte mustrarea va muri." Proverbe 15:10

„Cel ce leapădă certarea îşi dispreţuieşte sufletul, dar cel ce ascultă mustrarea capătă pricepere ».Proverbe 15:32

Dar pe de altă parte, cu toate că bătrânii sînt chemaţi în mod special la slujba episcopiei, (supravegherii) Tit 1.7. I Timotei 3.2. Faptele A.20.28 etc, Biblia ne cere: ***„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune."*** Evrei 10:24. Când cineva vede un păcat care este făcut la întuneric, are datoria să-l scoată mai la lumină, pentru ca să dispară cât mai repede. Dar nu facem un cult din scotocirea greşelilor fraţilor, şi nici nu vom neglija păcatele nimănui pentru că sînt răni pe Trupul Bisericii din care fac parte şi eu şi tu şi el.

O rană se tratează cu toată atenţia, să nu fie zgândărită să se facă mai mare. Şi nimeni nu se va apuca de mustrare dacă nu-şi iubeşte fratele cum l-a iubit şi Hristos pe el. Domnul Isus zice: ***„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu."*** Ioan 15:12 ***„Mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura"*** II Tim. 4:2

,,Mustraţi pe cei ce se despart de voi;" Iuda 1:22 ,

,Să nu-l socotiţi ca pe un vrăjmaş, ci să-l mustraţi ca pe un frate." 2 Tes. 3:15. Fără să uităm cea spus Domnul Isus lui Petru: ***„Atunci Petru s-a apropiat de El şi l-a zis: „Doamne de câte ori să iert pe fratele Meu când va păcătui împotriva mea? Până la şapte ori?" Isus i-a zis: „Eu nu-ţi zic până la şapte ori, ci până la şaptezeci de ori câte şapte."*** Matei 18:21,22

*

,,Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre". Matei 6:15,15

*

„Îngăduiţi-vă unii pe alţii, şi, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, aşa iertaţi-vă şi voi." Coloseni 3:13

„Un fiu înţelept ascultă învăţătura tatălui său, dar batjocoritorul n-ascultă mustrarea." Proverbe 13:1

*

„Batjocoritorului nu-i place să fie mustrat, de aceea nu se duce la cei înţelepţi." Proverbe 15:12

*

„Mai bine să asculţi mustrarea înţeleptului decât să asculţi la cântecul celor fără minte." Eccleziastul 7:5

*

„Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine şi frica pe care o are de Mine, nu este decât o învăţătură de datină omenească." Isaia 29:13

202

„Dobîndeşte înţelepciune, dobîndeşte pricepere; nu uita cuvintele gurii mele, şi nu te abate de la ele." Proverbe 4:5

„Nevoiţi-vă să intraţi pe uşa cea strîmtă. Căci vă spun, că mulţi vor căuta să intre, şi nu vor putea. Luca 13:24

Cât durează un program religios? Cât vrea Dumnezeu sau cât vrem noi?

Unii „creştini" vor spune: „o oră!"; alţii: „două!"; alţii: „trei!", iar peste trei ore, rar, sunt „bisericile" care ţin un program religios.

Ce spun Scripturile? În Scripturi, nu este stabilit o durată de timp fix în care fraţii să stea împreună, când se adună laolaltă. Şi nu se poate stabili sfârşitul unui program de închinare. În Scripturi, găsim doar începutul serviciului de închinare: ***„Petru şi Ioan se suiau împreună la Templu, la ceasul rugăciunii: era ceasul al nouălea." Fapte 3:1 „Corneliu a răspuns... mă rugam în casa mea la ceasul al nouălea;"*** Fapte 10:30, dar sfârşitul nu este specificat nici unde în Scripturi, şi nici nu putea să fie stabilit, pentru că era în funcţie de lucrarea Duhului Sfânt în Biserică. Domnul Isus a ţinut oamenii la un loc trei zile, nemâncaţi. Citim: ***„Mi-este milă de gloata aceasta; căci iată că de trei zile aşteaptă lângă Mine şi n-au ce mânca."*** Matei 15:32.

Iar sfântul Pavel ţinea un serviciu duhovnicesc până la miezul nopţii, până când unii adormeau şi Biblia specifică: unul a căzut de la etaj, din cauza somnului şi a fost ridicat mort: ***Pavel, ... şi-a lungit vorbirea până la miezul nopţii." Şi un tânăr, numit Eutih, a adormit de-a binelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel; biruit de somn, a căzut jos din catul al treilea şi a fost ridicat mort.*** Fapte 20:7-9; dar nu s-a limitat timpului de închinare.

Apoi, sunt situaţii în care nu se poate lucra nici un ceas, asta nu înseamnă că trebuie să stăm degeaba împreună. Deci, tot ce putem învăţa din Scripturi este, că durata unui timp de închinare este în funcţie de lucrarea Duhului Sfânt în Biserică şi este stabilit de voia lui Dumnezeu. Credincioşii adevăraţi nu pot spune: „Gata, Doamne! S-a terminat timpul stabilit de noi, plecăm acasă!" Deoarece, oricine ştie că aceasta este o insultă la adresa lui Dumnezeu. Ce am spune noi când copii noştri minori ar veni şi ne-ar stabili timpul în care să facem o lucrare şi ne-ar întrerupe la cheremul lor, spunând că e destul, înainte să hotărâm noi când trebuie să lăsăm lucrul? Deci ne dăm seama de gravitatea acestui păcat. De aceea, nici creştinii Bibliei, nici creştinii adevăraţi nu au stabilit terminarea unui program de închinare. Cine are probleme deosebite, poate să se retragă în linişte, fără să tulbure pe cei ce rămân.

Când eram mic, nimeni dintre fraţi nu punea problema cât timp vom sta în adunare ci era în funcţie de lucrarea Duhului. Nu de puţine ori trecea şi peste miezul nopţii, cu toate că veneam obosiţi de la munca câmpului, dar în acea părtăşie frăţească, oboseala fizică nu avea valoare.

„De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui şi izbăvirea lui, ca o făclie, care s-aprinde." Isaia 62:1

203

„În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraţilor, să vă depărtaţi de orice frate, care trăieşte în neorânduială, şi nu după învăţăturile pe care le-aţi primit de la noi." 2 Tesaloniceni 3:6

De ce unii din credincioşii Bibliei au lucrat în toate slujbele?

După citirea unor capitole din această carte, mă veţi întreba: „De ce suntem legaţi atât de mult de o slujbă. Oare, unii din „credincioşii” Bibliei n-au lucrat în toate slujbele?“ Ca să pricepem, o luăm cu un început. Cum a fost la început? Pe scurt.

***« Mult mai mulţi au crezut în El din pricina cuvintelor Lui*. »**

Ioan 4:41 şi au devenit credincioşi Lui, dar: ***«Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit ».*** Ioan 7:39 Iar ei, în timpul răstignirii, s-au împrăştiat : ***« Atunci toţi ucenicii L-au părăsit şi au fugit ».*** Marcu 14:50. După înviere, Domnul Isus i-a adunat din nou. Marcu 16:7. Apoi, S-a suit la cer şi le-a trimis Duhul Sfânt care i-a întărit: ***«Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi. După ce a spus aceste lucruri… s-a înălţat la cer »*** Faptele A.1,9. Prin Duhul Sfânt le-a trimis daruri: ***„S-a suit sus, a luat robia roabă şi a dat daruri oamenilor.”*** Efeseni 4:8 şi credincioşii s-au apucat de lucru. Fiecare lucra ce apuca, cum credea el că este bine: acum era evanghelist, peste un ceas învăţa, mâine îmbărbăta, poimâine proorocea sau le făcea pe toate odată. Era o neorânduială, ca şi astăzi.

Dar, încă înainte de a se naşte, Dumnezeu la ales pe Apostolul Pavel; (Galateni 1.15.) şi prin el, de asemenea şi prin Petru, Iacov şi Ioan, Dumnezeu a făcut rânduială la timpul potrivit. Când Dumnezeu le-a arătat neorânduiala care domnea în lucrare, zice: ***,,Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii.”*** I Corinteni14.33. Nimeni nu primeşte cununa vieţii dacă nu lucrează după rânduială: ***,,Şi cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduieli.”*** II Timotei 2.5. Atât este de importantă rânduiala pusă de apostoli încât, ne porunceşte să ne depărtăm de cei ce nu o ţin, citim: ***,,vă poruncim, fraţilor, să vă depărtaţi de orice frate, care trăieşte în neorânduială, şi nu după învăţăturile, pe cari le-aţi primit de la noi.”*** II Tes, 3,6.

Aşa că, avem datoria ca lucrurile pe care le facem în numele lui Dumnezeu: ***„toate să se facă în chip cuviincios şi cu rânduială.”*** I Corinteni14,40. Deci, Dumnezeu a descoperit Bisericii întreaga rânduială şi întreaga lucrare, într-o perioadă de mai mulţi ani, exemplu: Cele mai multe rânduieli sînt puse prin Apostolul Pavel. Când s-a întors la Dumnezeu era tânăr (Fap.7.58; 8.1.), iar când îi scrie lui Timotei ultima carte, (epistolă) era aproape de sfârşitul vieţii. (2 Timotei 4.7.)

În toată această perioadă, când legile lucrării din Bisericii încă nu erau date, toţi fraţii lucrau după cum credeau ei că este bine. Dar după ce au fost date, fraţii au lucrat după rânduiala pusă de Dumnezeu prin sfinţii

204

Apostoli. La sfârşitul vieţii apostolilor şi a celor care au vestit cuvântul lui Dumnezeu, demn de urmat şi scris în Scripturi, toate lucrurile 4au fost clarificate, ne-având ce mai adăuga sau scoate din ele. « ***, dacă va adăuga cineva ceva la ele, ... Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii .”*** Apocalipsa 22:18. Tot aşa este şi în privinţa lucrării de slujire. La început, fraţii au lucrat în toate slujbele, pentru că unele rânduieli în slujire nu erau încă date. Dar imediat după ce a fost dată rânduiala, îi şi găsim pe Timotei şi pe Filip evanghelişti: ***,,Filip evanghelistul”,*** Faptele A.21.8. ***,,fă lucrul unui evanghelist, şi împlineşte-ţi bine slujba.“*** II Timotei4.5 pe cei cinci: prooroci şi învăţători***. „În Biserica din Antiohia erau nişte prooroci şi învăţători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen,...şi Saul.“*** Faptele A.13.1 Deci, fiecare cu slujba lui.

Ni se va mai pune o întrebare: „De ce Sfântul Pavel zice că supraveghetorii (episcopii) care păstoresc Biserica, mai şi învaţă pe alţii? ITimotei 5.17. Răspuns: Supraveghetorii (bătrânii bisericii) sunt ca maiştrii într-un şantier, ei trebuie să ştie cine lucrează bine şi cine nu, ca să le poată arăta ce este bine şi ce nu. Să poată da sfaturi înţelepte sau să mustre cu toată învăţătura. Dar asta nu înseamnă că iei au slujba de la învăţători.

Deci, dacă în şantier e nevoie de zidari şi maiştrii zidesc undeva; asta nu înseamnă să scoată pe zidari din slujbă, nici că zidăria e slujba lor, sau dulgheria sau fierăria, ci ajută lucrarea acolo unde e mai mare nevoie. Sau dacă nu sînt zidari suficienţi, sau nu sînt deloc. La fel este şi în Biserică, prezbiterii (bătrânii Bisericii) veghează să se păstreze rânduiala, să se păstreze credinţa adevărată, îndreaptă pe potrivnici, îndeamnă, sfătuiesc, etc. toate aceste lucruri, conţin o doză de învăţătură. La fel, evanghelizarea, proorocia, deosebirea duhurilor, toate slujbele deţin o parte de învăţătură. Dar învăţătorii, trebuie să se ţină numai de învăţătură: ***„Cine este chemat la o slujbă, să se ţină de slujba lui. Cine învaţă pe alţii, să se ţină de învăţătură.”*** Romani 12:7 Iar la nevoie lucrează ba alături de unii, ba alături de alţii.

Dar fără îndoială, astăzi, primul lucru pe care trebuie să-l facă un credincios este, să-şi scoată căluşul din gură, care i l-au pus duhovnicii lui şi să dezlege legăturile cu

care sînt legaţi de scaunele „bisericilor” şi să înceapă la lucru aşa cum se pricepe şi Dumnezeu va lucra alături de ei şi în ei pentru slava Lui. Fără îndoială ei vor avea multe decepţii şi vor primi multe lovituri şi chiar căderi, dar se vor ridica şi vor merge înainte. Nu cred că „credincioşii” trebuie să lucreze sub supravegherea duhovnicilor actuali, aceştia nu renunţă la slava lor deşartă şi cu timpul din nou vom cădea în capcanele lor: ***„În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi. Dar osânda îi paşte de multă vreme, şi pierzarea lor nu dormitează.”*** 2 Petru 2:3

*

„De aceea vă mărturisesc astăzi, că Sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.”
Fap. 20:26,27

205

Acordul „bisericii” şi vrăjitoria.

Îninte de aintra în următorul subiect vă rog uitaţi-vă cum vrăjitorii sînt puşi alături de cei mai răi oameni. Ei nu vor intra în împărăţia lui Dumnezeu ci vor fi trimişi în iazul de foc, în moartea a doua.

,,Dar cât despre fricoşi, necredincioşi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, şi toţi mincinoşii, partea lor este în iazul, care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua.” Apocalipsa 21:8

,,Afară Sunt cînii, vrăjitorii, curvarii, ucigaşii, închinătorii la idoli, şi oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună!” Apocalipsa 22:15

a. De ce liderii „bisericilor” ţin până la disperare de dreptul bisericii de a-şi alege sau a-şi înlătura slujitorii?

Răspuns: Se spune, că unul dintre liderii de frunte ai unei „biserici”, a spus: „Dacă n-ar fi fost Luther, aş fi putut face oamenii să mănânce fân.“ Poate credeţi că omul acesta prea exagerează? dar nu exagerează deloc. Fratele Nicolae Moldovan, vorbeşte despre o femeie de la Braşov care mâncase pământ. Făcuse nişte păcate şi ca să i se ierte, popa îi dăduse să mănânce o cantitate de pământ.

E suficient să se înţeleagă că, „credincioşii bisericilor” fac ce zic duhovnicii lor, chiar de le spune să mănânce fân sau pământ. Cu cât mai uşor îşi vor da acordul la orice dorinţă de-a lor, fie bună, fie rea, numai să fie pusă cu tâlc. De fapt, în privinţa hotărârii „bisericii”, ei sunt liderii şi tot ei sunt şi „biserica.” Rar se întâmplă ca „credincioşii” lor să pună la îndoială voinţa liderilor lor. Aşa că, ei (liderii) invocă dreptul „bisericii”, ca şi liderii comunişti când spuneau:„voinţa poporului.”

b. Cum au ajuns liderii „bisericilor” să poată face pe „credincioşii” lor să facă ce vor ei?

Mai întâi au redus la tăcere pe toţi acei care vorbeau cuvântul lui Dumnezeu nealterat şi au monopolizat ei cuvântul lui Dumnezeu luând dreptul credincioşilor de a vorbi în biserică, lăsând în unele cazuri numai pe ceice ţin cont de voia lor. Apoi „cu ajutorul vrăjitoriei au făcut ca oamenii să-i creadă numai pe ei.” Ştiu că cititorul iar va obiecta; dar oare pe drept? Să luăm povestea cu „vrăjitoria“ mai de la capăt: Şcolile teologice au o carte groasă de „vrăjitorie“ pe care o numesc “Omiletică.” Cartea aceasta este materia de bază pe care profesorul de vrăjitorie (zis de omiletică), o introduce în capul elevului. Elevul învaţă aici „arta vrăjitoriei“ şi mai cu seamă, cum să împletească această artă cu lucrarea lui Dumnezeu. După ce elevul a învăţat să amestece bine vrăjitoria cu lucrarea lui Dumnezeu, nu-i va mai fi greu să farmece mintea oamenilor şi să facă cu ei ce vor. Dar să înţelegem! Nu vorbim aici despre ce se spune din Cuvântul lui Dumnezeu ci despre partea de vrăjitorie.

206

„Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască.” Exod 22:18

Ce este vrăjitoria? Vrăjitoria este: **„ceea ce te încântă, ceea ce te farmecă.”** (Dicţionarul limbii române.)

c. Vrăjitoria îmbrăcămintei

(Un creştin adevărat nu se îmbracă nici extravagant şi nici ridicol, iar hainele lui nu vor izbi privirile nici într-un fel, nici în altul.)

Din cartea de Omiletică (vrăjitorie), teologul a învăţat cum să apară îmbrăcat în faţa „bisericii.” Şi anume: cum să-şi pună cravata, ce culoare să aibă costumul, ce

croi să aibă şi toate detaliile, până şi cum să-şi încheie nasturii la haină. De ce le învaţă şi le fac ei toate acestea?

Se ştie că, îmbrăcămintea, de-o culoare anume, cusută după un anumit model şi purtată într-un anumit mod, încântă şi farmecă ochii oamenilor, adică îi vrăjesc. Uitaţi-vă la artişti. Au costume speciale cu care să încânte şi să vrăjească ochii oamenilor. De asemenea şi femeile, folosesc haine scurte, lungi, largi, strâmte în diferite culori ca să farmece ochii oamenilor, Şi acum, de ce învaţă teologii aşa cu de-amănuntul din ce să fie hainele, cum să şi le aranjeze şi cum să le poarte; oare nu pentru ochii oamenilor? Dar şi copiii ştiu povestea cu Nastratin Hogea care a mers la nunta elevei sale cu hainele lui obişnuite şi de aceea nu l-a luat nimeni în seamă. Iar, după ce a îmbrăcat hainele boiereşti, l-a pus în fruntea mesei. Cineva a prins arta vrăjitoriei cu îmbrăcămintea şi a introdus-o în şcolile teologice, chiar aici unde se formează, tot în mod nelegiuit, elita „bisericească. Dar să luăm Biblia:

Fraţii mei, să nu ţineţi credinţa Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la faţa omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel din aur şi cu o haină strălucitoare, şi intră şi un sărac îmbrăcat prost; şi voi puneţi ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, şi-i ziceţi: „Tu şezi în locul acesta bun!" Şi apoi ziceţi săracului: „Tu stai acolo în picioare!" Sau: „Şezi jos la picioarele mele!" Nu faceţi voi oare o deosebire în voi înşivă,? Dar dacă aveţi în vedere faţa omului, faceţi un păcat", Iacov 2.1-4,9.

Nu vă miraţi? Viitorii teologi învaţă chiar din şcoala de teologie să se îmbrace anume să-i facă pe oameni să caute la faţa lor, adică să păcătuiască. Ei nu citesc în versetul 9, care spune că fac un păcat. Şi totuşi, cum de se îmbracă anume ca să-i facă pe oameni să păcătuiască?: ***„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule din aur sau în îmbrăcarea hainelor",*** I Petru 3:3. Sigur că aceasta a fost scris pentru femei, din care cele mai multe îşi astupă urechile când le citeşte cineva pe aici. Totuşi, acum pot trăi liniştite (dacă trăiesc) pentru că, duhovnicii lor nu,le mai deranjează cu ideile înapoiate ale Sfântului Petru. (Aici recunosc că am greşit. Deoarece nici ele, nici liderii lor, nu pomenesc numele lui Petru, ci numai „idei înapoiate.") Dar când e vorba despre bărbaţi care folosesc hainele pentru a se scoate

207

în evidenţă şi a avea o importanţă mai deosebită, aceştia sunt condamnaţi de cuvântul lui Dumnezeu.

Şi acum să vedem ce spune Domnul Isus tot despre haine, citim***: „În învăţătura pe care le-o dădea, Isus le zicea: „Păziţi-vă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi,." Marcu 12:38.***

„Păziţi-vă de cărturari, cărora le place să se plimbe în haine lungi; Luca 20:46 Diavolul are multe feluri de haine în garderoba lui. Apostolii se ocupă de un fel de haine, şi Domnul Isus de altfel de haine. Înţelegem că vrăjitoria cu hainele n-au inventat-o şcolile teologice ci o folosea diavolul foarte de demult. Şcolile teologice doar au preluat-o şi au mai ajustat-o pe ici pe colo, punând-o la curent cu timpul potrivit.

Apoi, diavolului, dacă nu-i dai toată mâna, se mulţumeşte şi cu un deget. De exemplu: în unele „biserici", duhovnicii le poartă numai în timpul slujbelor; călugării le poartă nonstop, păstorii baptişti şi penticostali doar la boteze, la ordinări, etc. Aşa că diavolul şi le închiriază şi pentru două ceasuri şi-i bucuros să le îmbraci şi zece minute, când a reuşit să vrăjeşti pe cineva cu ele. Dar scopul în sine nu-s hainele, ci vrăjitoria. Exemplu: Un costum negru, o cămaşă albă, pantofi negri sau de altă culoare, care se poartă obişnuit şi nu îmbrăcate cu scopul de a atrage privirile oamenilor; nu cred că este un păcat. Dar când înveţi în şcoală ce culoare, ce croi, ce cravată, ce pantofi, ce nasturi, ce batiste etc. şi când te străduieşti să apari întotdeauna la linie, asta nu-i lucru curat. Adevărul este, că toate acestea duhovnicul le-a făcut ştiind că îmbrăcămintea purtată într-un anumit fel, are o doză de vrăjitorie şi-l pot ajuta să se impună ca personalitate.

Mi-aduc aminte cum, ajuns într-o adunare şi cel de la amvon mă anunţă cu glas tare în public, ca după un verset de cântare să iau locul la amvon. (Era vară şi eram în cămaşă albă cu mânecă lungă, obişnuită). Dar un semi păstor, care citise prin Omiletică, umbla disperat să-mi caute o haină. În cele din urmă dezbracă un frate şi-mi dă haina, pentru că învăţase din Omiletică, că nu-i bine te duci la amvon fără haină. Sigur, o personalitate chiar mai măruntă, nu apare în faţa publicului în cămaşă. Deci, fratele se străduia să facă pe oameni să caute la faţa mea, adică să păcătuiască, cum zice Iacov: 2.9. ***„Dar dacă aveţi în vedere faţa omului, faceţi un păcat";*** iar cu gura să le spun să nu păcătuiască. Ce-o mai fi şi asta?

Ascultaţi-L pe Domnul Isus că dezveleşte scopul vrăjitoriei:

d. ,,Toate faptele lor le fac ca să fie văzuţi de oameni.

,,Astfel, îşi fac filacteriile late, îşi fac poalele veştmintelor cu ciucuri lungi;" Matei 23:5 Cine sunt cărturarii de astăzi? Ce sunt sinagogile? Căror „creştini" le place să umble, cu aşa haine, să fie văzuţi de oameni? Ce „creştini" învaţă în şcoli cum să se îmbrace? Puteţi răspunde dumneavoastră că nu-i greu.

208

,,Voi nimici cu desăvârşire descântecele din mijlocul tău, şi nu vei mai avea vrăjitori;" Mica 5:12

e. Vrăjitoria cu gesturile,

Domnul Isus a spus: ***„Toate faptele lor le fac ca să fie văzuţi de oameni"*** Matei 23:5 Duhovnicul care are o şcoală teologică a învăţat deja toate gesturile care trebuie să le facă din momentul când intră în adunare sau „biserică" şi până când iese. Nu le putem aminti pe toate. Diavolul are o mulţime de gesturi care le foloseşte în mod mecanic. Unele gesturi sunt după felul cultului. Dăm doar parţial câteva din cele mai obişnuite: Unii lideri, când ajung în „biserică" se duc direct în faţă, acolo au locurile lor: amvoane, mese, pupitre sau prin apropiere de locurile din faţă unde să fie vizibili. Alţii au oameni lor, ca în momentul apariţiei să ridice biserica în picioare. Alţii stau anume mai prin spate, birou, camera de studiu, ca într-un moment de vârf, bine fixat dinainte, un clopoţel sau o cântare etc. anunţă că (chipurile) reprezentantul Domnului îşi face intrarea. Sau cel ce a stat anume în spate, să facă un drum mai lung pe culoar ca să-l vadă mai mulţi şi mai bine, etc. Aceştia în momente de solemnitate, unii cu Biblia în mână, ţinută anume într-o poziţie, alţii cu crucifixul etc. păşesc cu demnitate spre scaunul dinainte stabilit, pus undeva mai sus, mai în faţă, sau după un amvon, altar etc.

Momentele acestea au imprimat deja o doză de vrăjitorie în oameni. Când ajunge la locul fixat trebuie să ştie ce să facă. Dacă se pleacă pe genunchi trebuie să-şi controleze plecăciunea şi s-o facă cu faţa spre public etc. Dacă stă în picioare, trebuie să ştie în ce poziţie stă. Trebuie să ştie cum să stea jos, cum să se ridice, cum să dea din mâini, cum să ţină Biblia (până şi ce mărime are Biblia contează). La încheiere, din nou, „biserica" rămâne pe loc, deoarece trebuie să repete vrăjitoria de la început, dar în mod invers. Unii stau la uşă, dau mâna cu oamenii care-i ascultase predica, să simtă fericirea şi să aibă amintire că a strâns mâna marelui duhovnic. Acestea sunt doar o parte mică din metodele de vrăjitorie cu gesturile. ***,,Luaţi seama să nu vă îndepliniţi neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiţi văzuţi de ei; altminteri, nu veţi avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri."*** Matei 6:1. Cine aude?

f. Vrăjitoria cu amvoanele, cu pupitrele, cu scaunele cu întâietate Vrăjitoria cu cuvintele, îmbrăcămintea sau gesturile, n-ar avea mare efect, dacă omul ar sta undeva printre fraţi. Pentru ca dichiselile cu îmbrăcămintea, gesturile şi cuvintele să-şi atingă scopul, trebuie ca dichisitul să fie vizibil. (E normal ca mostra să fie la vedere.)

Vrăjitoriile nu dau maximul de farmec dacă nu-s făcute într-un loc cât mai vizibil. Pe de altă parte, oamenii aceştia ca oameni de frunte nu pot sta printre fraţi. Ei trebuie să aibă scaune aparte în „biserică, unde să fie văzuţi. Ei nu mai sunt oameni de stat pe un scaun, printre cei de jos. Ei

209

simt că merită un scaun mai în faţă; de aceea şi-au pus scaune mai în faţă, unde să se poată desfăşura şi de unde vrăjitoria să prindă să încânte. În adunările lui Dumnezeu, aceste scaune, aceste amvoane, aceste locuri rezervate special, nu există. Şi dacă totuşi există în „bisericile" actuale, trebuie să ne ferim de cei ce stau mereu pe ele sau umblă după ele. Să ascultăm ce spune Domnul Isus: ***,,învăţătura pe care le-o dădea, Isus le zicea: „Păziţi-vă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi, şi să le facă lumea plecăciuni prin pieţe. Ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi, şi după locurile dintâi la ospeţe"*** Marcu 12.38-40.***,,Vai de voi, Fariseilor! Pentru că voi umblaţi după scaunele dintâi la sinagogi! "*** Luca 11:43.

Cei mai mulţi „creştini" nici măcar nu ştiu că aceste versete sunt scrise în Biblie. Cu siguranţă nu le-au auzit niciodată rostite de la amvon. Nici eu nu am auzit pe nimeni să predice din ele de multă vreme încoace, dar mai de mult se predicau şi erau

foarte cunoscute în „bisericile" pe care le cunoşteam eu. De când au introdus amvoanele şi locuri cu întâietate şi de când s-au introdus duhovnici care să le ocupe, aceste versete au dispărut din toate predicile, oricine le-ar fi ţinut. Nu numai acestea ci şi o mare parte din Biblie. De aici descoperim alte nelegiuiri.

Uitaţi-vă mai cu băgare de seamă în „bisericile" mari. Nici un om fără pregătire, sau ne verificat de liderii „bisericilor" nu are acces la aceste scaune cu întâietate. Badea Ion sau unul neiniţiat, nu poate să le folosească. Aceasta scrie şi în cartea lor de Omiletică (cartea de vrăjitorie).

De ce badea Ion nu are voie să ajungă pe aceste scaune? V-aţi întrebat vreodată de ce? Răspunsul este: „Pentru că el nu ştie să cenzureze pe Domnul Isus şi se poate întâmpla să vină nepregătit şi să-i cadă la îndemână cuvintele: ***„Ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi, şi după locurile dintâi la ospeţe"*** Marcu 12.38-40. ***„Păziţi-vă de ei"*** Luca 20:46.

După ce Badea Ion ar citi versetele de mai sus, ar începe să explice în felul următor: „Sinagogile erau casele unde se rugau oamenii de atunci, erau ca „bisericile" noastre de astăzi. Scaunele dintâi erau ca amvoanele şi scaunele pe care le-am pus noi aici în faţă pentru oamenii aleşi. Cărturarii şi fariseii care umblau după scaunele cu întâietate erau ca şi popii, păstorii şi ceilalţi fraţi care îi vedeţi mereu priponiţi pe amvoane sau în fruntea meselor." La urmă ar putea să zică: ***„feriţi-vă de ei"*** sau ***„fugiţi de ei",*** aşa cum a zis Domul Isus.

Vă imaginaţi ce gafă mare ar fi făcut acest ţăran care n-a ştiut să cenzureze pe Domnul Isus sau să ocolească învăţătura Lui? Vă imaginaţi câtă bătaie de cap i-ar fi dat la păstorul „bisericii" să-şi construiască predici ca să repare ce a stricat badea Ion cu câteva vorbe spuse de Domnului Isus? Aşa, numai ca de exemplu, am putea da schiţa unei asemenea predici. Adică: Ei ar trebui să caute prin cărţi cum creşteau în Palestina copacii aceia din care se făceau scaunele, câte esenţe, ce mărimi etc. Apoi ar trebui să caute prin istorii, să vadă cum erau plantaţi copacii din care s-au făcut scaunele, cum le tăiau, cum le ciopleau, cum le încheiau,

210

cum le vopseau, ce scule aveau, etc. Apoi să găsească la aceste scaune un loc, undeva mai în faţă (de pildă, în faţa uşii, unde oamenii se împiedecau de ele). Apoi mai trebuiau să găsească nişte fanatici înapoiaţi care să-i aşeze pe ele şi care să facă pe sfinţii, ca badea Ion şi apoi să-i facă pe oameni ca să creadă că despre aceştia a vorbit Domnul Isus şi nu despre ei. Oamenii, văzând că ei cunosc şi coaja de pe copacul din care au fost făcute scaunele, au motive să-i creadă, când spun să nu mai lase la amvoane pe toţi nechemaţii sau neterminaţii (cum îi numesc ei pe cei care „nu-s de talie.")

Am dat doar un model de predică, poate nu chiar atât de convingător, dar ei au multe alte modele de predici şi mai convingătoare, potrivite pentru a vrăji toate gusturile şi pe toţi oamenii. S-au împlinit de mult şi mai ales acum, cuvintele Domnului Isus: ***„Vai de voi, cărturari şi Farisei făţarnici! Pentru că voi înconjuraţi marea şi pământul, ca să faceţi un tovarăş de credinţă; şi, după ce a ajuns tovarăş de credinţă, faceţi din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sînteţi voi înşivă."*** Matei 23:15, sau al Sfântului Pavel. ***„Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; şi, prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşeală inimile celor lesne crezători.***" Romani 16.18. Şi ca răspuns la toate aceste amăgiri şi la toţi aceşti amăgitori, Domnul Isus are trei cuvinte. ***„Păziţi-vă de ei"*** Matei 7:15 Matei 10:17 Matei 16:6 Marcu 12:38 Luca12:1 Luca 20:46 Filipeni. 3:2

Hai să zicem că lucrurile nu ar arăta aşa de rău dacă s-ar respecta Cuvântul Domnului şi am pune pe aceste scaune, construite special, pe cei mai nebăgaţi în seamă, ca să se împlinească cuvântul Domnului, să dăm cinste mai multă mădularelor lipsite de cinste: I Corinteni 12.23. Dar când aceste amvoane, altare, şi scaune dintâi, sunt construite în „biserici", pentru ca de aici să se proclame cuvântul Domnului de nişte oameni mai cineva ca ceilalţi şi când ştii că cuvântul Domnului este împotriva lor, atunci îţi pui, fără să vrei, întrebarea: „ce fel de „creştinism" este acesta, care una spune cu gura şi alta face cu fapta?" Cum pot ei spune oamenilorsă păzească cuvântul Domnului când ei îl încalcă? Dacă sunt ei în adevăr oameni sinceri când exprimă cuvântul Domnului, de ce nu spun oamenilor să se păzească de ei, care sunt încontinu la amvoane, la altare şi pe scaunele dintâi? Oare nu ştiu cei ce susţin construirea de locuri cu întâietate, că acestea sunt împotriva învăţăturii dată de Domnul Isus? Nu ştiu ei că odată construite locurile cu întâietate în casele de adunare, vor da prilej celor bolnavi în credinţă şi le va trezi ispita de a le ocupa? Iar pe de altă parte îi obligă pe cei „credincioşi" cu adevărat să se păzească de ei. Dar marea întrebare se pune : „Cum ar putea ei selecta fraţii care să plece la amvon şi care nu, dacă n-ar mai fi amvoane şi scaune dintâi?

*

„În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi. Dar osânda îi paşte de multă vreme şi pierzarea lor nu dormitează." 2 Petru 2:3

211

g. Vrăjitoria cu, cuvintele şi cu aranjarea lor în predică

„n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înţelepciune strălucită." Şi învăţătura şi propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii,... pentru ca credinţa voastră să fie întemeiată nu pe înţelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu" 1Corinteni 2:1,4,5.

Profesorii de teologie (vrăjitorie) n-au uitat să-şi înveţe elevii ca să ştie cum să-şi dreagă glasul, cât de tare, cât de încet, cum să bată şeaua să priceapă calul, cum să-şi împartă predica, cât de lungă, cât de scurtă, ce introducere să-i facă, câte puncte să aibă conţinutul şi ce să cuprindă încheierea. Apoi cum să fie împănată cu cântări, cu rugăciuni, ce gesturi, să facă înainte şi după încheiere, etc. Vă aduceţi aminte de povestea caprei cu trei iezi, cum lupul şi-a dres glasul ca să poată mânca iezii caprei. Cam acelaşi lucru îl fac şi ei. Oamenii auzind şi văzând cum ştiu ei să facă o predică şi cum o garnisesc ei cu cântări şi rugăciuni: ***„prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşeală inimile celor lesne crezători."*** Romani 16:18.

Dar creştinii adevăraţi vorbesc să placă lui Dumnezeu, nu ţin cont de plăcerea oamenilor; deoarece ştiu că dacă vreau să placă oamenilor, nu mai sunt robii lui Hristos: ***„căutăm să vorbim aşa ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu,."*** 1Tesaloniceni 2:4 ***„Dacă aş mai căuta să plac oamenilor, n-aş fi robul lui Hristos."*** Galateni 1:10. Oamenii resping pe cei ce caută să placă lui Dumnezeu şi iau de buni pe cei ce le vorbesc pe plac. La ce a trebuit să înveţe în şcoli arta vrăjitorii? N-au putut să vorbească despre Dumnezeu şi lucrările Sale fără vorbe meşteşugite, aşa cum au făcut apostolii şi Domnul Isus? De ce n-au învăţat de la ei? Comparaţi cuvintele sfinţilor apostoli cu ceea ce fac ei. ***„De fapt, Hristos m-a trimis ...să propovăduiesc Evanghelia: nu cu înţelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică."*** 1Corinteni 1:17. Iată , crucea lui Hristos a fost făcută zadarnică tocmai prin aceste vorbiri strălucite, de care apostolul Pavel se ferea.

*

„Şi faptele firii pământeşti Sunt cunoscute, şi Sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrînarea,
închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, desbinările, certurile de partide,
pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările, şi alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu.
Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia,
blândeţa, înfrînarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.
Cei ce Sunt ai lui Hristos Isus, şi-au răstignit firea pământească împreună cu patimile şi poftele ei". Galateni 5:19-*24*

212

Despre cei o sută patruzeci şi patru de mii

Apocalips 7.4-8; 14:1-5

Mari şi mici, o piatră funebră pusă la temelia „bisericilor" false.

Există organizaţii religioase, cum ar fi: martorii, mileniştii, adventiştii şi alţii care pun vârf nelegiuirilor lor, reducând „biserica" lor la o sută patruzeci şi patru de mii de indivizi care fac parte dintre oamenii de frunte sau foşti oameni de frunte ai organizaţiilor lor.

a. Cei 144 de mii nu sunt dintre neamuri, ci din cele 12 seminţii ale lui Israel Citim;

„***Şi am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiţi: o sută patruzeci şi patru de mii, din toate seminţiile fiilor lui Israel."***
„Din seminţia lui Iuda, douăsprezece mii erau pecetluiţi;"
„din seminţia lui Ruben, douăsprezece mii;"
„din seminţia lui Gad, douăsprezece mii;"
„din seminţia lui Aşer, douăsprezece mii;"
„din seminţia lui Neftali, douăsprezece mii;"
„din seminţia lui Manase, douăsprezece mii;"

„din seminţia lui Simeon, douăsprezece mii;”
„din seminţia lui Levi, douăsprezece mii;”
„din seminţia lui Isahar, douăsprezece mii”
„din seminţia lui Zabulon, douăsprezece mii;”
„din seminţia lui Iosif, douăsprezece mii;”
„din seminţia lui Beniamin, douăsprezece mii” Apoc. 7.4-8.

Este adevărat că ramurile (Israelul vechi după trup) au fost tăiate Romani 11.11.24. şi în locul lor a fost altoit Israelul după duh. Dar Biblia ne arată că Israelul nou nu a fost împărţit pe seminţii, ca şi cum ar fi vorba despre mai multe seminţii, ci este arătat ca o singură seminţie, citim: ***„Voi sunteţi o seminţie aleasă”,*** (Nu seminţii) I Petru 2.9. Ca să nu poată spune nimeni, că cei o sută patruzeci şi patru de mii nu sunt Israeliţi, aminteşte numele capilor de seminţii ale fiilor lui Israel : Ruben, Manase, Isahar etc. şi că din seminţiile lor au fost pecetluiţi.

b. Corintenii fac parte din Mireasa Domnului Isus

În alt verset din Sfintele Scripturi, ne arată indirect că credincioşii bisericii din Corint sunt mireasa Domnului Isus. Iată ce spune corintenilor, citim: ***„pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.”*** 2 Corinteni 11.2. Logodnica este viitoarea mireasă, iar logodnicul, mirele ei. Cu alte cuvinte, Corintenii fac parte din Mireasa Domnului Isus, dar nicidecum din cei o sută patruzeci
şi patru de mii. Pentru că cei o sută patruzeci şi patru de mii sunt de o curăţenie şi sfinţenie desăvârşită, ei au trăit o viaţă Sfântă şi mai aleasă decât toţi ceilalţi. Citim: ***,,o sută patruzeci şi patru de mii, care fuseseră***

răscumpăraţi de pe pământ, Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri, ... şi în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină ” Apocalipsa 14.3,4,5.

Cât despre Corinteni, este o Biserică aproape decăzută citim: ***,,Din toate părţile se spune că între voi este curvie ; şi o curvie din acelea, care nici chiar la păgâni nu se pomenesc; până acolo că unul din voi trăieşte cu nevasta tatălui său. Şi voi v-aţi fălit! Şi nu v-aţi mâhnit mai de grabă.”*** 1 Corinteni 5.1 2. ***,,Nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovniceşti, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumeşti... pentru că tot lumeşti sunteţi. În adevăr când între voi sunt zavistii, certuri şi dezbinări, nu sunteţi voi lumeşti?”*** I Corinteni 3.1,3. Nu se poate spune, căci corintenii fac parte din cei o sută patruzeci şi patru de mii. Dar vedem că Biblia spune că sunt logodnica (viitoarea Mireasă). Dar oare milioanele de creştini din bisericile Scripturii şi cei care au urmat şi au fost mai buni decât cei din corint, nu vor fi şi ei mireasă? Cu siguranţă: „Da!”

c.Gloata mare este Mireasa Domnului Isus

,,iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă,... Şi unul din bătrâni a luat cuvântul şi mi-a zis:... Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde peste ei cortul Lui.” Apocalipsa 7: 9,13,15 Din versetul 15 înţelegem că un cort se va întinde peste gloata mare ***„îşi va întinde peste ei cortul Lui”*** (adică peste gloata mare). Iar la capitolul 21 ne spune că acest cort cu oameni este cetatea Sfântă, noul Ierusalim gătit ca o mireasă, citim: ***„Şi eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea Sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” Şi am auzit un glas tare... zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii!”*** Apoc. 21:2,3. Iar un înger spune că acest Ierusalim împodobit ca o mireasă (adică acest cort cu oameni, această gloată mare) este mireasa Mielului. Citim: ***,,unul din cei şapte îngeri,...a venit...şi mi-a zis: „Vino să-ţi arăt mireasa, nevasta Mielului!”...Şi mi-a arătat cetatea Sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu”,*** Apocalipsa 21.9.10

Partea din urmă a versetului 10 face referire la versetul 2 unde cetatea Ierusalimul se pogora din cer îmbrăcat ca o mireasă. Citim din nou: ***,,Şi eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea Sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.”*** Apocalipsa 21:2 Iar în versetul 3 un glas spune că această cetate Ierusalimul este cortul lui Dumnezeu cu oameni, citim din nou: ***„Şi am auzit un glas tare, care... zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii!”*** Apocalipsa 21:3 Iar acest cort cu oameni este format din gloata mare, citim: ***,,După aceea m-am uitat şi iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, ... Şi unul din bătrâni.. mi-a zis:... Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde peste ei cortul Lui.”*** Apocalipsa 7.9,15

d. Măsurarea Cetăţii Sfinte .(Mireasa Domnului Isus)

Îngerul care i-a arătat lui Ioan Mireasa Cetatea Sfântă, avea ca măsurătoare o trestie de aur cu care măsura cetatea, citim: ***,,Îngerul, care vorbea cu mine, avea ca măsurătoare o trestie din aur, ca să măsoare cetatea, porţile şi zidul ei."*** Apocalipsa 21:15

Din versetul 16 înţelegem că după măsura îngerului, cetatea avea lungimea aproape de 12 mii de prăjini şi lăţimea tot 12 mii prăjini; tot de 12 mii prăjini era şi de înaltă: ***„Cetatea era în patru colţuri şi lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia şi a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lărgimea şi înălţimea erau deopotrivă."*** Apocalipsa 21:16

Nu ne trebuie multă minte ca să facem un calcul sumar şi măsurând un singur zid a cărui suprafaţă este de 12 mii lung şi tot de 12000 mii înalt. Şi înmulţim 12000x12000 egal 144000000 deci un singur zid este de sută patruzeci şi patru de milioane de prăjini pătrate ale îngerului şi dacă înmulţim cu cele patru ziduri ale cetăţii adică: 144000000x144000000 egal cu 576000000 deci toate cele patru ziduri ale cetăţii au aproape cinci sute şaptezeci şi şase de milioane de prăjini pătrate de zid. Ne întrebăm: câte pietre vii intră într-o prăjină pătrată de zid? Dar în aproape 576000000? Înţelegem că sunt tot o gloată mare pe care nu o poate număra nimeni. „Credincioşi" adevăraţi sunt pietre vii zidite în casa lui Dummnezeu, citim: ***,,Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească",*** 1 Petru 2.5. ***,,cetatea lui Dumnezeu, Sfântul locaş al locuinţelor Celui Prea Înalt."*** Psalmi 46:4

*

"Apoi unul din cei şapte îngeri, care ţineau cele şapte potire, pline cu cele din urmă şapte urgii, a venit şi a vorbit cu mine, şi mi-a zis: „Vino să-ţi arăt mireasa, nevasta Mielului!"

Şi m-a dus, în Duhul, pe un munte mare şi înalt. Şi mi-a arătat cetatea Sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu,

având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul.

Era înconjurată cu un zid mare şi înalt. Avea douăsprezece porţi, şi la porţi, doisprezece îngeri. Şi pe ele erau scrise nişte nume: numele celor douăsprezece seminţii ale fiilor lui Israel.

Spre răsărit erau trei porţi; spre miazănoapte, trei porţi; spre miazăzi, trei porţi; şi spre apus trei porţi. Zidul cetăţii avea douăsprezece temelii, şi pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului." Apocalipsa 21:9

*

Ş***i dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea Sfântă, scrise în cartea aceasta."*** Apocalipsa 22:19

215

,,aţi desfiinţat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Şi faceţi multe alte lucruri de felul acesta!" Marcu7:13

,,Prea iubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci să cercetaţi duhurile, dacă Sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi prooroci mincinoşi." 1 Ioan 4:1

Blestematele statute de organizare şi funcţionare

Statutele de organizare şi funcţionare sunt o armă cu care diavolului distruge biserica din interior. Cine cunoaşte trupul Domnului sus, biserica, şi citeşte aceste statute de organizare şi funcţionare, rămâne uimit de marele dezastru pe care l-a făcut aceste statute, care se par nevinovate şi necesare.

Dintre „bisericile" cunoscute, numai Biserica lui Dumnezeu are o singură Carte Sfântă. Fiecare ,,biserică" sau organizaţie religioasă, care are în fruntea ei oameni aleşi, votaţi, numiţi, sau puşi pe alte căi (în slujbe duhovniceşti), de către oameni sau care s-au vârât în fruntea „bisericilor", au cel puţin două ,,cărţi sfinte". Adică, pe lângă Biblia lui Dumnezeu, au şi o carte sfântă, pe care o numesc "Statut de Organizare" sau "Constituţie" sau alt fel. Această a doua „carte sfântă", este cea mai ,,sfântă" carte a lor. Este pusă mai presus de Biblia lui Dumnezeu şi nu are voie nimeni s-o calce. Fiecare membru al „bisericii" este obligat s-o ţină cu sfinţenie. Oricine calcă prevederile acestei cărţi (de organizare şi funcţionare), este marginalizat, scos afară din ,,biserica" lor şi din cult.

Aceste statute sunt făcute de către cei mari, cu scopul de a-şi legaliza puterea de stăpânire asupra credincioşilor lor şi de aşi subjuga oamenii, voinţei lor. Aceste statute înlocuiesc organizarea şi funcţionarea pusă de Dumnezeu în Biblie, fiindcă

rânduiala biblică îi dă jos de pe scaunele lor şi le ia drepturile şi puterea de stăpânire asupra „bisericilor." Foarte interesant este că mulţi din membrii „bisericii" lor nu au văzut niciodată Statutul de Organizare şi Funcţionare a „bisericii" lui. Majoritatea nu a citit niciodată vreun articol sau paragraf din el, dar fiecare credincios (cu duhovnici aleşi sau numiţi) îl ţine cu sfinţenie, fără să-şi dea seama; pentru că este impus de mai marii lor care cunosc aceste statute foarte bine. Iar groaznicele nelegiuiri scrise în aceste statute, sunt prezentate ca şi cum ar fi porunci scrise în Biblie şi cerute de Dumnezeu.

Şi acum! Orice „biserică", ce are pe lângă Biblia lui Dumnezeu şi un statut de organizare şi funcţionare, nu poate avea viaţă veşnică! De ce? Pentru că, prin prevederile acestor cărţi, desfiinţează (în „bisericile" lor) rânduiala pusă de Dumnezeu scrisă în Sfintele Scripturi şi o înlocuiesc cu rânduieli făcute de oameni. Biblia lui Dumnezeu spune: ***,,Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea Sfântă, scrise în cartea aceasta."*** Apocalipsa 22:19 ***,,N-adăuga nimic la cuvintele***

216

Lui, ca să nu te pedepsească." Prov. 30:6 ***„să învăţaţi să nu treceţi peste „ce este scris."*** 1 Cor. 4:6 Vom da doar câteva exemple din statutul de organizare şi funcţionare a cultului creştin Baptist şi cel penticostal. Din cauza spaţiului şi a costurilor, nu putem trece pe la toate statutele cultelor cunoscute în ţara noastră şi nici măcar pe la toate articolele din cele două statute de mai jos. Dar e bine să ştim că toate sunt la fel în lucrurile de fond, cu mici excepţii în forma de aplicare.

a. Câteva articole din Statutul de organizare a cultului creştin Baptist (Articolele din statut sunt subliniate)

b Art.1. ,,Cultul creştin baptist...se întemeiază pe învăţăturile sfintei Scripturi. El se organizează şi funcţionează potrivit prezentului statut." — Observaţi câtă diplomaţie, chiar în primul articol? Deci se întemeiază pe Biblie, dar funcţionează (lucrează) după stat. De ce nu a scris că se organizează şi funcţionează după Biblie? Pentru că organizarea şi funcţionarea lor nu este cea din Biblie.

Art. 2. ,,Principiile de credinţă ale cultului sunt cele cuprinse în mărturisirea de credinţă a cultului" —Întrebăm: ,,De ce nu sunt cuprinse în Biblie? (se înţelege.).

Art. 3. ,,Cultul …se organizează în: biserici, comunităţi ale „bisericilor", convenţia comunităţilor creştine Maghiare şi Uniunea „bisericilor" Creştine Baptiste" —Exact împotriva învăţăturii Domnului Isus. Vedeţi de ce nu sunt cuprinse principiile lor în Biblie?

Art. 4 Cultul… este independent faţă de „bisericile" şi organizaţiile baptiste din străinătate păstrând legături frăţeşti de c olaborare" —Altă năzbâtie! Ne întrebăm cum poţi fi independent, când faci parte" din acelaşi trup al Domnului Isus? ***„Hristos a fost împărţit?*** 1 Corinteni 1:13. Are Domnul Isus mai multe trupuri chiar şi în cultul baptist? Biblia spune: ***„ca să adune într-un singur trup pe copii lui Dumnezeu cei risipiţi!*** " Ioan 11:52

Despre membrii cultului

Art.5„ Este membru al cultului… persoana care… a primit credinţa şi botezul, acceptă mărturisirea de credinţă şi prevederile prezentului statut şi este înscris în registrele bisericii, cu respectarea prevederilor statutare." Fiecare credincios baptist trebuie să aparţină unei biserici primirea unui membru se face prin aprobarea organelor de conducere." Deci nu mai e vorba de Biblie. Dar statutul e amintit de două ori, ca să fie clar. Aşa că este membru al cultului cel ce a primit credinţa. Ce credinţă? (în cuvântul oamenilor scris în statut, sau în Biblie Cuvântul lui Dumnezeu?) Dacă crezi în cuvântul lui Dumnezeu nu mai poţi ţinea prevederile statutului şi nici nu te poţi înscrie în registrul lor, deoarece nu-i legalizat de Biblie. Apoi nu poţi să aparţine numai unei biserici, din moment ce faci parte din unica Biserică a Domnului Isus.

Art. 6. ,,Calitatea de membru… poate fi dovedită după registrul de membri ţinut de Biserică." —De ce nu-ţi poţi dovedi calitatea de membru cu Scripturile? Deoarece, în registru pot să te înscrie când vor şi să te şteargă când vor. Iar în cartea lui Dumnezeu nu te pot scrie şi nici şterge când vor că eşti scris de mâna lui Dumnezeu.

217

Art. 7. ,,Un membru al cultului Creştin Baptist nu poate aparţine în acelaşii timp decât unei singure biserici. Transferul unui membru la o altă Biserică se face cu aprobarea comitetului de conducere din localitatea în care acesta se stabileşte….va solicita adeverinţă de membru de la biserica din care pleacă." —Aşa ceva în Biserica Bibliei nu poate exista. Biserica Domnului Isus este un singur trup citim: ***„aţi fost chemaţi, ca să alcătuiţi un singur trup,*** Coloseni 3:15. ***tot aşa şi noi, care suntem mulţi,***

alcătuim un singur trup în Hristos; Romani 12:5. Organele din trupul Biserici lui Dumnezeu nu se pot transfera de la un trup la altul nici cu cerere, nici fără cerere. Biblia vorbeşte despre o singură Biserică, ce se adună în mai multe localităţi numite biserici, deoarece sunt părţi din aceeaşi unică biserică şi fiecare credincios este o părticică din: ***„trupul Lui, care este Biserica."*** Coloseni 1:24. Deci un credincios care face parte din biserica lui Dumnezeu, nu se poate transfera la altă biserică. Chiar dacă s-ar duce până la marginile pământului, tot din singurul trup al Domnului Isus face parte şi este membru în orice biserică locală s-ar găsi. Un creştin sănătos nu are nevoie de drepturi, de recunoaşteri prin hârtii, de primiri prin transferuri, de hârtii, de aprobări deoarece eşti din aceeaşi unică biserică din care face parte orice biserică locală de pe pământ şi orice credincios. Cum te poate cineva primi în casa tatălui tău când eşti copilul lui? ***„aţi fost chemaţi, ca să alcătuiţi un singur trup"*** Coloseni 3:15 ***„sunt mai multe mădulare, dar un singur trup."*** 1 Corinteni 12:20. Cum pot să se transfere părţi din mădularele unui trup?

Art. 8 ,,Fiecare membru… are datoria să contribuie financiar şi/sau material la susţinerea activităţii bisericii, comunităţii „bisericilor" creştine Baptiste Maghiare după caz, şi a Uniuni „bisericilor" creştine Baptiste." –Deci, pentru că te-a pus în ilegalitate cu Biblia, trebuie să-i plăteşti. Ne aducem aminte de ce spunea Marx: " Se vor spânzura cu funia lor."

Biserica

Art. 12. ,,Biserica… Reprezintă unirea voluntară a unui grup de „credincioşi" de cel puţin 20 de membri majori care acceptă din propria lor convingere Mărturisirea de Credinţă **a Cultului creştin Baptist şi prevederile prezentului statut" …. Şi are ca singură autoritate în materie de credinţă învăţăturile sfintelor Scripturi."** — Aceştia fie că nu ştiu ce este biserica Domnului Isus, fie că nu vorbesc despre biserica Domnului Isus ci despre biserica lor care nu este a Domnului Isus. Biserica Domnului Isus este una singură şi este alcătuită din pietre vii. Iar dacă din această (una singură biserică) se găsesc două, trei pietre vii (persoane) intr-o localitate sau ori cât de multe în alt loc ele sunt biserica din aceiaşi localitate sau din acelaşi loc pentru că ei sunt parte din unica biserică a Domnului Isus. Statutul de organizare şi mărturisirea de credinţă a bisericii lui Dumnezeu este Biblia şi nu au altă mărturisire de credinţă, nici alt statut de organizare şi funcţionare separat de biblie.

,,Şi are ca singură autoritate în materie de credinţă învăţăturile

218

sfintelor Scripturi. " — Această frază, (pusă la sfârşitul articolului), este pentru a păcăli oamenii ca să nu-şi de-a seama ce scrie în prima parte a articolului. Ne întrebăm: ,,Dacă Biblia este singura autoritate în materie de credinţă, atunci, de ce este nevoie de statut? De ce nu-l aruncăm? În Biblie este scrisă organizarea şi funcţionarea Bisericii lui Dumnezeu pe înţelesul celor mai simpli oameni: ***,,Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.*** Apocalipsa 22:18. Ei au adăugat în statutul lor, nu numai ceva, ci zeci de articole care nu au nici o acoperire în biblie şi mai grav, sunt împotriva bibliei iar dacă le ţii cu nici un chip nu poţi ajunge în viaţa veşnică.

Art. 13 "Biserica se constituie prin hotărârea adunări generale a membrilor fondatori." Ce mare nelegiuire! Biserica adevărată este constituită şi fondată de Domnul Isus. Fiecare credincios născut din apă şi din duh, crede şi se hotărăşte pentru Dumnezeu şi trăieşte potrivit Scripturilor, intră în zidul bisericii Domnului Isus ca piatră vie. De aceia, nu se găseşte scris în Biblie că cineva ar fi constituit sau fondat vreo biserică; ci „credincioşi" au predicat evanghelia, cei mântuiţi sau adunat la un loc pentru creştere, zidire, îmbărbătare etc. fără nici un fel de constituire sau fondare, deoarece a fost constituită şi fondată de Domnul Isus. ***,,Eu... voi zidi Biserica Mea,"*** Matei 16:18 a spus Domnul Isus

Art. 14. ,,Biserica se consideră definitiv constituită... După eliberarea autorizaţiei de funcţionare de către Uniunea „bisericilor" Creştine Baptiste din România. Eliberarea autorizaţiei de funcţionare se va face în urma constatării îndeplinirii condiţiilor prevăzute în prezentul statut şi a înscrierii în registrul bisericii." Acest articol nu are nimic comun cu biserica Domnului Isus scrisă în Biblie. O scurtă cercetare: **„Biserica se consideră definitiv constituită."** Constitui înseamnă a întemeia , a forma , a înfiinţa. Dacă vorbesc despre bisericile lor atunci nu avem nimic împotrivă este treaba lor. Dar dacă vor să spună că biserica lor e şi a Domnului Isus atunci această biserică nu poate fi nici constituită, nici formată, nici înfiinţată şi nici fondată de oameni pentru că ei sunt biserica: ***,,Spuneţi sănătate şi Bisericii care se adună în casa lor."*** Romani 16:5 ***„dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc,"*** 1 Corinteni 14:23. Deci biserica este ceva organic case se mişcă care se adună…Înţelegem că nu este biserică numai când se adună, ci este şi înainte de a se aduna. Iar când se adună doi trei (sau oricâţi) la un loc (în orce loc) sunt biserica din acel loc.

„Biserica se consideră definitiv constituită... După eliberarea autorizaţiei de funcţionare de către Uniunea „bisericilor" Creştine Baptiste— Ăceştia n-au citit nici odată biblia la acest capitol. Cum pot ei să dea o autorizaţie de formare sau de adunare a unei biserici a Domnului Isus Hristos? Biserica Domnul Isus este autorizată de El să se adune şi să-şi slujească
uni altora în orice loc. Fără să vrem înţelegem că ei sunt alţi Hristoşi care pot fonda şi autoriza biserici, dar nicidecum vre-o biserică a Domnului Isus. În statutul lor de organizare şi funcţionar ne dau toate detaliile să

219

înţelegem cuvintele Domnului Isus: ***Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi. Ei vor face semne şi minuni, ca să înşele, dacă ar fi cu putinţă, şi pe cei aleşi.*** Marcu 13:22 Iată că ei fac şi fondează biserici ca Domnul Isus.

Eliberarea autorizaţiei de funcţionare se va face în urma constatării îndeplinirii condiţiilor prevăzute în prezentul statut şi a înscrierii în registrul bisericii." ---Iată că ne scrie şi în registru ca membri ai bisericii lui Dumnezeu! Dacă mai crede cineva că oamenii (ori cine ar fi ei) pot să înscrie pe cineva în registrul bisericii lui Dumnezeu înseamnă că omul acesta nu a citit niciodată în biblia lui Dumnezeu cu gând de a înţelege ceva sau de a crede ceva din ea. Credincioşi adevăraţi sunt înregistraţi în cartea (registrul) lui Dumnezeu de însuşi Dumnezeu care El cunoaşte cine face parte din biserică şi cine nu: ***„Domnul cunoaşte pe cei ce Sunt ai Lui";*** 2 Timotei 2:19. În registrele bisericilor noastre au fost şi mai sunt scrise la, loc de cinste, numele şi datele celor ce ne-au vândut diavolului comunist şi atâtea persoane stricate totuşi nu ne-am aruncat registrele când am văzut ce mizerabile sunt.

Art. 18. ,,Adunarea generală este organul suprem de conducere…se convoacă de păstor sau de delegatul său în baza hotărârii comitetului ori la cererea scrisă şi motivată la cel puţin o treime din numărul total al membrilor bisericii." —Alte minuni nelegiuite de Biblie, pe deasupra şi curioase. De exemplu: adunarea generală este organul suprem, dar nu se poate aduna dacă nu o convoacă păstorul sau delegatul păstorului. Deci cine e organul suprem păstorul sau adunarea? Cât despre treimea care poate convoca adunarea generală, ei ştiu ce dificil e să umbli cu lista să-ţi semneze o treime din numărul membrilor. Cât despre cei mari ai ,,bisericii", ei au la dispoziţie „biserica" şi o convocă când vor. Vedeţi ce frăţie?

Art. 19. ,,Adunarea generală este prezidată de păstor sau de un delegat al acestuia asistat de secretarul bisericii" - Altă nelegiuire care întăreşte şefia păstorului asupra „bisericii". Eu cunosc bine aceste prezidări ale păstorilor, el ştie bine cum să pună interesele lui şi a oamenilor lui, ca să fie luate în seamă de adunarea generală. Şi ştie cum să facă, pentru ca interesele celor incomozi pentru ei să nu fie luate în seamă de adunarea generală. Nu vreau să dau cazuri şi nici forme de păcăleli, cu toate că am avut parte de ele din belşug.

Art. 20. ,,Adunarea generală alege dintre membrii săi comitetul de conducere şi cenzori… Structura comitetului va cuprinde cel puţin următoarele funcţii: păstor sau prezbiter ales. Secretar şi casier." — Odată cu alegerea de comitet s-a format dictatura „bisericească." De aici înainte nu mai eşti fiu în casa lui Dumnezeu, ci rob în casa celor mari. În comitet (cu mici excepţii) vor fi aleşi cei care crede păstorul că-i poate manevra şi vor fi supuşi lui, de exemplu: Păstorul propune pentru alegeri pe cei ce-i vrea el, sau numeşte un om de-al lui să-i propună pe cei care a hotărât el cu oamenii lui de mai înainte. Au şi alte metode. Majoritatea formată din bărbaţi, femei, copii botezaţi, care nu cunosc nici cele mai elementare rânduieli ale Sfintelor

220

Scripturi, ridică mâna fără să ştie ce fac. Cei mici nu cunosc versetul car zice: ***„Blestemat să fie cel ce face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului",*** **Ieremia 48:10.** La cei mari nu le pasă că îi bagă sub acest blestem pe nişte oameni care biblic nu ştiu să deosebească stânga de dreapta în ce priveşte slujitorii, slujbele şi rânduiala din Scripturi. Toţi cred că votează pentru binele lucrării.

Comunitatea „bisericilor" creştine Baptiste.

Art. 33. ,,Comunitatea se organizează pe raza unui judeţ sau a mai multor judeţe ….când o comunitate se organizează pe raza unui judeţ, aceasta trebuie să aibă cel puţin 5o de biserici" —Deci o dublă stăpânire de oameni nelegiuiţi de Scripturi. Apoi, alte alegeri, alte drepturi, funcţii comode, bani cheltuiţi,

Uniunea Baptistă.

Art. 63. ,,Uniunea „bisericilor" Creştine baptiste din România este organ central de reprezentare al Cultului Creştin Baptist din România. Uniunea are scopul… de a coordona activitatea spiritual administrativ şi de a reprezenta interesele de ordin general ale acestuia." — O triplă stăpânire peste oamenii de rând şi stăpână peste cei ce stăpânesc la un nivel inferior. Uniunea are scopul… de a coordona activitatea spirituală. De aici din vârful piramidei porneşte moartea spirituală a „bisericilor". Aici este sediul urâciunii

pustiirii în cult care pune mâna pe coordonarea spirituală şi se răsfrânge pe cale ierarhică până la ultimul credincios de rând. Ce rol mai are Duhul Sfânt în coordonarea spirituală a „bisericii" lor?

Cu câteva excepţii, toate celelalte 88 de articole din statut sunt făcute pentru a scoate pe cel credincios de sub autoritatea lui Dumnezeu şi de sub autoritatea biblică şi-l băga sub autoritatea celor mari ai „bisericii" Baptiste. Prin acestea 88 de articole nimeni nu mai poate face nimic în „biserică" fără voia lor. Ai dreptul să ocupi un loc pe bancă sau pe scaun în „biserica" lor (şi să-i priveşti ca la spectacol) să pui bani în perş şi să-ţi plăteşti cotizaţia. Să-i alegi pe ei şi să fii ales dacă eşti de acord cu ei. Şi ai dreptul să fii dat afară din „biserica" lor ori de câte ori te vei atinge de cea mai mică nelegiuire dintre multele şi gravele fărădelegi ale lor, (fărădelegi pentru că n-au lege biblică). Nici ei nici supuşii lor nu vor să audă cuvintele Domnului Isus care zice: ***„depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege."*** Matei 7:23. Din cauza spaţiului şi a costului, nu putem trece pe la toate cele 88 de articole, care parcă se întrec unele pe altele în a dărâma organizarea şi funcţionarea pusă de Dumnezeu în Biserică. Iar Baptiştii le ţin cu sfinţenie.Căutaţi, cereţi şi citiţi statutul (dacă vi se va da) şi veţi vedea.

Biserica Locală are: păstor, comitet, casier, cenzori"

Comunitatea: Art. 29. Comitetul de conducere,…un preşedinte, 1-3 vicepreşedinţi, un secretar şi 1-3 membri. "

Uniunea: Art. 70.Comitetul executiv,…un preşedinte, 4 vicepreşedinţi un secreter general, un secretar general adjunct" —(Toţi nelegiuiţi de Biblie, unul ca altul, ba mai mult, Isus Hristos a spus să nu avem din aceştia).

Nu vă speriaţi că şi celelalte culte au aceiaşi stăpâni . De exemplu:

221

b. Câteva articole din statutul Penticostal
Articolele sînt subliniate

Art. 78. „Uniunea Penticostală - Biserica lui Dumnezeu Apostolică este formată din toate „bisericile" penticostale locale, organizate în Comunităţi Regionale, din „bisericile" penticostale române din Diaspora şi din alte instituţii şi organizaţii penticostale care adoptă Mărturisirea de Credinţă şi Statutul Uniunii." — Aşa ceva nu scrie în Biblie; dar nici măcar nu-i vorba aici de Biblie, ci numai de Mărturisirea de Credinţă şi Statutul Uniunii. Să facem câteva precizăriAcest articol trebuia pus primul şi nu

Art. 78. O scurtă cercetare şi luăm câteva sintagme:

a. „Uniunea Penticostală" În biblie nu există aceste două cuvinte şi nu poate exista o uniune penticostală care să fie divină. Toţi creştini adevăraţi de pe pământ sunt o singură uniune (o singură Biserică) formată din toate bisericile adevărate de pe pământ care nu au alt statut şi nici o altă mărturisire de credinţă în afară de Bibliei…….

b. „Biserica lui Dumnezeu Apostolică" Are Dumnezeu o biserică care să fie numai apostolică? Să luăm un singur verset din biblie: „***Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători,*** Efeseni 4:11 Dacă Dumnezeu are o biserică apostolică atunci trebuie să aibă şi una profetică deoarece prooroci sunt alţii şi ar trebui să aibă şi una evanghelică deoarece ***evangheliştii*** sunt alţiişi una pastorală şi alta a învăţătorilor deoarece aceştia fiecare sunt alţii. Pe de altă parte În biserica lor, care se numeşte apostolică, nu poate exista nici un apostol adevărat deoarece nu poate recunoaşte statutul lor de organizare şi funcţionare din cauză că nu e biblic. Aşa că biserica penticostală nu poate fi biserica lui Dumnezeu.

STATUTUL DE ORGANIZARE ŞI FUNCTIONARE AL UNIUNII PENTICOSTALE – BISERICA LUI DUMNEZEU APOSTOLICĂ DIN ROMÂNIA

Art. 1. „bisericile" lui Dumnezeu Apostolice locale din România, care în mod lliber au adoptat Mărturisirea de credinţă penticostală şi se organizează şi funcţionează după prezentul Statut, alcătuiesc Uniunea Penticostală- Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România." — Nici măcar nu-i vorba de Biblie. Ca să fii penticostal îţi trebuie să respecţi statutul şi mărturisirea lor de credinţă. Cum de nu le este frică de cuvântul lui Dumnezeu care zice: ***„Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea Sfântă, scrise în cartea aceasta."*** Apocalipsa 22:18.19 ***‚N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească şi să fii găsit mincinos.***" Proverbe 30:6

Art. 5. Uniunea Penticostală - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România este organizată după următoarea structură:

222

- Biserica locală, constituită dintr-un număr de cel puţin 20 de membri. De biserica locală aparţin „bisericile" filiale, care se pot constitui şi cu mai puţin de 20 de membri.- Comunitatea Regională, constituită In baza unei ,hotărâri a Consiliului Bisericesc din „bisericile" locale, aparţinând unei anumite zone geografice.- Uniunea Penticostală, formată din toate „bisericile" locale, organizate In comunităţi regionale, din „bisericile" penticostale române.—- Aici sună ca în statutul partidului. Din ce Biblie le-a mai scos şi pe acestea? Domnul Isus ne-a spus cât se poate de clar să nu ne organizăm în felul acesta. ***„Dar între voi să nu fie aşa.*** Marcu" 10:42,43.

Art. 7. Biserica lui Dumnezeu Apostolică locală este gruparea de „credincioşi" care, prin îndemnul şi călăuzirea Duhului Sfânt, într-un mod liber consimţit, acceptă Mărturisirea de Credinţă şi Statutul de organizare şi funcţionare al Uniunii Penticostale - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România. — Cei ce au scris, cei ce ţin şi cei ce au aprobat acest statut, nu au nici o legătură cu ce este Sfânt. Cum se poate ca Duhul Sfânt să călăuzească pe cineva ca să ţină acest statut, prin care lucrează din umbră, o mână neagră, cu scopul de a zădărnici organizarea şi funcţionarea biblică şi de a lua bisericii chipul lui Dumnezeu şi a-i da chipul unui balaur cu multe capete.

Art.8. Biserica lui Dumnezeu Apostolică locală este liberă şi autonomă în condiţiile prezentului statut şi are ca normă de credinţă şi practică creştină Sfânta Scriptură. -Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni şi statutul şi Sfânta Scriptură. Nici într-o biserică, unde este vorba de statut, Biblia nu are valoare.

Art. 10. Biserica lui Dumnezeu Apostolică locală se constituie prin hotărârea Adunării Generale de constituire şi funcţionează în cadrul Uniunii Penticostale - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România, pe baza autorizaţiei eliberate de Comitetul Executiv al Uniunii Penticostale - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România, la cererea Comunităţii Regionale. —(Constituire înseamnă a întemeia, a înfiinţa) Dacă Dumnezeu vrea să-şi întemeieze o biserică într-o localitate, îi trebuie să-I elibereze Comitetul Executiv al Uniunii Penticostale o autorizaţie? Cum de proorocii penticostali nu văd aceste blasfemii la adresa lui Dumnezeu?

Art. 12. „Este membru al Bisericii lui Dumnezeu Apostolice locale persoana care s-a întors la Dumnezeu cu pocăinţă şi Credinţă,... acceptă Mărturisirea de Credinţă şi Statutul de organizare şi fncţionare ale Uniunii Penticostale - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România şi este înscrisă în registrul de membri albisericii:" —Vorbind metaforic! Un car de Biblie arată că, dacă accepţi statutul de organizare şi funcţionare penticostal, nu mai poţi face parte din biserica lui Dumnezeu. Şi este culmea ironiei să mai crezi că cineva te poate înregistra în biserica lui Dumnezeu, în-afară de Dumnezeu. ***„Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui"*** 2 Timotei 2:19

Art. 13. „Primirea pentru botezul în apă a persoanelor nou convertite se hotărăşte de păstorul bisericii împreună cu comitetul acesteia. Aceste persoane vor urma în prealabil un curs de pregătire" —-Biblic, cei botezaţi, n-au urmat nici un curs de pregătire. Care păstori de „biserică" ori care comitet (din Biblie) au hotărât primirea la botez?)

223

Art. 14. „Credincioşii penticostali pot deveni membri într-o altă biserica, cu acordul conducerilor celor două biserici: cea din care pleacă şi cea în care urmează să fie primit, ca membru, solicitantul. Se acceptă transferul de membri în „bisericile" penticostale şi a credincioşilor din alte biserici neoprotestante care au naşterea din nou şi botezul în Numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt." — Cum pot oamenii primi şi respinge membri (mădulare) în trupul lui Hristos? Şi cum se pot transfera mădularele de la o biserică la alta? Doar protezele se pot transfera de la un trup la altul, dar nu mădularele. ***„Voi sunteţi trupul lui Hristos şi fiecare, în parte, mădularele lui."*** 1 Corinteni 12:27 Cei ce au naşterea din nou nu pot fi de acord cu toate 216 năzbâtiile din statutul lor

Art. 25. Credincioşii, care dovedesc maturitate spirituală şi calităţi de slujire menite să contribuie la desăvârşirea spirituală a celorlalţi membri ai bisericii, pot sluji ca:

PĂSTORI - slujitorii ordinaţi, care răspund de toate problemele spirituale şi administrative ale bisericii.

PREZBITERI - slujitorii ordinaţi, care oficiază toate actele de cult ce le sunt repartizate de păstor. -Aceştia vorbesc cum nu ar fi citit Biblia niciodată sau care ar avea o altă Biblie. Chiar nu ştiu că în Biblie prezbiterilor (bătrânilor) bisericii li s-a dat slujba de păstorire, de ce fac două slujbe din una singură? Apoi, unde scrie în Biblie că prezbiterilor (bătrânilor) li s-au dat să oficieze actele de cult?

DIACONI - slujitorii ordinaţi, care oficiază numai Cina Domnului, binecuvântările de copii şi înmormântările, sub îndrumarea păstorului şi se ocupă de problema ajutorărilor in biserică." – Deci păstorii sunt un fel de capete iar diaconi nu pot să-şi facă slujba numai sub îndrumarea lor. Nicăieri în biblie nu scrie că diaconii oficiază cina Domnului, îmormântările şi fac binecuvântările copiilor! Cine le-a dat lor voie să facă legi pe care Dumnezeu nu le-a dat, au ei Duhul Sfânt? ***Unul singur este dătătorul***

şi judecătorul Legii: Acela care are putere să mântuiască şi să piardă. Iacov 4:12

MISIONARI- slujitorii trimişi de biserică în ţară sau in străinătate pentru a înfiinţa biserici noi prin răspândirea Evangheliei, pentru a întări „bisericile" mai mici şi pentru a desfăşura activităţi cu caracter social-umanitar":—- în Biblie scrie că sunt trimişi de Duhul Sfânt, iar biserica doar i-a lăsat să plece Fapte 13:3 Biserica a trimis doar în slujbe administrative nu în slujbe duhovniceşti.

EVANGHELIŞTI - slujitorii recunoscuţi şi trimişi de biserică să răspândească Evanghelia pentru mântuirea celor pierduţi, prin evanghelizări publice sau de la om la om. — Biserica Bibliei nu a trimis pe nimeni să vestească evanghelia. Ei sunt trimişi de Dumnezeu ,Domnul Isus şi Duhul Sfânt. Iar penticostalii scot divinitatea din slujba de trimitere în lucrare şi trimit ei.

Art. 28. Cei propuşi spre a fi ordinaţi, trebuie să fie botezaţi cu Duhul Sfânt —Oare, ne este permis să ne jucăm cu Duhul Sfânt? De când Duhul Sfânt botează oameni ca să strice rânduiala lui Dumnezeu din Biserici ?(scrisă în Biblie) şi s-o pună pe cea penticostală, scrisă în statutele lor. De ce amestecă

224

pe Duhul Sfânt în nelegiuirile lor?

Art. 30. ,,Calitatea de slujitor poate fi suspendată sau revocată atunci când condiţiile biblice pentru ordinarea în slujbă nu mai sunt respectate."— Nu vă miraţi!? Tot statutul acesta încalcă condiţiile biblice şi nimeni nu-i dă afară. Nimeni nu poate să respecte acest statut şi să rămână în biserica lui Dumnezeu, ci numai în „biserica" penticostală. După ce i-a pus să calce condiţiile biblice (adică să ţină acest statut) acum îi dă afară. Vorba vine! Deoarece după Biblie toţi cei ordinaţi de penticostali ar trebui scoşi afară din biserică. Dacă biserica penticostală ar fi a lui Dumnezeu, n-ai mai vedea pe nici unul din cei ordinaţi în ea.

Art. 37. ,,Atunci când biserica locală este deservită de un pastor de sector, aceasta va avea in fruntea ei un conducător ales cu prioritate dintre prezbiteri sau diaconi, iar în lipsa acestora dintre membrii comitetului, conducător care va fi subordonat păstorului de sector."— Cine stă în fruntea bisericii ?, „Domnul Isus sau conducătorul?" Oare cred ei că fiecare biserică trebuie să aibă două sau trei capete? Şi cultul o mulţime? Iată ce spune Biblia: Isus le-a zis: ***„Voi căutaţi să vă arătaţi neprihăniţi înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile; pentru că ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."*** Luca 16:15 Groaznic!

Art. 52. ,,Biserica, prin Adunarea Generale, dispune de patrimoniul şi de fondurile ei. Gestionarea acestora se face de către Comitetul bisericii."

Art. 53. ,,Biserica poate avea în proprietate locaşul de cult cu anexele şi terenurile aferente, case pastorale şi pentru personalul de serviciu, clădiri şi terenuri pentru unitătile de învăţământ, de caritate şi de odihnă, mijloacele tehnice necesare desfăşurării activităţii proprii, cimitir confesional etc."— Biserica lui Dumnezeu nu a avut patrimoniu, ca şi „bisericile" de astăzi. Nu a avut clădiri proprietate, n-a avut case pastorale, n-a avut terenuri, n-a avut case de odihnă, n-a avut şcoli, n-a avut conturi în bănci şi nici măcar cimitire unde să-şi îngroape morţii. Toate acestea lucruri, nelegiuite de Scripturi, au contribuit din plin la degradarea creştinismului.

Art.56.,,Donaţiile de orice natură făcute bisericii intră în proprietatea acesteia şi nu pot fi restituite sub nici o formă, donatorilor."— Asta sună a şantaj. Odată ce au pus mâna pe bunul omului, nu-l mai dă înapoi. Oamenii au făcut donări din puţinul sau din multul lor, fiind păcăliţi că dau pentru Domnul Apoi unii si-au dat seama că sunt înşelaţi, dar nu şi-au mai putut recupera bunurile, rămânând cu un sentiment de şantaj şi dezgustându-se şi de ce este bun.

.Art. 69. Comitetul Comunităţi Regionale se compune din preşedinte, unul s-au doi vicepreşedinţi, secretar, şi mai mulţi membri, până la completarea numărului statutar. Dintre aceştia se aleg păstorii

Art. 71. Biroul Permanent al Comunităţi Regionale este format din preşedinte, vicepreşedinte şi secretar şi rezolvă problemele curente din cadrul Comunităţi Regionale. -—Domnul Isus ne-a învăţat şi ne-a spus să nu avem din aceştia. Şi se mai numesc şi Biserica lui Dumnezeu şi mai spun că aceştia trebuie să fie botezaţi şi cu Duhul Sfânt! Groaznic! Tot mai mulţi oameni îşi dau seama că în penticostalism, Duhul Sfânt a ajuns o jucărie de-a lor.

225

Art. 85. Consiliul Bisericesc este forul superior de conducere al Uniunii Penticostale - preşedinţii comunităţilor regionale;- rectorul Institutului Teologic Penticostal; - redactorul şef al organului de presă al Uniunii; - directorul Casei de Pensii. - Domnul Isus a spus de mai multe ori să nu avem oameni din aceştia. Parcă lucrează anume împotriva Domnului Isus.

Art. 88. Organul însărcinat cu conducerea curentă a Uniunii Penticostale - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România este Comitetul Executiv care se compune din: preşedinte, doi vicepreşedinţi, secretar general, trezorier şi doi membri.—-În evanghelii este scris în cinci locuri să nu avem oameni despre care se vorbeşte în aceste articole şi nici să nu ne organizăm ca cei din lume. Dar pemticostalii nu iau seama. Apoi se numesc şi „Biserica lui Dumnezeu" şi susţin că sunt botezaţi şi cu Duhul Sfânt, ceia ce este şi mai grav.

Art.. 102. Prezentul Statut a fost dezbătut şi aprobat în Adunarea Generală a Uniunii, în data de 23-25 mai 1996, la Felix, Oradea.

*

Fiecare denominaţie îşi schimbă statutul după împrejurări, ba chiar anumite grupări au statutele lor în acelaşi cult; dar principiile de fond sunt asemănătoare.

Statutele sunt făcute, pentru ca să ocolească organizarea şi funcţionarea pusă de Dumnezeu în Biblie Nimeni nu poate fi cu adevărat creştin dacă este baptist, penticoatal, ortodox sau dacă, pe lăngă Biblie, cultul lui mai are şi un statut de organizare şi funcţionare sau alte rânduieli şi învăţăturine scrise ân biblie.

Şi acum te rog: ***,,ia seama bine la citire"*** 1 Timotei 4:13

,,Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea Sfântă, scrise în cartea aceasta." **Apocalipsa 22:18,19**

„Fraţilor, pentru voi am spus aceste lucruri... ca prin noi înşine, să învăţaţi să nu treceţi peste „ce este scris". 1 Corinteni 4:6

„Vă fac cunoscut, fraţilor Evanghelia pe care v-am propovăduit-o pe care aţi primit-o, în care aţi rămas,şi prin care sînteţi mântuiţi, dacă o ţineţi aşa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba aţi crezut." 1 Corinteni 15:1,2

„pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osîndiţi. 2 Tesaloniceni 2:12

„Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege." Matei 7:23

Este groaznic să lucrăm în numele lui Dumnezeu lucruri care nu au lege biblică şi sunt fărădelege.

226

Sunt botezat bine?

Dacă da; atunci orice om poate boteza chiar şi un ateu! Dacă nu; atunci cel puţin 80-90 la sută din cei botezaţi în timpul comunismului trebuie să fie botezaţi din nou. De ce? Vom vedea:

Pe la vârsta de 15-16 ani eu şi un grup de tineri ceva mai mari ca mine am hotărât să ne botezăm în cultul baptist. Iar ca botezul să fie bine făcut, am hotărât să-l aducem pe cel mai mare pocăit şi predicator din cei din cei pe care îi cunoşteam noi atunci. Aşa că socotind noi că păstorul bisericii din Cluj (Mânăştur) Huşan Mihai ar fi cel mai mare predicator şi pocăit (din câţi îi cunoşteam noi atunci) de aceia am hotărât să îl chemăm pe el ca să ne boteze. Ne-am dus, l-am chemat, a venit, şi ne-a botezat în apa care curge prin satul nostru.

Numai că după mai mulţi ani găsim că acest mare pocăit şi predicator a fost în stare să se pună la dispoziţia securităţii şi să-şi vândă fraţii. Deci era un Iuda sau mai bine zis: frate cu Iuda. Şi se vorbeşte că, nu era un Iuda mai mărunţel ci un Iuda mare cu grad de ofiţer. (citiţi cartea "Paşi" de Daniel Mitrofan care a cercetat arhivele securităţi). De aceia mă întreb: „sunt botezat bine?" Dacă da! Atunci poate să boteze şi un ateu deoarece sunt atâţi atei (pe deoparte) mai cinstiţi ca duhovnicii noştrii şi care nu sau pus la dispoziţia călăilor din securitate ca să-i ajute şi să găsească, pe cine să bată, să tortureze, să chinuiască, şi chiar să fie omorâţi prin beciurile securităţii aşa cum au făcut aproape toţi păstorii noştri. Mă întreb! Oare, n-ar fi mai indicat să boteze un ateu cinstit de cât un securist „pocăit?"

Nu ştiu din ce biblie s-a introdus ideea prin biserici că toţi ceice fac cele mai importante acte de cult trebuie să fie ordinaţi, hirotonisiţi sau împuterniciţi de oameni. Şi aceste ordinări nelegiuite (de biblie) au intrat şi în capul „credincioşilor". Şi iată că aproape toţi cred că cel ce botează, împarte cina Domnului, cunună, înmormântează, face binecuvântarea copiilor ect. trebuie să fie ordinat, hirotonisit adică ridicat la o treaptă mai înaltă sau într-o clasă mai specială decât credinciosul de rând. Iar acum după studiul arhivelor securităţii, peste 70-80 la sută dintre liderii noştri: păstori, preşedinţi, secretari, au fost colaboratori ai securităţii şi toţi aceştia au fost ordinaţi, hirotonisiţi înputerniciţi ca să facă cele mai sfinte lucrări prin biserici. Şi nu numai

atât! Toţi fraţii credincioşii de rând, ne înputerniciţi de ei, care au îndrăznit să boteze şi mai ales să împartă cina Domnului au fost criticaţi, disciplinaţi şi chiar daţi afară din bisericile lor. Cunosc multe cazuri din acestea.

Şi totuşi sînt botezat bine? Înainte de a trece puţin mai departe, pentru a înţelege, dăm un exemplu: Cu puţin timp în urmă vorbesc, cu un credincios care mi-a spus că s-a plâns la un alt credincios că a fost botezat de un Iuda prefăcut „pocăit" şi-l întreabă dacă e botezat bine. Iar omul nostru la întrebat pe fratele cu pricina: „În numele cui te-ai botezat?" „În numele lui Dumnezeu" a răspuns omul. „Atunci du-te în pace că eşti botezat bine" a

227

fost răspunsul. (Unii spun că trebuie să te botezi numai în numele lui Isus. Alţii spun că trebuie să te botezi în numele Tatălui al Fiului şi al Duhului sfânt. Eu cred că nu ne putem boteza numai într-un fel Deoarece Domnul Isus a spus: ***„Eu şi Tatăl una Suntem."*** Ioan 10:30).

Eu cred că e bine ca cel ce botează să fie un credincios, dar din scripturi şi din faptele petrecute printre noi înţelegem că nu contează cine botează ci contează cel ce se botează. Şi dacă unul din credincioşi ne dă de înţeles că el este mai în măsură să boteze sau să dea cina Domnului, etc. acela trebuie îndemnat la pocăinţă şi dacă nu se pocăieşte de duhul acesta (că el este mai cineva ca ceilalţi) nu are ce căuta printre credincioşi. Important în această lucrare este cel ce se botează. El trebuie să creadă: ***„Cine va crede şi se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osîndit."*** Marcu 16:16 să se pocăiască: ***„Pocăiţi-vă" le-a zis Petru „şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre;"*** Fapte 2:38 şi să aibă un cuget curat pentru că: ***„botezul,*** (este) ***mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu,*** 1 Petru 3:21. Biblia spune: „***Însă Isus nu boteza El însuşi, ci ucenicii Lui***." Ioan 4:2. Între ucenici Lui era şi Iuda. Ne întrebăm, oare Iuda nu boteza? Poate el boteza mai mult ca ceilalţi toţi. Ştim, că duhul celor ce ne vindeau la securitate era duhul lui Iuda care la vândut pe Domnul Isus şi aceştia au depus toată puterea să ia botezul din mâna credincioşilor de rând şi să boteze numai ei ca să se poată lăuda cu mândrie la dările de seamă de la sfârşitul anului: „Am botezat atâţi, am cununat atâţi" ect. Dar Domnul Isus n-a spus nici odată că cei ce a fost botezaţi de Iuda nu a fost botezaţi bine.

De aceia repet: nu contează cine botează ci important este cel ce se botează. Botezătorii de astăzi, ordinaţi, hirotonisiţi şi împuterniciţi pentru aceste slujbe şi care cred că ei sunt mai în măsură să facă aceste lucrări, aceştia nu fac parte din Biserica lui Dumnezeu şi n-au ce căuta între credincioşi. Prin descoperirea colaborării lor cu cu securitatea diavolului comunist, Dumnezeu ne-a dat o lecţie ca să ştim ce înseamnă neascultarea de Domnul Isus când ne-a spus: ***„cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic;"*** Luca 22.26. ***„cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi."*** Marcu 9.35. şi ***„ce este înălţat între oameni, este o urîciune înaintea lui Dumnezeu."*** Luca 16:15 Eu doresc ca aceşti „Iuzi" să-şi recunoască păcatul, să se pocăiască, să vină în rând cu fraţii şi toţi împreună cu un cuget curat să slujim lui Dumnezeu: ***„de laudă slavei Sale,"*** 2Efeseni 1:12

Dar iar mă întreb, oare se pot întoarce? Oare mai pot fi primiţi de Dumnezeu? Nu cumva ***„este cu neputinţă să fie înoiţi iarăşi, şi aduşi la pocăinţă, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, şi-L dau să fie batjocorit?***" Evrei 6:6 Dar oare credincioşii noştri care atâţa ani au ars tămâie acestor idoli şi ard şiastăzi, adică: iau lăudat, iau ajutat, iau plătit, iau păzit să nu se atingă nimeni de ei, cei care i-a înălţat pe scaunele dintâi prin biserici; aceştia vor avea o soartă mai bună sau se fac părtaşi nelegiuirilor lor? ***„Dar şi preotului i se va întâmpla ca şi poporului; îl voi pedepsi după umbletele lui, şi-i voi răsplăti după faptele lui."*** Osea 4:9

228

„în slavă şi în ocară, în vorbire de rău şi în vorbire de bine. Suntem priviţi ca nişte înşelători, cu toate că spunem adevărul;" 2 Corinteni 6:8

„Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului şi El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit." Psalmi 55:22

Cine sunt eu, cum m-am întors la Biblie şi câteva întâmplări.

Pentru că mulţi sunt ispitiţi să ştie cine vorbeşte şi nu ce vorbeşte, fac această scurtă prezentare, cu toate că nu este de nici un folos să se ştie cine sunt eu.

1.Nu este important cine vorbeşte sau lucrează în Numele Domnului, pentru că Domnul Isus a zis: ***„vor veni mulţi în Numele Meu,...Şi vor înşela pe mulţi."*** Marcu 13:6. Aşa este! Dar este important dacă cineva vorbeşte şi lucrează după

cuvântul Domnului, scris în Scripturi. Exemplu: Dacă proorocul Balaam nu asculta de măgăriţa lui din cauză că era o măgăriţă, îngerul Domnului îl tăia cu sabia. (Numeri 22.21-23). Ne întrebăm: „Câţi „creştini" vor fi tăiaţi în bucăţi şi aruncaţi în întunericul de afară (Matei 25.30) pentru faptul că s-au uitat la cine vorbeşte sau lucrează în numele Domnului şi nu la cine vorbeşte şi lucrează după Cuvântul Domnului. ***,,Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere faţa omului."*** Romani 2:11

2. Omeneşte, nu biblic, ci omeneşte, nu condamn cultul Baptist în care am primit credinţa. De ce? Fiindcă un frate, dintr-un alt cult, care se socoteşte mai bun decât cel Baptist, a făcut opt ani şi trei luni de puşcărie şi a fost bătut de două ori de oamenii de frunte ai „bisericii" lui, pentru aceleaşi fapte pe care le-am făcut şi eu (nu m-am supus nelegiuirilor celor mari) în cultul Baptist; fără să primesc nici o palmă, nici o zi de puşcărie.

3. Nu vreau să condamn pe fraţii mei, pe care-i voi aminti cu numele, deoarece nici eu nu eram mai bun, cu câţiva ani mai înainte de a cunoaşte Scripturile. Sunt fraţii mei pentru care am fost gata să sufăr şi m-am rugat să-i pot iubi şi pe care i-am iubit şi îi iubesc. Dovadă, că n-a fost o zi în viaţa mea, să nu-i fi salutat cu drag când ne-am întâlnit sau să nu fi vorbit cu ei când a fost posibil. Domnul Isus n-a urât oamenii păcătoşi, ci păcatul şi noi trebuie să facem ca El. Dar biblia spune: ***,,Pe cei ce păcătuiesc, mustră-i înaintea tuturor,"*** **(şi continuă:)** ***,,Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus şi înaintea îngerilor aleşi, să păzeşti aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte, şi să nu faci nimic cu părtinire."*** 1 Timotei 5:20,21.

Dacă cineva spune, fără dovezi biblice, că această carte este scrisă din ură faţă de cineva, o face ca să abată oamenii de la adevăr sau nu vrea să primească adevărul biblic şi va fi pedepsit. ***,,Căci oricine face răul, urăşte lumina, şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.***

Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, ca să i se arate faptele, fiindcă Sunt făcute în Dumnezeu." Ioan 3:20,21

229

Cine sunt eu? ***„Ce aţi ieşit să vedeţi în pustie? O trestie clătinată de vânt?"*** Luca 7:24. ***,,nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple faţa de ruşine,<u>nouă tuturor."</u>*** Daniel 9:7

M-am născut în 1937 într-o familie de ţărani „credincioşi" Catolici (România), Com. Buciumi, Jud. Sălaj. Când eram de 5-6 ani, părinţii mei au părăsit „biserica" catolică şi s-au alăturat câtorva familii de „credincioşi" Baptişti, care cu puţin timp înainte părăsiseră şi ei „biserica" catolică şi se numeau şi erau pocăiţi. În timpul acela era o mare ruşine să te pocăieşti. Oamenii îşi băteau joc de pocăiţi şi unii îşi învăţau copii să râdă de noi (copii pocăiţilor), cu vorbe pe care nu le putem scrie aici. Pentru noi, copii, era o mare tortură psihică.

La şcoală am întâmpinat şi mai mari greutăţi, deoarece unii învăţători ne scoteau în faţa clasei să râdă copii de noi că suntem pocăiţi şi făceau serbări cu dansuri şi alte lucruri la care ne cereau să participăm, iar părinţii spuneau nu, etc. Nu ştiu să fi regretat vreodată că sunt pocăit, ci numai că nu am fost destul de pocăit.

La început Bisericuţa noastră era formată, mai cu seamă, din câteva familii numeroase, dar era har. Bărbaţi, femei, bătrâni, tineri, copii, toţi trebuiau să participe cu câte ceva la serviciul divin. Ne adunam şi prin familii, în-afară de <u>casa de adunare</u>. Eu eram printre cei mai activi. Toţi mergeam şi pe la alte adunări, din alte localităţi, dar mai cu seamă, noi tinerii, mergeam şi zeci de kilometri pe jos şi cu căruţa până la Jibou, Ciucea, Vălcău, Cehei, Topa Mică, etc. Peste tot eram luaţi în seamă şi ni se cerea să le dăm ce le-am adus: poezii, cântări, versete biblice, şi să le vorbim din Biblie. Se bucurau şi ei şi noi, văzând că mai avem fraţi care ne iubesc şi ne iau în seamă.

Comuniştii: Când au venit comuniştii au cerut bisericilor să aibă un om care să fie responsabil de biserică şi să o reprezinte în faţa organelor de stat. Nu ştiu să fi avut la noi un astfel de om până atunci sau chiar dacă ar fi fost, nu ştiu să se fi impus. Cei care cunoşteau Scripturile s-au împotrivit şi s-a produs o dezbinare. S-a format o clasă de ,,mai mari" cu inima împărţită şi cu Dumnezeu şi cu oamenii partidullui care-i susţinea, şi o alta clasă, care nu voiau să fie stăpâniţi de oameni şi mai ales de cei care erau în legătură cu cei ce voiau să ne distrugă. S-a introdus acea blestemată rânduială pe care şi azi o numim: „bună rânduială." Exemplu: de aici înainte nu mai avea voie să împartă cina, să boteze, să cunune, să facă înmormântări sau să ia hotărâri majore, decât responsabilul sau cu voia lui. Nu mai aveam voie să plecăm pe la alte biserici, decât cu acordul lui, sau venea şi el de faţă, se aşeza la amvon sau în fruntea mesei şi de obicei conducea programul. El consuma aproape tot timpul destinat pentru vorbire, lăsând câte puţin timp şi pentru alţi (având prioritate cei a

căror părinţi erau ataşaţii lui), ca să nu se facă tulburare. La ora fixată încheia spunând că e obositor. Până aici putea să împartă cina orice frate care putea s-o ia. Exemplu, eu ca tânăr, mi-au cerut fraţii să împart cina şi în

230

Com. Agrij şi în satul Păuşa. Alţi tineri şi mai ales bătrânii, vorbeau la binecuvântări, boteze, nunţi, aşa cum hotărau fraţii pe loc sau îi chema mai dinainte, fără să fim împuterniciţi sau aleşi, în mod special, pentru aceasta slujbă.

La noi, primul „împărţitor de cină„ sau „lucrător" (aşa li se spuneau atunci la păstorii de azi) a fost Cucuianu Teodor, (fără nici o calitate spirituală), care locuia în satul Păuşa, (al treilea sat) avea o casă grea şi era o povoară pentru fraţii care erau foarte săraci; deoarece comuniştii le luau aproape şi strictul necesar. Aceşti „noi conducători" ne având altă slujbă, mergeau prin familii şi ponegreau pe toţi fraţii mai buni ca ei, pentru că nu-i acceptau sau se simţeau umiliţi în faţa lor; scotocindu-le prin arhiva vieţii, banalizând lucrurile, scornind lucruri neadevărate şi punându-i în rândul celor cu învăţături străine. În felul acesta au fost scoşi din „biserici" aproape toţi fraţii buni. Ca de exemplu: Ţap Gherasim, Luca Brosului, Păcuraru din Bodia, Socrul meu Ciupe Augustin şi alţii care au fost cei mai capabili oameni pe care îi aveam în adunarea noastră şi satele de primprejur. Iar ca responsabili, au fost puşi oameni care nu aveau şira spinării dreaptă. Lucrătorul convingea fraţii şi surorile mai slabe să-şi pună în conducere oamenii lor pe care-i scoteau în evidenţă. Aveau timp să umble pe la fraţi căci erau scoşi din serviciu. Din vizitele lor, numite şi astăzi: „vizite de lucru", eu nu ştiu să fi învăţat ceva bun din ele sau mai multă Biblie, aşa cum învăţam de la fraţii bătrâni şi de la fraţii mai buni, care ne vizitau înainte. Aşa că, de acum ne plăteam oameni ca să ne ducă în rătăcire, ba surorile îi aşteptau şi cu mâncări alese. (Exact cum a zis Marx: „Se vor lega cu funia lor.")

Noi eram de-acum la cheremul conducătorului, neavând libertatea pe care ne-o acordaü fraţii bătrâni şi fraţii mai buni dinainte pe care îi interesa lucrarea Domnului şi nu interesele lor. Văzându-ne şantajaţi nu mai aveam acelaşi zel. Un exemplu: „Într-o zi, când eram adunaţi tinerii şi din satele vecine, vine şi lucrătorul (Cucuianu Teodor) între noi şi ne spune că nu mai avem voie să mergem la nici o biserică fără aprobarea lui. Fratele meu a zis: „Nouă nu ne trebuie aprobarea nimănui când vrem să facem o lucrare pentru Domnul." Atunci, pastorul a zis: „Dacă nu ascultaţi de mine vă dau paşaport" Fratele meu a zis: „Cu atât mai bine că vom avea acte în regulă." Fraţii şi surorile mai slabe şi noii conducători, ne spuneau să fim supuşi că ne închide adunarea şi ne urmăreşte miliţia şi securitatea.

Deci toate deplasările ulterioare s-au făcut sub o presiune psihică şi de afară şi dinăuntru. Deoarece unii ne întrebau dacă ştie „lucrătorul" de noi, iar alţii ne speriau cu securitatea. Eu eram de partea „lucrătorului", care mai târziu s-a numit păstor. Introducerea termenului de păstor ne deranja şi pe noi, copii, dar nu după mult timp ne-am obişnuit. De exemplu, tatăl meu spunea la toţi oamenii, că noi nu avem popă, ci popa nostru e Domnul Isus. Dar într-o zi, o vecină văzândul pe „împărţitorul de cină", a întrebat pe tata: „Mă Ioane! Dar acesta cine e, nu-i popă? Tatăl meu a făcut: „Fiiuuuu" ca şi cum s-ar rupe ceva în el, şi a zis: „Acesta este „împărţitor de cină. Iar femeia a zis: „Noa, dar tot un popă-i şi-aista" Şi

231

tatăl meu a plecat dând din mâini şi vorbind singur. Scena aceasta n-am uitat-o niciodată. Eu condamnam pe tata şi pe socru pe care-l cunoşteam de mic, şi pe alţii, pentru că nu erau supuşi în totul păstorilor. Dar, ei nu puteau să ne spună totul, de frică să nu ne piardă. Eu ştiam că „aleşii Domnului" lucrează după cuvântul Domnului şi sunt oameni care stau în spărtură, aşa cum ni se spunea. Iar cei bătrâni nu vorbeau între noi de pericolul care ne aşteaptă, ca să nu ne descurajeze. Nimeni nu îndrăznea să se atingă de cei mari, deoarece se dădeau drept „unşii Domnului." Cei care-i deranjau pe „unşii Domnului" imediat erau etichetaţi cu învăţături străine şi marginalizaţi sau daţi afară din „biserică" pe uşa din dos.

Prima lovitură! (Acum stăteam la socri în Bodia satul vecin). S-a întâmplat că moare o vecină, căreia se zicea: „Veronica domnului" şi era singură pocăită în casă. Cei din casă mi-au cerut să mă ocup eu de predicatori, zicând că ei nu ştiu cum este la noi, la pocăiţi. Eu am anunţat repede „lucrătorul", care acum era Jurja Ioan şi stătea la Zalău, la 25 Km. Dar fiindcă era un om fără nici o calitate de predicator, am luat bicicleta şi am plecat la Brebi şi la Jibou (30 Km.) unde se găseau câţiva fraţi, Marian Ambruş, Naşu şi Taloş Alexandru, care vorbeau aşa de bine, încât oricine îi asculta.

Ajung la Ambruş şi-i zic: „Vă rog să veniţi mâine la înmormântare, căci e sărbătoare şi va veni multă lume şi de pe satele vecine, că sora a fost dintr-o familie

mare, etc.” El m-a întrebat: „Ai chemat păstorul?” am zis: „Da.” El a zis: „Dacă l-ai chemat eu nu vin.” Am zis să se gândească la lucrarea Domnului, că nu-l chem pentru mine, etc. El mi-a zis: „Eu vreau să mai vin pe la voi şi dacă mă bag peste pastorul vostru, nu voi mai putea veni.” Văzând că nu pricep, mi-a zis: „Săptămâna trecută am fost chemat la Zalău, la autorităţi, că pastorul ne-a pârât că îl deranjăm fiindcă lucrăm în „bisericile” lui. Şi dacă ne băgăm peste el, noi nu vom mai putea veni pe la voi, pentru că intră securitatea peste noi. N-am crezut!

Dacă am văzut că nu reuşesc să-l conving am zis: „Mă duc să vină Naşu” (un frate, tot din Brebi, pe care l-am cunoscut doar sub numele de Naşu). Ambroş a zis: „Degeaba, că şi el a fost chemat la Zalău împreună cu noi şi nici el nu vine.” Am ajuns la Naşu şi mi-a spus acelaşi lucru. Atunci am mai mers încă câţiva km. la Jibou, la fratele Taloş Alexandru (băiatul lui era atunci la seminar, mai târziu a ajuns profesor de seminar şi cu funcţii în cult) era şi el un predicator bun, dar şi el fusese, împreună cu cei doi, chemat la organele de stat.

Taloş mi-a spus: „Eu stau aici de pază (Era de pază la ceva depozit sau ce era acolo), deoarece pot să-mi pun om în loc când e de lucru în lucrarea Domnului, dar la înmormântare nu pot veni, fiindcă ai chemat păstorul” Nu voia să spună, de ce, dar când a văzut că ştiu, mi-a zis: „Eu plec dimineaţă la Zalău şi întreb de pastorul vostru dacă mă lasă să vorbesc la înmormântare şi dacă mă lasă voi veni, iar dacă nu, vei şti că nu m-a lăsat. Dar să nu spui nimănui ce ţi-am spus eu acum.” Eu am zis: „Zece ani nu spun nimănui, dar dacă aşa este, după zece ani voi spune la toată lumea.”

Nu credeam că un pocăit ar putea pârâ fraţii, oricât de slab ar fi fost. Eram deranjat văzînd că oamenii partidului au reuşit să dezbine fraţii şi că până mâine, nu mai pot informa alţi fraţi mai buni (Pe timpul acela oamenii nu aveau maşini şi telefoane acasă şi eu aveam doar o bicicletă rea) şi cu păstorul nostru fac doar lucrarea lui Dumnezeu de râs. Dar venind înapoi zic: ia să trec iar pe la Ambruş să-l întreb dacă nu s-a răzgândit. Acum mi-a zis: „Eu vin! du-te spune şi la Naşu să se pregătească şi bagă-te şi pe la Gusti din Prodăneşti.” Nevastă-sa Carolina a zis: „Du-te că vei ţinea tu clopul (pălăria) la popa.” Ambruş i-a zis: „Dacă spune ceva îl trimit acasă, că e vorba de lucrarea lui Dumnezeu.”

A doua zi pe la ora unu se începea înmormântarea, iar la ora 12 era plin de oameni la mine în casă, care aşteptau să se înceapă înmormântarea. Au venit cei trei Ambruş şi Naşu din Brebi şi Gusti din Prodăneşti şi le-a vorbit oamenilor în casă. Taloş n-a venit, pentru că păstorul nu i-a dat voie să vorbească. Aproape de ora unu a venit şi pastorul ,tot la mine acasă. Când l-am văzut pe geam că este la poartă, am mers înaintea lui şi i-am spus cu bucurie că au venit şi cei trei. El mi-a zis: „Ei au venit, dar nu pot să vorbească.” Şi mi-a explicat, că el trebuie să iasă la pensie, că are copil mic (Se căsătorise la bătrâneţe cu o fată rămasă mai bătrână) şi că autorităţile i-au pus în vedere să nu mai lase fraţii să umble prin adunări. Eu, puţin deranjat, am zis: „Întâi Hristos şi apoi interesele personale” Şi i-am spus că preşedintele Sfatului Popular stă în fundul grădinii la mine şi nevastă-sa a pregătit pe nevastă-mea la nuntă, deci e ca o naşă, şi orice se întâmplă suport eu toate consecinţele ce decurg din cazul acesta, dar el nu şi nu.

Au intrat în casă şi i-au chemat pe cei trei în altă cameră şi le-a spus că nu au voie să vorbească. Ei cereau măcar 15 minute dar el, nu şi nu. Oamenii din casă au plecat toţi la casa moartei şi lumea aştepta de mult, iar predicatorii nu ajungeau la nici un rezultat, că pastorul nu-i lăsa să vorbească. În sfârşit, a trebuit să plece, fără să fi clarificat cât şi cine va vorbi. Ajunşi la casa mortului, păstorul i-a zis lui Ambruş să meargă să vorbească câteva minute în casă, să termine cu el. (Se vorbea câteva minute la cei din cameră unde era mortul, apoi scoteau mortul afară unde era publicul şi continua programul). Dar Ambruş i-a spus să vorbească el întâi (Pastorul). Ne-având încotro, a mers pastorul şi a început să dădea instrucţiuni la cei care vor vorbi după el, în felul următor: „Îi rog pe cei ce vor mai vorbi să nu vorbească lung, să nu vorbească de alţii”, etc. Aproape uitaseră de mort. Afară a început să vorbească Ambruş cu aşa putere, încât toată lumea a stat ca de piatră. Apoi a vorbit Naşu, tot aşa de bine. A vorbit şi Gusti din Prodăneşti, dar se observa că situaţia dinainte l-a
224 afectat. În urmă a vorbit şi pastorul câteva cuvinte şi s-a încheiat.

În timp ce cei trei vorbeau, pastorul se tot uita urât la mine, ca şi cum mi-ar fi zis: „Vezi ce ai făcut?” El nu se bucura că se face lucrarea Domnului, ci-l deranja. Totuşi a fost o lucrare nemaipomenită pe la noi. Oamenii au rămas aşa de mişcaţi, încât un vecin care înjura pocăiţii şi îşi bătea joc de

pocăinţă mi-a zis: „şi eu trebuie să mă pocăiesc." Eu le-am trecut pe toate pe seama unui incident trecător şi am rămas credincios păstorilor.

Întoarcerea: Prin 1966 venisem la Hunedoara, unde „biserica" era dezbinată în două, unii cu păstorul, (Vădan) alţii contra, iar eu am trecut de partea păstorului. Dar într-o zi, mă gândesc să caut amănunţit ce spune Biblia despre păstori, cum trebuie să lucreze, cum trebuie respectaţi etc. să-i pot apăra si să fac de cunoscut „bisericilor" să-i cinstească ca pe unşii Domnului. Mi-am pregătit un caiet ca să notez toate cuvintele din Noul Testament care amintesc numele de păstor la creştini, pentru ca să le pot studia pe rând una câte una. (Pentru orice problemă neclară citeam Noul Testament întreg şi notam cu grijă tot ce era în legătură cu problema, nu citeam fără creion).

Am ajuns cu citirea la capăt şi am notat un singur cuvânt dintr-un singur verset, citim*:* ***„Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători", Efeseni 4:11*** Am zis: „nu se poate să fie amintit în Biblie numai o dată numele de păstor la creştini" şi am citit din nou şi din nou şi tot un cuvânt a rămas în caietul meu. Atunci m-am deranjat, văzând că Biblia aminteşte numai odată numele de păstor (pentru creştini) şi văzând că se bate atâta monedă în jurul păstorului. Pe deasupra, în versetul amintit, păstorii erau trecuţi între evanghelişti, prooroci şi învăţători. Mi-am zis „Doamne Dumnezeule, dar pe evanghelişti, pe învăţători, pe prooroci, nu-i caută nimeni, nu-i instalează nimeni, nu-i ordinează nimeni, nu se roagă nimeni să-i aducă Dumnezeu să-i pună în lucrare şi să ne slujească, etc."

Şi dezorientat l-am întrebat pe păstorul „bisericii", (Coldea Ioan venit nou la Hunedoara:) „De ce nu căutăm, nu instalăm şi nu ordinăm şi evanghelişti şi învăţători în biserică aşa cum instalăm păstori ?" El s-a simţit jenat şi mi-a zis: „Frate Longodor: „poporul baptist este un popor revoluţionar şi trebuie să fim atenţi ce vorbim" şi n-a vrut să mai vorbim de lucrul acesta. Eu am rămas gândindu-mă: ce are revoluţionarismul Baptist cu evangheliştii, învăţătorii şi proorocii şi alţii? Am cercetat mai departe şi am mai găsit încă două cuvinte: „păstoriţi." (Fapte.20.17,28. 1 Petru 5.1,2.) Ei bine, am zis eu; „cine păstoreşte este păstor."Dar când am văzut că în amândouă locurile spune la bătrânii Bisericii să păstorească Biserica, m-am întrebat: „ce caută tinerii la păstorire?" Am întrebat ba pe unul, ba pe altul: „de ce am pus tineri la păstorire când Biblia spune să rânduim bătrâni?" Cei mai mulţi nu ştiau nimic despre lucrul acesta; unii mi-au spus că tinerii sunt mai capabili, alţii, că timpul de atunci nu se potriveşte cu cel de acum, ba un păstor mi-a spus, că tinerii au: ***„mai multă pricepere decât bătrânii",*** fără să repete şi partea a doua a versetului care zice: ***„căci păzesc poruncile Tale."*** Psl 119:100, pe care ei le calcă, luând slujba bătrânilor. Eu niciodată n-am putut crede că trebuie să corectez pe Dumnezeu care ne-a dat Biblia şi ziceam: „dacă Dumnezeu a spus să aşezăm bătrâni, atunci, bătrâni trebuie să fie." Cei mai mulţi mi-au răspuns că tânărul Timotei a fost păstor, dar n-am găsit scris că a fost păstor, ci

234

evanghelist şi chiar în versetul cu păstorii spune că evangheliştii sînt alţii şi nu păstorii. Atunci, mi-am luat trei zile concediu de la serviciu şi am plecat la Bucureşti să întreb profesorii de la seminar despre aceste lucruri, crezând că ei trebuie să ştie.

Ajuns la seminar am vrut să vorbesc cu directorul seminarului Jean Staneschi, dar nu m-a primit pe motiv că nu are timp de mine. Am întrebat pe nişte tineri dacă nu aş putea să vorbesc cu alţi profesori. Chiar atunci urca pe scări , Doctor Vaş sau Voaş sau cam aşa ceva (de naţionalitate Maghiară) şi i-am spus că am venit de la Hunedoara, anume să stau de vorbă în ceva probleme Biblice. El m-a întrebat acolo pe scări, cu un ton respingător: „Ce probleme biblice ai?" Văzând că nu vrea să stea de vorbă cu mine, am întrebat dacă Timotei a fost păstor. Atunci, el a început să urce scările mai departe ca şi cum l-aş fi deranjat şi mi-a aruncat câteva cuvinte, în timp ce urca scările, fără să se uite înapoi: „Timotei a avut nişte atribuţii."

Eu am rămas uitându-mă după el şi gândindu-mă, oare cu ce l-am deranjat, şi ce are atribuţiile cu păstorirea, din moment ce Biblia spune clar că evangheliştii sunt una şi păstorii alta? Nu m-am supărat, dar nici nu mi-a plăcut, deoarece tatăl meu a plătit la cult pentru seminar zeci de ani şi eu la fel, iar acum vin de la sute de kilometri, sacrific timp, bani, şi oboseală, pentru ca să stau câteva minute cu ei de vorbă şi nici măcar nu se uită la mine. Am socotit tot un incident trecător dar eram hotărât să găsesc adevărul cu privire la slujitori şi rânduiala bisericească. Am

întrebat mulţi păstori şi oameni socotiţi buni cunoscători ai Bibliei, dar toţi se fereau de răspunsuri clare pe această linie. Un păstor socotit mare credincios mi-a spus: „Biblia nu-i suficientă în materie de credinţă." Altul: „Lumea s-a schimbat şi trebuie să schimbăm şi noi rânduielile." Alţii îmi dădeau fragmente şi citate Biblice care nu se potriveau. Alţii îmi spuneau din istorie, etc. Până azi, nici un păstor, nici un

conducător al cultului nu s-a pogorât până jos la mine să-mi arate în amănunţime ce este scris în Biblie în problema slujirii şi rânduielii bisericii dar m-au verificat dacă recunosc statutul şi mărturisirea de credinţă a cultului.

După ce am citit de mai multe ori Noul Testament, mi-am dat seama că eu învăţasem o altă Biblie şi eram foarte distrus sufleteşte. Nu puteam să las nici Biblia şi nici păstorii. La început, în naivitatea mea, credeam că păstorii chiar cred Biblia. Şi dacă le voi arăta păstorilor şi oamenilor că nu lucrăm după Biblie, se vor speria şi vor cerceta să vadă dacă este aşa şi se vor îndrepta după Biblie sau dacă nu, îmi vor arăta unde greşesc. Eu am crezut că oamenii sunt serioşi când e vorba de Biblie şi mai ales păstorii. Dar nici vorbă. Ei nu cred Biblia, de aceea se străduia să mă treacă în rândul celor cu învăţături străine. Mai târziu mi-am dat seama că cei mai mulţi ştiu că nu sunt după Biblie, dar nu le pasă lor de Biblie şi le este frică de mine că pun întrebări despre slujitori şi slujbe bisericeşti la care răspunsurile biblice îi deranjează. Un gând mă apăsa, cum oare numai eu

235

am găsit adevărul şi ceilalţi nu? Îmi aduceam aminte de vorbele fraţilor de demult, care vorbeau aşa cum e scris. Dar îmi ziceam; „Acum, la toată lumea îi lipseşte o doagă, numai mie nu?" Şi eram foarte deranjat.

Dar într-o Duminică, eram la amvonul „bisericii" din Teliuc, cu un frate bătrân de la Arad, pe care îl chema Harap. Auzisem că este un bun cunoscător de Biblie, dar nu-l cunoscusem. El mi-a zis: „Citeşte un text." L-am întrebat: „Ce text? El a zis: „Orice text că totul e cuvântul Domnului." Am citit un text din Romani şi i-am spus să vorbească şi în locul meu, că eu sunt mai cunoscut în „biserică." A vorbit din text ca şi cum s-ar fi pregătit un an de zile, fără să ştie din ce text va vorbi. Am rămas surprins de aşa înţelepciune şi cunoştinţă a Scripturilor şi l-am chemat la mine acasă.

Am dormit împreună şi el m-ia zis: „Eu nu prea pot să dorm noaptea." Eu am zis: „cu atât mai bine, că-mi vei spune ce spune Biblia despre slujitorii Bisericii si despre rânduiala Bisericească." Şi mi-a explicat în amănunţime, exact ce învăţasem eu, acum, ba şi mai mult. Dimineaţa l-am întrebat „cum de aţi ajuns la convingerea aceasta?" Mi-a zis: „Eu citesc Biblia aşa cum e scrisă ea." A doua zi s-au adunat mai mulţi fraţi în casă la mine ca să-l asculte. Eu l-am rugat să le spună ce mi-a spus mie azi noapte, dar n-a vrut să spună. După plecarea lor, l-am întrebat: „de ce nu le-ai vorbit şi lor?" Mi-a zis: „Dacă vorbesc despre lucrurile acestea, păstorii mu mă mai lasă să lucrez prin „biserici." Am mulţumit lui Dumnezeu că mai am un frate ca mine şi Dumnezeu m-a întărit. Am mai găsit şi alţii, ca Panaitescu de la Ploieşti, care a scris concordanţa biblică (acea groasă). El mi-a povestit că fusese în conducerea cultului Creştin după Evanghelie, dar când a văzut adevărul s-a retras. Am vorbit multe cu el, pentru că în timpul acela lucram şi eu la o concordanţă şi văzuse şi el mai de mult ceea ce vedeam şi eu.

Într-o seară plec la comitet ca să-mi explice nişte lucruri, dar după câteva vorbe m-au pus la disciplină, deoarece întrebasem păstorul, de ce nu vine la ora de rugăciune. El mi-a spus că nu are timp. Când l-am întrebat: „Dar de ce nu lipseşti niciodată de la serviciul divin?" Atunci a cerut celorlalţi patru fraţi care erau de faţă să ridice mâna ca să mă pună la disciplină. La cererea păstorului, doi fraţi şi păstorul au ridicat mâna şi doi au fost contra. Fiindcă ei erau majoritatea, trei contra doi, eu nu eram socotit. Am stat un an întreg la disciplină, fără ca „biserica" să ştie de lucrul acesta. Îi rugam să mă elibereze, dar ziceau că ei nu pot, ci numai „biserica." Deci la disciplină m-au pus trei, dar de eliberat, nu puteau decât
mai mulţi de jumătate din vreo patru sute. Nu ştiam ce să fac şi nimeni nu se interesa de mine. Şi vedeam că voi rămânea pedepsit multă vreme pentru că ei nu dau termene ci spun până la îndreptare. Exemplu, chiar atunci fratele Chiper Alexandru era sub disciplină pe al cincilea an, pentru faptul că nu cerea de la Dumnezeu ci numai mulţumea lui Dumnezeu că i-a dat.

Eram şi eu de faţă, când l-a pus Ţâţ şi Bold să facă o rugăciune de cerere şi el n-a vrut să se roage la comanda lor. Apoi a spus „bisericii" că are învăţături străine şi „biserica" a ridicat mâna şi l-a pus la disciplină. Dar când Coldea (păstorul) a avut nevoie de el să-l apere, imediat l-a eliberat,

236

n-a mai fost vorba de îndreptare şi „biserica" iar a ridicat mâna. Apoi am început să mă duc pe la fraţi, să le spun să mă ierte că am supărat păstorul întrebândul, de ce nu vine la ora de rugăciune şi de ce nu lipseşte de la serviciul divin. Am mers doar la câţiva, dar unii ziceau că nu cunosc cazul, pe alţii nu-i găseam acasă, alţii erau tineri în credinţă şi ei nu se bagă, alţii spuneau că nu degeaba m-au pus ei la disciplină. Mi-am dat seama că nu voi reuşi niciodată să mă eliberez. Când a auzit păstorul că merg pe la fraţi să-mi cer iertare, m-au eliberat imediat, n-a mai fost nevoie de „biserică" şi

m-a luat cu el la amvon chiar în seara aceea, că era seară de adunare. Dar pe urmă vreo patru cinci ani nu m-a mai luat nimeni la amvon, dar mai vorbeam la şcoala Duminicală si acasă cercetam cu grijă ce spune Biblia despre slujitorii Bisericii şi rânduiala Bisericească şi rând pe rând Biblia îmi dărâma convingerile despre „unşii domnului" şi rânduielile „bisericilor" lor.

Simţeam o apăsare în suflet, deoarece când eram tânăr mi-a căzut la sorţi un verset care m-a urmărit toată viaţa, adică: ***,,Dacă un om neprihănit se va abate de la neprihănirea lui şi va face ce este rău,... Dacă nu l-ai înştiinţat, va muri prin păcatul lui şi nu i se va mai pomeni neprihănirea, în care a trăit, dar îi voi cere sângele din mâna ta!"*** Eze. 3:20. Îmi ziceam: „Aici se adună peste patru sute de oameni care nu cunosc adevărul despre rânduiala şi slujitorii Bisericii şi lucră împotriva voii lui Dumnezeu iar la judecată mi se va spune, „ai fost acolo şi ai tăcut" şi sângele lor se va cere din mâna mea, trebuie să fac ceva, dar nu ştiam ce şi cum. Prin familii nu puteam merge, deoarece păstorul spunea să nu mă primească, că duc învăţături greşite. În alte „biserici" nu puteam vorbi despre lucrurile acestea, că deranjam conducătorii de-acolo. Iar şi prin alte biserici, păstorii care sunt în legătură unii cu alţi, începeau să mă denigreze în faţa fraţilor şi le spunea că am învăţături greşite. Exemplu, fratelui Alexa Pavel nu i-a dat voie păstorul Coldea să vorbească în „biserică" lui, spunându-i că l-a văzut că a stat de vorbă cu mine.

Dar într-o zi, o soră bătrână (Suciu Anastasia) mă întreabă: „De ce nu mai vorbeşti în biserică?" Eu am spus: „Nu mă lasă cei mari." Ea a zis: „Nu te întreba de ei, când Domnul îţi dă un cuvânt ridică-te şi spune-l." N-am zis nimic pe moment, dar am găsit scris: „***Şi dacă este făcută o descoperire unuia care şade jos, cel dintâi să tacă."*** 1 Corinteni 14:30 şi că era biblic ce-mi spunea sora. Mă gândeam să vorbesc zece ani în „biserică", fără să-mi cer voie. Deoarece biserica este casa lui Dumnezeu şi El este Tatăl meu, casa Lui este şi a mea şi toţi avem drepturi egale, deoarece suntem fraţi şi nu trebuie să-mi cer voie să vorbesc în casa mea. Dar mi-am dat seama că dacă încep să vorbesc fără voia păstorului, totul se va termina cu ani lungi de închisoare iar cei patru copii ai mei nu sunt nici unul în stare să-şi câştige pâinea. Nevastă-mea nu avusese serviciu aproape niciodată până atunci. Mai ziceam, după un an de zile voi fi în puşcărie, condamnat pentru tulburare de „biserică." Apoi voi vorbi din nou şi-mi vor da mai mulţi ani. Iar dacă în anul al nouălea, ultima hotărâre judecătorească va fi numai de cinci ani, asta înseamnă peste treisprezece,

n-a mai fost vorba de îndreptare şi „biserica" iar a ridicat mâna. Apoi am început să mă duc pe la fraţi, să le spun să mă ierte că am supărat păstorul întrebândul, de ce nu vine la ora de rugăciune şi de ce nu lipseşte de la serviciul divin. Am mers doar la câţiva, dar unii ziceau că nu cunosc cazul, pe alţii nu-i găseam acasă, alţii erau tineri în credinţă şi ei nu se bagă, alţii spuneau că nu degeaba m-au pus ei la disciplină. Mi-am dat seama că nu voi reuşi niciodată să mă eliberez. Când a auzit păstorul că merg pe la fraţi să-mi cer iertare, m-au eliberat imediat, n-a mai fost nevoie de „biserică" şi

m-a luat cu el la amvon chiar în seara aceea, că era seară de adunare. Dar pe urmă vreo patru cinci ani nu m-a mai luat nimeni la amvon, dar mai vorbeam la şcoala Duminicală si acasă cercetam cu grijă ce spune Biblia despre slujitorii Bisericii şi rânduiala Bisericească şi rând pe rând Biblia îmi dărâma convingerile despre „unşii domnului" şi rânduielile „bisericilor" lor.

Simţeam o apăsare în suflet, deoarece când eram tânăr mi-a căzut la sorţi un verset care m-a urmărit toată viaţa, adică: ***,,Dacă un om neprihănit se va abate de la neprihănirea lui şi va face ce este rău,... Dacă nu l-ai înştiinţat, va muri prin păcatul lui şi nu i se va mai pomeni neprihănirea, în care a trăit, dar îi voi cere sângele din mâna ta!"*** Eze. 3:20. Îmi ziceam: „Aici se adună peste patru sute de oameni care nu cunosc adevărul despre rânduiala şi slujitorii Bisericii şi lucră împotriva voii lui Dumnezeu iar la judecată mi se va spune, „ai fost acolo şi ai tăcut" şi sângele lor se va cere din mâna mea, trebuie să fac ceva, dar nu ştiam ce şi cum. Prin familii nu puteam merge, deoarece păstorul spunea să nu mă primească, că duc învăţături greşite. În alte „biserici" nu puteam vorbi despre lucrurile acestea, că deranjam conducătorii de-acolo. Iar şi prin alte biserici, păstorii care sunt în legătură unii cu alţi, începeau să mă denigreze în faţa fraţilor şi le spunea că am învăţături greşite. Exemplu, fratelui Alexa Pavel nu i-a dat voie păstorul Coldea să vorbească în „biserică" lui, spunându-i că l-a văzut că a stat de vorbă cu mine.

Dar într-o zi, o soră bătrână (Suciu Anastasia) mă întreabă: „De ce nu mai vorbeşti în biserică?" Eu am spus: „Nu mă lasă cei mari." Ea a zis: „Nu te întreba de ei, când Domnul îţi dă un cuvânt ridică-te şi spune-l." N-am zis nimic pe moment, dar am găsit scris: „***Şi dacă este făcută o descoperire unuia care şade jos, cel dintâi să***

tacă." 1 Corinteni 14:30 şi că era biblic ce-mi spunea sora. Mă gândeam să vorbesc zece ani în „biserică", fără să-mi cer voie. Deoarece biserica este casa lui Dumnezeu şi El este Tatăl meu, casa Lui este şi a mea şi toţi avem drepturi egale, deoarece suntem fraţi şi nu trebuie să-mi cer voie să vorbesc în casa mea. Dar mi-am dat seama că dacă încep să vorbesc fără voia păstorului, totul se va termina cu ani lungi de închisoare iar cei patru copii ai mei nu sunt nici unul în stare să-şi câştige pâinea. Nevastă-mea nu avusese serviciu aproape niciodată până atunci. Mai ziceam, după un an de zile voi fi în puşcărie, condamnat pentru tulburare de „biserică." Apoi voi vorbi din nou şi-mi vor da mai mulţi ani. Iar dacă în anul al nouălea, ultima hotărâre judecătorească va fi numai de cinci ani, asta înseamnă peste treisprezece,

paisprezece ani de puşcărie. Deci, trebuie să-mi iau rămas bun pentru multă vreme de la libertate, de la familie şi poate şi de la viaţă. Dar îmi ziceam: „Ce voi zice la judecată?" Domnul Isus n-a spus că ne va crea condiţii când ne-a zis: ***„iată, vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor."*** Luca 10:3. **Şi că:** ***„vă vor da în judecata soboarelor, şi vă vor bate în sinagogile lor."*** Matei 10:17. Şi fac o juruinţă Domnului, că zece ani nu voi tăcea. Atunci mi-am mai zis: „Să am grijă să vorbesc numai ce-i scris." (Ca să am liniştea sufletească că sufăr pentru cuvântul Domnului." Să nu urăsc pe nimeni care mă persecută, nici din „biserică" şi nici dinafară. Să fiu calm, să nu mă inervez şi să sufăr cu bucurie. (Calmul şi nervii nu am reuşit să-i stăpânesc întotdeauna.) Să vorbesc scurt, să nu fac abuz de timp."

Am spus păstorului că voi vorbi, dar el mi-a spus că mă va da afară din „biserică." Un alt frate din comitet a zis că ei îmi vor pune lacăt pe gură. De atunci înainte, când se ivea câte o ocazie şi vedeam că este un timp mai liber, mă ridicam, citeam un verset sau două, (rar ca să înţeleagă oricine) şi vorbeam un minut, două, cel mult trei, la ora copiilor sau al tinerilor. Toţi erau ochi şi urechi, unii ca să vadă ce învăţături străine am, alţii să mă poată acuza. De multe ori se ridicau duşmanii să mă contrazică, dar eu nu mă apăram în ziua aceia, ci lăsam pe o altă zi, când puteam să arat mai clar adevărul şi să nu se facă tulburare. Dacă greşeam îmi ceream iertare spunând unde am greşit. (De orice greşeală a mea făceau mare caz, dar aceasta mă ajuta să am grijă să vorbesc exact ce este scris.

La început, n-a spus nimeni nimic. Nu voiau să se vadă că ei sunt împotriva celor ce vorbesc în „biserică" şi nu ştiu să se fi spus vreodată acest lucru. Dar eu citisem în Omiletică şi un păstor s-a scăpat şi a spus că ei au învăţat în seminar să elimine pe cei ce predică fără şcoală teologică. Ei ştiau că s-au ridicat mulţi, dar a fost numai un foc de paie care s-a stins repede. Apoi, a început să prelucreze „biserica" împotriva mea spunând că eu urăsc şi sunt împotriva păstorilor pe care i-a pus Dumnezeu şi împotriva conducerii bisericii. Citeau de prin Vechiul Testament cum a pus Dumnezeu conducători la poporul Său, cum au fost binecuvântaţi prin conducători, cum a biruit prin ei şi cum i-a înghiţit pământul pe cei ce s-au împotrivit lor, etc. Ei aveau la dispoziţie oare întregi, iar eu într-un minut sau două pe săptămână, sau la câteva săptămâni, nu puteam să explic totul şi nu puteam vorbi totdeauna despre aceste lucruri. Cu toate că le-am spus de atâtea ori că nu sunt împotriva păstorilor care sunt după Biblie şi nici împotriva rânduielilor puse de Dumnezeu, dar cuvintele mele nu erau auzite.

Vorbeau despre rânduiala „bisericii" lor în aşa fel, încât toată „biserica" era convinsă că rânduielile lor sunt date de Dumnezeu şi trebuie respectate cu sfinţenie, iar pe mine mă scoteau drept omul care sunt împotriva rânduielii pusă de Dumnezeu.

A fost un timp când nici nevastă-mea, nici fratele meu, nu erau de acord cu mine, iar copii spuneau că-i fac de ruşine. În timpul acesta am primit o bucurie cum n-am avut niciodată în viaţa mea. Nu pot să explic

nimănui fericirea pe care am primit-o, când am fost lepădat de toţi şi mă simţeam singur cu Dumnezeul meu. Aş fi vrut toată viaţa să rămân aşa, dacă unii n-ar fi fost deranjaţi. Apoi unii văzând nedreptatea ce mi se făcea, au început să mă apere. N-am cerut niciodată nimănui să mă apere şi nici n-am făcut partidă. Nici nu m-am interesat ce discută sau ce vreau să facă cu mine, deoarece îmi era egal şi ştiam aproape tot ce mi se va întâmpla iar fraţii îmi spuneau fără să-i întreb. Îmi era frică mai mult de prieteni decât de duşmani, deoarece nu cunoşteau Scripturile şi se bizuiau pe puterea lor şi nu pe Dumnezeu. Situaţia se înrăutăţea din ce în ce mai mult, deoarece creau situaţii neplăcute pe care le aruncau în spatele meu.

După ce vorbeam eu, păstorul anunţa mereu comitetul să rămână la urmă şi făcea şedinţe dese cu întreaga „biserică." Unii îmi ziceau: „Le-ai dat de lucru." Au întrunit de multe ori „biserica" să mă pună la disciplină, dar n-au avut majoritatea, cu toate

căci Coldea de multe ori cerea să mă voteze în bloc. Adică: mă puneau între curvari, beţivi şi oameni stricaţi şi păstorul ridica mâna cât putea de sus si striga: „ridicaţi fraţilor mâna, ridicaţi, să scoatem afară răul din „biserică." Dar cei mai mulţi nu ridicau mâna, pentru că vedeau că sunt şi eu între cei ce-i votau în bloc. Parcă-mi era ruşine că am ajuns ca Domnul Isus răstignit între doi tâlhari, ca oamenii să vadă că au fost răstigniţi trei tâlhari. Data ţinerii şedinţelor speciale erau secrete şi le ştia numai păstorul şi oamenii lui şi oprea „biserica" pe loc ori de câte ori voia sau vedea că mulţi din cei ce mă susţin sunt în serviciu sau pe la alte adunări..

Încă câteva întâmplări, pe scurt:

<u>Duminică 6 Octombrie 1977.</u> S-a făcut o şedinţă pe care au numit-o „adunarea capilor de familie." Nici eu, nici nimeni n-a ştiut că se va ţine, decât păstorul şi oameni lui. Au fost în jur la treizeci cinci de toţi. Un frate mi-a spus că mi-a ponegrit familia, pe tata, pe mama şi pe mine în fel şi chip (rare femei au putut fi date exemplu de bunătate şi credincioşie ca mama mea, dar tatăl meu avea un defect. El spunea toate lucrurile pe faţă, nu şoptea, nu ştia să fie făţarnic şi spunea direct păstorilor, că oamenii sunt săraci şi ar trebui să muncească şi ei ca Apostolul Pavel). În seara aceea de duminică, soseam acasă de la „biserica" din Cugir, pe la oara unsprezece noaptea, şi întâlnesc fraţii care atunci veneau de la şedinţă. Fratele Viorel Pleşcan îmi zice: „Unde umbli frate Longodor, că de aseară ne luptăm pentru d-ta şi te-au pus la disciplină." Vorbea despre vreo 18 voturi. Dar un alt frate a zis: ,,Eu am numărat voturile şi Coldea a minţit cu patru, n-a avut majoritatea."

A treia zi vine la mine acasă păstorul Coldea, Mănuţiu şi Furdui Vasile şi-mi spune că duminică s-a întrunit „biserica." (N-a spus de capii de familie) şi că am fost pus la disciplină. Apoi îmi spune ce am voie şi ce nu am voie să fac pe viitor, (să nu mai vorbesc în „biserică", să nu mai plec pe la alte adunări, să nu iau cina, să nu mă rog decât pentru mine, etc.) Voiam să stau de vorbă cu ei, dar ei nu voiau. Atunci am zis: ,,Mi-e ruşine că Domnul Isus a fost judecat mai drept ca mine, că El a avut voie să se

239

apere, iar eu, nu! Mai întâi să-mi dovediţi vinovăţia cu Biblia, altfel nu mă supun." Atunci ei mi-au spus că vor lua şi alte măsuri. Eu am vorbit mai departe şi nu puteau să mă dea în judecată, atâta timp cât sunt membru „bisericii". Şedinţa cu capii de familie nu era constituţională, (doar credeau că mă păcălesc a doua oară, dar acum nu mai credeam în disciplina lor, dacă nu era dovedită cu Biblia). Aşa că se <u>străduiau mai departe să convingă „biserica" să ridice mâna împotriva mea.</u>

<u>15 Octombrie 1977</u> Au venit la mine acasă, Coldea (păstorul) cu secretarul „bisericii", Faur Samuiel, să mă pună păstor la nişte „biserici" care le păstorea el, la Lunca Cernii şi Negoi. Deci cu o săptămână două înainte eram de aruncat ca un gunoi, iar azi sunt bun de păstor, fără să mă fi schimbat cu nimic (Vedeţi cum se fac păstorii). Dar ei voiau să mă facă păstor, să nu mai pot vorbi despre lucrurile acestea.

Aşa că Duminică 13 Noiembrie 1977 Păstorul, ştiind că sunt împotriva statutului de organizare şi funcţionare, m-a întrebat în faţa „bisericii". „Eşti de acord cu statutul de organizare a cultului creştin Baptist?" eu am spus: Sunt de acord în tot ce se potriveşte cu Biblia." Atunci m-a întrebat din nou: „Eşti de acord cu statutul aşa cum e scris el acum?" Eu am zis: „Nu." Atunci, a explicat „bisericii", că „biserica" s-a menţinut prin disciplină, că statutul de organizare e făcut de oamenii lui Dumnezeu, pentru bunul mers al „bisericii", etc. Şi dintr-o dată a ridicat mâna cât a putut de sus şi striga: „ Fraţilor, să votăm statutul de organizare şi funcţionare a „bisericii." Dar minune! Nimeni n-a ridicat mâna nici oamenii lui. (Probabil că oamenii lui au văzut că nimeni nu ridică mâna şi le-a fost ruşine.) Dar Coldea insista mereu cu mâna ridicată în sus: ,,Să votăm statutul fraţilor, să votăm statutul." Atunci au mai ridicat vreo doi-trei mâna; iar fratele Bold salvează situaţia, se ridică şi zice: ,,Frate Coldea, Statutul a fost votat, nu mai trebuie votat" (Observaţi, că legile lor odată votate de ei,nimeni nu mai are voie să le calce sau să le schimbe) Atunci păstorul văzând că a întrat în încurcătură, a trecut repede la alte lucruri. Fraţii n-au votat statutul, pentru că au văzut că este o farsă cu care vrea să mă dea afară din „biserică". Mulţi nici nu ştiau ce-i acela statut.

Într-o zi, fratele Chiş îmi spune: ,,pregăteşte-te, că păstorul şi oamenii lui au hotărât să te dea la poliţie că le tulburi adunarea şi că a vorbit cu cei de la Bucureşti. Mai întâi va veni Uniunea să te dea afară din „biserică", dar totul este secret şi să nu spun că ştiu de la el." (Chiş cunoştea lucrurile, căci păstorul stătea atunci la el în acelaşi apartament) şi ginerele lui era în comitet. N-a fost o surpriză pentru mine şi ştiam totul ce poate să mi se întâmple. Aşteptam ziua când mă voi bucura că sufăr şi fizic pentru adevărul Biblic. De aici înainte Coldea pregăteşte „biserica" pentru când va veni Uniunea.

Exemplu: Cu câteva luni mai înainte, o serie de păstori îi vom vedea vizitându-ne „biserica” în fiecare duminică. Mai jos vom da doar câţiva pe care i-am întâlnit la biserică deoarece duminica, mai mult, eram plecat pe la alte adunări. Coldea le spunea, că nu e spre binele lor învăţătura mea, iar directorul seminarului (Gean Staneschi) l-a criticat, că nu e în stare să mă dea

240

afară din biserică. De aceea, păstorii au venit neîntârziat punându-şi toate puterile, să scoată slujba de păstor în relief şi să anatematizeze pe cei ce sunt împotriva lor.

Lazăr (păstor) la Deva vine şi spune:,, Mă bucur şi sunt fericit că lucrarea Domnului rămâne în mâini de nădejde” îndemnând fraţii, cu tot patosul, zicând: „Rugaţi-vă pentru păstorul vostru, căci de el depinde prosperitatea „bisericii.” Etc. Mă întreb:? Cum se explică oare, că un bărbat ca Lazăr, să fie atât de mârşav? Cu câteva săptămâni mai înainte am vorbit cu el la o înmormântare la Cârjiţ şi l-a descris pe Coldea ca pe un om de nimic, incapabil, un om fără nici un căpătâi, mie mi-a fost ruşine de caracterizarea pe care i-o făcea, îndemnându-mă să lupt împotriva lui şi acum spune că „biserica” a ajuns pe mâini bune!

Ciocan (păstor) vine la Hunedoara cu două săptămâni înainte de şedinţă. El spune că are o suită de fraţi care se roagă pentru el, îndemnând fraţii să se roage pentru păstorul lor, că de rugăciunea lor depinde puterea păstorului etc.

Ceteanu: (păstor) cineva m-a informat că Coldea i-a dat indicaţii ca să-l ajute. A făcut o predică despre Core Datan şi Abiram, cum i-a înghiţit pământul de vii şi cum pedepseşte Dumnezeu pe oamenii care se ridică împotriva slujitorilor „bisericii.”

Doctor Gherghiţă de la Deva vine şi vorbeşte şi el despre Core, Datan şi Abiram, în care spune: ,,Mă mir că nu-i mai înghite pământul de vii pe cei ce astăzi se ridică împotriva slujitorilor „bisericii”, cu toate că el lupta de partea lui Ţon şi Olah, împotriva celor mai înalţi slujitori ai „bisericii” baptiste. Acum vorbea, ca şi cum pământul nu l-ar putea primi şi pe el. (am fost surprins când am citit pe internet că era informatur la securitate)

Aceştia sunt doar câţiva pe care i-am întâlnit din întâmplare la „biserică”, deoarece duminica eram plecat mai mult pe la alte „biserici.” Mai departe, Coldea urmăreşte o duminică în care cât mai mulţi fraţi să fie în serviciu, (Combinatul de la Hunedoara era cu foc continuu şi o mare parte dintre fraţi lucra şi duminica). Erau la lucru: Bold (dar care îşi ia liber), fratele meu, Nicolaie Horopciuc, Barbu Marcu şi alţii. Medrea şi Mircea la botez la Negoi, în munte sus. Nu ştiu cum au fost informaţi, au venit mulţi km. pe jos, apoi i-a luat o maşină şi au sosit la timp. Data ţinerii şedinţei era un secret desăvârşit, nu s-a anunţat oficial nici măcar că vine Uniunea. Numai puţini ştiau că va veni în curând.

<u>Vineri 31 martie 1978.</u> vine la mine fratele Mircea Horupciuc, cu hotărârea păstorului şi a comitetului, pentru a fi cooptat în comitet. Şi, că mă vor pune în discuţie în adunarea generală, ca să fiu cooptat în comitet. (Observaţi că, ei odată ajunşi mari, pot face ce vor.) N-am vrut să primesc nici una nici alta, spunând că nu îndeplinesc toate condiţiile şi nu vreau să calc Biblia. O altă dată, vine la mine păstorul şi secretarul „bisericii”, să mă cerceteze dacă sunt după statut şi mărturisirea de credinţă. (Niciodată nu m-a cercetat dacă sunt după Biblie).

Şi iată că la 28 Mai 1987 a picat Uniunea baptistă peste noi: Mara preşedintele Uniunii, Bărbătei (Avocat) secreterul general al Uniunii, Lazăr de la Deva, mi se pare vicepreşedinte, Milcu de la Sibiu, nu ştiu ce funcţie

241

mai avea, şi Coldea era secretarul comunităţii de Braşov. Eu, o furnică în faţa atâtor elefanţi. Nici măcar vreodată nu m-am socotit că sunt ceva până atunci. La serviciul ,,divin”, Mara a predicat pentru a doua oară, în adunarea noastră, predica lui: „Să fie lumină.” Adică ei au venit să facă lumină. Apoi a început şedinţa. După ce ne-a spus că, chipurile: ,,Întâmplarea a făcut să se abată şi pe la Hunedoara, că nu intenţionau să vină de aceea nici nu au anunţat.” Poate şi eu îi credeam, dacă cineva nu-mi spunea că vine Uniunea ca să rezolve cazul meu. Apoi are cuvântul Coldea, care se plânge de necazurile pe care le are cu mine. Au discutat apoi câteva cazuri mărunte, să nu se prindă fraţii că au venit pentru mine, deoarece se temeau că îmi fac popularitate; totul trebuia să fie cât mai neobservat. Apoi au trecut la cazul meu. Coldea mi-a făcut o prezentare sumbră: că sunt un om răzvrătit, că sunt un scandalagiu, încăpăţinat, nu ascult de nimeni, nici de păstor, nici de comitet, nici de „biserică”, că am fost pus la disciplină şi eu nu iau în seamă hotărârea „bisericii” (Cu toate că „biserica” nu mă

pusese nici odată la disciplină până atunci şi nu ştiu să mă fi pus la disciplină vre-o dată). A urmat Mara (preşedintele cultului) care a spus: că „biserica" are o rânduială şi că prin rânduială s-a menţinut până acum, că un om ca mine nu trebuie să fie lăsat să intre pe poarta adunării, ci trebuie ţinut afară în stradă. S-a sculat apoi Bărbătei, secretarul Uniunii şi spune: că nu trebuie să mă lase nici să calc în „biserică"… şi mi-a făcut o prezentare sumbră că era de profesie avocat bătrân. Pe urmă m-am ridicat eu, să plec in faţă să mă apăr. Atunci oamenii lui Coldea au strigat să stau jos. Cei care ţineau cu mine, ziceau să plec în faţă. Mara şi Coldea susţineau şi ei ca să nu-mi dea voie să mă apăr. Mai ales Mara (Preşedintele) s-a împotrivit categoric (deci judecată fără apărare). Atunci am zis: „Bine! Dacă nu-mi daţi voie să mă apăr, ce am de spus acum, voi spune duminica viitoare în plină „biserică", să ştie tot oraşul ce meritaţi."

Atunci s-a făcut linişte şi au tăcut toţi, că ştiau că mă voi ţine de cuvânt. Iar Mara îşi dădu seama că nu-i glumă şi acum, mă invită în faţă. M-am dus lângă el şi am început să spun: cum m-a împins în spatele „bisericii;" cum m-a pus un an la disciplină, numai pentru că l-am întrebat pe Coldea de ce nu vine la ora de rugăciune; cum că nu trebuie păstor la trei sute de oameni întregi la minte şi apoi am început cu Biblia: cum că Biblia nu scrie de păstori ca aceştia, nici de rânduielile pe care le avem, nici de seminar, şi că Biblia este călcată; că păstorii ar trebui să dea banii înapoi la fraţii de la care i-au luat pe nedrept. Atunci Bărbătei, plin de nervi, sare de pe scaun şi strigă: „Cum insulţi pe slujitorii „bisericii", numai pentru atâta ar trebui să fii dat afară din „biserică." Atunci am zis apăsat: „Staţi jos până termin şi daţi dovadă de cultură, eu am aşteptat până aţi terminat dumneavoastră." Atunci a stat jos şi n-au scos un cuvânt până am terminat.

După ce am terminat, Mara Zice: „ Fraţilor! Fratele Longodor ne-a trimis la Uniune o scrisoare plină de calomnii. Şi dă să bage mâna în buzunar să o scoată ca să o arate, că venise cu ea în buzunar. (Aici ne

242

aducem aminte de Păcală care a întrebat-o pe stăpâna lui: „De unde ştiai dumneata că va cânta cucu de ai luat scrisoarea la dumneata?" Cum de a luat el scrisoarea mea la el, dacă n-a ştiut că vine la Hunedoara?" Scrisoarea o trimisesem la Uniune cu foarte mult timp înainte). Dar şi eu am plecat acasă, în timpul serviciului divin şi luasem un exemplar (mă gândeam că mă acuză cu scrisoarea) şi zisei: „Lasă s-o citesc eu! şi-l întreb: „S-o citesc?" El, temându-se că voi citi scrisoarea în faţa „bisericii", a trecut la alte lucruri cu privire la mine. Nu voia să audă oamenii ce am scris şi probabil voia să o citească printre rânduri. (Scrisoarea era cu caracter biblic, crezând că cei de la Uniune îşi vor da seama că Biblia e călcată şi vor schimba ceva.) După aceea a dat voie fraţilor să se scrie la cuvânt.

Ciupea Ioan, bătrânul se scoală şi zice: „Eu îl cunosc de mic pe fratele Longodor, totdeauna a fost încăpăţinat şi când i-am spus că îi vom pune lacăt pe gură, au ridicat pumnul, uite aşa... şi au zis „voi vedea eu cine a pune mâna pe mine" Atunci eu am spus liniştit, dar hotărât: „Nu-i adevărat!" Surorile au zis: „Iii." Dintr-odată a stat jos. Toată „biserica" a amuţit. Dar Bărbătei strigă cât poate: „Ai jignit perii albi." (Nu ştiu să fi ridicat pumnul niciodată în viaţa mea, n-am primit nici o palmă şi n-am atins pe nimeni niciodată, nici copiii în afara familiei") S-au vorbit multe altele, dar toate fără însemnătate. Cei mai mulţi s-au axat pe tulburare şi pe învăţături străine, dar nimeni n-a spus ce învăţături străine am. Nimeni n-a deschis Biblia să mă judece ca pe un creştin, nici măcar după mărturisirea de credinţă a Cultului.

Iar cei ce mă apărau spuneau că nu m-am abătut cu nimic de la doctrină şi nu ştiu să fi făcut vreun păcat sau să fi auzit despre un păcat şi că tot oraşul mă cunoaşte şi vorbeşte bine despre mine, spuneau apărătorii. Apoi Mara şi Bărbătei au susţinut şi au pledat ore întregi, să fiu dat afară din adunare, ameninţându-i mereu pe fraţi că, dacă nu pun ordine şi dacă nu mă dau afară, le ridică autorizaţia şi închid „biserica." După aceea m-au pus la votul adunării generale. Păstorul Coldea, repede cu mâna sus şi oamenii lui şi striga: „Fraţilor, ridicaţi mâna!" „ridicaţi mâna, fraţilor!" Dar văzând că nu au suficiente mâini, Mara zice: „Deocamdată nu, să vă mai spun ceva." După ce au mai vorbit şi el şi Bărbătei, iar au mai făcut o încercare şi iar nu aveau suficiente mâini şi iar spune Mara: „deocamdată nu." Atunci eu am plecat, că la unsprezece şi jumătate aveam tren şi trebuia să plec cu soţia la Cluj, că era grav bolnavă şi era deja trecut de 10 şi jumătate noaptea . Am spus fraţilor „pacea Domnului," Mara zice: „La revedere", crezând că eu îmi iau rămas bun pentru totdeauna de la „biserică." După plecarea mea, fraţii spun că n-a mai insistat să nu vorbesc, ci doar să trimit un bilet la amvon, să fie rânduială şi dacă nu mă voi supune nici aşa, atunci să fiu dat afară din „biserică."

După multe insistenţe, spunându-le că nu mă opresc să nu vorbesc, ci doar pentru buna rânduială, fraţii au ridicat mâna cu condiţia să vorbesc, dar să trimit un bilet la amvon (Nu ştiau toţi că este o capcană sau ce se va întâmpla dacă nu mă supun). Şi aşa au întrunit majoritatea de voturi. Unii

243

ziceau că nu a fost majoritatea şi păstorul n-a numărat bine voturile. Aşa că, Coldea era satisfăcut că şi-a atins scopul. Şedinţa a durat până la 11 seara. Starea mea sufletească a devenit tulbure, nu ştiam ce să fac şi mă întrebam „să mă supun biletului sau nu?" Biblia nu spune despre bilet. Dar dacă nu mă supun biletului, fraţii vor spune că sunt încăpăţânat şi cad în dizgraţie. Dacă mă supun, voi fi hărţuit până voi renunţa la el, că găsesc ei metode să nu-i mai deranjez cu biletul. Mă gândeam mult să scriu biletul şi să mă duc eu la amvon cu el şi să nu vin de-acolo până voi spune ce am de spus. Dar, Domnul meu şi „credincioşi" lui nu au avut amvoane, şi nici n-au trimis bilete şi câte altele îmi treceau prin minte.

La urmă am hotărât să merg drept, să nu strâmb calea pentru că, dacă Dumnezeu ne-a trimis să vorbim, e păcat să întreb de cineva, dacă ne dă voie sau nu şi mi-e de-ajuns Dumnezeu sprijinul meu.

Duminică 4 iunie 1978. După masă am fost la Deva. Lazăr păstorul ţinea un studiu Biblic. După ce am intrat eu, a schimbat subiectul şi a vorbit despre cineva care a fost pedepsit exemplar, ca să înţeleg cum voi fi pedepsit. Apoi m-am dus la Ciupea, căci auzisem că vrea să vină să-şi ceară iertare pentru că spusese că am ridicat pumnul şi nu voiam să-l umilesc că era un om bătrân: El mia zis: „Din seara asta încolo n-o să mai am nimic cu tine în veac. Te rog să mă ierţi." M-am simţit foarte jignit, că un om bătrân îşi cere iertate de la mine. Mai ales că soţia lui îl certa, că de ce umblă cu lucruri neadevărate. Ea era de faţă când vorbisem cu el de lacăte şi chiar îi spusesem că ştiu că au metode să mă reducă la tăcere; dar situaţia era alta. Adică: păstorul oricând putea să mă dea în judecată, sub motiv că un străin îi tulbură „biserica." Iar Ciupea, după ce şi-a atins scopul şi acum să nu fie vinovat (fiindcă eram dintr-un sat), şi să poată spune că el nu e de vină, dacă ajung la închisoare. (Vedeţi cum inventează lucruri neadevărate că să-şi atingă scopul, chiar un om socotit cel mai cinstit dintre ei).

19 Iunie 1978 M-am ridicat şi am vorbit despre puterea Duhului. La sfârşit Coldea a zis: „Conform hotărârii „bisericii" din 28 Mai, fratele Longodor Gheorghe nu mai este membru „bisericii" noastre, fiindcă a încălcat hotărârea bisericii" A ieşit repede şi a plecat direct la maşină, a văzut că „biserica" s-a tulburat de anunţul lui. La ieşire multe surori s-au adunat pe lângă mine să mă încurajeze, spunându-mi să lucru mai departe, să nu dau înapoi, să nu descurajez, să am încredere în Dumnezeu şi multe alte sfaturi. Au ieşit apoi fraţii şi au venit şi ei să mă încurajeze. De acum Coldea şi Uniunea aveau putere asupra mea, să cheme poliţia şi să fiu dat în judecată că nu mai eram membru al „bisericii" şi că un străin le tulbură „biserica", care era într-un fel, ocrotită de lege. Dar în timpul acesta se întâmplă un necaz la „biserica" din Caransebeş, unde mai aveau doi închişi, tot din cauza nesupunerii conducerii cultului şi a poliţiei (Cei închişi la Caransebeş au făcut o mare greşeală, au părăsit „Aşa vorbeşte Domnul" şi s-au impus şi fizic), iar situaţia mea a fost amânată, până se vor mai linişti lucrurile.

244

Duminică 10 septembrie 1978. Coldea nu mai ştia ce să facă atunci când am vorbit eu fără voia lui. La ieşire, o soră îmi spune: „E atâta de înrăit, mie mi-e frică de el că e în stare de orice." O altă soră îmi spune: „Când ai vorbit dumneata, fratele Coldea s-a ridicat în picioare ca un taur împungător, nu ştia ce să facă se uita la fraţi jos, se uita către cor avea o înfăţişare groaznică. Apoi Coldea a fost dat afară din adunare, oamenii au ridicat măna împotriva lui, iar el şi-a luat oamenii şi a plecat făcând altă adunare.

Duminăcă 23 Decembrie 1979, Faur oprise „biserica" şi-mi zice să-mi cer iertare de la fraţi, ca să mă elibereze să mă poată duce la amvon. Nu aveam nevoie de eliberarea lor, eram liber. Dar, fără să-i dau răspuns, zice „bisericii": „fratele Longodor o să ne spună ceva." Atunci am pus următoarele întrebări: „Am supărat pe cineva cu vreo vorbă nescrisă în Biblie de 14 ani de când sunt în Hunedoara?" „Ştiţi ceva lucruri rele despre mine?" „Şi totuşi, dacă am jignit pe careva, îl rog să mă ierte." Nici unul nu a răspuns! - „Ştie cineva că m-am abătut de la Scripturi sau dacă vreo învăţătură de a mea nu se potriveşte cu Scripturile?" Nu a spus nici unul nimic. „Pentru ridicarea în picioare nu-mi cer iertare, nici pentru ce v-am jignit cu ce este scris în Scripturi şi pe viitor voi face tot aşa." Atunci Faur zice: „Cine este de acord pentru primirea fratelui Longodor?" Toţi au ridicat mâna, înafară de Mănuţ şi Păcuraru Eugen, care s-au abţinut. Nimeni n-a fost contra. Nu ştiu să mai fi fost pus

la disciplină din cauza că m-am ridicat fără voia celor mari. Apoi au adus pe Dugulescu de la Haţeg ca păstor girant.

Dugulescu iar a început cu rânduiala şi tulburarea şi m-a ameninţat de mai multe ori. Apoi s-au hotărât în comitet să ridice „biserica" să se roage, să-i scape Dumnezeu de mine.

Joi 7 Aprilie 1983. Dugulescu în predică spune: „Fratele Longodor nu respectă disciplina „bisericească", nu respectă comitetul, nu respectă fraţii. Totdeauna îşi planifică să vorbească înaintea mea, când mă ridic eu se ridică şi el ca să mă deranjeze şi să mă sfideze pe mine, pentru că el este împotriva păstorilor. A fost chemat la comitet dar nu ascultă nici de comitet, nici de „biserică." Nu crede în păstori. E ca un ghimpe, ca un ţep în „biserică." Apoi s-a adresat prietenilor. „Avem şi noi slăbiciunile noastre, cusururile noastre, uscăturile noastre. Dumnezeu are o rânduială şi fratele Longodor nu respectă rânduiala „bisericii." De aceea, să ne ridicăm şi să ne rugăm lui Dumnezeu să ne scape de el, să nu mai tulbure „biserica" S-au rugat câţiva, unii pentru mine, alţii împotriva mea. „Doamne ce a mai ajuns şi rugăciunea." (Atunci nu ştiam că Dugulescu era infomatorul securităţii).

M-a mai ameninţat de mai multe ori că va termina cu mine. Şi-mi poruncea să nu mă mai ridic. Dar când cineva îmi poruncea le spuneam: „Stăpânul meu e Dumnezeu şi nu pot sluji la doi stăpâni" Aceasta îi deranja foarte rău, încât, Popa Ilie a spus odată: „Spurcat stăpân ai tu!" E adevărat că m-am ridicat când păstorul era în picioare, dar nu când predica, ci înainte şi nici să-l deranjez pe el, ci nu aveam altă posibilitate, deoarece,

245

:

şi Dugulescu şi Coldea foloseau o tehnică stăteau în picioare la anvon, tot timpul programului şi dictau în felul următor: „Fratele va cânta o cântare, după cântare sora va spune o poezie, după poezie corul." Înainte de a cânta corul spunea din nou: „după cor va cânta sora, după sora… Când aceştia terminau, brusc, ridica „biserica", citea textul, anunţa rugăciunea, când a spus „amin" şi începea să vorbească. Deci eu nu aveam când să mă ridic. De câteva ori m-am ridicat după predica lor, dar parcă am pus foc pe ei şi mi-a spus categoric, să nu se mai întâmple să vorbesc după predica păstorului. (Ei au o lege: „păstorul are ultimul cuvânt.") Iar programul lor, parcă e scris cu litere de foc pe cer, nu se mai putea lungi programul tineretului cu un minut sau două? Ori timpul păstorului, (care era de o oră şi vorbea patruzeci sau cincizeci de minute) nu se poate scurta cu un minut sau două?

Dar făceau mare zarvă că răpesc timpul tinerilor şi al păstorului. Asta făcea ca să ridice tinerii şi oamenii împotriva mea. Stăteau în picioare la amvon, tot timpul programului, să poată spune că m-am ridicat peste el. După câte metode au, îţi vine să crezi că nici diavolul nu-i mai viclean ca păstorii noştri. Nu mă puteau învinui de învăţături străine, deoarece din moment ce mă ridicam puteam să mă dezvinovăţesc. Exemplu: multe luni de zile au vorbit despre rânduiala „bisericească," până au convins, cred că, pe toţi fraţii, că eu sunt împotriva rânduielilor puse de Dumnezeu în Biserică. Dar, la urmă m-am ridicat şi am citit versetul: ***„În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraţilor, să vă depărtaţi de orice frate, care trăieşte în neorânduială, şi nu după învăţăturile pe care le-aţi primit de la noi."*** 2 Tesaloniceni 3:6. Apoi am spus: „Toţi predicatorii, falşi citesc versetul acesta până la jumătate. La jumătate se opresc şi arată cu un deget fals spre rânduielile lor false, nescrise în Biblie. Dar credincioşii adevăraţi citesc şi partea a doua a versetului, care spune, să ne depărtăm de cei ce nu ţin rânduielile învăţate de la apostoli. Nici eu şi nici un creştin adevărat, nu poate fi împotriva rânduielilor din Biserică, puse de Dumnezeu prin Biblie. Şi nici eu şi nici un creştin adevărat, nu poate să nu fie împotriva rânduielilor nelegiuite de Biblie care sunt în Biserică." La terminarea serviciului, Bocşa avea grijă de mine să mă ducă la comitet, unde m-a spălat bine că m-am ridicat să tulbur „biserica." Deoarece demontasem toată munca lor nedreaptă, de multe luni, în două minute. De-asemenea le spuneam că nu sunt împotriva păstorilor care se aseamănă cu cei din Biblie, ci sunt împotriva păstorilor falşi, care nu seamănă cu cei despre care vorbeşte Biblia. Vedeţi ce înseamnă să vorbeşti în Biserică? Vedeţi, minciuna nu are loc atunci când toţi au drepturi egale? Dacă fraţii care cad în mâinile lor, n-au voie să vorbească în biserică, nu pot să se apere şi rămân vinovaţi şi cei ce sunt nevinovaţi. Iar în şedinţele lor, unde, chipurile, au voie să se apere, creează situaţii în care cel acuzat nu poate să-şi explice în amănunţime nevinovăţia şi-l scot vinovat chiar dacă este nevinovat. Ei au metode pentru orice situaţie. De aceea când unii pleacă de la pocăiţi, nu vor să mai audă de pocăiţi, pentru că au fost şantajaţi de

246

cei cu numele lui Dumnezeu pe buze. Şi mie, când mergeam la „biserică", parcă mi se înmuiau picioarele, când ştiam ce mă aşteaptă acolo.

29 Aprilie 1983. Comitetul în frunte cu Dugulescu, m-a ameninţat din nou, că va pune „biserica” să se roage să mă ţintuiască Dumnezeu la pat. Eu am zis: „Mai bine să stau în pat, decât să văd toate relele pe care le faceţi.” Iar în adunare vorbeau direct împotriva mea. Dar într-o zi, nu ştiu ce s-a întâmplat cu Dugulescu, că n-a mai avut niciodată treabă cu mine şi se purta prieteneşte. Eu mă temeam mai mult de prietenia lor, decât de duşmănia lor, deoarece niciodată nu ştii ce se ascunde în spatele prieteniei lor. Dar nu după multă vreme, Dugulescu a plecat la Timişoara. Şi nu de mult am citit pe internet că era informatorul securităţii.

Apoi, a venit Pechenu Elisei care a fost un om mai blând şi cu probleme familiare dar şi el ieşea din comun. Ei nu pot suporta să vorbească cineva în „biserică” fără voia lor şi câteodată sunt gata să scrâşnească din dinţi ca împotriva lui Ştefan. Faptele A.7.54. Exemplu: duminică 15 Decembrie 1985 după masă, fiindcă se crease un timp gol, nu se mai ridica nimeni să spună nimic, se ridică Bold şi apoi m-am ridicat şi eu. Dar Păstorul Elisei de la amvon, plin de nervi, întreabă: „Mai are cineva ceva?” Toată „biserica” s-a deranjat. La urmă a oprit „biserica” şi întreabă pierdut în nervi: „Vă place, vă place” neorânduiala pe care o face Bold şi Longodor?” „M-aţi adus aici să vă bateţi joc de mine?” Apoi a ameninţat fraţii spunând că „nu va mai merge mult aşa şi fără nici un comentariu a spus „sunteţi liberi.” Eu vorbisem despre pământ şi Bold de dragostea de fraţi, nu avea motiv să spună că l-am deranjat.

…………………………………………………………………………………………

S-au mai întâmplat foarte multe lucruri pe care din cauza spaţiului nu le pot scrie aici şi scopul acestei cărţi este să vedem prăpastia în care au ajuns „bisericile” din cauza neascultării de Dumnezeu. Multe lucruri le-am notat cu grijă în aceeaşi zi: am fost tras de haină jos, au dat de multe ori, cântarea peste mine; au stat la uşă să nu mă lase în „biserică”, unii m-au ameninţat că mă vor bate. Ţâţ, Furdui şi Spătara mi-au promis categoric casa de nebuni. Mi-au inventat fel şi fel de neadevăruri. Exemplu: că am învăţături de-ale martorilor, că sunt împotriva rânduielii puse de Dumnezeu, etc. Procesele verbale le-au făcut false, am o mulţime. Când le-am citit, am întrebat: „Cine a scris aceste neadevăruri?” Cel ce le scrisese era un prieten de-al meu şi era lângă mine. Atunci s-a zăpăcit şi a zis: „Eu le-am scris dar pot să le şterg, fiindcă le-am scris eu” I-am dat registrul, fără să-i cer să le şteargă. (Registrul se pierduse şi eu l-am găsit sub duşumeaua sălii de adunare (eu lucram la duşumea). Cineva l-a băgat acolo printr-o gaură de la subsol, probabil nu ştia că ajunge sub duşumea)

Nu m-am răzbunat, n-am insultat, nu am urât pe nimeni, dar am făcut alte greşeli. Exemplu: câteodată am vorbit dur şi câteodată m-am enervat. „Bold şi Faur mi-au cerut să-i ajut să dea pe Coldea afară din „biserică.” Eu i-am întrebat, dacă sunt de acord cu Biblia şi nu vor mai aduce alţi păstori din aceştia. Ei au zis că şi ei ştiu ce ştiu eu şi nu le mai trebuie păstor

247

niciodată. Eu i-am crezut şi i-am sprijinit, crezând că vom putea aduce „biserica” la Biblie, dar ei m-au înşelat. Am regretat că nu am rămas numai la ,,Aşa vorbeşte Domnul.” Cu toate că Coldea a plecat cu oamenii lui şi au făcut o altă „biserică”, dar mulţi fraţi au crezut că am şi alte interese, nu numai Biblia. După un timp, Coldea mă cheamă să predic în „biserica” lui. Nu ştiam de ce. Dar, după câteva câteva săptămâni, primesc o casetă, în care cei din conducerea cultului dezbăteau acuzaţia în care Coldea trăia în nişte păcate de care nu merită să murdărim hârtia cu ele. Şi acum puteam să vorbesc orice numai să-i fiu alături. Nu m-am dus. Apoi a plecat ca păstor la Arad şi fraţii l-au primit, cu toate că cineva mi-a spus, că a făcut cunoscut conducerii „bisericii” de-acolo, sau chiar dacă nu, putea să spună Uniunea cine este ,,unsul domnului.” Uniunea nu voia să piardă pe un om atât de devotat Uniunii. Se împlinea vorba unui frate, care zicea: ,,Dacă ai făcut şcoală teologică şi ai hârtii, „biserica” te pune păstor şi dacă eşti drac.”

S-au mai întâmplat multe, pe care le-am notat chiar în acelaşi ceas sau în aceeaşi zi, căci purtam un carnet la mine şi notam totul ce mi se părea important. Dar mă întreb: „Cine, oare, se va mai ridica să scoată „bisericile” de sub jugul stăpânirii acestui cler „bisericesc?” „Cine, oare, va scăpa „bisericile” din mâinile acestor dictatori, care se învelesc în veşmântul de slujitor al bisericii? Câte jertfe mai trebuie date pentru a ne elibera? Toţi credincioşii lor dorm visând raiul, legănaţi de mai marii lor. Şi nu vor să ştie ce i s-a întâmplat celui ce şi-a îngropat talantul în pământ sau au lucrat în numele Domnului fărădelegea sau au fost de acord cu cei ce lucră în lucrarea Domului şi

n-au lege la ceia ce fac sau amestecă legile lui Dumnezeu cu legile lor. ***,,Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege."*** Matei 7:23

*

,,Acum, temeţi-vă de Domnul, şi slujiţi-I cu scumpătate şi credincioşie. Depărtaţi dumnezeii cărora le-au slujit părinţii voştri dincolo de Râu şi în Egipt, şi slujiţi Domnului.

Şi dacă nu găsiţi cu cale să slujiţi Domnului, alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinţii voştri dincolo de Râu sau dumnezeilor Amoriţilor în a căror ţară locuiţi.

cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului".Iosua 24 14,15.

Scopul acestei scurte prezentări, şi a acestei cărţi, nu este de a denigra pe cineva, ci de a vedea unde au ajuns „bisericile" în general. Domnul Isus şi-a dat viaţa, pentru ca cei născuţi din sângele Lui să fie o familie şi de aceea a învăţat pe copii Lui să zică - Tatăl nostru - să ştie că sunt fraţi.

Iar: ***,,casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu",*** 1 Timotei 3:15 este casa noastră a tuturor. Nu a cultului sau a clerului ,,bisericesc, nu a păstorului sau conducătorulu, nici a alt cuiva"

Astăzi nu mai găseşti biserici care să fie familii de credincioşi, ci numai organizaţii de ,,credincioşi."

Domnul Isus a spus: ***,,şi voi toţi sînteţi fraţi."*** Matei 23:8

,,Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi sîntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El." 1Ioan3:1

Unde sunt cuvintele Domnului Isus care spun :

„Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toţi şi slujitorul tuturor!" Marcu 9:35

,,cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; şi cel ce cârmuieşte, ca cel ce slujeşte." Luca 22:26

,,Fiindcă cine este cel mai mic între voi toţi, acela este mare." Luca 9:48

,,Isus le-a zis: „ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu." Luca 16:15

*

Psalmul 23

,,Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.

El mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape de odihnă;

îmi înviorează sufletul, şi mă povăţuieşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângîie.

Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, şi paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele" Psalm 23

Cuprins

150

251

252